ALISTAIR MACLEAN

la sud de capul Java

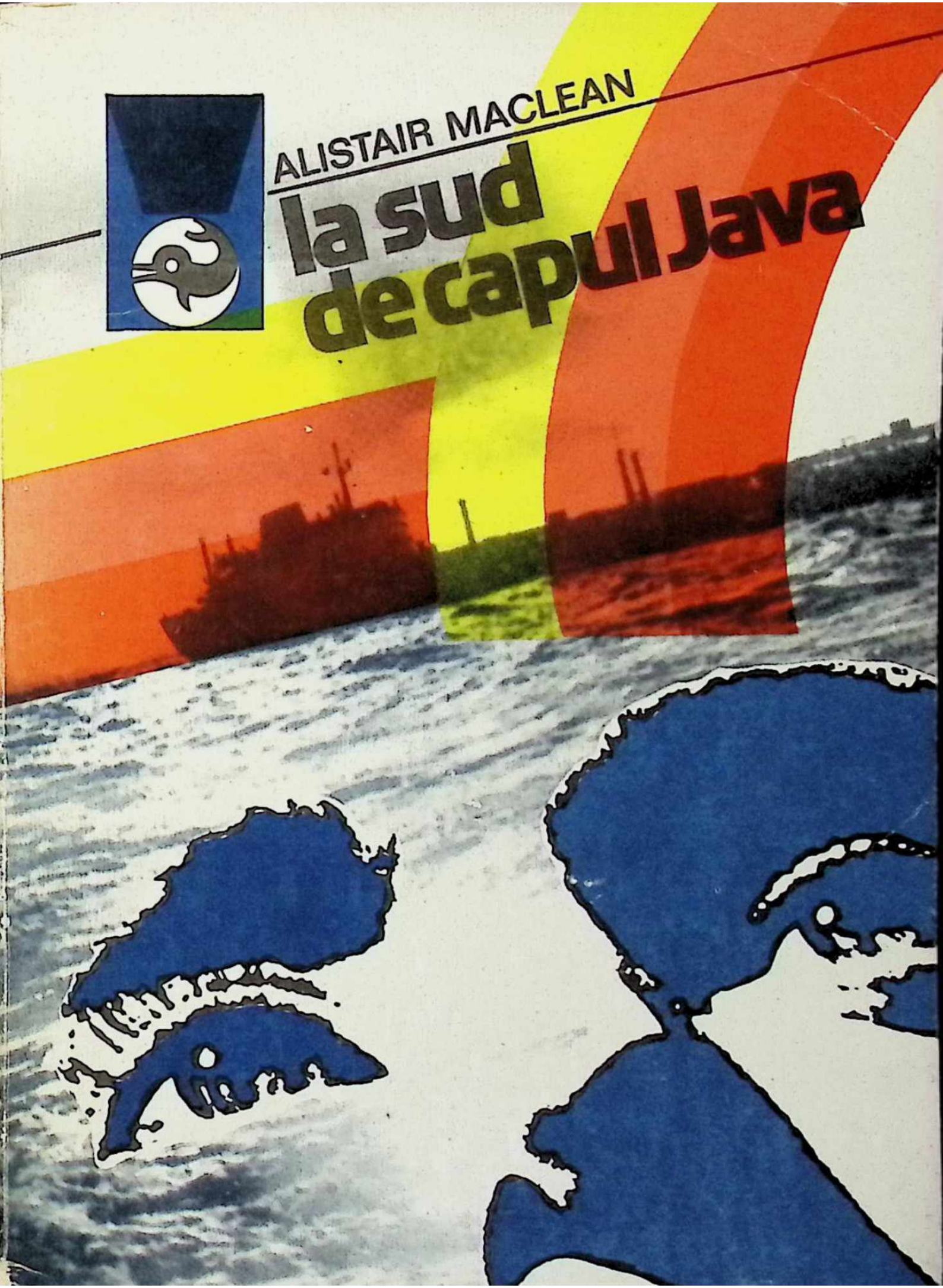

ALISTAIR MACLEAN

LA SUD DE CAPUL JAVA

Traducere de
CONSTANTIN PAPADOPOL CALIMAH

EDITURA MERIDIANE
București, 1979

Coperta de :
MIHAI MĂNESCU

Alistair MacLean
South by Java Head
Wm Collins Sons & Co. Ltd., London
© Alistair MacLean 1958

Lui Ian

I

O mantie de fum negru se așternuse peste orașul muribund, un linţoliu dens, opac, acoperind toate clădirile, birouri sau locuinţe, pe cele intacte ca și pe cele răvășite de exploziile bombelor, totul ascuns într-un misterios anonimat de vălătuci molatici. Toate străzile, uliţele, bazinele docurilor erau năpădite de fum. Învăluia totul, blestemat și cu miros de pucioasă, abia mișcîndu-se în atmosfera calmă a nopţii tropicale.

La începutul serii, fumul provenea numai de la clădirile incendiate din oraș, lăsînd, ici și colo, porţiuni libere de cer prin care se vedeau strălucind stele. Dar la o ușoară schimbare a direcţiei vîntului, porţiunile libere de cer dispăruseră, acoperite de învălătucirile orbitoare ale fumului de păcură arsă venit din afara orașului. Dar nimeni nu știa precis de unde venea fumul. Poate de la aeroportul Kallang, poate de la uzina electrică, poate străbătuse întreaga insulă venind tocmai de la baza navală din nord, poate de la insulele în care se extrăgea ţiţeiul, Pulo Sambo și Pulo Sebarok situate la patru sau cinci mile distanţă [1]. Nimeni nu știa decît ceea ce putea cuprinde cu ochiul și noaptea părea mai neagră ca tăciunele. Se mai zăreau

[1] Mila terestră = 1609 m ; mila marină = 1853 m.

unele lumini de la puținele clădiri ce ardeau încă, dar majoritatea se consumaseră în întregime, complet distruse ; mici flăcări pîlpîind încă, dar pe sfîrșite, ca viața însăși a Singaporelui.

Orașul agoniza, tăcerea morții îl și învăluise. Din cînd în cînd mai șuiera cîte un obuz, plonjînd fără să facă stricăciuni în apa mării sau erupînd într-un muget scurt și străfulgerări luminoase cînd cădea peste un rest de clădire. Dar, înăbușite într-o clipă de atotînvăluitorul fum, zgomotul și lumina erau abia perceptibile, făcînd parcă parte firească, integrală, din strania și completa irealitate a nopții, după care tăcerea devenea mai profundă și mai intensă decît înainte. De dincolo de Fort Canning și Pearls Hills, de dincolo de limita nord-vestică a orașului, se auzeau pocnete intermitente de puști și tunuri, dar și acestea erau departe, ireale, ca un ecou succedînd unui vis. În acea noapte, totul părea un vis obscur și nesubstanțial ; puținii trecători, care se mai tîrau pe străzile pustii și pline de cărămizi căzute ale Singaporelui, păreau niște călători fără țintă, ezitanți, neatenți și nesiguri, mergînd orbește prin vălătucii încolăciți de fum, biete ființe pierdute bîjbîind prin ceața acestui coșmar.

Prin bezna străzilor, abia se tîra un grup de soldați, cel mult vreo două duzini, căutînd să ajungă la malul mării ; păreau bătrîni și foarte obosiți. Păreau bătrîni deoarece mergeau cu pași tîrșîiți, cu capul plecat și umerii încovoiați parcă de ani, dar nici unul nu depășea treizeci de ani ; foarte obosiți, erau într-adevăr teribil de obosiți, obosiți pînă într-acel hal de sfîrșeală nepăsătoare cînd nu te mai interesează nimic, cînd mai curînd ești în stare să mergi continuu decît să te oprești pe loc. Obosiți și

înduraţi, răniţi şi chinuiţi de boli, acţionau fără a gîndi, automat, raţiunea încetase de a le mai funcţiona. Dar sfîrşeala psihică şi fizică poartă în sine propriul remediu, propriul anesteziant şi leac, ceea ce se cunoştea după ochii fără strălucire, îndobitociţi, privind în gol spre pămînt: oricîte suferinţe trupeşti îndurau, cel puţin nu-şi mai aminteau prin ce trecuseră.

Nu-şi mai aminteau de coşmarul continuu al ultimelor două luni, de privaţiunile, foamea, setea, rănile, bolile şi spaimele cu care îi hăituiseră japonezii în timpul nesfîrşit al retragerii prin peninsula Malacca, parcurgînd autostrada distrusă din Johore [1] spre iluzoria siguranţă a insulei Singapore. Nu-şi mai aminteau de camarazii dispăruţi, de urletele pline de teroare ale sentinelelor măcelărite în întunecimea ostilă a junglei, de strigătele diavoleşti ale japonezilor cînd, în întunericul dinaintea zorilor, năvăleau peste poziţiile defensive organizate în grabă. Nu-şi mai aminteau contraatacurile disperate, sinucigaşe, care nu aveau ca rezultat decît recîştigarea cu greu, dar fără folos, a cîtorva yarzi pătraţi [2] de teren şi numai pentru o scurtă durată de timp, destul ca să găsească acolo trupurile oribil mutilate, torturate ale camarazilor capturaţi şi ale civililor care refuzaseră să coopereze destul de activ cu inamicul. Nu-şi mai aminteau mînia, uimirea şi disperarea ce îi cuprinsese cînd ultimele avioane de luptă Brewster şi mai tîrziu Hurricanele au dispărut din văzduh, abandonîndu-i pradă avioanelor japoneze atacatoare. Le pieriseră din memorie şi completa neîncredere cu care, cinci zile mai înainte, primiseră ştirile despre debarcarea trupelor japoneze pe insula Singapore, uitaseră chiar şi

[1] Stat în federaţia Malaysia, Asia de sud-est.
[2] Un yard² = 0,83 m².

amărăciunea resimțită cînd, în fața ochilor lor, s-a prăbușit legenda, cu grijă cultivată, mitul invincibilității Singaporelui : nu-și mai aminteau nimic din toate acestea, erau prea năuciți, bolnavi, răniți sau neputincioși. Dar într-o zi, curînd, dacă vor trăi, își vor reaminti toate acestea și atunci, nici unul dintre ei nu va mai fi la fel ca înainte. Acum, abia își trăgeau obosiți picioarele, cu ochii spre pămînt, capul plecat, nu-i mai interesa unde mergeau, nu le păsa unde vor ajunge.

Dar unul dintre ei știa încotro merg și unde doreau să ajungă. Umbla încet, în fruntea dublei coloane de oameni, aprinzînd și stingînd o lanternă pentru a croi drum printre dărîmăturile îngrămădite pe străzi și verificînd din timp în timp direcția în care înaintau. Mic de statură, pirpiriu, singurul din toată ceata care purta kilt și balmoral pe cap [1]. De unde provenea kiltul, numai caporalul Fraser știa : sigur că nu îl îmbrăcase numai de cînd se retrăgeau spre sud prin Peninsula Malacca.

Caporalul Fraser era tot așa de obosit ca și ceilalți. Și el avea ochii congestionați, iar fața cenușie dovedea urma unei malarii sau a unei dezinterii, poate a amîndurora. Umbla cu umărul stîng mai ridicat decît celălalt, ajungîndu-i aproape de ureche, ca și cum ar fi avut o diformitate fizică, dar nu era decît un tampon de tifon și un bandaj grosolan pe care, în cursul zilei, un infirmier i-l îndesase în grabă sub cămașă, cu scopul mai mult simbolic de a opri sîngerarea destul de gravă a unei răni provocate de explozia unui obuz. În mîna dreaptă ținea o pușcă Bren [2], a cărei greutate de douăzeci și trei de

[1] Fustă scurtă, plisată, cadrilată și beretă care fac parte din costumul național scoțian.

[2] Tip de pușcă mitralieră folosită de englezi în al doilea război mondial.

livre [1] depășea ceea ce trupul lui slăbit putea duce ; în consecință brațul său drept era tras și mai în jos de această greutate, ridicîndu-i și mai sus pe cel stîng, aproape pînă la nivelul urechii.

Aparenta diformitate, balmoralul într-o parte pe cap, kiltul fluturînd peste picioarele slăbănoage îi dădeau micului om un aspect grotesc și ridicol. Dar, în realitate, caporalul Fraser n-avea nimic grotesc sau ridicol. Cioban originar din Cairngorms [2], obișnuit cu o viață de privațiuni și teribile străduințe, el fusese recent confruntat cu împrejurări în care i se solicitaseră ultimele rezerve de voință și îndurare. Își îndeplinise cu sîrguință îndatoririle de soldat — un desăvîrșit tip de soldat. Simțul datoriei și responsabilității îi era adînc înrădăcinat, nu ținea seama de suferințele și starea lui de slăbiciune, gîndurile i se concentrau numai asupra grupului de oameni care, împleticindu-se, îl urmau orbește. Cu două ore înainte, ofițerul care comanda compania lor, complet dezorganizată, de la marginea de nord a Singaporelui, îi ordonase lui Fraser să conducă în afara liniei de foc, spre un loc de relativă siguranță și liniște, pe răniții și bolnavii ce puteau umbla și pe cîțiva transportați pe tărgi. Atît ofițerul, cît și Fraser își dădeau seama că ultimele linii de apărare se prăbușiseră și că Singapore nu mai putea rezista. În zorii zilei următoare, pe insula Singapore nu vor mai fi decît englezi morți, răniți sau prizonieri. Dar ordinul nu se discută și caporalul Fraser își tîrîia cu hotărîre picioarele, îndreptîndu-se către golfulețul Kallang.

Din cînd în cînd, la o porțiune de stradă mai largă și degajată, Fraser se oprea de o parte a coloanei de oameni lăsîndu-i să treacă încet prin fața lui. Era îndoielnic

[1] Livra (pound) = 453,6 g.
[2] Munte în Scoția.

dacă cineva din grup îl vedea, nici cei de pe targă, nici cei mai puțin suferinzi ce abia se țineau pe picioare, transportînd targile. De fiecare dată, caporalul Fraser aștepta să treacă ultimul din grup ; un tînăr înalt și subțirel, al cărui cap se legăna dintr-o parte într-alta, mormăind continuu cuvinte incoerente. Tînărul nu avea nici malarie, nici dezinterie, nici nu fusese rănit, dar era cel mai suferind dintre toți. De fiecare dată, Fraser îl apuca de braț și-l împingea să se alăture grosului grupului, tînărul își iuțea pasul fără a protesta, privindu-l doar pe Fraser cu ochii lipsiți de orice curiozitate, fără a înțelege ceva ; și de fiecare dată, Fraser se uita la el cu ezitare, își clătina capul, apoi se grăbea să ajungă din nou în fruntea coloanei.

În bezna unei ulițe bătută de vînt, plină de fum, plîngea un băiețel. Dacă avea doi ani și jumătate, ochii îi erau albaștri, părul blond și figura atrăgătoare, brăzdată însă de dungi de funingine și lacrimi. Purta numai o cămașă subțire și un șort kaki cu bretele ; era desculț și tremura ca varga.

Plîngea neîncetat, jalnică tînguire în noapte, dar nimeni nu-l auzea, nu-l băga în seamă. Și nici nu l-ar fi putut auzi cineva, chiar de la cîțiva yarzi [1] distanță, căci plîngea încet, cu suspine înăbușite, întrerupte de aspirații tremurînde. Din timp în timp, își freca ochii cu mîinile murdare strînse pumn, așa cum fac toți copiii mici cînd sînt obosiți sau plîng ; și, din cînd în cînd, cu dosul palmelor, încerca să-și potolească usturimea provocată de fumul negru ce-și croia brazde pe obrăjorii plini de lacrimi.

[1] yard = 0,914 m.

Băieţaşul plîngea, nespus de obosit, căci de mult trecuse ora lui obişnuită de culcare. Plîngea de foame şi de sete, tremura de frig —chiar la tropice, nopţile sînt uneori reci. Plîngea de neliniște și de frică, nu mai ştia unde îi era casa, unde i se afla mama — plecase cu bătrîna sa *amah*, doica malaieză, la un tîrg din apropiere cu două săptămîni înainte —, prea copil şi neştiutor ca să-şi dea seama de semnificaţia grămezilor de moloz şi resturi arse pe care le găsise în loc de casă la întoarcere ; împreună cu mama sa ar fi trebuit să se îmbarce pe *Wakefield*, ultima navă mare care părăsise Singaporele chiar în noaptea aceea de 29 ianuarie... Dar, mai ales, plîngea fiindcă era singur.

Lîngă el, pe o grămadă de dărîmături, culcată, se afla bătrîna lui doică, Anna, căzută parcă într-un somn adînc ; ore întregi vagabondase cu copilul alături prin străzile pustii, îl purtase în braţe în ultimele două ore, apoi l-a lăsat jos, şi-a dus mîinile la piept şi s-a culcat, spunînd că este obosită şi trebuie să se odihnească. De o jumătate de oră sta aşa, nemişcată, cu capul răsturnat pe umăr, cu ochii larg deschişi, fără a clipi. O dată sau de două ori, la început, băieţelul se aplecase ca s-o atingă, dar numai atît ; acum se ţinea la distanţă plin de spaimă, fiindu-i frică s-o privească, s-o atingă, dîndu-şi vag seama, fără să ştie de ce, că odihna bătrînei doici avea să fie de lungă, foarte lungă durată.

Copilului îi era frică să plece, frică să stea pe loc, şi printre degetele răsfirate ale palmelor cu care îşi ascundea ochii, privea pe furiş la bătrînă, apoi deodată, a simţit că-i era mai frică să stea alături decît să plece. A pornit în josul uliţei, fără să ştie încotro mergea, împleticindu-se şi căzînd peste cărămizile şi pietrele răspîndite, ridicîndu-se şi alergînd din nou, plîngînd tot timpul în

hohote și tremurînd de răcoarea nopții. Aproape de capătul uliței, un slăbănog cu o pălărie de paie hărtănită pe cap a ieșit dintre hulubele ricșei și s-a apropiat de copil. Omul nu era rănit, dar bolnav — majoritatea culiilor de ricșă din Singapore mureau după cinci ani de muncă epuizantă ; totuși, era încă în stare să-i fie milă de alții, în special de copiii mici. Dar băiețașul nu vedea decît o figură prelungă ce-i inspira teamă, privindu-l din beznă ; spaima i-a devenit teroare, s-a ferit de brațele întinse spre el și a fugit la capătul uliței, cotind într-o stradă pustie prin întuneric. Omul nu s-a dus după el ; își înfășură mai strîns cuvertura cu care își acoperea trupul și se sprijini din nou între hulubele ricșei.

Din grupul de infirmiere, la fel ca băiețașul, două plîngeau încet și se împleticeau mergînd pe străzi. Trecuseră pe lîngă ultimele case care mai ardeau în cartierul central al orașului, căutau să nu mai vadă flăcările și priveau mai mult în jos ; totuși se putea observa că figurile lor erau mongolice, cu ochii oblici. Erau chinezoaice și, din fire, nu-și dădeau frîu liber ușor emoțiilor ; erau foarte tinere și se aflaseră împreună destul de aproape de explozia unui obuz deasupra ambulanței de Cruce Roșie staționată într-o tranșee din apropierea barierei de la ieșirea sudică a căii Bukit Timor. Șocate teribil, complet năucite, încă nu-și reveniseră.

Alte două infirmiere din grup erau malaieze : una, la fel de tînără ca cele două chinezoaice, cealaltă, trecută de vîrsta medie. Ochii mari ai celei mai tinere erau plini de spaimă și priveau nervos peste umăr, în timp ce mergea grăbit. Figura celei mai vîrstnice părea o mască a completei indiferențe. Din timp în timp, aceasta încerca să protesteze contra iuțelii cu care mergeau, dar nu reușea

să vorbească inteligibil ; și ea se aflase aproape de locul exploziei, șocul îi blocase centrii nervoși ai vorbirii, probabil numai temporar, dar era prea devreme pentru a pune un diagnostic precis. Încercase de vreo două ori să întindă mîna spre a opri înaintarea prea rapidă a infirmierei din frunte, care hotăra ritmul, dar aceasta i-a dat mîna la o parte, calm, însă cu destulă fermitate și continua aproape să alerge.

În fruntea coloanei, a cincea infirmieră era înaltă, zveltă, de vreo douăzeci și cinci de ani. Își pierduse pălăria în timpul exploziei și părul des, negru-albăstrui, îi cădea peste ochi. Din timp în timp, cu un gest scurt, își arunca părul înapoi și cu această ocazie se putea vedea că nu era nici malaieză, nici chinezoaică — fapt confirmat și de ochii ei albaștri ; poate eurasiatică, sigur însă, nu era europeană. În lumina gălbuie, pîlpîindă a flăcărilor, era imposibil să i se vadă tenul, culoarea pielii, mai ales dungată de murdărie și praf. Dar chiar sub pojghița de praf, se putea observa o cicatrice destul de lungă pe obrazul sting.

Ea era conducătoarea grupului, și se rătăcise. Cunoștea foarte bine orașul Singapore, dar în învăluirea de fum și întuneric se simțea străină, într-un oraș străin. Undeva înainte, spre malul mării, i se spusese, era un grup de soldați, dintre care mulți aveau urgentă nevoie de îngrijiri și dacă nu li se dădeau în acea noapte, sigur nu mai aveau parte de așa ceva într-o tabără japoneză de prizonieri. Dar cu fiecare minut ce trecea, părea din ce în ce mai sigur că japonezii îi vor ajunge din urmă. Cu cît se învîrteau mai mult prin străzile pustii, cu atît ea se simțea mai descurajată. Trebuia să-i găsească undeva, de cealaltă parte a Capului Ru din golfulețul Kallang, așa i se spusese, dar în situația aceasta nu putea găsi nici malul

mării și nici nu avea idee, unde, în întuneric, se afla Capul Ru.

Trecuse o jumătate de oră, apoi o oră, pașii infirmierelor se încetineau de oboseală și începeau să dispere că vor mai găsi grupul de soldați. Era greu să dea de ei în acea confuzie teribilă și pe întuneric. Fusese cu totul fără rost speranța doctorului maior Blackley că își vor putea îndeplini misiunea. Și tînăra conducătoare a grupului își dădea seama că nu numai sarcina trasată de Blackley era fără rost, ci însești străduințele ei actuale : cînd zorile se vor ivi din nou peste Singapore, va fi inutil să se mai urmărească salvarea unor vieți de bărbați sau femei — totul depindea de modul cum se vor comporta japonezii cînd vor pătrunde în oraș ; pe aceștia îi mai întîlnise ea mai înainte și avea amarnice motive ca să-și amintească întîlnirea : cicatricea întîlnirii o marcase pe toată viața. E mai bine să fii cît mai departe de beția de sînge a japonezilor învingători ; aceasta fusese și părerea doctorului maior, nici una din bietele infirmiere nu mai era cazul să rămînă pe front. Instinctiv, tînăra și-a scuturat capul, și-a iuțit pasul și a cotit pe o altă stradă întunecată și pustie.

Grupul rătăcitor de soldați, băiețelul, infirmierele și mii de alți oameni erau cuprinși de spaimă și groază, de boală și disperare în acea noapte de 14 februarie 1942, în timp ce japonezii, învingători pe întregul front, se pregăteau să străpungă ultimele linii de apărare ale orașului și așteptau zorile, asaltul, baia de sînge și victoria, toate devenite inevitabile. Exista însă un om pe care spaima inevitabilului dezastru și disperarea nu puseseră stăpînire.

Undeva, la sud de Fortul Canning, în anticamera unor birouri luminată doar de flacăra unei lumînări, un bărbat

înalt, cam vîrstnic, nu resimțea asemenea stări sufletești. Era conștient doar de iuțeala cu care trecea vremea, de o imensă necesitate de urgență cum nu mai cunoscuse vreodată și de inumana sarcină a răspunderii ce-i apăsa umerii. Era conștient de toate acestea, se zbătea să facă față, nu se mai gîndea la altceva, dar pe figura roșcovană în contrast cu claia de păr alb, des, nu se observa nici o urmă, era calmă, inexpresivă. Poate că impresia aceasta se datora trabucului sfidător și prea lucitor la vîrf de sub mustața albă zbîrlită, precum și nasului acvilin ; poate că stătea prea relaxat în fotoliul cu fund împletit din trestie de zahăr, dar toate acestea erau doar aparențe înșelătoare, dînd impresia că Foster Farnholme, general de brigadă în retragere, era împăcat cu întreaga lume.

Ușa din spatele generalului se deschise și în cameră intră un tînăr sergent, părînd destul de obosit. Farnholme își scoase trabucul din gură, își întoarse încet capul și-și ridică cu interogare mută o sprînceană stufoasă.

— Am predat mesajul, sir.

Glasul îi trăda și el oboseala noului venit.

— Căpitanul Bryceland spune că se va prezenta imediat.

— Bryceland ?

Sprîncenele albe al generalului se încruntară scurt peste ochii înfundați în orbite.

— Cine dracu este acest căpitan Bryceland ? Ascultă, băiete, ți-am ordonat în mod special să te duci direct la colonel și să-i spui că trebuie să-l văd imediat. Îndată. Ai înțeles ?

— Cu ce vă pot fi de folos ?

În ușă apăruse încă cineva, în spatele sergentului. Chiar la lumina pîlpîindă a lumînării i se puteau vedea ochii foarte injectați, accesul de febră care îi îmbujora obrajii, dar vocea calmă, cu accent din Țara Galilor, era destul de politicoasă.

— Bryceland ?

Tînărul ofiţer înclină afirmativ capul, fără un cuvînt.

— Sigur că poţi fi de folos, aprobă Farnholme, anunţă-l, te rog, pe colonel că vreau să-l văd, şi imediat. Nu-i nici un moment de pierdut.

— Imposibil, spuse Bryceland, clătinînd capul ; doarme, după trei zile şi nopţi de veghe, şi tare vom avea nevoie de el mîine dimineaţă.

— Aşa o fi, dar totuşi trebuie să-l văd.

Farnholme făcu o pauză, aşteptă pînă cînd se stinse freneticul ţăcănit apropiat al unei mitraliere, apoi continuă calm, foarte serios :

— Căpitane Bryceland, nici nu-ţi închipui cît de important este ca să-l văd pe colonel. Soarta Singaporelui nu-i nimic, în comparaţie cu ceea ce am de discutat cu el.

Îşi băgă apoi mîna sub bluzon şi scoase un Colt automat, greu, de calibru 45.

— Dacă trebuie am să-l găsesc chiar eu, am să fac uz de asta şi tot am să dau de el, dar sper că nu va fi nevoie ; spune-i colonelului că generalul de brigadă Farnholme este aici şi sînt sigur că va veni.

Bryceland îl privi un moment destul de lung, ezită, aprobă din cap şi plecă fără un cuvînt. Se întoarse după trei minute şi, dîndu-se la o parte din uşă, lăsă să intre cel care îl urma.

După cîte aprecia Farnholme, colonelul trebuia să aibă patruzeci şi cinci, cel mult cincizeci de ani. Părea însă de şaptezeci, umbla nesigur ca un om ameţit, după o prea îndelungată extenuare ; abia îşi ţinea ochii deschişi, dar, traversînd camera încercă să surîdă şi întinse politicos mîna.

— Bună seara, sir ; de unde aţi mai apărut şi dumneavoastră ?

— Bună seara, colonele.

Ridicat în picioare, Farnholme păru a nu-i lua în seamă întrebarea.

— Știi cine sînt ?

— Știu : prima dată am aflat, sir, chiar acum trei nopți.

— Bine, bine, aprobă Farnholme cu satisfacție ; aceasta face inutile alte explicații și nici n-am timp de așa ceva ; trec imediat la obiect.

Se întoarse pe jumătate, cînd explozia foarte apropiată a unui obuz scutură încăperea, unda de șoc a aerului deplasat aproape că stinse lumînarea ; apoi privi înapoi spre colonel.

— Colonele, am nevoie de un avion cu care să părăsesc Singaporele. Indiferent ce fel de avion, nu-mi pasă cine va mai fi cu mine la bord și nici încotro va merge, în Birmania, India, Ceylon sau Australia, îmi este egal. Am nevoie de un avion cu care să plec imediat din Singapore.

— Doriți un avion cu care să plecați din Singapore, răspunse ca un simplu ecou colonelul, cu o voce la fel de inexpresivă ca și figura lui, apoi, brusc, surîse obosit ca și cum ar fi făcut un mare efort. Oare nu vrem cu toții, sir ?

— N-ai înțeles.

Încet, cu un gest de infinit controlată răbdare, Farnholme își depuse trabucul pe scrumieră.

— Știu că sînt sute de răniți și bolnavi, femei și copii...

— Ultimul avion a plecat, îl întrerupse categoric colonelul.

Își frecă ochii obosiți cu antebrațul și continuă :

— Acum o zi sau două, nu mai știu.

— La 11 februarie, preciză Bryceland ; erau ultimele Hurricane, sir, s-au îndreptat spre Palembang [1].

— Așa este, își aminti colonelul ; Hurricanele au șters-o în mare grabă.

— Ultimul avion...., se auzi vocea lui Farnholme fără urmă de emoție ; ultimul avion ; dar... știu că mai erau și altele, Brewstere de luptă, Wildebeestes...

— Toate au plecat, sau au fost distruse la sol.

Colonelul îl privea acum pe Farnholme cu o vagă curiozitate.

— Și chiar dacă n-ar fi plecate sau distruse, nu s-ar schimba nimic ; japonezii au ocupat toate aerodromurile : Seletar, Sembawang, Tengah ; nu știu ce-i cu aeroportul Kallang, dar sînt sigur că nu mai poate fi utilizat.

— Înțeleg, spuse Farnholme, privind în jos la sacul de voiaj de lîngă picioare ; dar hidroavioanele Catalinas ?

Colonelul își mișcă negativ capul, ca pentru a sfîrși convorbirea. Farnholme îl privi cîteva momente lungi, fără a clipi, apoi se uită la ceas.

— Putem rămîne singuri, colonele ?

— Desigur, răspunse acesta fără ezitare.

Așteptă pînă ce ușa se închise încet în urma lui Bryceland și a sergentului, apoi surîse ușor către Farnholme.

— Îmi pare rău, dar ultimul avion a plecat, sir.

— Nici nu mă îndoiesc.

Desfăcîndu-și preocupat nasturii bluzonului, Farnholm tăcu un timp, apoi îl privi :

— Cred, Colonele, că știi cine sînt, chiar dacă nu-mi cunoști numele.

[1] Oraș în Indonezia (Sumatra).

— Cunosc de trei zile consemnele : „extrem de secret" și altele de acest fel — toate dădeau de gîndit că probabil vă aflați pe aici.

Pentru prima dată, colonelul îl privi pe general cu curiozitate nedisimulată.

— „Saptesprezece ani șef al contraspionajului în Asia de Sud-Est, cunoaște mai multe limbi asiatice ca oricine..."

— Scutește-mă de a-mi face biografia.

Farnholme își deschise bluzonul și, din jurul taliei, își desfășură o curea lată acoperită cu un strat subțire de cauciuc.

— Cred că și dumneata cunoști cîteva limbi din Est, Colonele ?

— Din păcate, da ; din această pricină sînt aici, cunosc japoneza.

Colonelul zîmbi melancolic, adăugînd :

— Sper că-mi va fi de folos în lagărele de prizonieri.

— Cunoști japoneza ? Este un lucru folositor.

Farnholme desfăcu fermoarele la două compartimente ale centurii și împrăștie conținuturile pe masă în fața colonelului.

— Vrei să vezi despre ce este vorba, Colonele ?

Colonelul îl privi încruntat, aruncă o privire la fotocopiile și rolele de film împrăștiate pe masă, dădu din cap, ieși din cameră și se întoarse cu o pereche de ochelari, o lupă și o lanternă ; privi timp de trei minute, absorbit și fără să vorbească. Din timp în timp, de afară venea zgomotul violent al exploziei vreunui obuz, măcăitul staccato îndepărtat al unei mitraliere și piuitul jalnic al vreunui ricoșeu șuierînd orbește prin noaptea îmbîcsită de fum. Dar în interiorul camerei domnea o tăcere deplină. Colonelul sta nemișcat la masă, ca o stană de piatră, dar ochii începuseră să-i lucească. Farnholme își aprinse

un nou trabuc și se alungi în fotoliul cu împletitură, părînd cufundat într-o completă indiferență.

Din cînd în cînd, colonelul dădea semne de mirare și privea spre Farnholme. Cînd a început să vorbească, vocea și mîinile ce țineau fotocopiile îi trădau emoția.

— Nu-i nevoie să cunosc japoneza ca să înțeleg perfect despre ce e vorba ; mă minunez, sir, unde ați reușit să puneți mîna pe ele ?

— În Borneo ; doi din cei mai buni oameni ai noștri și doi olandezi au murit pentru ele. Dar acum, asta nu mai are importanță și nici o legătură cu situația actuală.

Farnholme pufăi din trabuc.

— Important este că le am și că japonezii nu știu acest lucru.

Colonelul părea că nu aude ; privea documentele pe care le ținea în mînă și dădea din cap admirativ. În cele din urmă le-a pus pe birou, și-a așezat ochelarii în toc și și-a aprins o țigară. Mîinile încă îi tremurau.

— Fantastic, murmură el, într-adevăr, fantastic ; probabil că există doar cîteva exemplare ; toată coasta de nord a Australiei, cu indicațiile invaziei plănuită de japonezi !

— Complete, cu cele mai importante detalii, aprobă Farnholme ; porturile și aerodromurile unde va avea loc invazia, duratele calculate pînă la ultimul minut, trupele ce vor fi folosite la debarcare, pînă la ultimul batalion de infanterie.

— Da, încuviință colonelul, privind cu sprîncenele încruntate la fotocopii ; dar este ceva care...

— Știu ce vrei să spui, îl întrerupse scurt Farnholme, nu avem cheia cifrului, lucru inevitabil ; datele și obiectivele secundare și principale sînt exprimate cifrat. Era riscant să le exprime direct, iar codurile japoneze sînt

toate imposibil de descifrat. Excepție face doar un omuleț bătrîn din Londra, despre care ai crede că nici nu știe să se iscălească.

Făcu o pauză, pufăind cîteva spirale de fum albastru în aer, apoi :

— Ce zici, Colonele, este totuși o performanță ?

— Mă întreb cum ați reușit să le procurați...

— N-are importanță, ți-am spus.

Sub aspectul de lenevșă indiferență, începea să se străvadă o duritate de oțel ; își clătină capul, apoi surîse ușor :

— Mă ierți, Colonele, încep să devin arțăgos. Te asigur că n-a fost o simplă „întîmplare", am muncit cinci ani numai și numai ca să pun mîna pe ele, la timpul și la locul potrivit ; nici japonezii nu sînt incoruptibili. Am reușit să pun mîna la timp pe ele, dar nu la locul potrivit : dovadă, mă aflu acum aici.

Colonelul nu mai asculta. Privea în jos la hîrtii, clătinîndu-și încet capul, apoi își ridică ochii. Brusc, figura își recăpătă aspectul de extenuare și păru foarte bătrîn.

— Sir, sînt neprețuite aceste planuri.

Ridică fotocopiile în mînă și privi, parcă fără să-l vadă, spre Farnholme.

— Pe legea mea, astea întrec toate bogățiile lumii. Este o chestiune de viață și de moarte, de victorie sau înfrîngere. Este... este..., doamne, gîndiți-vă, sir, la Australia ! Trebuie neapărat să ajungă în mîinile oamenilor noștri !

— Sînt cu totul de aceeași părere, aprobă Farnholme, neapărat trebuie să le parvină.

Colonelul îl privi în tăcere, ochii obosiți i se măriră, plini de nedumerire, apoi se prăbuși pe scaun, cu capul în piept. Spiralele fumului de țigară îi usturau ochii, dar părea că nici nu observă.

— Încă o dată îți afirm că sînt exact de aceeași părere, spuse sec Farnholme.

Se apropie de filme și fotocopii și începu să le pună la loc, cu grijă, în compartimentele etanșe ale centurii.

— Cred că acum înțelegi de ce am stăruit de la început să părăsesc Singaporele cu un avion.

Apoi, încheind fermoarele compartimentului :

— Și îți închipui că sînt din ce în ce mai dornic.

Colonelul aprobă cu un gest de descurajare, dar nu răspunse nimic.

— Nici un avion prăbușit ? stărui Farnholme ; nici unul oricît de rablagit, aproape distrus...

Se opri brusc, văzînd expresia figurii colonelului, acum din nou de adîncă oboseală.

— Un submarin ?

— Nici atît.

Buzele lui Farnholme se strînseră :

— Un distrugător, o fregată, orice fel de navă, nimic ?

— Nu, răspunse frămîntat colonelul. Și nici o navă comercială. Ultimele — *Grasshopper, Tien Kwang, Katydid, Kuala, Dragonfly* și alte cîteva asemenea vase mici de coastă au părăsit Singaporele încă de noaptea trecută. Nu se vor mai întoarce. Poate că nici nu au ajuns să parcurgă o sută de mile căci forțele aeriene japoneze domină văzduhul deasupra întregului arhipelag. Toate, sir, au îmbarcat răniții, femeile, și copiii ; dar multe din ele vor sfîrși la fundul mării.

— O alternativă mai plăcută decît un lagăr japonez de prizonieri, poți să mă crezi, Colonele.

Farnholme își puse centura în jurul taliei, apoi oftă.

— Totul este la locul lui, Colonele ; ce facem acum ?

— Cine v-a pus să veniți aici ? întrebă colonelul cu amărăciune ; ați ales Singaporele tocmai acum, puteați

prefera orice alt loc. Şi cum aţi reuşit să ajungeţi pînă aici ?

— Cu o mică ambarcaţie, de la Banjermasin [1], răspunse scurt Farnholme, o navă numită *Kerry Dancer*, cel mai rablagit sicriu plutitor. Mă mir cum i s-a mai acordat certificat de navigabilitate. Căpitan fiind un tip mieros, dar periculos, pe nume Siran. Nu afirm cu certitudine, dar aş putea jura că este un dezertor englez sau cam aşa ceva, în bună înţelegere cu japonezii. La început a declarat că îşi îndreaptă nava spre Kota Bharu [2], dar pe drum şi-a schimbat gîndul şi am venit aici.

— Şi-a schimbat gîndul ?

— I-am plătit foarte mult, nu din bani proprii, aşa că l-am putut tenta. Credeam că la Singapore voi fi în siguranţă. Mă aflam în Borneo de Nord cînd am auzit la postul meu de radio că Hong Kong, Guam [3] şi Wake [3] au căzut şi a trebuit s-o şterg în cea mai mare grabă. A trecut apoi multă vreme pînă am aflat veşti noi, tocmai cînd mă găseam la bordul lui *Kerry Dancer*. Am aşteptat zece zile la Banjermasin pînă ce Siran a binevoit să pornească la drum, continuă Farnholme cu necaz ; singurul aparat interesant şi singurul om respectabil de pe navă se aflau în cabina staţiei radio — probabil că Siran socotise că aparatul şi omul respectiv erau ambele interesante pentru activităţile sale infame — şi mă aflam în cabină împreună cu tînărul operator, pe nume Loon, în a doua zi de cînd eram la bord — 29 ianuarie — cînd am prins o emisiune B.B.C. [4] care anunţa că Ipoh [5] va fi bombar-

[1] Oraş şi port în Indonezia (Borneo de Sud).
[2] Oraş şi port în Malaysia, în peninsula Malacca.
[3] Insule în Marea Chinei : în Pacificul de vest ; în Pacificul de nord.
[4] British Broadcasting Corporation : Radiodifuziunea engleză.
[5] Oraş în Malaysia.

dat. ceea ce, în mod firesc, m-a făcut să cred că japonezii avansau foarte încet, deci aveam destulă vreme să ajung la Singapore ca să prind un avion.

Colonelul aprobă, semn că înțelegea desfășurarea evenimentelor.

— Și eu am auzit comunicatul. Cine naiba o fi fost responsabilul acelei teribile mistificări. De fapt, Ipoh căzuse în mîinile japonezilor cu o lună mai devreme, sir ; la acea dată, japonezii se aflau la numai cîteva mile de șoseaua ce străbate istmul Singapore. Doamne, ce groaznică înșelătorie !

Își clătină încet capul și repetă :

— Ce blestemată înșelătorie !

— Vorbești cu multă îngăduință, răspunse Farnholme ; cît crezi că vom mai rezista ?

— Ne predăm mîine.

Colonelul făcu un gest de surpriză :

— Mîine !

— Am ajuns la capătul eforturilor, sir. Nu mai sîntem în stare să ne opunem și nu mai avem nici aprovizionare cu apă ; cînd am distrus prin explozie digul, a sărit în aer și singura conductă de apă ce venea de pe continent, prin istm, pînă la Singapore.

— Halal de deștepți și de prevăzători au fost cei care au proiectat aici lucrările noastre de apărare, mormăi Farnholme ; și au cheltuit treizeci de milioane de lire în acest scop. Fortăreață inexpugnabilă ! Mai impozantă și mai puternică decît Gibraltarul ! Bătaie de joc, ți se face și silă.

Rîse cu dezgust, se ridică în picioare și oftă.

— Așadar, nu-i nimic de făcut ; înapoi la dragul și bătrînul *Kerry Dancer*. Doar Dumnezeu mai poate salva Australia !

— *Kerry Dancer !* exclamă colonelul ; va pleca la o oră după răsăritul soarelui, sir. Dar, vă spun, văzduhul strîmtorilor mișună de avioane japoneze.

— Vezi oare vreo altă posibilitate? întrebă obosit Farnholme.

— Nici una. Dar chiar dacă aveți noroc să vă înțelegeți cu căpitanul, ce vă garantează că într-adevăr vă va duce la locul stabilit ?

— Nici o garanție admise Farnholme ; dar la bord se mai află un olandez destul de priceput, pe nume Van Effen. Împreună, vom fi în stare să convingem pe respectabilul căpitan să-și țină angajamentul.

— Poate că aveți dreptate, sir.

Apoi, colonelului îi trecu prin gînd :

— Dar credeți că vă mai așteaptă pînă cînd ajungeți la malul mării ?

— Iată garanția !

Și Farnholme împinse cu piciorul punînd în evidență valiza hărtănită ce zăcea pe podea.

— Sper că îmi va servi de garanție și asigurare ; Siran crede că e plină ochi cu diamante. Am și folosit cîteva ca să-l corup să vină pînă aici... și speră la mai mult. Atît timp cît crede că are perspective să mă ușureze de aceste diamante, se va ține scai de mine, cu dragoste frățească.

— Oare bănuiește ceva ?

— Nu cred ; mă consideră un înveterat ticălos și beți-van care a șters-o cu obiecte obținute necinstit. Și, vai, cît mi-am dat osteneala să-i cultiv această impresie !

— Vă înțeleg, sir.

— Colonelul se decise și sună dintr-un clopoțel. Cînd reapăru sergentul, îi ordonă :

— Spune Căpitanului Bryceland să vină aici.

Farnholme își ridică interogativ o sprînceană.

— E tot ce pot face, sir, explică colonelul : încerc să pun la cale ceva, dar nu garantez că nu veți fi la fundul mării înainte de mîine la prînz. Vă pot însă asigura că Siran, căpitanul lui *Kerry Dancer* vă va urma întocmai instrucțiunile. Voi aranja ca un subaltern de-al meu și o duzină de oameni dintr-un regiment din Highland [1] să vă însoțească pînă la *Kerry Dancer*.

Apoi, schiță un surîs :

— Va fi un grup de oameni destul de dîrzi pentru orice împrejurare și în situația de acum sînt în stare să devină și mai aprigi. Cred că Siran nu vă va mai face multe necazuri.

— Sînt sigur că așa va fi : îți sînt profund recunoscător, Colonele ; oamenii dumitale vor fi de mare folos.

Își încheie bluzonul, își luă valiza și întinse mîna.

— Îți mulțumesc pentru toate, Colonele. Îmi pare rău că te așteaptă un lagăr de prizonieri, dar ce să-i faci, îți urez să fie cît mai suportabil.

— Vă mulțumesc, sir. Și eu vă urez noroc, aveți mare nevoie de așa ceva.

Privi spre locul unde se afla centura cu fotocopii, apoi sfîrși, sumbru :

— Cel puțin, mai rămîne o șansă.

Cînd generalul de brigadă Farnholme ieși în întunericul nopții, fumul se mai împrăștiase întrucîtva, dar în aer plutea încă acel amalgam ciudat, neplăcut, de mirosuri de cordită, cadavre și putreziciune, binecunoscut unui soldat bătrîn. Îl aștepta un locotenent cu o companie de soldați aliniați.

Focurile de puști și de mitraliere se întețiseră, vizibilitatea era mai bună, dar tirul de artilerie aproape încetase,

[1] Regiune muntoasă în nordul Scoției.

probabil că japonezii își dăduseră seama că nu mai avea sens să provoace pagube unui oraș care, în orice caz, cădea în stăpînirea lor în ziua următoare. Farnholme cu escorta lui se deplasa repede pe străzile pustii stropite acum de o bură fină de ploaie, cu zgomotul mitralierelor și canonadei persistent în urechi ; în cîteva minute au ajuns la malul mării. Acolo, gonit de o briză ușoară din est, fumul dispăruse aproape în întregime.

Fumul se risipise și, brusc, Farnholme își dădu seama de ceva care-l făcu să strîngă atît de apăsat mînerele valizei, încît buricele degetelor i se albiră și antebrațul îl duru de încordare : mica barcă de salvare de pe *Kerry Dancer*, pe care o lăsase frecîndu-se ușor de chei, plecase și îl cuprinse o vagă teamă, își aruncă privirea pe străzi, dar nici acolo nu văzu nimic care să-l liniștească : *Kerry Dancer* dispăruse, de parcă n-ar fi existat niciodată. Ploaia continua să cadă, briza ușoară îi sufla în față și, nu prea departe spre stînga, se auzeau suspinele încete, să-ți rupă inima, ale unui copilaș plîngînd singur în întuneric.

II

Locotenentul companiei de soldați ce-l însoțise atinse brațul lui Farnholme și-i făcu semn cu capul spre mare.

— Se pare că ambarcațiа a plecat, sir.

Farnholme făcu un efort pentru a se stăpîni, așa că atunci cînd vorbi, vocea îi era calmă, tot atît de normală ca totdeauna.

— Așa se pare, locotenente ; așa cum spune un vechi cîntec : „a plecat și ne-a lăsat pe țărm". Al naibii necaz, ca să ne exprimăm cît mai moderat !

— Da, sir, replică locotenentul Parker, impresionat că Farnholme nu părea prea alarmat față de gravitatea situației.

— Ce facem acum, sir ?

— Mă întreb și eu, tinere.

Farnholme rămase nemișcat cîteva momente, apoi își frecă bărbia cu mîna, cu privirea absentă.

— Auzi un copil care plînge undeva, acolo, pe malul mării ? întrebă el brusc.

— Da, sir.

— Trimite un om să-l aducă aici ; caută un tip mai domol, obișnuit cu copiii, care să nu-i sperie bruma de viață ce mai sălășluiește în el.

— Să-l aducă aici, sir ? se miră locotenentul ; sînt sute de asemenea mici vagabonzi pe străzi...

Dar se întrerupse brusc, căci Farnholme se înălțase din șale, cu o privire rece sub sprîncenele încruntate.

— Cred că nu ești surd, locotenente Parker, îi ripostă autoritar Farnholme.

Vocea îi era gravă, șoptită aproape de urechile locotenentului, ca și cum dorea ca vorbele să-i pătrundă adînc în minte.

— Da, sir ! Cred că nu, sir.

În grabă, Parker își revizui prima sa impresie despre Farnholme.

— Trimit îndată un om, sir.

— Îți mulțumesc : apoi mai trimite cîțiva oameni în toate direcțiile de-a lungul malului mării, pe o distanță cam de o jumătate de milă. Ordonă-le să aducă aici orice persoană sau persoane pe care le vor întîlni — vom găsi pe cineva în stare să facă un semnal luminos spre ambarcațiia care a șters-o. Eventual, dă oamenilor ordin să procedeze oricît de energic ca să-i aducă înconce pe cei întîlniți.

— Oricît de energic, sir ?

— Oricît ; în astă noapte, nu-i de glumă, locotenente. Și după ce dai ordinele necesare, aș dori să avem o mică convorbire între patru ochi.

Farnholme începu să se plimbe în sus și în jos, cîțiva yarzi, în semiîntuneric. După un minut, locotenentul Parker se întoarse. Farnholme aprinse un nou trabuc și-l privi interogativ pe tînărul ajuns în fața lui :

— Știi cine sînt, tinere ? îl întrebă, brusc.

— Nu, sir.

— Generalul de brigadă Farnholme.

Surîse apoi în întuneric văzînd abia perceptibila luare de poziție a umerilor locotenentului.

— Așa cum ai aflat, trebuie să și uiți ; niciodată n-ai auzit de mine, ne-am înțeles ?

— Nu, sir, replică Parker politicos ; va fi greu să vă uit dar fiți sigur că am să respect ordinul.

— Asta-i tot ce trebuie ; și termină a-mi mai vorbi cu „sir" de acum înainte. Știi cu ce mă ocup ?

— Nu, sir, eu...

— Am spus, fără „sir", îl întrerupse Farnholme ; numai dacă te dezbari să pronunți acest cuvînt între patru ochi, vei ajunge să nu-l mai folosești nici cînd sîntem în prezența altora.

— Iertați-mă ; nu, nu știu cu ce vă ocupați, dar după cum am înțeles din atitudinea colonelului, cred că este vorba de o problemă de cea mai mare importanță și gravitate.

— Colonelul nu exagera, murmură apăsat Farnholme ; e bine, mult mai bine, să nici nu știi precis cu ce mă ocup. Dacă scăpăm teferi, îți promit să-ți dezvăluiesc cu ce mă ocup. Deocamdată, este mai bine ca atît dumneata, cît și oamenii din companie să știți cît mai puțin despre mine.

Făcu o pauză, trase cu putere din trabuc, privindu-i vîrful roșu strălucind în noapte.

— Știi ce este o haimana care umblă după învîrteli prin porturi, locotenente ?

— O haimana de port ?

Foarte surprins de întrebare, Parker ezită, dar își reveni repede și adăugă :

— Desigur.

— Bine, așa ceva voi fi de acum înainte și să mă tratezi în consecință. O haimana cam bătrînă, bețivană și fără căpătîi, căutînd doar să scape cu față curată. Un dispreț binevoitor și tolerant — aceasta îți va fi atitu-

dinea ; hotărît, chiar sever, cînd va fi cazul. M-ai găsit rătăcind pe străzi, în căutarea unui mijloc cu care să părăsesc Singaporele. Ți-am povestit că am venit pe o navă cu aburi care face curse între insule și te-ai hotărît să o rechiziționezi pentru a o folosi împreună cu compania dumitale.

— Dar nava a plecat, obiectă Parker.

— Ai dreptate, admise Farnholme, poate totuși o mai prindem. Poate mai sînt și altele pe aici, deși mă îndoiesc. Important este să fii gata să debitezi oricînd povestea asta și să adopți atitudinea stabilită, orice s-ar întîmpla. Scopul nostru va fi să ajungem în Australia.

— Australia, sir ! exclamă uimit Parker, uitînd pentru moment angajamentul luat ; drace, asta înseamnă mii de mile depărtare !

— Este o bucată bună de drum, aprobă Farnholme ; totuși va fi destinația noastră, chiar dacă nu vom avea la îndemînă ceva mai bun decît o barcă cu rame.

Se întrerupse, apoi continuă :

— Cred, locotenente, că se întoarce unul din oamenii dumitale.

Așa era : din întuneric, apăru un soldat cu trei galoane bine vizibile pe braț ; un bărbat zdravăn, înalt de șase picioare [1] și lat în umeri, contrastînd cu figura unui copilaș pe care îl ținea în brațe. Cu fața lipită de gîtul bronzat de soare al soldatului, copilașul mai suspina, însă mai liniștit.

— Iată copilul, sir.

Soldatul bătu ușor copilul pe spate.

— I-a fost tare frică micuțului, dar acum i-a mai trecut.

[1] Picior (*foot*) = 30,5 cm.

— Sînt sigur că-i va trece, sergent.

Şi Farnholme atinse umărul copilului.

— Cum te cheamă băieţaşule ?

Micuţul îi aruncă o privire fugară, cuprinse cu braţele gîtul sergentului şi izbucni într-un nou torent de hohote. Farnholme se dete repede înapoi. Apoi, îşi clătină capul cu resemnare, adăugînd :

— Niciodată n-am avut de-a face cu copii, doar cu bătrîni holtei ursuzi de tot felul. Nu-i nimic dacă n-am să ştiu cum îl cheamă.

— Îl cheamă Peter, raportă sergentul, Peter Tallon ; are doi ani şi trei luni, locuieşte pe Mysore Road în partea de nord a Singaporelui şi este de religie anglicană.

— Cine ţi-a dat aceste informaţii ? întrebă neîncrezător Farnholme.

— Copilul n-a scos o vorbă, sir, dar are o plăcuţă de identitate atîrnată de gît.

— Bravo, murmură Farnholme, considerînd singura apreciere potrivită împrejurărilor.

Aşteptă pînă ce sergentul se reîntoarse între oamenii săi şi privi gînditor spre Parker.

— Cer scuze, pronunţă locotenentul cu ton de sincer regret ; am crezut că era un vagabond, dar dumneavoastră, cum de aţi înţeles situaţia ?

— Aş fi un caraghios dacă nu aş înţelege anumite situaţii, după douăzeci şi trei de ani trăiţi aici în Est ; întîlneşti mulţi vagabonzi chinezi şi malaiezi, dar sînt vagabonzi numai fiindcă aşa vor, aşa le place. Ei nu se plîng şi dacă o fac, nu durează mult. Dar oamenii ăştia sînt grijulii cu tot ce le aparţine — nu numai cu copiii lor, ci cu toţi de acelaşi neam cu ei.

După o pauză, îl privi mustrător pe Parker.

— Îți închipui ce ar fi făcut fraţii japonezi cu acest copil, locotenente ?

— Îmi închipui, răspunse sumbru Parker ; am văzut cîte ceva și am auzit o mulţime povestindu-se.

— Realitatea depășește tot ce știi ; japonezii n-au nimic omenesc, sînt diavoli necruţători.

Brusc, schimbă subiectul :

— Să mergem la oamenii dumitale. În timp ce ne apropiem, ocărăște-mă. Astfel se va crea impresia despre mine că sînt o haimana, și vreau să o creez căci corespunde intereselor mele.

Au trecut cinci minute, apoi zece. Oamenii se mișcau încolo și încoace, nerăbdători, unii fumau, cîţiva ședeau pe raniţe, nimeni nu scotea o vorbă. Și băieţașul încetase să mai plîngă. Salve intermitente de artilerie veneau acum din nord-vestul orașului, dar în general noaptea se liniștise mult. Vîntul se întărise, risipind ultimele urme de fum. Ploaia se înteţise și noaptea devenea tot mai rece.

Curînd, din nord-est, din direcţia golfuleţului Kallang se auzi zgomot de paşi apropiindu-se, paşii repezi și regulaţi a trei soldaţi în marș, dar și alţii dezordonaţi, de tocuri femeiești. Parker a văzut grupul apărînd din întuneric și se adresă soldatului care îl conducea :

— Ce-i cu voi ? Ce-i cu aceste femei ?

— Sînt infirmiere, sir. Le-am găsit rătăcind nu departe de malul mării.

Soldatul adăugă în chip de scuză :

— Cred că au pierdut drumul, sir.

— S-au rătăcit ?

Parker o examină pe fata mai înaltă, cea mai aproape de el.

— Ce naiba rătăciţi noaptea prin acest oraș ?

— Căutăm soldaţi răniţi, sir.

Vocea era calmă, cam răguşită.

— Răniţi şi bolnavi ; cred însă că nu sîntem în stare să găsim.

— Şi eu cred la fel, aprobă sec Parker ; dumneata conduci grupul ?

— Da, sir.

— Cum te cheamă ?

Acum, tonul vocii locotenentului era mai puţin milităros ; fata avea o voce agreabilă şi se vedea că era foarte obosită şi tremura sub ploaia rece.

— Drachmann, sir.

— Bine, Miss Drachmann ; nu cumva aţi văzut sau auzit o mică ambarcaţie cu motor, sau un vas de coastă, undeva în larg ?

— Nu, sir, răspunse tînăra cu un ton de surpriză obosită ; toate navele au părăsit Singaporele.

— Să dea dumnezeu să n-ai dreptate, murmură Parker. Apoi, cu voce tare :

— Te pricepi la copii, Miss Drachmann ?

— La ce ? răspunse ea cam mirată.

— Sergentul de colo a găsit un copil.

Parker arătă cu un gest copilul din braţele sergentului, învelit acum într-o glugă impermeabilă spre a-l feri de frig şi ploaie.

— S-a rătăcit, este obosit, singur şi îl cheamă Peter ; vrei să te ocupi deocamdată de ei ?

— Desigur.

Tocmai cînd ea întindea braţele spre copil, se auziră paşi venind din stînga : nu paşi de marş soldăţesc, nici zgomot uşor de tocuri femeieşti, ci zgomot de mers tîrşit, şovăitor, al unor oameni parcă bătrîni sau foarte bolnavi. Treptat, apărură din ploaie şi întuneric un şir lung, dezordonat de oameni clătinîndu-se şi împleticindu-se într-un

fel de coloană de cîte doi. Îi conducea un om mic de statură, cu umărul stîng înălțat ca o cocoașă, cu o pușcă-mitralieră atîrnind greu în mîna dreaptă. Pe cap purta un balmoral pus pe o parte, iar kiltul leoarcă îi flutura peste genunchii goi, sfrijiți. La doi yarzi distanță de Parker, omul ordonă oprirea și se întoarse pentru a controla punerea pe pămînt a tărgilor cu răniți — numai atunci observă Parker că trei din oamenii săi trimiși în cercetare ajutau la căratul tărgilor ; conducătorul se îndreptă apoi spre un om rămas în urma coloanei, care abia acum, extenuat, se desprindea din întuneric. Farnholme privi spre Parker, apoi spre oamenii suferinzi, schilozi și istoviți care se opriseră în ploaie, fiecare scufundat în suferința și sfîrșeala sa mută.

— Doamne ! dădu Farnholme din cap cu compătimire, ăsta l-a întrecut și pe Pied Piper [1] !

Micul om cu kilt reveni apoi în capul coloanei. Cu grijă, îndurerat, își lăsă pușca-mitralieră pe pămîntul umed, luă poziție de „drepți" și-și duse mîna la balmoral cu o seriozitate demnă de parada unui regiment de gardă.

— Vă raportează caporalul Fraser, sir, declară el pronunțînd pe „r" moale, caracteristic Highland-ului nord-estic.

— Pe loc repaos, caporale, ordonă Parker, examinîndu-l ; oare n-ar fi fost... n-ar fi fost mai nimerit să treci arma în mîna stîngă ?

Își dădea seama că întrebarea era fără rost, dar aspectul acestei coloane de oameni sfîrșiți, spectrali, apăruți din întuneric, îl dezorientase.

— Da, sir, iertați-mă ; mi se pare însă că umărul meu stîng este cam zbrobit, sir.

[1] Eroul unui poem (1842) al poetului englez Robert Browning ; Pied Piper conduce, cîntînd din flaut, un cîrd de copii.

— Cam zdrobit, repetă Parker, ca un ecou.

Cu un efort conștient de voință se dezbără de senzația de irealitate ce-l cuprinsese.

— Din ce regiment faci parte, caporale ?

— Argyll și Sutherlands [1], sir.

— Ah, da, aprobă Parker ; cred chiar că ne-am mai întîlnit.

— Da, sir ; sînteți locotenentul Parker, nu-i așa ?

— Exact.

Parker privi spre coloana de oameni stînd răbdători în ploaie.

— Dumneata îi comanzi, caporale ?

— Da, sir.

— De ce ?

— De ce ? răspunse caporalul pe a cărui figură răvășită de febră apăru mirare ; nu știu, poate fiindcă sînt singurul om în stare s-o facă.

— Singurul în stare..., îl întrerupse Parker la mijlocul frazei, nedumerit.

Respiră adînc, apoi :

— Nu cred, caporale. Ce faci cu acești oameni ? Unde îi duci ?

— Nici eu nu prea știu, mărturisi Fraser ; mi s-a ordonat să-i scot din linia frontului, să-i duc într-un loc mai în siguranță și să le procur asistența medicală necesară.

Îndreptă arătătorul spre direcția de unde se auzea canonada intermitentă.

— Mi se pare că lucrurile nu prea sînt în ordine pe aici, sir, termină el în chip de scuză.

— Chiar așa este, aprobă Parker ; dar ce cauți la malul mării ?

[1] Comitate în vestul și nordul Scoției.

— Poate găsim o barcă, o navă, ceva.

Micul caporal mai părea încă dispus să se scuze.

— „Un loc în siguranță" mi s-a dat ordin, sir ; credeam că pe aici îl pot găsi.

— Într-adevăr, pe aici poți găsi așa ceva, replică Parker, cuprins din nou de acel simțământ de irealitate.

— Nu crezi, caporale, că totuși cel mai apropiat loc în siguranță ar fi Australia... sau India ?

— Da, sir, răspunse micul om, fără să-și schimbe expresia feței.

— Să dea domnul, interveni vocea lui Farnholme, cu o imperceptibilă neîncredere ; vrei să ajungi în Australia, într-o barcă cu rame, cu acești... acești...

Făcea un gest, spre grupul de oameni amărîți, bolnavi, dar nu găsea cuvintele potrivite.

— Chiar așa, spuse Fraser, dîrz ; am primit ordin s-o fac.

— La naiba, caporale, știi că nu va fi ușor ! exclamă Farnholme, privindu-l : ai de o sută de ori mai multe șanse să ajungi într-un lagăr japonez de prizonieri, căci, oricît te-ai încrede într-o stea norocoasă, nu vei mai găsi nici o ambarcație în Singapore.

— Poate că da, poate că nu, răspunse calm caporalul ; mi se pare că mai există o ambarcație, undeva în bazinul portului.

Apoi, privind spre Parker :

— Tocmai aveam de gînd să cercetez acest lucru, cînd au apărut oamenii dumneavoastră, sir.

— Cum ai spus ?

Farnholme se repezi spre el, apucîndu-l de umărul sănătos.

— Este undeva o ambarcație ? Ești sigur, omule ?

— Foarte sigur.

Fraser își eliberă umărul cu calmă demnitate, apoi continuă :

— Am auzit-o lansînd ancora, acum zece minute.

— Ești sigur ? întrebă Farnholme ; poate că, din contra, ridica ancora și...

— Ascultă, prietene, îl întrerupse Fraser, poate că par prostănac... chiar stupid, dar știu ce diferență este între...

— Lasă asta, caporale, lasă ! îl întrerupse cu grabă Parker ; unde se afla ambarcația ?

— Undeva în spatele docurilor, sir ; cred, cam la o milă de aici. E greu să apreciezi exact, cu fumul care încă înconjură totul.

— La docuri ? La dana Keppel ?

— Nu, sir ; n-am trecut pe acolo în noaptea asta ; locul de care vorbesc este cam la o milă, de aici, chiar în spatele Capul Malay.

Chiar pe întuneric, drumul pînă acolo n-a durat prea mult, nici cincisprezece minute. O parte din oamenii lui Parker au preluat tărgile și alții sprijineau răniții, capabili să umble. Toți, bărbați și femei, răniți și teferi, se simțeau stăpîniți de un covîrșitor sentiment de grabă. Desigur, nimeni din grup nu punea prea multă speranță pe cele spuse, pe presupunerea atît de vagă că ar fi fost sau nu o lăsare de ancoră ; rațiunea le fusese atît de afectată de retragerile și pierderile suferite în ultimele săptămîni, așa de sigur crezuseră că vor cădea prizonieri în ziua următoare — prizonieri uitați pentru cine știe cîți ani — atît de completă le era descurajarea, încît o cît de slabă licărire de speranță era ca un far luminos în întunecata disperare a gîndurilor. Iar celor suferinzi, speranțele le depășeau puterile, mulți dintre ei erau epuizați, abia respi-

rau căutînd să se sprijine de camarazii lor. Curînd, caporalul Fraser se opri.

— Aici este locul, sir ; aici am auzit zgomotul de ancoră.

— Din ce direcție ? întrebă Farnholme.

Privi în direcția indicată cu arma de caporal, dar nu se zărea nimic ; așa cum spusese Fraser, fumul persista peste suprafața întunecată a mării... Își dădu seama că Parker se afla aproape în spatele lui, scrutînd cu atenție întinsul mării, cît era vizibil.

— Să fac semne cu lanterna sau să dau drumul la un semnal luminos ? întrebă locotenentul cu un șoptit abia perceptibil.

Farnholme ezită un moment ; de fapt, nu aveau nimic de pierdut. Parker mai mult simți decît văzu gestul lui de aprobare și se adresă sergentului :

— Aprinde lanterna, sergent, într-acolo și fă semne pînă primești un răspuns sau pînă vezi sau auzi că se apropie ceva. Doi sau trei oameni să dea o raită prin docuri, poate se mai găsește o ambarcație.

Au trecut cinci minute, apoi zece. Lanterna sergentului clipea monoton, dar pe marea întunecată nu se mișca nimic. După alte cinci minute, cei trimiși în cercetare s-au întors, raportînd că n-au găsit nimic. Au mai trecut alte cinci minute, ploaia se schimbase dintr-o bură fină într-o aversă făcînd bășici pe drumul macadamizat ; apoi, caporalul Fraser declară cu voce liniștită :

— Mi se pare că se aude ceva venind.

— Ce ? Unde ? rosti Farnholme.

— Cred că este o ambarcație cu rame ; se aude cum se freacă ramele în furchete. Cred că vin direct spre noi.

— Ești sigur ?

În ciuda ropotului ploii, Farnholme încercă să deslușească plescăitul ramelor agitînd și spumegînd apa.

— Ești sigur omule ? repetă el.

— Da, sînt sigur : aud destul de distinct.

— Are dreptate, se auzi emoționată, vocea sergentului ; pot să jur, sir, că are dreptate, și eu aud acum destul de clar.

Curînd se auzi hîrșîitul în furcheți al rămelor la care cei din luntre trăgeau din greu. Așteptarea încordată provocată de vorbele lui Fraser se risipi și dispăru, înlocuită de un val de nespusă ușurare care îi cuprinse și care avu ca rezultat o sporovăială generală de voci groase, brusc optimiste. Profitînd de zgomotul vocilor, locotenentul Parker se apropie de Farnholme.

— Ce facem cu ceilalți, infirmierele și răniții ?

— Îi luăm cu noi... dacă vor. Probabil că vor fi de acord și trebuie să-i luăm. Fă-i însă să înțeleagă că aceasta depinde numai de libera lor alegere. Apoi spune-le să stea liniștiți, să se țină la o parte de vederea celor ce vin cu ambarcațiia. Oricine or fi... și sînt aproape sigur că e vorba de cei de pe *Kerry Dancer*, nu avem interes să-i speriem. Îndată ce se aude barca frecîndu-se de chei, ieși în întîmpinare și ia legătură cu cei din ea.

Parker aprobă cu un gest, se întoarse și cu voce autoritară tăie pălăvrăgeala.

— Drepți ! Ridicați tărgile : treceți toți înapoi, de cealaltă parte a drumului... și stați liniștiți, complet liniștiți, dacă vreți să mai ajungeți la casele voastre. Caporal Fraser !

— Prezent, sir.

— Dumneata și oamenii dumitale vreți să veniți cu noi ? Îmbarcați pe navă, avem foarte multe șanse să fim scufundați, chiar în primele douăsprezece ore. S-a înțeles ?

— Am înțeles, sir.

— Și, totuși vreți să mergeți cu noi ?
— Da, sir.
— I-ai întrebat pe ceilalți ?
— Nu, sir.

Tonul ofensat al caporalului nu lăsa nici o îndoială în privința părerii sale despre asemenea procedee democratice ridicole, în armata modernă și Farnholme surîse amuzat în întuneric.

Apoi Fraser continuă :
— Dar merg și ei, sir.
— Bine, dumneata răspunzi.

Apoi Parker se adresă :
— Miss Drachmann ?
— Merg cu dumneavoastră, sir, răspunse ea calm. Și cu un gest ciudat își atinse fața cu mîna stîngă.
— Și celelalte ce au de gînd ?
— Am discutat cu ele.

Și indică pe tînăra malaieză de lîngă ea :
— Lena vrea și ea să meargă ; celorlalte trei le este indiferent dacă merg sau ba. Sînt șocate, sir... Astă noapte, un obuz a lovit ambulanța noastră. Cred totuși că e mai bine să meargă și ele.

Parker încercă să spună ceva, dar, cu un gest Farnholme îl opri, luă laterna din mîna sergentului și merse la marginea apei. Acum, la mai puțin de o sută de yarzi distanță se vedea ambarcația, silueta apărîndu-i vag în fascicolul de lumină lansat pînă departe de lanternă. Farnholme căuta să distingă cît mai clar prin perdeaua deasă a ploii și observă o agitație de spumă albă pe suprafața apei ca și cum cineva de la pupa ambarcației dăduse comanda ca ramele să se oprească scufundate brusc, aruncînd puternic apa înapoi pînă ce ambarcația s-a oprit, nemișcată, o pată estompată în întuneric.

— Alo, cei de acolo ! strigă Farnholme ; sînteţi de pe *Kerry Dancer ?*

O voce de bas străbătu prin ploaia neîntreruptă :

— Da, dar voi cine sînteţi ?

— Sînt eu, Farnholme.

Se auzi omul de la pupă dînd un ordin ; imediat ramele îşi reluară activitatea.

— Van Effen, dumneata eşti ?

— Da, eu sînt.

— Minunat om ! se auzi vocea caldă, pornită din inimă a lui Farnholme ; niciodată în viaţă n-am fost atît de bucuros întîlnind pe cineva. Ce s-a întîmplat ?

Acum ambarcaţia se afla doar la douăzeci de picioare distanţă şi puteau vorbi normal.

— Nu prea multe evenimente.

Olandezul vorbea perfect engleza marinărească, cu un accent străin abia perceptibil.

— Onorabilul nostru căpitan şi-a schimbat părerea, nu v-a mai aşteptat şi a pornit-o la drum ; a fost cam greu să-l conving să-şi schimbe planul.

— Dar... nu ţi-e teamă totuşi că *Kerry Dancer* va porni la drum înainte de a te întoarce la bord ? Doamne, Van Effen, ar fi fost mai bine să trimiţi cu barca pe altcineva ; nu-i bine să te încrezi în dracu nici un pic.

— Aveţi dreptate.

Cu mîna pe eche [1], Van Effen dirija barca spre cheiul de piatră.

— Dacă *Kerry Dancer* o şterge, o face fără căpitanul ei, acesta este aici pe fundul bărcii, cu mîinile legate şi cu pistol în spate. Cred că Mister Siran nu este într-o situaţie prea confortabilă.

[1] Piesă fixată pe axul cîrmei, servind la manevrarea acesteia.

La lumina lanternei, Farnholme privi interiorul bărcii. Era imposibil de spus dacă Mister Siran se simțea sau ba în largul lui ; figura lui brunetă era mai inexpresivă ca oricînd.

— Și pentru mai multă siguranță, continuă Van Effen, am lăsat pe cei doi secunzi ai lui legați cobză în cabina lui Miss Plenderleith, eu însumi le-am imobilizat mîinile și picioarele. Nu vor mișca. Ușa este încuiată, Miss Plenderleith este și ea înăuntru, îi păzește cu revolverul în mînă. Nu a tras cu pistolul niciodată, dar mi-a spus, că la nevoie, nu va pregeta s-o facă. Este o minunată doamnă, Farnholme.

— Te-ai gîndit la toate, spuse Farnholme cu admirație ; numai dacă...

— Și eu mă gîndesc la toate ! Dă-te la o parte, Farnholme ! vorbi de alături Parker, luminînd cu o puternică lanternă figurile celor din barcă.

Van Effen reacționă, ridicîndu-și pistolul ; dar Parker i se adresă scurt :

— Dă la o parte drăcia asta, nu face prostii, sînt aici o duzină de mitraliere și puști îndreptate spre voi.

Încet, Van Effen lăsă revolverul în jos și privi spre Farnholme, vorbindu-i în șoaptă :

— Strașnic pus la cale, Farnholme ; căpitanul Siran ar fi foarte mîndru să se laude cu o asemenea capodoperă de mașinație.

— N-a fost nici o mașinație, protestă Farnholme ; sînt soldați britanici, de-ai noștri, și nu avem altă alternativă. Să-ți explic...

— Taci ! îl întrerupse scurt Parker ; ai să explici totul mai tîrziu.

Apoi, se adresă lui Van Effen :

— Vom merge cu dumneata, fie că vrei, fie că nu. Barca are motor, de ce ați folosit rămele ?

— Ca să trecem mai neobservați, îți închipui ; ne-a fost de mare folos, adăugă Van Effen.

— Pornește motorul, ordonă Parker.

— Nici nu mă gîndesc !

— Dacă n-o faci, vei fi mort, replică Parker, scurt ; pari om inteligent, Van Effen ; ai ochi și urechi și-ți poți da seama că sîntem oameni disperați. La ce să te încăpățînezi copilărește în astfel de împrejurări ?

Un timp destul de lung, Van Effen îl privi în tăcere apoi se declară de acord printr-un gest, apăsă mai puternic revolverul în coasta lui Siran și dădu un ordin. Într-un minut, motorul porni păcănind regulat, în timp ce primii soldați răniți erau așezați pe băncile bărcii. După o jumătate de oră, ultimii dintre bărbații și femeile de pe țărm se aflau la bordul lui *Kerry Dancer*. S-au făcut două transporturi : caporalul Fraser apreciase destul de exact distanța : nava era ancorată în larg, într-un loc cu nivel puțin adînc, doar de trei fathomi [1], undeva la vestul unui promontoriu.

Apoi, pe la două și jumătate noaptea, *Kerry Dancer* a pornit la drum, ultima navă ce-a părăsit Singaporele înainte ca acesta să cadă în mîinile japonezilor, în dimineața zilei de 15 februarie 1942. Vîntul se potolise, ploaia se transformase într-o burniță ușoară ; orașul era învăluit în întuneric, domnea o tăcere lugubră, în timp ce nava se estompa rapid în întunericul nopții. Nu se mai vedeau fulgerări de explozii, nici un fel de lumini, pînă și păcănitul sporadic al mitralierelor amuțise. Totul părea ireal, straniu de tăcut, tăcut ca moartea. Dar odată cu zorile urma să înceapă furtuna ultimului asalt japonez asupra Singaporelui.

[1] Fathom (unitate de măsură pentru adîncimi) = 182 cm.

În dunета camuflată și umedă a lui *Kerry Dancer*, Farnholme ajuta pe două din infirmiere și pe Miss Plenderleith să bandajeze și să dea îngrijiri soldaților răniți ; se auzi o bătaie în ușă — singura ușă care ducea spre adîncul puț pupa [1]. Farnholme stinse lumina din dunetă și închise cu grijă ușa în urma celui ce intră, căutînd apoi să distingă în întuneric cine era :

— Locotenentul Parker ?

— Da, răspunse acesta ; ar fi însă mai bine să urcăm pe puntea dunetei, aici putem fi auziți.

Au urcat amîndoi pe scara de fier și au mers la pupa, chiar la balustrada acesteia. Acum, ploaia se oprise, marea era calmă. Farnholme se aplecă peste balustradă, privi în jos la fosforescența clocotitoare a siajului spumos al lui *Kerry Dancer* și îi veni poftă să fumeze. Parker întrerupse primul tăcerea.

— Am veşti destul de ciudate pentru dumneavoastră, sir, ... scuzați-mă, nu trebuia să vă spun „sir" ; caporalul v-a raportat ceva ?

— Nu mi-a spus nimic ; a apărut în dunetă acum vreo două minute. Ce este ?

— Se pare că, astă noapte, nu a fost numai această navă în rada Singaporelui. Cînd veneam spre *Kerry Dancer* cu primul transport de oameni, se pare că a mai apărut o altă ambarcație cu motor care a ancorat la mai puțin de un sfert de milă distanță. Cu echipaj britanic.

— Ei, drăcie ! murmură Farnholme în întuneric ; unde era ? Ce naiba căuta pe aici ? Și cine a văzut-o ?

— Caporalul Fraser și unul din oamenii mei. Au auzit motorul ambarcației — noi nu l-am auzit din cauza zgomo-

[1] Spațiu descoperit, deasupra punții superioare, între peretele dinspre pupa al teugei și peretele frontal dinspre pupa al suprastructurii unei nave.

tului făcut de motorul bărcii noastre — și au căutat să afle despre ce era vorba. Au distins că în ambarcația cu pricina se aflau numai doi inși, ambii înarmați cu puști. A vorbit numai unul din ei, un Highlander — un tip de prin Western Isles [1], spune Fraser care și el se întreabă despre ce o fi fost vorba. Între timp, s-a întors barca pentru al doilea transport pe *Kerry Dancer*, Fraser și ceilalți au trebuit să plece. Crede că unul din cei doi inși i-a văzut, dar nu este sigur.

— „Ciudat" este un adjectiv prea puțin potrivit pentru a califica întîmplarea, locotenente.

Farnholme își mușcă buza gînditor, privind pe suprafața mării.

— Nici Fraser nu are idee dincotro venea, ce fel de ambarcație era și încotro s-au îndreptat ?

— Nu știe nimic, afirmă categoric Parker ; nu știe nimic, nu presupune nimic.

Au discutat cîteva minute, apoi Farnholme încetă convorbirea :

— Mai bine să nu mai vorbim despre astea, uită-le Parker ; ce s-a întîmplat a trecut, să sperăm, fără necazuri pentru cineva. Noi am luat-o din loc, ăsta este lucrul cel mai important.

Și schimbă subiectul :

— S-a organizat totul ?

— Oarecum, Siran participă și el, bineînțeles și capul lui este în joc o dată cu al nostru, își dă perfect de bine seama de acest lucru. Nu speră să-l cruțe bomba sau torpila ce ne va lovi. Am pus un om să-l supravegheze, altul îl urmărește pe timonierul șef și al treilea îl ține din scurt pe mecanicul de serviciu. Restul oamenilor mei

[1] Insulele Hebride, în Atlantic, la vest de Scoția.

dorm în teugă[1] — bieții de ei, au mare nevoie de așa ceva. Am aranjat ca patru oameni să doarmă în cabina de la centru pentru a fi la îndemînă în caz de alarmă.

— Bine, bine, aprobă Farnholme cu un gest din cap ; și cele două infirmiere chinezoaice și bătrînioara malaeză ?

— Și ele sînt într-una din cabinele centru ; toate trei sînt cam bolnave și zăpăcite.

— Dar Van Effen ?

— Doarme pe punte, sub o barcă de salvare, lîngă timonerie, la zece picioare de căpitan.

Parker surîse mînzește, apoi continuă :

— Nu mai este furios pe nimeni, și nu-l slăbește din supraveghere pe Siran ; și-a ales bine locul de dormit. Van Effen pare un om de toată încrederea.

— Sînt cu totul de aceeași părere. Cum stăm cu hrana ?

— Nu prea de calitate, dar suficientă pentru o săptămînă, chiar zece zile.

— Sper că vom avea norocul s-o consumăm toată, rosti, sumbru, Farnholme. Încă ceva : i-ai făcut pe toți, în special pe Siran, să creadă că nu prea este nimic de capul meu și că persoana cea mai importantă ești... dumneata ?

— Cred că am contribuit suficient ca să vă stric reputația, răspunse Parker cu modestie.

— Excelent.

Cu un gest inconștient de satisfacție, Farnholme își pipăi centura de sub bluzon.

— Nu trebuie însă să exagerezi, cel mai bine, ignorează-mă cît poți. Apropo, mai poți să-mi dai ajutor într-o problemă : știi unde este cabina radio ?

— Mi se pare că da, în spatele timoneriei.

[1] Suprastructură la extremitatea prova, pe toată lățimea navei ; aici sînt amenajate magazii, uneori și cabine pentru echipaj.

— Operatorul Willie Loon, sau cam așa îl cheamă, doarme acolo. Bănuiesc că e un băiat de treabă — dar dracu știe ce învîrte cînd nu este îmbarcat pe acest coșciug plutitor. Nu vreau însă să-l abordez personal. Caută să afli de la el ce lungime de bătaie are transmițătorul lui și comunică-mi înainte de ivirea zorilor, cînd trebuie să emit un apel.

— Am înțeles, sir.

Parker ezită, ar mai fi pus o întrebare dar renunță.

— Acum e cel mai potrivit moment, mă duc chiar acum ; noapte bună.

— Noapte bună, locotenente.

Farnholme mai rămase cîteva minute aplecat peste balustradă, ascultînd clămpănitul astmatic al motorului, bun de pensionare, al lui *Kerry Dancer* în timp ce acesta își croia drum spre est-sud-est pe o mare calmă ca untdelemnul. Apoi, se îndreptă din șale cu un oftat, se întoarse și coborî sub punte.

În valiza lui din dunetă se aflau cîteva sticle de whisky și trebuia să justifice reputația că nu se dădea înapoi de la așa ceva.

Majoritatea oamenilor ar protesta energic dacă ar fi treziți din somn la ora trei și jumătate noaptea pentru a fi consultați într-o problemă pur tehnică ; dar Willie Loon nu făcea parte dintre aceștia. El s-a ridicat din cușetă surîzînd către locotenentul Parker și ii spuse, simplu, că lungimea de bătaie a transmițătorului său era de numai cinci sute de mile, apoi surîse din nou. Pe figura sa rotundă, agreabilă, surîsul reflecta un fond de amabilitate, de bună dispoziție și Parker nu mai avu nici o îndoială că Farnholme apreciase corect ce fel de om era Willie Loon. Și-au continuat conversația.

Parker îi mulțumi și se întoarse cu gîndul să plece cînd, pe masa de transmisie, observă ceva ce nu se aștepta să găsească pe o navă cum era *Kerry Dancer* : un tort rotund, congelat, nu prea faimos executat, împodobit cu multe luminărele. Parker privi cu mirare, apoi se adresă lui Loon :

— Ce este asta ?

— Un tort pentru aniversarea zilei mele de naștere, răspunse acesta cu mîndrie ; mi l-a făcut soția mea, iată-i aici fotografia — și mi l-a trimis acum două luni ca să fie sigură că-l primesc la timp. Frumoasă atenție, nu-i așa ?

— Într-adevăr frumoasă, spuse locotenentul Parker, pe gînduri.

Mai privi o dată la fotografie, apoi :

— Tot atît de frumoasă ca și tînăra care l-a preparat ; cred că ești un om tare fericit.

— Sînt fericit, fu răspunsul însoțit de un nou surîs ; sînt, întradevăr, foarte fericit, sir.

— Și cînd este ziua de naștere ?

— Astăzi, de asta am scos tortul din frigider ; astăzi împlinesc douăzeci și patru de ani.

— Astăzi, replică Parker dînd din cap ; puteai alege o zi mai potrivită pentru aniversare. Dar, de fapt, tot trebuie să fie într-o zi. Noroc și la mulți ani !

Se întoarse, păși peste pragul de etanșare și închise încet ușa în urma lui.

III

Willie Loon a murit la douăzeci și patru de ani, chiar de ziua lui de naștere, la amiază, cînd puternica strălucire a soarelui pe cerul senin al ecuatorului bătea sălbatic prin spiraiul [1] de deasupra capului său. O lumină albă, crud scînteietoare, care sfida flacăra fumegîndă a unei lumînărele solitare încă arzînd pe tortul de aniversare, o flacără gălbuie pîlpîind cu monotonă regularitate după cum nava rula și umbra întunecată a barei spiraiului trecea și retrecea peste flacără, peste lumînări, peste tort, și peste fotografia lui Anna May, timid surîzătoarea tînără, autoarea tortului. Willie Loon nu își dădea seama ce se întîmpla : nu mai vedea nici lumînările, nici tortul, nici fotografia tinerei sale soții, căci orbise. Numai cu zece secunde înainte îl plesnise în ceafă o lovitură ca de ciocan. Nu mai vedea butonul transmițătorului, dar asta nu avea importanță, căci Mr. Johnson, profesor la școala de radio-operatori, susținuse totdeauna că nu devii operator adevărat dacă nu te descurci, chiar pe un întuneric ca de smoală, la fel ca la lumina zilei. Și Mr. Johnson mai spunea că operatorul trebuie să părăsească postul cît mai tîrziu, să se salveze o dată cu căpitanul navei. Așa că acum mîna

[1] Luminator pe puntea neadăpostită a unei nave, în special deasupra compartimentului mașinii, dar și deasupra altor încăperi.

lui Willie Loon se mișca mereu în sus și în jos, cu ritmul staccato specific al unui operator antrenat, apăsînd butonul ; emitea continuu același apel : S.O.S., atac aerian inamic. O,45N, 104.24E, nava incendiată ; S.O.S., atac aerian inamic, O,45N, 104,24E nava incendiată ; S.O.S.... [1].

Ceafa îi fusese oribil lovită de gloanțe de mitralieră, nu știa cîte. Din ce în ce mai sfîrșit, gîndea totuși că mai bine așa, decît dacă gloanțele ar fi nimerit postul de radio. Dacă spinarea lui nu se afla în acel loc, postul ar fi fost distrus, nu s-ar mai fi putut emite nici un semnal, n-ar mai fi rămas nici o speranță. Ar fi rămas doar el, un bun operator radio și textul unui important mesaj de transmis pe care n-ar mai fi avut posibilitatea să-l emită... Și se muncea să emită mesajul cel mai important din toată viața lui, deși mîna îi devenea teribil de grea și butonul de transmisie începea parcă să sară dintr-o parte într-alta, scăpînd dintre degetele care nu mai puteau prinde, oarbe.

I se părea că aude un ciudat tunet, în surdină. Se întreba nedumerit dacă era zgomotul unor motoare de avion sau poate flăcările care învăluiseră puntea teugii și îl vor cuprinde și pe el, sau poate era propriul sînge vuindu-i în cap. Mai probabil, era propriul său sînge, căci bombardierele plecaseră, o dată treaba terminată, și nu bătea vîntul ca să aţîţe flacările unui incendiu pe navă. Dar toate n-aveau importanţă, nimic nu avea importanţă, doar mîna trebuia să apese ritmic pe butonul de transmisie, să continue emiterea mesajului. Și mesajul zbura, repetat mereu, dar acum devenea confuz, niște puncte și linii neinteligibile...

[1] Coordonatele geografice (latitudine, longitudine) care definesc poziţia navei.

Willie Loon nu-și mai dădea seama de confuzie, totul devenea mai întunecat, i se părea că se prăbușește în gol, dar mai simțea încă marginea scaunului sub genunchi, înțelegea că se mai afla acolo, încă la postul de transmisie și zîmbea în sine de propria-i stupiditate. Îi reveni în minte Mr. Johnson și își spuse că poate acestuia nu i-ar fi rușine de el, fostul lui elev, dacă l-ar vedea acum. Se gîndi la bruna și drăguța lui Anna May și surîse din nou, cu înduioșare. Și tortul se afla acolo, un tort atît de drăguț, așa cum numai ea știa să facă, și încă nici nu-l gustase. Își clătină capul cu tristețe, scoase un strigăt cînd scapelul agoniei îi pătrunse prin capul sfărîmat ajungînd pînă la ochii fără vedere.

Un moment, doar un moment, redeveni conștient. Mîna dreaptă îi alunecase de pe butonul de transmisie. Știa că trebuie neapărat s-o pună la loc, dar brațul drept devenise cu totul neputincios. Își trecu pe deasupra brațul stîng, îl prinse pe cel drept și încercă să-l ridice, dar atîrna prea greu, parcă era țintuit de masă. O clipă, vag, își reaminti de Mr. Johnson și speră că făcuse tot ce era cu putință. Apoi, tăcut, fără un oftat, alunecă sfîrșit peste masă, capul i se lăsă pe mîinile încrucișate, cu cotul stîng strivind tortul astfel că lumînarea se aplecă orizontal, picăturile de ceară curgeau pe luciul mesei, fumul lumînării, acum gros și foarte negru, ridicîndu-se leneș în spirale ce se turteau de tavan și se răspîndea prin cabina micuță. Un fum negru, gros, dar care nu reușea să estompeze razele puternice ale soarelui trecînd prin spirai, sau să ascundă cele trei mici găuri, distincte, marcate cu roșu pe cămașa lui Willie Loon, prăbușit peste masă. Curînd, flacăra lumînării pîlpîi slab, mai izbucni o dată și se stînse.

Căpitanul Francis Findhorn, O.B.E. [1], Comandor al companiei British-Arabian Tanker și comandant al motonavei petroliere de 12 000 de tone *Viroma*, mai ciocăni barometrul încă de două ori cu degetul, îl privi inexpresiv un moment, apoi se întoarse calm la locul său din colțul babord al timoneriei. Mașinal, deschise gura de ventilație de deasupra ca să-i bată curentul în față, tresări sub rafalele de aer fierbinte și umed, apoi închise ventilația fără prea multă grabă. Căpitanul Findhorn nu se grăbea niciodată. Chiar și următoarele gesturi, scoaterea chipiului alb cu trese aurii și ștersul cu batista al părului brun și rar, le-a făcut fără grabă, evitînd orice mișcare inutilă, fără rost, încît, instinctiv, îți dădeai seama de calmul lui deliberat, de obișnuința lui de a-și economisi mișcările, componente inseparabile ale firii sale.

De afară se auzi un ușor zgomot de pași trecînd pe puntea de lemn de tec, tare ca fierul. Căpitanul Findhorn își puse chipiul pe cap, se așeză greoi pe scaun și privi la cel ce intra : secundul navei, în picioare acum în locul unde cu cîteva secunde înainte examinase și el cu grijă barometrul. Cîteva momente, căpitanul Findhorn îl studie în tăcere, întrebîndu-se dacă secundul său nu era o completă negare a părerii larg răspîndite că oamenii cu păr blond și piele albă nu se bronzează bine la soare : între cămașa albă și părul blond deschis, albit de soare pînă la blond platinat, ceafa era o bandă de culoarea stejarului afumat. Apoi secundul se întoarse și îl privi ; Findhorn schiță un zîmbet :

— Ce mai spui Mr. Nicolson ; ce mai e nou ?

Timonierul șef se afla doar la cîțiva pași distanță ; dacă membrii ai echipajului se aflau la o asemenea distanță

[1] (Officer of the) Order of the British Empire : (Ofițer al) Ordinului Imperiului Britanic.

încît putea fi auzit, totdeauna căpitanul era formalist cînd se adresa unor ofițeri mai vîrstnici.

Nicolson ridică din umeri și se îndreptă spre ușa cu grilaj. Avea un mers ușor, ca de pisică, ca și cum călca pe covrigi uscați și se temea să nu-i sfărîme. Se uită la soarele ca un focar arzător pe cer, la luciul albăstrui, calm ca untdelemnul al suprafeței mării, la orizontul depărtat dinspre est, unde marea și cerul se întîlneau într-o sclipire de albastru metalic și, în sfîrșit, la hula întunecată care se forma la nord-est, deplasîndu-se la babordul navei. Ridică iarăși din umeri, se întoarse și privi spre căpitan ; pentru a suta oară, Findhorn admiră ochii de un albastru limpede ai ofițerului, contrastînd cu bronzul puternic al figurii. Nu mai întîlnise asemenea ochi, nici pe departe asemănători, nicăieri ; totdeauna îi aminteau de lacurile alpine, ceea ce îl irita pe căpitan căci el considera că are o rațiune precisă, logică și, niciodată în viața lui, nu fusese în Alpi.

— Nici o îndoială, sir, se pregătește ceva, nu-i așa ?

Vocea secundului era calmă, controlată, nu trăda nici un efort, completînd perfect modul cum umbla, cum se comporta ; în plus era profundă, cu rezonanță, făcîndu-se auzită cu o ușurință și o claritate nefirești chiar într-o cameră plină de oameni care vorbesc. Secundul arătă cu un gest spre ușa cu grilaj, acum deschisă.

— Toate semnele prevestesc schimbarea vremii ; barometrul scade vertiginos. Este sezonul cel mai prost al anului, n-am auzit vreodată de furtuni tropicale la această latitudine, totuși mi-e teamă că vom avea parte de vreo tornadă.

— Știu că ești un maestru al afirmațiilor clare, Mr. Nicolson, spuse Findhorn cu prețiozitate ; mă mir deci

că te referi nerespectuos la un taifun, calificîndu-l drept vîrtej ; să nu se supere... auzindu-te...

Tăcu un minut, surîse și continuă, calm :

— Sper că nu se va supăra, Nicolson ; pentru noi, va fi un dar al providenței.

— Cred că așa va fi, murmură Nicolson ; și probabil însoțit de ploaie ; credeți că va fi oare o ploaie zdravănă ?

— Cu găleata, afirmă categoric căpitanul Findhorn ; ploaie, mare agitată, un vînt de zece sau unsprezece grade [1], și nici un soldat din armata niponă nu ne va putea observa la noapte. Care-i cursul navei, Nicolson ?

— Unu-treizeci, sir [2],

— Îl menținem așa. Miine la amiază ajungem la strîmtoarea Carimata [3], după care poate norocul ne va surîde. Ne vom abate din drum numai dacă întîlnim Marea Flotă a inamicului și, în orice caz, nu ne vom întoarce.

Apoi, fixîndu-și secundul cu ochii calmi, senini, Findhorn întrebă :

— Crezi că cineva se va ocupa de noi, Mr. Nicolson ?

— În afară de vreo două sute de piloți cu avioanele lor și de toate vasele japoneze din Marea Chinei, cred că altcineva nu se va ocupa de noi.

Nicolson schiță un zîmbet scurt, lăsînd să apară albe ridurile nebronzate din jurul ochilor, apoi continuă :

— Cred că nu mai există nici un bun prieten galben, pe o rază de cinci sute de mile, care să nu știe că noaptea trecută am șters-o de la Singapore. Probabil că sîntem

[1] Scara Beaufort clasifică tăria vînturilor și uraganelor de la 0...17°.

[2] Unghiul orizontal exprimat în grade, format între axa longitudinală a navei și meridianul adevărat, magnetic, sau nord al busolei marine.

[3] Strîmtoare între Sumatra și Borneo.

consideraţi ca bucăţica cea mai apetisantă de cînd *Prince of Wales* a fost scufundat şi îşi vor da toată osteneala să ne vină de hac. Sigur că vor scotoci toate posibilităţile noastre de a o şterge — strîmtorile Macassar, Singapore, Durian şi Rhio [1] — şi dacă nu ne găsesc, cei de la înaltul lor Comandament îşi vor lepăda uniformele albastre şi se vor arunca cu toţii în propriile lor săbii.

— Oare nu s-au gîndit să verifice şi strîmtorile Tjombol şi Temiang ? [2]

— Presupun că sînt zdraveni la minte şi că ne vor face onoarea să ne considere la fel, spuse Nicolson, gînditor ; un om cu cap nu bagă un mare petrolier, noaptea, prin asemenea ape, mai ales cu un pescaj ca al nostru şi fără nici un far pentru orientare.

Căpitanul Findhorn îşi înclină capul jumătate afirmativ, jumătate neîncrezător :

— Îţi cam supraestimezi atotştiinţa, Nicolson.

Acesta nu răspunse, se întoarse şi se îndreptă spre cealaltă parte a punţii de comandă, dincolo de timonierul şef şi de Vannier, ofiţerul IV, dar paşii lui nu făceau pe punte mai mult zgomot decît foşnetul unei frunze îngălbenite, în cădere. La capătul punţii de comandă se opri, privi prin uşa tribord a timoneriei la silueta înceţoşată a insulei Linga [3], estompată uşor în depărtarea violacee, apoi reveni. Vannier şi şeful timonier îl examinau în tăcere, cu o expresie oarecum întrebătoare în privirile obosite.

[1] Strîmtori între diferite insule aparţinînd Indoneziei.

[2] Strîmtoare şi mică insulă aparţinînd Indoneziei, între peninsula Malacca şi Borneo.

[3] Insulă în arhipelagul cu acelaşi nume situat la intrarea Strîmtorii Malacca.

De deasupra capetelor le parvenea un murmur nedesluşit de voci, sau poate tîrşîitul unor paşi nesiguri, rătăcitori. Acolo erau artileriştii, servanţi la cele două tunuri Hotchkiss, situate la 0,5 picioare distanţă de fiecare parte a peretelui din lemn de tec al punţii etalon [1]. Tunurile erau vechi, foarte vechi, neputincioase şi necorespunzătoare, bune doar să ridice moralul celor care ar fi trebuit, la nevoie, să le folosească împotriva inamicului. „Posturi pentru sinucidere", aşa erau botezate poziţiile celor două tunuri ; pe drept cuvînt, căci acoperişul proeminent al timoneriei, cel mai înalt punct al suprastructurii punţii de comandă, se bucura de prioritatea atacurilor cu bombe împotriva petrolierelor. Tunarii ştiau acest lucru şi nu erau nici ei decît nişte oameni : de zile întregi obsedaţi de teamă, din ce în ce mai lipsiţi de un somn odihnitor.

Dar neastîmpărul tunarilor, mîinile şefului timonier mişcîndu-se încet pe spiţele timonei nu erau decît zgomote abia auzite, insignifiante, care întrerupeau în răstimpuri ciudata, tainica tăcere ce domnea pe *Viroma*, tăcere învăluitoare, obsedantă, deasă, ca de vată. Şi aceste mici zgomote apăreau şi dispăreau, lăsînd tăcerea mai adîncă, mai apăsătoare ca înainte.

Apoi, tăcerea era însoţită de o căldură înăbuşitoare, de o umiditate care îmbrobona cu sudoare braţele şi trupurile oamenilor, la fiecare înghiţitură de lichid. Şi această tăcere de moarte, apăsătoare, domnea pe toată Marea Chinei, în timp ce dincolo de orizont se aduna, ameninţătoare, furtuna. Era tăcerea ce-i copleşeşte pe oamenii care nu au dormit timp îndelungat, chiar foarte îndelungat, şi

[1] Punte aflată deasupra pasarelei, unde este instalat compasul magnetic etalon spre a fi ferit de influenţa maselor metalice şi care permite să se ia relevmente pe întreg orizontul.

sînt extenuați. Dar, mai mult ca orice, era tăcerea ce însoțește așteptarea, o așteptare în care nervii sînt încordați ca întinși pe o roată de tortură, fiecare oră de așteptare corespunzînd unei rotiri și dacă așteptarea nu se termină cît mai curînd, roata se va învîrti atît de mult timp, încît nervii nu mai țin din cauza tensiunii — iar cînd așteptarea se curmă, va fi și mai rău, căci sfîrșitul ei este aproape sigur și definitiv.

Cei de pe *Viroma* așteptau de multă vreme. Sau poate vremea nu era atît de lungă — doar o săptămînă de cînd *Viroma*, cu un coș fals, cu tuburi de ventilație fictive, cu un nume nou, *Resistencia*, și abordînd drapelul republicii Argentina, ocolise capătul de nord al Sumatrei și parcurgea Strîmtoarea Malacca în plină zi. Dar săptămîna are șapte zile, fiecare zi, douăzeci și patru de ore, iar fiecare oră, șaizeci de minute. Și chiar un minut pare destul de îndelungat cînd aștepți ceva ce trebuie să se întîmple în mod inevitabil, cînd știi că legile hazardului pot acționa din ce în ce mai neiertător împotriva ta, că sfîrșitul nu mai poate întîrzia. Chiar un minut poate fi lung, atunci cînd prima bombă sau prima torpilă se află doar la cîteva secunde distanță și cînd ai sub picioare zece mii patru sute de tone de păcură și benzină cu cifră octanică ridicată...

Deasupra dulapului cu pavilioane de semnalizare, telefonul începu să sune strident, insistent, sfîșiind ca o lamă de cuțit tăcerea adîncă de pe puntea de comandă. Vannier, zvelt, brunet, cu stagiu pe navă de numai zece săptămîni, se afla cel mai aproape de aparat ; se roti, tresări, aruncă binoclul pe dulapul din spatele său și ridică receptorul de pe furcă ; oricît de bronzat era, se putea observa că gîtul și fața i se roșiseră.

— Aici puntea de comandă, ce este ?

Căuta să se exprime clar, autoritar, dar nu prea reușea. Ascultă cîteva momente, mulțumi, agăță receptorul și se întoarse, adresîndu-i-se lui Nicolson, care era alături de el :

— Încă un semnal de primejdie, rosti el, scurt.

Totdeauna, ochii albaștri, reci ai lui Nicolson îl iritau ; continuă imediat :

— Undeva, spre Nord.

— Undeva, spre Nord, repetă Nicolson, cu ton de conversație, dar cuvintele aveau parcă un subînțeles care îl făcu pe Vannier să tresară. Apoi, vocea lui Nicolson deveni dură :

— În ce loc ? Ce navă este în primejdie ?

— Nu... nu știu, n-am întrebat.

Nicolson îl privi un moment, se întoarse, ridică receptorul și începu să manipuleze maneta generatorului. Căpitanul făcu un gest către Vannier și așteptă pînă cînd tînărul ajunse, ezitînd, în colțul căpitanului, de pe puntea de comandă.

— Ar fi trebuit să întrebi, spuse căpitanul cu bunăvoință ; de ce n-ai făcut-o ?

— N-am considerat necesar, sir.

Vannier era stînjenit, pregătit să se apere.

— Este al patrulea apel astăzi ; nu v-ați interesat de celelalte, așa că...

— Așa este, aprobă Findhorn ; acum însă este o diferență, tinere. Nu este cazul să pun în primejdie o navă importantă ca a noastră, cu o încărcătură prețioasă și viețile a cincizeci de oameni pentru a culege o pereche de supraviețuitori de pe o navă cu aburi mică, ce face curse între insule. Dar poate că de astă dată e vorba de un transport militar, sau de un crucișător. Cred că nu este cazul, dar s-ar fi putut. Și poate că se află într-o situație

în care îi putem da ajutor fără să ne băgăm într-o aventură prea periculoasă. Sînt mulţi „dacă" şi „poate", dar trebuie să ştim unde se află şi despre ce anume este vorba, apoi să luăm o hotărîre.

Findhorn îi zîmbi şi-şi atinse epoleţii cu trese aurii de pe umeri.

— Ştii cum au fost obţinute ?

— Prin hotărîrile pe care le-aţi luat, răspunse Vannier cu glas scăzut : vă rog să mă iertaţi, sir.

— Să uităm, tinere ; dar trebuie să-ţi aminteşti un lucru : din cînd în cînd să i te adresezi şi lui Nicolson cu „sir" : cred că aşteaptă aşa ceva.

Vannier roşi şi răspunse :

— Vă rog să mă iertaţi şi pentru aceasta, sir : de obicei, nu uit : dar acum cred că sînt cam obosit şi cam nervos, sir.

— Toţi sîntem, replică Findhorn calm ; foarte obosiţi, dar Mr. Nicolson nu este... niciodată.

Apoi, ridicînd vocea :

— Ce se aude, Mr. Nicolson ?

Nicolson agăţă receptorul şi se întoarse :

— O navă bombardată, incendiată, probabil se scufundă, rosti el, scurt : 0,45 Nord, 104,24 Est. Adică la intrarea sudică în Strîmtoarea Rhio. Denumirea navei, incertă. Walters spune că mesajul a parvenit în ritm foarte grăbit, la început clar, dar curînd s-a încurcat, devenind neinteligibil. Crede că operatorul a fost grav rănit şi pînă la sfîrşit s-a prăbuşit peste buton şi aparat, căci a terminat cu o impulsie continuă... care mai durează încă. După cît a înţeles Walters, nava pare că se numeşte *Kenny Danke*.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva. Mi se pare ciudat că nu şi-a transmis indicativul de apel internaţional. În orice caz, nu-i vorba de ceva important ; ce părere ai ?

— Nici una, sir, răspunse Nicolson cu un gest negativ din cap, apoi adresîndu-i-se lui Vannier :

— Caută, te rog, în Registrul de clasificare a navelor, la litera K. Cred că este o greșeală de nume.

După o pauză, în care își îndepărtase privirea ochilor săi albaștri, reci, se adresă din nou lui Vannier :

— Caută la *Kerry Dancer* ; bănuiesc că despre această navă este vorba.

Vannier răsfoia paginile registrului. Înălțîndu-și interogativ sprîncenele, Findhorn își privi secundul ; Nicolson ridică din umeri :

— Este foarte posibil să fie o greșeală, sir, există și o explicație : în alfabetul Morse, N și R sînt foarte apropiate, la fel C și K. Un om în panică poate ușor să le confunde, chiar dacă are practică ; mai ales dacă tulburarea este gravă.

— Aveți dreptate, sir, se auzi vocea lui Vannier, netezind cu palma o pagină din registru ; *Kerry Dancer*, 540 tone, lansat la Clyde în 1922, aparține Companiei Comerciale Sulaimiya...

— Cunosc această navă, îl întrerupse Findhorn ; este al unei companii arabe, finanțată de chinezi și navighează în împrejurimile Maccasarului. Compania are șapte sau opt asemenea mici nave cu aburi. Cu douăzeci de ani în urmă, avea numai două șalande sub 200 tone și de atunci au ajuns la concluzia că un comerț legal este o afacere proastă ; așa că s-au lansat în transporturi de contrabandă : arme, opiu, perle, diamante, din care puține transporturi au bază legală ; iar dacă se ivește ocazia, fac chiar și piraterie.

— Deci nu este cazul să vărsăm lacrimi pentru *Kerry Dancer* ?

— Nu este cazul, Mr. Nicolson ; menținem capul la 130.

Căpitanul Findhorn se îndreptă spre ușa cu grilaj de partea babordului. Incidentul părea închis.

— Căpitane !

Findhorn se opri, se întoarse calm și privi curios la Evans, cel ce interpelase. Evans era timonierul de serviciu, cu păr brunet creț, cu față prelungă și dinții îngălbeniți de tutun. Ținea ușor mîinile pe timonă, privind drept înainte.

— Ai ceva de spus, Evans ?

— Da, sir. Noaptea trecută, *Kerry Dancer* se afla și ea în rada Singaporelui.

Aruncă o scurtă privire căpitanului, apoi își reluă poziția.

— O navă cu pavilion albastru [1], sir.

— Cum ! exclamă Findhorn, părăsindu-și calmul obișnuit : deci o navă a Guvernului ? Ai văzut-o dumneata ?

— Eu n-am văzut-o, sir, dar cred că a zărit-o șeful echipajului. În orice caz, l-am auzit noaptea trecută vorbind despre ea... în timp ce vă întorceați de la țărm.

— Ești sigur, omule ? A vorbit chiar despre ea ?

— Sînt sigur, sir, răspunse categoric Evans, cu accentul unui originar din Țara Galilor.

— Adu-l imediat aici pe șeful echipajului !

După acest ordin, Findhorn se îndreptă spre scaunul său, se așeză comod și relaxat și recapitulă în minte cele petrecute în noaptea precedentă. Își aminti surpriza — și ușurarea — simțită cînd a ajuns pe țărm și i-a găsit pe șeful de echipaj și pe dulgherul navei pregătind barca cu motor care trebuia să-l ia de acolo, surpriza și ușurarea cînd, în barcă, a văzut paturile unei perechi de pușți

[1] *Blue Ensigne* : pavilion arborat de navele închiriate, în timp de război, rechiziționate de stat.

scurte Ensfield ieșind proeminente de sub o prelată aruncată neglijent peste ele ; n-a reproșat nimănui nimic. Își aminti bubuiturile îndepărtate ale tunurilor, vălul de fum acoperind Singaporele în urma ultimului raid de bombardiere — se putea prevedea la oră fixă apariția bombardierelor japoneze în fiecare dimineață — apoi strania, nefireasca liniște ce domnea peste oraș și peste radă. Rada se golise și ea, așa cum n-o mai văzuse vreodată ; dar nu-și amintea să fi văzut *Kerry Dancer* sau altă navă arborînd pavilionul albastru, așa cum se afirmase ; era prea întuneric iar el, prea preocupat de cele ce se petreceau și mai îngrijorat de cele ce aveau să urmeze. Aflase că instalațiile de pe insulele producătoare de țiței Poko Bukum, Pulo Sambo și Pulo Sebarok fuseseră sau erau pe cale de a fi incendiate — nu putuse să vadă personal situația, un val de fum ascundea totul. Ultima din unitățile navale o luase din loc și nimeni nu mai avea nevoie de serviciile petrolierului pe care îl comanda. Nici benzina de aviație nu mai avea căutare, căci avioanele Catalina plecaseră, iar bombardierele cu torpile de tipurile Brewster Buffaloes și Wildebeeste rămase nu erau decît schelete carbonizate pe aeroportul Selengar. Se mai aflau încă în radă cele 10 400 tone de combustibil care puteau oricînd să explodeze, încărcate pe petrolierul său...

— Vă raportează McKinnon, sir ; m-ați chemat, îi întrerupse gîndurile șeful de echipaj.

Douăzeci de ani de activitate petrecuți pe toate mările și prin toate porturile demne de a fi văzute din întreaga lume îl transformaseră pe McKinnon dintr-un servant de mitralieră ageamiu și timid într-un personaj foarte cunoscut pe cele peste șaizeci de nave ale Companiei British Arabian, binecunoscut pentru tenacitatea, iscusința

și nedesmințita sa competență — dar toate acestea nu-i alteraseră deloc accentul molatec de originar din Highland.

— Să vă spun ce știu despre *Kerry Dancer* ?

Findhorn aprobă cu un gest, fără a pronunța un cuvînt, continuînd să privească figura mică, brunetă din fața sa și spunîndu-și în sine că un ofițer are uneori dreptul de a i se adresa mai puțin reglementar superiorului. Mai ales că McKinnon era recunoscut ca cel mai bun prim secund și în același timp, ca cel mai bun șef de echipaj al Companiei...

— Am văzut o barcă de pe nava aceea ieri seară, sir, spuse McKinnon calm ; a plecat înaintea noastră, plină cu pasageri.

Apoi, privi îngîndurat către căpitan :

— Un fel de navă spital, sir.

Findhorn sări din fotoliu și se opri, nemișcat, în fața lui McKinnon : erau de aceeași înălțime și se priveau ochi-în-ochi. Nici unul nu mișca. Parcă fiecare se temea să rupă liniștea bruscă, totală, așternută pe puntea de comandă. *Viroma* se abătea cu un grad, cu două, apoi cu trei de la capul stabilit și Evans nici nu se gîndi s-o corecteze.

— O navă spital, repetă încet Findhorn ; ai spus, o navă spital ? După cîte știu, cel ce poartă acest nume este doar un mic cargobot intercostal, de vreo 500 de tone.

— Aveți dreptate, sir, dar a fost rechiziționat ; am stat de vorbă cu cîțiva dintre soldații care se îmbarcau pe navă, în timp ce eram pe dig cu Ferris și vă așteptam. Căpitanului i s-a propus să aleagă între a-și pierde nava sau a fi de acord să meargă spre Darwin. La bord se află o companie de soldați care îl ține din scurt pe căpitan.

— Și ce mai știi ?

— Cam asta-i tot, sir. Au terminat al doilea transport cu barca înainte de întoarcerea dumneavoastră — cei mai mulți erau răniți în stare să umble, dar erau și cițiva pe târgi. Mi se pare că erau și cinci sau șase infirmiere, nu englezoaice, și un copil.

— Femei, copii și bolnavi, imobilizați la bordul unui sicriu plutitor al Companiei Sulaimiya... și întregul arhipelag împrejur mișună de avioane japoneze, exclamă cu ciudă Findhorn ; mă întreb ce capete geniale, de oi. au cei de la Singapore, de-au pus la cale una ca asta ?

— Nu știu, sir, declară McKinnon, inexpresiv.

Findhorn îl privi tăios, rămase un timp pe gînduri, apoi i se adresă distant :

— A fost doar o întrebare retorică, McKinnon.

Începu să se plimbe calm, gînditor, și, cu voce mai joasă aproape cu o octavă. fără să se adreseze cuiva anume, ca un om care gîndește cu glas tare și fără o înlănțuire prea logică a gîndurilor :

— Dacă ne îndreptăm spre nord, șansele de a ajunge pînă la Rhio și de-a ne întoarce măcar pînă aici sînt puține... ba nici nu există. Să nu ne facem iluzii. Cel mai probabil, mesajul ăsta-i o capcană : *Kerry Dancer* a plecat înaintea noastră și trebuia să fi ajuns la Rhio încă de acum șase ore. Dacă nu este o capcană, atunci probabil că în acest moment *Kerry Dancer* se scufundă sau s-a și scufundat. Și chiar dacă mai plutește, incendiul a obligat pasagerii și echipajul să părăsească nava. Și dacă înoată în jur — mulți dintre ei, răniți — probabil că puțini vor mai rămîne în viață în cele șase sau șapte ore necesare ca să ajungem la fața locului.

Cîteva momente, Findhorn tăcu, aprinse o țigară — gravă contravenție la instrucțiunile companiei și ale

sale proprii — și își reluă umbletul cu aceeași placidă monotonie.

— Poate că s-au îmbarcat în bărci, dacă a mai rămas vreuna după ce bombele, mitralierele și incendiul și-au făcut de cap. După cîteva ore, probabil că supraviețuitorii au debarcat pe una din cele vreo douăzeci de insule din apropiere. Ce perspectivă avem să găsim tocmai acea insulă în întuneric și în plină furtună, presupunînd că am fi destul de nebuni — mai bine spus, destul de dispuși la sinucidere — ca să ne deplasăm prin Strîmtoarea Rhio și să scormonim inutil toată întinderea mării bîntuită de taifun.

Căpitanul mormăia iritat ; din cauza rotogoalelor fumului de țigară ochii obosiți i se închideau — nu părăsise puntea de comandă toată noaptea — și privi cu surprindere, ca și cum atunci o vedea prima dată, la țigarea pe care-o ținea între degete ; o aruncă pe jos și o strivi cu călcîiul cizmei din pînză impermeabilă. Privi îndelung chiștocul sfărîmat, mult timp după ce se stinsese, apoi se uită pe rînd la cei patru oameni aflați în timonerie. Privirea nu era interogativă : niciodată Findhorn n-ar fi așteptat sfaturi de la timonierul șef, de la șeful de echipaj sau de la cel de-al patrulea ofițer.

— Nu văd vreo justificare să pun în primejdie nava, încărcătura și viețile noastre, pornind în căutare de himere, rosti el apăsat.

Nimeni nu spuse un cuvînt, nici unul nu făcu vreo mișcare. Se așternu din nou o tăcere grea, apăsătoare. Aerul era nemișcat, greu de respirat — poate din cauza furtunii iminente. Nicolson se sprijinea de dulapul cu pavilioane de semnalizare, privind în jos, cu ochii întredeschiși, la mîinile-i încrucișate ; ceilalți se uitau pe rînd la căpitan, fără să clipească ; *Viroma* se mai abătuse de la

capul stabilit cu zece, poate douăsprezece grade, girînd continuu.

În cele din urmă, privirea rătăcitoare a căpitanului Findhorn se opri asupra lui Nicolson, primul secund, și ochii săi își pierdură indiferența.

— Ce spui, Mr. Nicolson ?

— Aveți perfectă dreptate, sir.

Nicolson ridică ochii, privind pe fereastră arborele prova care se mișca în sus și în jos încet, ușor, după ondulațiilei hulei.

— O mie la unu că-i o capcană și dacă nu, într-un fel sau altul, s-a terminat cu nava, echipajul și pasagerii.

După care, Nicolson se uită cu gravitate la șeful timonier, la compas, apoi din nou la Findhorn și continuă :

— După cîte văd, ne-am abătut deja cu zece grade de la capul stabilit și pivotăm, tot spre tribord, așa că am putea foarte bine să menținem această direcție, la aproximativ trei sute douăzeci de grade, sir.

— Îți mulțumesc, Nicolson, spuse Findhorn, lăsînd să-i scape un lung, aproape imperceptibil suspin.

Și se îndreptă spre Nicolson cu tabachera deschisă :

— Dă-le'ncolo de instrucțiuni. Vannier, știi care este poziția lui *Kerry Dancer*, așa că, te rog, indică timonierului ce cap să țină.

Încet, docil, marele tanc petrolier se roti, luînd drumul spre nord-vest, înapoi, spre Singapore, înfruntînd pieptiș furtuna.

O mie la unu, stabilise Nicolson scorul de probabilitate și căpitanul era de acord și cu un scor mai redus ; dar nici unul dintre ei nu avea pe de-a-ntregul dreptate. Nu era o capcană, *Kerry Dancer* mai plutea încă, nu fusese complet abandonată.

Mai plutea, la ora două, în acea după amiază înăbușitoare de la mijlocul lui februarie 1942, dar, după toate aparențele nu mai putea pluti multă vreme. Intrase adînc la apă, mai ales cu prova, și se aplecase atît de mult de tribord, încît balustrada punții cu puț dispărea sub apă. Se vedea clar după valurile ce învăluiau și se retrăgeau de pe puntea înclinată, asemeni celor ce asaltează o plajă.

Arborele prova era rupt la circa șase picioare deasupra punții ; o gaură căscată, întunecată, încă fumegîndă, atît mai rămăsese pe locul unde fusese coșul navei ; iar puntea de comandă devenise de nerecunoscut, o grămadă heteroclită de plăci de oțel îndoite și bucăți fracturate de fier cornier, proiectîndu-se ca o siluetă dantescă, suprarealistă pe cerul nepăsător. Teuga — cabinele echipajului chiar din fața punții cu puț — părea să fi fost smulsă cu un gigantic deschizător de cutii de conserve ; bocaporturile [1] de pe latura navei dispăruseră complet, nu mai rămăsese nici urmă de nara de ancoră [2], de vinciuri de ancoră sau de bigă [3] ; această teribilă avarie a teugii era rezultatul unei bombe ce străbătuse bordajul subțire de oțel al punții și nu explodase decît adînc în interiorul navei. Nimeni nu-și dăduse atunci seama de cele întîmplate, moartea datorată exploziei nu le lăsase răgaz să înțeleagă cele ce se petreceau. În spatele punții cu puț, cabinele căptușite cu lemn de pe puntea principală și cea superioară arseseră complet, devastate

[1] Panou dreptunghiular de lemn folosit la acoperirea gurilor de magazii ale navei.

[2] Tunel cilindric străbătînd coca navei (prova sau pupa) prin care trece lanțul ancorei.

[3] Aparat pentru manevrarea greutăților la bord, la încărcare și descărcare.

în așa hal încît puntea cu puț pupa, cerul și marea se puteau vedea printr-un cadru gol și deformat.

Părea imposibil ca ființe omenești să fi supraviețuit căldurii incandescente, devastatoare, nimicitoare care topise metalul și făcuse din nava *Kerry Dancer* o epavă carbonizată, moartă, derivînd imperceptibil spre sud-vest, către Strîmtoarea Abang, și mai departe, spre Sumatra. De fapt, nici nu se vedea vreun semn de viață pe punțile lui *Kerry Dancer*, nicăieri, sus sau jos. Doar un schelet pustiu, tăcut, o carcasă moartă, în derivă pe Marea Chinei... Dar în teuga lui *Kerry Dancer* mai trăiau încă douăzeci și trei de oameni.

Douăzeci și trei de oameni, dar unii dintre ei nu mai aveau mult de trăit. Erau soldații răniți, cei transportați pe targă, aproape sfîrșiți înainte ca nava să fi părăsit Singaporele ; șocul produs de explozia bombelor și căldura înăbușitoare a incendiului care a încetat după prăbușirea punții cu puț îi epuizase complet pe cei rămași în viață și le spulberase orice speranță de salvare. Ar mai fi mijit o speranță pentru ei, o speranță slabă, dacă ar fi fost scoși la timp din acea atmosferă sufocantă și coborîți pe plute și în bărci de salvare. Dar a fost imposibil : la cîteva momente după căderea primei bombe, cineva din afară înțepenise cu barosul cele opt zăvoare ce fixau singura ușă — ușă etanșă — care permitea accesul la puntea superioară.

Acum, prin această ușă înegrită de fum, din timp în timp se auzea strigătul unui om, un strigăt nu de durere ci de desperare ; se mai auzeau și vaietele altor oameni grav răniți, dar nici ele nu erau de durere : infirmiera euroasiatică avusese cu ea tot felul de droguri și sedative, așa că gemetele erau murmure slabe, nedefinite, de muribunzi. Din cînd în cînd, se auzea o voce alinătoare,

încurajatoare de femeie, întreruptă de zarva furioasă a unei voci bărbăteşti. Se auzeau însă continuu şoaptele înecate ale celor suferinzi şi, foarte rar, respiraţia tremurătoare, plînsul slab şi singuratic al unui copil.

Era vremea crepusculului, scurtul crepuscul tropical, şi la orizontul îndepărtat, marea părea de un alb lăptos. Privită însă de aproape, era verde şi albă, pereţi mari cu pantă abruptă de verde, teşiţi în vîrf şi cu spuma suflată de vînt, valuri ce se prăvăleau dispărînd parcă în gura unui cazan clocotitor, revărsîndu-se cu o spumă albicioasă pe punţile goale, pustii ale *Viromei*, acoperind capacele de bocaport, conductele şi vanele, iar uneori chiar şi pasarelele de legătură de la prova la pupa, la opt picioare deasupra punţii. Dar la depărtare de navă, cît putea cuprinde privirea în noaptea din ce în ce mai întunecată, nu mai vedeai decît albul misterios, licărind al spinărilor de valuri teşite de vînt şi bura spulberată.

Cu singura sa elice supusă la efort maxim, *Viroma* avansa în ambardee, în zigzag, spre nord, înfruntînd furtuna. Direcţia corectă ar fi trebuit să fie spre nord-vest, dar vîntul de cincisprezece noduri [1] care bătea la traversul tribordului, aproape fără întrerupere şi cu forţa tipică de taifun, ca un val de maree deplasîndu-se cu viteză de expres, o abătuse mult de la direcţie spre sud-vest, în apropiere de Sebanga. Înainta departe între valuri, tăindu-le cu violenţă şi tangînd puternic, continuu, în timp ce alte valuri mari, neobosite băteau în tribord şi treceau peste şi pe sub navă. Se cutremura de fiecare dată cînd prova se prăbuşea spre piciorul valului, apoi vibra şi se încorda cu fiecare inci din cele patru sute

[1] Nod (Knot) = 1852 m/oră.

șaizeci de picioare ale lungimii sale cînd prova se ridica și își croia drum prin presiunea cascadei de apă spumoasă. *Viroma* își îndura soarta, o soartă grea — dar singură și-o alesese.

La aripa tribord a punții de comandă, mulat în impermeabil, ghemuit sub micul adăpost format de tenda punții de comandă și cu ochii abia întredeschiși din cauza rafalelor de ploaie, căpitanul Findhorn scruta depărtările tot mai întunecate. Nu părea îngrijorat, figura lui rotundă era calmă, inexpresivă ca totdeauna ; de fapt era însă profund îngrijorat dar nu din cauza furtunii ; ruliul sălbatec al *Viromei*, izbitura cutremurătoare, explozivă, a etravei cufundată pînă la manșonul nării de ancoră într-un uriaș cap de val, ar fi înspăimîntat orice marinar neexperimentat ; dar căpitanul Findhorn nu le dădea atenție : un tanc petrolier încărcat are centrul de greutate situat foarte jos și o stabilitate corespunzătoare — ceea ce nu-l face să ruleze mai puțin, dar importantă nu este mărimea ruliului, ci dacă nava își revine din ruliu, ceea ce un petrolier reușește întotdeauna : sistemul său de pereți despărțitori etanși îi dă o rezistență deosebită și puținele sale bocaporturi bine etanșate favorizează prelingerea continuă, totală, a apei de pe punțile de oțel, conferind petrolierului o capacitate de plutire asemănătoare cu cea a unui submarin. În ceea ce privește vîntul și alte fenomene meteorologice, un petrolier este complet nepăsător. Căpitanul Findhorn știa foarte bine toate acestea, căci comandase tancuri petroliere prin taifune mai puternice decît cel pe care îl înfrunta acum și nu numai pe la marginea, ci chiar prin centrul lor. Căpitanul Findhorn nu era îngrijorat de felul cum se comporta *Viroma* în luptă cu furtuna.

Nu era îngrijorat nici pentru el însuși. Într-adevăr, n-avea de ce să fie îngrijorat : avea multe lucruri la care să se gîndească retrospectiv, dar nimic de plănuit pentru viitor. Vechi căpitan al Companiei British-Arabian Tanker, nici marea, nici patronii lui nu aveau ce să-i mai ofere decît încă doi ani de comandă, apoi retragerea cu o pensie destul de bună. Și odată pensionat, nu mai avea unde să se ducă : căminul său, în ultimii opt ani, un modest bungalou de pe șoseaua Bukit Timor chiar la bariera Singaporelui, fusese distrus de bombe la mijlocul lui ianuarie trecut. Cei doi fii gemeni ai lui totdeauna susținuseră că cel care caută pe mare un mijloc de existență ar trebui să-și examineze starea mintală, așa că la declararea războiului se angajaseră în R.A.F.[1] și pieriseră cu Hurricanele lor, unul deasupra Flandrei, altul deasupra Canalului Mînecii. Iar Ellen, soția lui, n-a supraviețuit decît cîteva săptămîni pierderii celui de al doilea fiu. Doctorul diagnosticase o insuficiență cardiacă, echivalentul în termeni medicali ai zicalei „i s-a rupt inima". Așadar, căpitanul Findhorn nu mai avea de ce să fie îngrijorat de nimic pe lume — în ceea ce privea propria-i soartă.

Dar căpitanul Findhorn nu era un egoist și golul ce-i sta în calea vieții personale nu-i tocise interesul pentru cei care mai așteptau încă ceva de la viață. Se gîndea la cei de sub comanda sa, oameni, nu ca el, ci cu părinți, copii, soții sau logodnice, și se întreba dacă avea vreo justificare morală ca să riște viețile unor necombatanți, întorcîndu-se să înfrunte inamicul. Se mai întreba și dacă era justificat să pericliteze produsele petroliere aflate sub puntea navei, o încărcătură atît de prețioasă,

[1] Royal Air Force — Forțele aeriene britanice

teribil de necesară pentru patria sa — în timp ce gîndul la pierderea pe care ar suferi-o compania, patronul său, îl alunga cu o ridicare nepăsătoare din umeri. În fine, cel mai mult se gîndea la secundul său din ultimii trei ani, John Nicolson.

În toți acești trei ani, nu reușise să-l descifreze și să-l înțeleagă complet pe acest John Nicolson. Poate că va reuși, într-o bună zi, o femeie, dar se îndoia că un bărbat ar reuși vreodată. Nicolson era un om cu două personalități, nici una din ele direct în legătură cu îndatoririle sale profesionale sau cu modul excepțional în care le îndeplinea : propus pentru comandă în flota Companiei Anglo-Arabian, Findhorn îl considera pe Nicolson ca cel mai capabil ofițer pe care îl avusese în subordine în cei treizeci și trei de ani de comandă. Totdeauna competent, cînd necesară era competența, strălucitor cînd era nevoie de mai mult decît competență, John Nicolson nu comisese niciodată vreo greșeală. Eficiența lui era aproape supraomenească. Supraomenească, gîndea Findhorn, așa era, și aceasta constituia o altă latură a caracterului său. În mod obișnuit, Nicolson era curtenitor, politicos, un glumeț afabil și, deodată, în atitudinea lui intervenea o ciudată schimbare, ca a mării, devenea distant, rezervat, rece și, mai presus de toate, necruțător.

Trebuie că exista o legătură, un punct comun între cei doi Nicolsoni, ceva care declanșa tranziția de la o personalitate la alta, dar căpitanul Findhorn nu reușise să afle în ce consta. Nu putea defini nici genul de relații dintre el însuși și Nicolson ; nu și-l apropiase pe Nicolson, dar considera că în această privință reușise totuși mai mult decît alții. Poate că la aceasta contribuia faptul că amîndoi erau văduvi, dar nu era așa. Ar fi putut însă fi, căci exista un paralelism destul de frapant : amb-le soții

trăiseră la Singapore ; cea a lui Nicolson, în timpul primului său angajament de cinci ani, iar a sa, în timpul celui de al doilea angajament tot de cinci ani în extremul orient ; ambele muriseră la interval de o săptămînă și în locuri aflate la o distanță de o sută de yarzi între ele : doamna Findhorn murise de inimă rea acasă, Caroline Nicolson într-un accident de mașină, aproape în fața porții vopsită în alb a bungaloului lui Findhorn, victimă a unui nebun beat care scăpase fără nici o zgîrietură.

Căpitanul Findhorn își reveni, își înfășură mai strîns fularul în jurul gîtului, își șterse ochii și buzele de sarea cristalizată și se uită la Nicolson care stătea mai departe, lîngă marginea punții de comandă. Se ținea drept, nu căuta adăpost în dosul tendei, cu mîinile sprijinite ușor pe parapetul punții ; ochii lui, de un albastru închis, cercetau atenți orizontul în crepusculul tot mai întunecat, dar figura îi era nemișcată, indiferentă. Vîntul și ploaia, căldura paralizantă din Golful Persic sau înverșunatele furtuni cu lapoviță ale Scheldtului [1] în ianuarie erau tot una pentru Nicolson. Era imun la aceste fenomene, totdeauna rămînea indiferent, nepăsător. În toate împrejurările, era imposibil să spui ce gîndea.

Încet, foarte încet, vîntul își inversa acum direcția și creștea permanent în intensitate, scurtul crepuscul tropical era aproape pe sfîrșite, iar valurile de un alb lăptos se vedeau pînă departe, în semiîntuneric. Findhorn privea fosforescența licărindă, de la babord și de la tribord, care apoi se curba într-o potcoavă enormă în jurul pupei, dar nu apărea nimic în depărtare. *Viroma* se îndrepta rapid direct spre nord, luînd în piept vîntul extrem

[1] Denumire flamandă a fluviului Escaut : izvorăște în Franța, străbate Belgia și Olanda și se varsă în Marea Nordului printr-un larg estuar.

de puternic ; răpăiala ploii, ciudat de rece după căldura zilei, spăla aproape orizontal punţile şi comanda, de la prova la pupa, amorţindu-i obrajii lui Findhorn, înţepaţi parcă de mii de ace şi scăldîndu-i în lacrimi ochii îndureraţi. Chiar dacă strîngea pleoapele, ploaia pătrundea, ustura şi orbea ; toţi erau ca orbi, orbecăind parcă într-o lume a întunericului, undeva, la capătul lumii.

Căpitanul Findhorn îşi clătină capul cu nerăbdare, o nerăbdare amestecată cu îngrijorare şi lipsă de speranţă ; îl strigă pe Nicolson, dar nu fu auzit. Findhorn îşi făcu mîinile pîlnie în jurul gurii şi îl strigă încă o dată, tot fără răspuns ; îşi dădu seama că puţinul din vocea sa ce nu era luat de vînt era acoperit de zgomotul provei care plonja cu zgomot în mare şi de vuietul ascuţit al fungiilor [1] şi greementului [2]. Aşa că se apropie de Nicolson, îl bătu pe umăr, făcu din cap un gest spre timonerie, îndreptîndu-se într-acolo ; Nicolson îl urmă. O dată întrăuntru, Findhorn aşteptă ca nava să fie la piciorul unui val, închise uşa glisantă în timpul unui tangaj în jos şi o fixă. Trecerea de la răpăiala ploii, vînt şi mugetul valurilor la o atmosferă uscată, caldă şi o liniştе ce părea miraculoasă, fu atît de bruscă, încît le-au trebuit cîteva secunde pînă să se obişnuiască.

Findhorn îşi scutură capul de picăturile de apă, se îndreptă spre fereastra babord şi privi atent prin ecranul de vizibilitate — o paletă circulară, metalică sau de sticlă intercalată, acţionată cu mare viteză de un motor electric ; în condiţii normale de vînt şi ploaie, se crează o forţă centrifugă suficientă, obţinîndu-se o vizibilitate mulţu-

[1] Dispozitiv de ridicare şi coborîre, de exemplu, a pavilioanelor de semnalizare.

[2] Totalitatea cablurilor şi aparatelor utilizate la bord pentru diverse manevre în timpul mersului.

mitoare. Dar în noaptea aceea, condițiile nu erau deloc normale, și cureaua de transmisie, pentru care nu aveau rezervă, se uzase și aluneca mereu. Deziluzionat, Findhorn mormăi și se depărtă.

— Ce-i de făcut, Nicolson ?

— Ce credeți și dumneavoastră, sir.

Era fără chipiu, părul blond, ud, i se lipise pe cap și frunte ; continuă :

— Nu reușim să vedem nimic în față.

— Nu la asta mă refeream, spuse Findhorn.

— Știu.

Nicolson zîmbi, se propti cum putu mai bine pe picioare pentru a face față unui tangaj brusc, periculos și șocului trepidant care-l urmă cutremurînd geamurile timoneriei.

— Este prima dată că, de o săptămînă încoace, ne aflăm în siguranță, mulțumită furtunii.

— Ai dreptate, aprobă Findhorn ; doar un japonez nebun ar porni în urmărirea noastră, într-o noapte ca asta. Sînt ore de siguranță, prețioase, Johnny, murmură el ; și le-am fi folosit mai bine realizînd multe mile bune între noi și japonezi.

Nicolson se uită la el, apoi privi în depărtare. Era imposibil să spui ce gîndea, dar Findhorn își cam închipuia încotro i se îndreptau gîndurile și trase o înjurătură în sinea sa. Mai bine să ia lucrurile cît mai ușor posibil și să pară a fi de acord cu el.

— Șansele de a mai exista supraviețuitori sînt aproape nule, începu Findhorn, pe o noapte ca asta, iar ca noi să reușim să salvăm pe cineva este și mai puțin probabil. Așa cum ai spus, pe o astfel de noapte, nici dracu nu poate zări ceva. În schimb, perspectivele de a ne pomeni

eșuați pe un recif — sau chiar pe o insuliță — sînt destul de probabile.

Privi printr-un geam lateral răpăiala furioasă a ploii și norii joși, fugăriți de vînt.

— Nu-i nici o speranță să vedem vreo stea, cît timp durează vremea asta.

— Probabil că aveți dreptate, sir, aprobă Nicolson.

Aprinse apoi o țigară, automat băgă chibritul stins înapoi în cutie, privi fumul albastru încolăcindu-se leneș în lumina slabă a suportului compasului magnetic, după care i se adresă lui Findhorn :

— Ce șanse mai acordați găsirii unor supraviețuitori de pe *Kerry Dancer*, sir ?

Findhorn se uită la ochii lui albaștri, reci ca gheața, apoi întoarse capul fără să răspundă.

— Dacă au coborît în bărcile de salvare înainte de a se fi dezlănțuit furtuna, acum se află pe o insulă, continuă Nicolson, calm ; sînt zeci de asemenea insule în jur. Dacă n-au apucat să se îmbarce în bărci, au pierit demult — nici o duzină de cabotiere n-ar mai putea face ceva pentru ei. Dacă mai există supraviețuitori de salvat, aceștia nu mai pot fi decît chiar la bordul lui *Kerry Dancer*. Un ac în claia de fîn, știu, dar acest ac este mai mare decît o plută sau o bucată de scîndură plutind pe mare.

Căpitanul Findhorn își drese glasul :

— Sînt de acord cu toate astea...

— Probabil că epava plutește în derivă spre sud, îl întrerupse Nicolson.

Apoi, privind spre harta de pe masă :

— În derivă, cu două, poate trei noduri viteză ; cu direcția spre Strîmtoarea Merondong ; categoric, epava va eșua mai tîrziu, la noapte. Am putea să ne dirijăm cam de partea babordului, să trecem nu departe în larg de

insula Metsana, și să aruncăm în grabă o privire, poate găsim ceva.

— Ai prea multă încredere în ipoteza dumitale, spuse Findhorn încet.

— Știu ; ipoteza se bazează pe presupunerea că nava nu s-a scufundat încă.

Nicolson surîse scurt, sau făcu doar o grimasă, era acum prea întuneric ca să-ți dai bine seama.

— Poate că în noaptea asta sînt dotat cu dublă vedere, sir. Poate retrăiesc prin mine strămoșii mei scandinavi... Într-o oră și jumătate vom fi la fața locului ; chiar cu aceste valuri în provă, contrarii, nu vom face mai mult de două ore.

— Bine, bine, e în regulă ! replică, puțin iritat, Findhorn ; dacă în două ore nu găsim nimic, abandonăm și ne întoarcem.

Aruncînd o privire pe cifrele fosforescente ale ceasului de mînă, adăugă :

— Este ora șase și douăzeci și cinci ; vom ține drumul exact la opt grade și jumătate.

I se adresă scurt timonierului, se întoarse și îl urmă pe Nicolson, care îi lăsase ușa cu grilaj deschisă spre a-l feri de efectul sălbaticelor ambardee ale *Viromei*. Afară, vîntul capricios îi izbi ca un val compact și-i țintui, neputincioși, secunde în șir, la capătul pupa al punții de comandă, tăindu-le respirația ; ploaia nu mai era ploaie, devenise potop, bătea aproape orizontal, amestecată cu măzăriche, tăioasă ca briciul, pătrunzînd pînă la os frunțile și obrajii expuși ; în greement, vîntul nu mai era un vaiet, ci un adevărat urlet, la un registru înalt, chinuind auzul. *Viroma* se deplasa prin inima taifunului.

IV

Căpitanul Findhorn acordase două ore, cel mult două ore, dar indiferent dacă ar fi hotărît două minute sau două zile, important era că rămînea speranța unor eventuale salvări. Toți știau că Findhorn o făcea doar ca o concesie, poate pentru conștiințele lor, ale celor de pe *Viroma*, poate pentru că se spusese că pe *Kerry Dancer* era îmbarcat și un mic grup de infirmiere, poate și pentru a răspunde operatorului de radio, acum prăbușit mort peste manipulatorul de transmisie. Concesia era însă fără speranțe...

Kerry Dancer a fost descoperit la opt și douăzeci și șapte de minute, doar cu trei minute înainte de expirarea termenului fixat. Și asta s-a datorat, mai ales, faptului că prevederile lui Nicolson s-au dovedit ciudat de precise : *Kerry Dancer* se afla exact unde presupusese el că o vor găsi ; zigzagul unui fulger a iluminat pentru un scurt, orbitor moment epava tristă și arsă. A iluminat-o mai abitir decît soarele de amiază. Forța uraganului se redusese acum la o simplă adiere, ploaia răpăitoare dispăruse brusc, ca și cum în ceruri s-ar fi închis un robinet.

Căpitanul Findhorn era foarte conștient că această tranziție, aproape instantanee, de la vacarmul furtunii la o liniște de necrezut, nu era un miracol : totdeauna în

inima taifunului există o oază de acalmie ; această liniște amenințătoare, îngreunînd respirația, nu-i era necunoscută lui Findhorn — o mai întîlnise anterior în două sau trei cazuri asemănătoare, însă atunci se afla în plin larg, putînd să aleagă direcția dorită, și să evite zonele periculoase. Nu la fel era situația acum. Spre nord, spre vest și spre sud-vest calea de salvare le era barată de mulțimea insulelor răspîndite ; intrase chiar în inima taifunului într-un moment extrem de nefavorabil.

Dar nu aveau posibilitatea să facă altfel. Dacă mai trăia cineva pe *Kerry Dancer*, niciodată n-ar mai fi existat condiții mai potrivite de salvare ca în acel moment de acalmie. Din cele ce se vedea pe navă la lumina proiectoarelor și a lămpilor emițătoare de semnale convergente asupra ei, pe epavă părea aproape imposibil să mai existe cineva în viață. În lumina crudă, orbitoare a proiectoarelor, nava părea și mai părăsită, mai abandonată, atît de mult scufundată de provă, încît puntea cu puț dispăruse și teuga, ca o stîncă singuratică, cînd apărea la suprafață, cînd era acoperită de apă, după cum o făceau valurile să ruleze. Vîntul se potolise, ploaia așijderea, dar valurile erau tot înalte, ba chiar mai învălmășite.

Căpitanul Findhorn se uită tăcut, inexpresiv la *Kerry Dancer*. Prinsă în conul de lumină a proiectorului, prizonieră și în bordee pe valuri, nava rula în voia lor, cu centrul de greutate căzînd direct în jos sub prova sutelor de tone de apă ce o asaltau. „Nava este moartă, își spunea Findhorn în sinea sa, moartă de-a binelea ; moartă, și epava este doar stafia ei".

Într-adevăr, părea o stafie, sinistră și prevestitoare de rău ; lumina proiectoarelor pătrundea și ilumina golurile dreptunghiulare, răsucite acum ale punții superioare devastată de incendiu. Îi amintea căpitanului ceva vag,

oribil ; brusc, își dădu seama : era Vasul Fantomă din vechile povești marinărești, cu scheletul carcasei lucind în lumina unui soare roșu.

— Nici nava aceea blestemată nu era mai moartă ca asta, își șopti el, sinistru, doar pentru sine ; este complet lipsită de viață...

Observă că secundul se afla în spatele lui :

— În fine, iat-o, Johnny, murmură el ; bună doar pentru Marea Sargasselor [2] sau pentru alt cimitir de nave ; pînă aici a fost o călătorie plăcută, acuîn ne putem întoarce.

— Da, sir, răspunse Nicolson fără a ține seama de ce spunea căpitanul ; permiteți-mi să iau o barcă și să merg la navă, sir.

— Nu, refuză categoric Findhorn ; sîntem complet lămuriți.

— Dar trebuie să cercetăm, pentru asta ne-am abătut din drum, replică Nicolson, păstrîndu-și vocea calmă ; să mergem o echipă formată din Vannier, șeful echipajului, Ferris și cu mine, și încă doi oameni.

— Crezi că mai are rost ?

Încordîndu-se spre a rezista ruliului puternic al *Viromei*, Findhorn merse spre capătul babord al punții de comandă și privi peste mare : de babordul sub vînt al navei, erau zece sau cincisprezece picioare între baza și creasta valurilor repezi, abrupte, învălmășite și înșelătoare.

— Nu sînt de părere, nu vreau să risc fără rost viața cuiva.

Nicolson nu răspunse. Au trecut cîteva secunde, apoi Findhorn i se adresă din nou, cu o vagă invitație în voce :

[1] Regiune a Oceanului Atlantic, caracterizată prin îngrămădire de alge și evitată de navigatori.

— Ia să vedem despre ce este vorba ; tot te mai simți dotat cu — cum îi spuneai — dublă vedere ? Asta este ceea ce căutai ?

Apoi, cu un gest de nerăbdare în direcția lui *Kerry Dancer* :

— Dă-i dracului, omule, este sigur abandonată, incendiată și găurită ca un ciur. Crezi că mai pot exista supraviețuitori după cele ce a pătimit ? Dacă mai sînt, ar fi trebuit să vadă semnalele noastre ; de ce nu ies toți să danseze de bucurie pe puntea superioară — dacă a mai rămas ceva din ea — fluturînd cămășile deasupra capetelor ? Poți să-mi spui de ce ?

Căpitanul Findhorn devenea sarcastic.

— Nu știu, sir, dar îmi pot închipui că unui soldat grav rănit — și după spusele lui McKinnon ar fi la bord cîțiva purtați pe targă — i-ar fi greu, foarte greu să se scoale din pat, să-și scoată cămașa, cu atît mai puțin s-o fluture pe puntea superioară, replică, sec, Nicolson.

Apoi continuă :

— Făceți-mi o favoare, sir : să încercăm să stingem și să aprindem proiectoarele, să tragem de cîteva ori cu tunul antiaerian de 75 și apoi să lansăm o jumătate de duzină de rachete ; dacă mai există cineva în viață, va observa și va reacționa.

Findhorn rămase un moment pe gînduri, apoi aprobă :

— Fie, dar să sperăm că la cincizeci de mile împrejur nu se află nici un japonez ; dă-i drumu', Nicolson.

Dar aprinsul și stinsul proiectoarelor, bubuiturile tunului de 75, cu ecou departe, peste mare, n-au avut nici cel mai mic efect : *Kerry Dancer* părea și mai lipsită de viață ca înainte, un schelet ars, scufundîndu-se tot mai adînc în apă, doar cu teuga la suprafață, căzînd tot mai adînc între valurile înalte. Au urmat apoi rachetele, șapte sau opt la rînd, de un alb orbitor în întunericul

ca smoala, curbîndu-se în arcuri largi departe spre vest ; una din ele ateriză pe duneta lui *Kerry Dancer*, rămase acolo cîteva secunde aprinsă, scăldînd puntea, care tocmai se înălța pe creasta valului, într-o lumină albă, puternică, apoi împroșcînd scîntei pînă se stinse. Și nici de astă dată n-a mișcat nimic la bordul lui *Kerry Dancer*, nu s-a zărit nici un semn de viață.

— Ei bine, am făcut și încercarea asta ! exclamă căpitanul Findhorn.

Deși nu sperase prea mult, era și el mai decepționat decît se așteptase.

— Ești mulțumit, Nicolson ?

Dar mai înainte ca să primească un răspuns, se auzi vocea grăbită, excitată a lui Vannier :

— Priviți acolo, sir, se vede ceva !

Înainte ca Vannier să termine, Findhorn se sprijini cu mîna de balustrada punții și privi prin binoclul de noapte. Rămase nemișcat cîteva momente, apoi trase în surdină o înjurătură, lăsă binoclul în jos și încercă să i se adreseze lui Nicolson, dar acesta i-o luă înainte :

— Am văzut și eu, sir ; sînt niște brizanți [1], la mai puțin de o milă sud de *Kerry Dancer* și peste douăzeci de minute, o jumătate de oră, nava va ajunge exact acolo. Probabil că nu este un recif, mai degrabă ar putea fi insula Metsana.

— Chiar Metsana este, mormăi Findhorn ; nici nu visam să fim atît de aproape de ea ! Asta lămurește lucrurile. Stingeți proiectoarele. Cu toată viteza, înainte, banda dreapta [2] și mențineți la 0 90 — cît mai în larg și cît mai

[1] Valuri care se sparg cu spumă deasupra fundurilor mici, a recifelor sau bancurilor din apropierea coastei.

[2] Comandă pentru a întoarce rapid nava spre dreapta, evitînd un pericol.

repede ! Trebuie să ieşim din calea taifunului în cîteva minute şi dracu ştie cum se va schimba vîntul !

Nicolson îşi ţinea mîna pe umăr, şi îşi înfipse adînc în carne degetele subţiri. Braţul stîng îi era întins, arătînd cu degetul spre pupa epavei, pe cale de scufundare.

— Am zărit acolo o lumină, chiar înainte de-a ieşi din timonerie.

Vocea îi era foarte calmă, aproape şoptită.

— E drept, o lumină foarte slabă, o lumînare, poate chiar flacăra unui chibrit ; la hubloul cel mai apropiat de puntea cu puţ.

Findhorn se uită la Nicolson, apoi la silueta întunecată, sumbră a epavei, după care clătină din cap.

— Sînt sigur că nu se vede nimic, Nicolson ; doar o iluzie optică, nimic altceva. Uneori retina păstrează o imagine dispărută, sau poate a mai rămas întipărită pe ea lucirea sfîrşindă a uneia din...

— Nu fac greşeli de acest fel, îl întrerupse scurt Nicolson.

Au mai trecut cîteva secunde, secunde de totală tăcere, apoi Findhorn vorbi din nou :

— A mai văzut cineva acea lumină ?

Vocea îi era calmă, impersonală, doar cu o slabă nuanţă de enervare.

Din nou tăcere, mai lungă de astă dată, apoi Findhorn se întoarse repede pe călcîie.

— Cu toată viteza înainte, timonier, şi... Ce faci acolo, Nicolson ?

Acesta tocmai punea la loc receptorul de telefon, calm, fără nici un semn de grabă.

— Am mai cerut ceva lămuriri, murmură el, laconic.

Întoarse apoi spatele căpitanului şi privi pe mare.

Findhorn își strînse buzele, făcu cîțiva pași rapizi, dar îi încetini brusc, căci în babordul epavei se aprinse o lumină, pîlpîi nesigură, apoi rămase fixă pe duneta lui *Kerry Dancer*. Încet, el veni lîngă Nicolson, umăr la umăr, cu ambele mîini prinse de bara tendei pentru a-și menține echilibrul ; dar numai asigurarea echilibrului nu justifica îndîrjirea cu care se agăța de bară, atît de puternic, încît articulațiile degetelor i se înălbiră în lumina reproiectată asupra lui *Kerry Dancer*.

Acum, *Kerry Dancer* era doar la trei sute de yarzi depărtare și nu mai exista nici o îndoială în privința luminii zărite. Toți o zăriseră clar, pîlpîind într-un bocaport îngust, apoi apăru un braț gol, lung, care agita frenetic un prosop sau un cearceaf alb, braț care se retrase brusc, întinzînd apoi un ghemotoc aprins de hîrtie sau de cîrpe și pe care îl menținu pînă cînd flăcările îi înconjurară încheietura mîinii, cînd ghemotocul căzu sfîrîind și fumegînd în apă.

Căpitanul Findhorn oftă, un oftat lung și greu, și își desfăcu degetele îndurerate de pe bara tendei. Umerii i se încovoiară, cu demoralizarea epuizată a unui om care nu mai este tînăr, un om care poartă o povară prea grea, un timp prea îndelungat. Chiar și sub bronzul chipului, i se observa paloarea.

— Iartă-mă, băiete !

A fost doar o șoaptă, fără a-și întoarce capul, clătinîndu-l doar încet dintr-o parte într-alta.

— Slavă cerului că ai observat lumina la timp.

Nu l-a auzit nimeni, parcă se adresa doar sieși. Între timp, Nicolson plecase, alunecînd sprijinit în mîini în josul balustradei de tec a scării, fără a atinge vreo treaptă cu picioarele, încă înainte de-a începe căpitanul să vorbească ; și pînă să termine el, Nicolson desfăcuse legă-

turile ramelor bărcii de salvare din babord și eliberase piedica bărcii, strigînd șefului de echipaj să dea semnalul pentru adunarea echipei de salvare.

Cu o toporișcă de pompier într-o mînă, în cealaltă cu o lanternă cu înveliș de cauciuc, Nicolson își croi drum de-a lungul coridorului longitudinal, prin centrul pustiit al lui *Kerry Dancer*. Puntea metalică pe care pășea era curbată și răsucită în forme fantastice de căldura intensă a incendiului, și în colțuri ascunse mai fumegau bucăți de lemn carbonizat. O dată sau de două ori, ruliul puternic al epavei îl izbi de pereții coridorului și căldura lor insuportabilă trecea chiar prin mînușile de pînză groasă pe care le purta ; metalul, încă atît de fierbinte după ore întregi de vînturi furioase și ploaie torențială, îi dădea o idee clară de căldura cumplită produsă de incendiu. Se întreba, fără a sta să judece, ce fel de încărcătură ducea nava : probabil niște marfă de contrabandă.

La două treimi ale coridorului, de partea dreaptă a navei, Nicolson observă o ușă încă intactă, dar închisă. Izbi în zăvor cu piciorul : ușa ceda cu o jumătate de inci, dar rezista. Lovi violent cu toporișca în zăvor, deschise ușa cu o lovitură de picior, aprinse lanterna și păși peste prag. Pe podea, zăceau două mogîldețe carbonizate, fără formă : poate că odată fuseseră ființe omenești, poate că nu. Un miros oribil, insuportabil, îi izbi nările. După trei secunde, Nicolson reveni pe culoar și prinse în cîrlige ușa. Vannier se afla și el acolo, cu un extinctor sub braț și Nicolson își dădu seama că, numai în cîteva momente, Vannier apucase să privească înăuntru : ochii îi erau măriți de groază, fața albă ca hîrtia.

Nicolson se întoarse brusc, continuînd drumul prin coridor, cu Vannier în spatele lui, urmat de șeful de echi-

paj McKinnon, cu un baros în mînă, și pe Ferris, cu o rangă. A mai deschis încă două uși, luminînd cu lanterna interioarele : erau goale. Cînd a ajuns la linia de capăt a punții cu puț de la pupa, vedea mai bine, căci toate proiectoarele de pe *Viroma* erau îndreptate într-acolo. Căută împrejur o scară sau o coborîre de tambuchi, o găsi repede : bucăți de lemn carbonizat se aflau pe puntea metalică, la opt picioare dedesubt, atît mai rămăsese din scara de tambuchi, confecționată din lemn, distrusă complet de incendiu. Nicolson se adresă grăbit dulgherului :

— Ferris, întoarce-te la barcă și spune-le lui Ames și Docherty să o aducă la pupa epavei, în dreptul punții cu puț. Nu contează cum, sau dacă vor avaria puțin barca, altminteri nu putem să-i salvăm pe oamenii suferinzi și răniți ; lasă aici ranga.

Nicolson se sprijini în mîini și își dete drumul ușor, în jos, pînă la puntea de dedesubt, chiar înainte de a termina să vorbească. Făcu zece pași pe această punte și bătu cu coada toporiștii în ușa metalică a dunetei.

— Este cineva înăuntru ? strigă el.

După două sau trei secunde de tăcere totală, se auzi un murmur confuz și agitat de voci, răspunzînd în cor. Nicolson aruncă rapid o privire spre McKinnon, își văzu propriul său zîmbet reflectat larg și pe figura acestuia, se dădu cu un pas înapoi și lumină cu lanterna ușa metalică : o clamă atîrna liber, oscilînd ca un pendul, după ruliul epavei, alte șapte erau strînse zdravăn la locul lor, blocînd complet ușa, pe din afară.

Barosul de șapte livre a fost o jucărie în mîna lui McKinnon. S-au auzit șapte lovituri în total, cîte una pentru fiecare clamă, zăngănitul metalic reverberînd puternic pe nava pe cale de-a se scufunda. Ușa se deschise de la sine și pătrunseră înăuntru.

Îndreptînd lumina lanternei pe dosul ușii acum deschisă, Nicolson avu un gest de crispare a buzelor : observă că numai o clamă, cea care atîrna liber afară, pătrundea prin ușă — restul se terminau cu capete de nit aplatizate. Apoi privi din nou spre pupă, înconjurînd încet dunета cu fasciculul luminos al lanternei.

Înăuntru era întuneric și frig : o carceră umedă, apa picura pe plăcile metalice, alunecoase ale podelei ; un om înalt abia putea sta în picioare. De ambele părți erau trei rînduri de cușete metalice, fără saltele sau pături, și deasupra fiecărei cușete se afla un inel greu de fier sudat de peretele despărțitor. În mijloc se afla o masă lungă, îngustă, cu scaune de lemn de fiecare parte.

În încăpere se aflau vreo douăzeci de inși, aprecie Nicolson : unii întinși pe cușetele de jos, unul sau doi în picioare, sprijiniți de suporții cușetelor pentru a-și menține echilibrul, dar majoritatea erau culcați pe celelalte cușete ; erau soldați, unii dintre ei păreau că nu se vor mai putea ridica vreodată. Nicolson văzuse mulți oameni morți, cu obraji ca de ceară, cu ochi stinși, cu trupul flasc, lipsit parcă de oase, doar o grămadă informă de haine. Erau și cîteva infirmiere în bluze kaki, încinse de curele precum și două sau trei femei în civil. Toți erau palizi, istoviți și suferinzi, chiar și infirmierele : căci *Kerry Dancer*, înainte de naufragiu începuse să cadă între valuri, imediat după amiază, și rulase groaznic, ore în șir.

— Cine comandă aici ?

Ecoul produs de pereții metalici ai dunetei întoarse vocea lui Nicolson.

— El, sau mai bine zis, așa își închipuie el.

Răspunsul venea de la o femeie mai în vîrstă : zveltă, scundă, foarte dreaptă, cu părul argintiu strîns în coc sub o pălărie de paie ; în ochii albaștri spălăciți, mai păstra

scînteierea autorității. Dar în ochi îi apăru și dispreț cînd arătă spre un bărbat în *tête-à-tête* cu o sticlă de whisky, pe jumătate goală, aflată pe masă.

— Dar mi se pare că e beat, continuă vîrstnica.

— Beat, Madam ? Ai spus că sînt beat ?

Nicolson își dete seama că omul nu era nici palid, nici suferind : fața, gîtul, chiar și urechile erau de culoarea cărămizii arse, contrastînd izbitor cu părul alb ca zăpada și sprîncenele tot albe, zbîrlite.

— Ai îndrăzneala să, să...

Omul se ridică bolborosind în picioare, cu mîinile în buzunarele hainei albe de lînă.

— Să fiu al naibii, Madam, dacă ați fi bărbat...

— Știu, îl întrerupse Nicolson, l-ai biciui chiar dacă ar fi pe pragul morții. Taci din gură și stai jos.

Apoi, se adresă femeii în vîrstă :

— Cum vă numiți, vă rog ?

— Miss Plenderleith, Constance Plenderleith.

— Nava se scufundă, Miss Plenderleith, vorbi repede, Nicolson ; prova coboară cu fiecare minut. Peste vreo jumătate de oră ne vom afla pe stînci și taifunul ne poate lovi puternic în fiecare clipă.

Acum, două sau trei lanterne luminau încăperea și Nicolson făcu cu privirea înconjurul semicercului tăcut de figuri.

— Trebuie să ne grăbim. Mulți din cei de față par ca și morți, sînt sigur că gîndiți la fel, totuși trebuie să ne grăbim. Sînt treizeci de picioare de străbătut pînă la babordul navei unde se află o barcă de salvare ; Miss Plenderleith, cîți credeți că pot străbate singuri această distanță ?

— Întrebați-o pe Miss Drachmann, este infirmiera șefă.

Tonul deferent al spuselor lui Miss Plenderleith nu lăsa îndoială că era de acord cu cele ce va decide Miss Drachmann.

— Ce spuneţi, Miss Drachmann ? întrebă, nerăbdător, Nicolson.

Din cel mai depărtat colţ, îl privea o tînără, cu faţa în umbră.

— Mă tem că numai doi, sir.

Cu tot tonul încordat, vocea îi era calmă, joasă şi muzicală.

— Vă temeţi ?

— Toţi cei aflaţi pe târgi vor muri în noaptea asta, spuse ea calm ; cinci dintre ei, sir, sînt în stare foarte gravă, disperată.

Vorbea cu un regret vădit.

— Cinci dintre ei, repetă Nicolson, clătinînd din cap, încet, gînditor.

— Da, sir, răspunse tînăra, trecîndu-şi un braţ în jurul unui copil ce sta lîngă ea, în timp ce cu celălalt braţ îl mai învelea cu pătura.

— Şi micuţul ăsta este tare înfometat şi obosit, adăugă ea.

Cu blîndeţe, ea încerca să-i scoată degetul murdar din gură, dar copilul rezista, continuînd să-l scruteze pe Nicolson cu un fel de curiozitate gravă.

— O să mănînce şi o să doarmă bine mai tîrziu, la noapte, promise Nicolson ; aşadar, toţi cei care pot cît de cît, să meargă la barcă, mai întîi, cei mai bolnavi. Ceilalţi ajutaţi ca barca să stea fix şi coborîţi-i pe răniţi în ea. Cîţi sînt răniţi la braţe sau la picioare în afară de cei de pe târgi, Miss Drachmann ?

— Cinci, sir.

— Nu-i cazul să mi te adresezi cu „sir". Voi cei cinci, aşteptaţi pînă vine cineva jos să vă ajute.

Îl bătu pe umăr pe băutorul de whisky :

— Dumneata, ia comanda coloanei.

— Eu ? replică interpelatul, ultragiat ; sînt cel mai mare aici, sir, sînt căpitanul şi, ca atare, ultimul care...

— Am spus, în capul coloanei, ordonă scurt Nicolson.

— Spune-i cine eşti, Foster, îndemnă, contrariată, Miss Plenderleith.

— Sigur că am să-i spun.

Acum era în picioare, cu o valiză neagră într-o mînă, în cealaltă, cu sticla pe jumătate goală.

— Mă numesc Farnholme, sir ; Generalul de brigadă Foster Farnholme.

Apoi, cu o înclinare ironică :

— La ordinele dumneavoastră, sir.

— Încîntat de cunoştinţă, răspunse Nicolson cu un zîmbet rece ; şi acum, s-o luăm din loc.

În urma lui, se auzi un hohot înăbuşit de rîs al lui Miss Plenderleith, răsunînd însă anormal de tare în tăcerea bruscă.

Se auzi şi vocea lui Farnholme :

— La dracu, ai să dai socoteală, tinere insolent...

Se întrerupse brusc, cu un pas înapoi, cînd Nicolson înaintă spre el şi adăugă :

— Ei, drăcie, sir, îngăimă el ; tradiţia mării cere ca mai întîi să treacă femeile şi copiii.

— Ştiu ; apoi toţi ne vom alinia pe punte şi vom muri ca nişte gentlemani, în timp ce o orchestră va cînta pe puntea de jos. N-am să-ţi mai spun încă o dată, Farnholme, ce ai de făcut.

— Pentru dumneata, sînt Generalul de brigadă Farnholme...

— Vei fi salutat cu șaptesprezece lovituri de tun, îndată ce vei ajunge la bordul navei noastre, îi promise Nicolson.

Îl împinse cu putere pe Farnholme, care își ținea strîns bagajul și căzu clătinîndu-se în brațele deja pregătite ale șefului de echipaj ; acesta îl scoase afară în mai puțin de patru secunde.

Lumina lanternei lui Nicolson cercetă în jur duneta și se opri asupra chipului înfofolit al unei ființe ghemuite pe o cușetă.

— Ce-i cu tine ? întrebă Nicolson ; ești rănit ?

— Alah este bun cu cei care-l iubesc pe Alah.

Vocea era profundă, sepulcrală ; avea ochi negri, înfundați în orbite, deasupra unui nas acvilin. Se ridică înalt, demn, înfundîndu-și un acoperămînt negru pe cap.

— Nu sînt rănit.

— Bine, atunci urmezi dumneata.

Nicolson plimbă mai departe lanterna, luminînd un caporal și doi soldați.

— Cum vă simțiți, băieți ?

— Cum să ne simțim, foarte bine !

Slab, brunet, caporalul întoarse o privire rătăcită, bănuitoare de la ușa prin care tocmai dispărea Farnholme și schiță un zîmbet silit spre Nicolson, zîmbet dezmințit de ochii injectați și figura palidă, răvășită de febră.

— Fii zdraveni ai Marii Britanii, sîntem într-o formă splendidă.

— Nu prea cred, glumi Nicolson, dar sînt mulțumit de voi ; veți merge cu noi.

Apoi, se adresă lui Vannier.

— Crezi că se vor simți bine în barca de salvare ? Să-i punem să sară : cînd barca va fi în apropierea punții cu puț, distanța pînă la ea va fi doar de două picioare.

Pentru a evita orice accident, fiecare se va încinge cu o parîmă. Șeful echipajului îți va da o mînă de ajutor.

Așteptă pînă cînd dispăru ultimul soldat pe ușă, apoi o privi curios pe Miss Plenderleith.

— Cine este acela care-l invoca pe Alah ?

— Un preot mahomedan, din Borneo.

Își strînse buzele cu dispreț și continuă :

— Am petrecut patru ani în Borneo ; acolo, toți tîlharii erau mahomedani.

— Probabil că face parte dintr-o congregație numeroasă, murmură Nicolson ; în regulă, Miss Plenderleith, urmezi dumneata, apoi infirmierele. Poate că vrei să rămîi mai la urmă, Miss Drachmann, ca să supraveghezi să nu fie maltratați cei de pe tărgi, cînd îi vom transporta.

Nu așteptă răspunsul, ieși grăbit pe ușă, după ultima infirmieră. Pe puntea cu puț, se opri, închizînd cîteva secunde ochii pentru a se obișnui cu lumina orbitoare care venea de pe *Viroma*, lumină ce scotea totul într-un relief puternic, de un alb necruțător, întrerupt ici și colo de zone de umbră de nepătruns. *Viroma* nu era mai departe de o sută cincizeci de yarzi ; desigur, din cauza valurilor înalte, căpitanul Findhorn era furios de riscurile la care își expunea nava.

Nu trecuseră mai mult de zece minute de cînd echipa de cercetare se afla la bordul epavei și aceasta intrase și mai mult în apă. Valurile începeau să se spargă peste partea tribord a punții cu puț pupa. Barca de salvare se afla la babord cînd plonjînd cu douăsprezece picioare în scobitura dintre două valuri, cînd ridicîndu-se aproape la nivelul balustradei punții cu puț ; oamenii din barcă închideau ochii și își frecau chipurile cînd nimereau în strălucirea luminii proiectoarelor. În timp ce Nicolson supraveghea, caporalul își desprinse mîinile de pe balustradă, sări în barca de salvare, fu înșfăcat de Docherty

și Ames și lăsat să cadă ca o piatră. McKinnon a trecut-o pe una dintre infirmiere peste balustradă și o ținea pregătită, așteptînd o nouă ridicare a bărcii pe coama valului următor.

Nicolson se apropie de balustradă, aprinse lanterna și, la lumina ei, privi atent în jos, lîngă epavă : barca se afla jos între valuri, ciocnindu-se cu zgomot de bordul lui *Kerry Dancer*, cu toate că întregul echipaj căuta să împiedice aceste coliziuni produse de valuri opuse ; cele două straturi superficiale ale bordajului bărcii de deterioraseră și se fisuraseră, dar bordajul propriu-zis, din ulm american tare, rezista. Farnholme și preotul mahomedan se agățau cu disperare de-a lungul parîmelor de susținere, încercînd în fel și chip să mențină barca în poziția necesară ca să reziste la loviturile valurilor și să evite ciocnirile cu coca lui *Kerry Dancer*. După cîte putea aprecia în confuzie și întuneric. Nicolson constata că amîndoi își dădeau o silință surprinzătoare să acționeze cît mai eficient.

Se auzea vocea agitată a lui Vannier, care se afla alături și arăta cu brațul ceva în întuneric :

— Sir, sîntem pe cale să eșuăm pe stînci !

Nicolson se înălță din șale și privi în direcția brațului. Fulgerele brăzdau în jur orizontul, dar chiar și în intervalele de întuneric se putea observa fără dificultate o linie albă, neregulată, asaltînd și retrăgîndu-se, spumegînd și dispărînd după cum valurile agitate se spărgeau de stîncile din apropierea coastei. Nicolson aprecie că epava *Kerry Dancer* derivase acum cu două sute, cel mult două sute cincizeci de yarzi, adică cu o viteză de două ori mai mare decît estimase el. Un moment rămase nemișcat, calculînd în gînd ce șanse mai aveau, apoi se clătină și aproape căzu cînd *Kerry Dancer* se izbi puter-

nic, cu un hîrșîit metalic sfîșietor, parcă dureros, de un recif, cu punțile culcate de partea babord. Nicolson îl zări pe McKinnon, cu picioarele desfăcute larg și înfipte parcă pe punte, cu un braț ținînd-o strîns pe infirmieră dincolo de balustradă, cu buzele crispate și ochii întredeschiși și răsucindu-și capul spre a se feri de proiectoare ; își dădu seama că McKinnon gîndea la fel ca el.

Se auzi comanda rapidă a lui Nicolson :

— Vannier ! scoate-l pe Aldis din barcă, semnalează căpitanului să se țină la distanță, anunță-l că sînt bancuri de nisip cu stînci și că sîntem imobilizați. Ferris, ia locul șefului de echipaj. Procedați cum puteți mai bine. Am eșuat de prova și dacă epava se rotește, nimeni nu mai scapă ; ne-am înțeles ? McKinnon, vino cu mine.

După cinci minute, Nicolson se afla înapoi în dunetă, urmat de McKinnon. Cercetă la lumina lanternei, încă o dată, repede, cușetele metalice. Mai rămîneau de salvat încă opt : cei cinci răniți care puteau umbla, Miss Drachmann și cei doi grav răniți culcați în cușetele cele mai de jos. Unul dintre ei respira greu, cu gura deschisă, gemînd și răsucindu-se dintr-o parte într-alta, adormit adînc de droguri. Celălalt sta liniștit, respira abia perceptibil, cu fața galbenă ca ceara, numai mișcarea ochilor, inexpresivi, îndurerați arăta că mai trăiește.

— Drepți, voi cei cinci, le ordonă Nicolson soldaților. Afară, cît puteți mai repede ; ce naiba faci ?

Se întinse, smulse rănița din mîinile unui soldat care încerca să treacă curelele peste umeri și o aruncă într-un colț.

— Fii fericit să scapi doar cu viață, dă-l dracului de bagaj ; grăbește-te și ieși afară !

Îndemnați de McKinnon, patru dintre soldați ieșiră împleticindu-se pe ușă ; al cincilea — un tînăr palid de vreo douăzeci de ani — nu făcuse nici o mișcare ca să se ridice de pe locul unde ședea. Cu privirea pierdută, își frămînta întruna buzele, cu capul între mîini. Nicolson se plecă spre el.

— Ai auzit ce am spus ? îl întrebă, calm.

— E prietenul meu, răspunse tînărul, arătînd la cel aflat pe cușetă în spatele lui ; e cel mai bun prieten al meu și rămîn cu el.

— Doamne, murmură Nicolson, nu-i momentul să faci pe eroul. Apoi, ridicînd vocea îi indică ușa :

— Șterge-o !

Tînărul replică cu proteste mormăite, dar se opri cînd o bubuitură surdă, însoțită de o zdruncinătură puternică, scutură nava de partea babordului. Cu accent molatec din Highland, se auzi vocea calmă, ca de conversație a lui McKinnon :

— Cred, sir, că peretele despărțitor dinspre pupă la sala mașinilor s-a dus dracului.

— Și apa năvălește la pupă, aprobă cu un gest Nicolson.

Nu a mai stat pe gînduri, s-a aplecat asupra soldatului, și-a băgat mîna stîngă sub bluzonul lui, l-a ridicat cu o zmucitură în picioare și rămase surprins cînd infirmiera se aruncă înainte, prinzîndu-i brațul drept liber, cu ambele mîini. Era înaltă, mai înaltă decît i se păruse inițial, părul ei îl atingea pe ochi, emanînd o mireasmă slabă de santal. În special, i-au atras atenția ochii ei — mai bine spus ochiul ei —, căci în fascicolul luminos al lanternei lui Mc Kinnon îi vedea doar partea dreaptă a chipului. Era de o culoare și de o expresivitate cum nu mai întîlnise niciodată, poate doar atunci cînd se privea în oglindă : un albastru rece și limpede ca gheața, plin de dușmănie.

— Stai ! Nu-l brusca, mai sînt și alte mijloace.

Vocea îi era aceeași, calmă, modulată, dar respectul inițial era înlocuit de o expresie de dezaprobare.

— Nu știi cît e de bolnav.

Se întoarse și atinse ușor cu mîna umărul tînărului.

— Haide, Alex, trebuie să mergi ; voi avea eu grijă de prietenul tău, poți fi sigur. Te rog, Alex.

Tînărul a stat un timp pe gînduri, privind peste umăr la cel culcat pe cușetă, în spatele lui. Fata îl luă de mînă, zîmbind, și îl ajută să se ridice în picioare. El mormăi ceva, ezită, apoi îl urmă pe Nicolson afară, pe puntea cu puț.

— Felicitări, Miss Drachmann, strigă Nicolson prin ușa rămasă deschisă ; acum urmezi dumneata.

— Nu, replică tînăra, cu un gest din cap ; ai auzit ce am promis și chiar dumneata mi-ai cerut adineaori să mai rămîn aici.

— Asta a fost adineaori, nu acum, replică nerăbdător Nicolson ; nu mai este cazul să ne ocupăm de cei de pe tărgi, cînd puntea alunecoasă este înclinată la peste douăzeci de grade. Singură îți poți da seama de situație.

Tînăra ezită un moment, apoi avu un gest de consimțire, fără a pronunța un cuvînt, dar se întoarse ca să caute ceva în întunericul din fundul cușetei.

Se auzi, severă, vocea lui Nicolson :

— Grăbește-te, lasă în colo lucrurile prețioase, ai auzit ce i-am spus adineaori soldatului.

— Nu-i vorba de lucrurile mele prețioase, răspunse tînăra, calm.

Se întoarse, înveli mai strîns cuvertura în jurul copilului adormit pe care-l ținea în brațe ; apoi adăugă :

— Dar sînt sigură că acest copil este foarte prețios pentru cineva.

Nicolson privi o clipă copilul, apoi clătină încet din cap.

— Numește-mă cum crezi că merit, Miss Drachmann ; n-am să mă supăr deloc. Calificativele pot începe cu „neglijență criminală".

— Salvarea noastră este în mîinile dumitale, răspunse Miss Drachmann, cu ton mai puțin ostil ca la început.

Apoi continuă :

— Nu te poți gîndi la toate.

Trecu pe lîngă el, pe podeaua alunecoasă, sprijinindu-se cu mîna liberă de șirul de cușete. Din nou, Nicolson simți ușoara mireasmă de santal, ușoară ca fluturarea unei amintiri în aerul îmbîcsit și rece al dunei. Lîngă ușă, ea alunecă și era să cadă dacă McKinnon nu întindea mîna s-o sprijine ; se lăsă ajutată fără ezitare și ieși pe punte.

După un minut, cei doi răniți grav erau și ei pe punte, unul transportat de Nicolson, celălalt, de McKinnon. Deși scufundată adînc, de pupă, *Kerry Dancer* avea prova încă imobilizată ; dar se balansa cu smucituri la fiecare izbitură a valurilor care se spărgeau de-a lungul întregului tribord, prova reușind totuși să continue a urca încet, pe coama valurilor succesive. În cel puțin un minut, aprecia Nicolson, barca de salvare urma să fie lipsită de ultimul loc ferit format de epavă și rămînea expusă direct puternicelor valuri brizante din ce în ce mai scurte, mai repezi, spumegînd peste fundul puțin adînc al mării. Cînd căzînd, cînd rulînd în oscilații, scurte și periculoase barca de salvare se învîrtea ca un tirbușon, aproape fără control, prin valurile care o asaltau, revărsînd de fiecare dată sute de galoane [1] de apă peste copastia [2] babord ; nu va rezista mai mult de un minut, era sigur Nicolson. Sări peste balustradă, așteptă ca șeful de echipaj să-l treacă

[1] Galon (englez) = 4,54 l.

[2] Bară pentru susținerea balustradei.

pe primul dintre cei doi răniți grav. Curînd, orice încercare de îmbarcare va deveni imposibilă și barca de salvare va trebui și ea să se autosalveze. Nu mai aveau la dispoziție decît cîteva secunde și, culmea, trebuiau să se ocupe de salvarea unor bolnavi, poate chiar muribunzi, într-o beznă totală : *Kerry Dancer* era acum atît de aproape, încît suprastructura bloca fascicolele de lumină ale proiectoarelor de pe *Viroma*.

Aplecat pentru a face față înclinării punții, Nicolson îl prelua pe primul rănit de la McKinnon, aștepta o clipă pînă cînd acesta îl apucă pe rănit de centură, apoi se roti și se plecă îndată ce barca de salvare se ridică din nou în sus, apărînd din întuneric în raza palidă a lanternei lui Vannier. Docherty și Ames, bine susținuți de doi soldați așezați pe banchetele laterale ale bărcii, ajunseseră acum aproape la același nivel cu Nicolson, căci pupa lui *Kerry Dancer*, fiind intrată la apă, barca de salvare era acum mai sus ; cei doi îl prinseră cu dibăcie pe rănit de la prima încercare și-l depuseră pe bancheta bărcii chiar în momentul cînd aceasta apărea, apoi cădea din nou greoi între două valuri, într-o explozie de stropi și spumă fosforescentă. Șase sau șapte secunde mai tîrziu, al doilea rănit era și el alături de primul, pe fundul bărcii. Inevitabil, manipularea lor rapidă, brutală, probabil le pricinuise destule chinuri, dar nici unul n-a scos un geamăt.

Apoi Nicolson o chemă pe Miss Drachmann, dar ea împinse înainte pe doi din răniții care puteau umbla : aceștia au sărit singuri, ajungînd cu bine în barcă. Veni rîndul unui alt soldat care, deși se lăsa mînuit, Nicolson l-a cam înjurat în gînd, căci *Kerry Dancer* era mult intrată la apă.

Ultimul soldat nu se arăta, iar din cauza întunericului Nicolson nu-l vedea, auzindu-i în schimb vocea pițigăiată,

plină de teamă, la o distanță de cel puțin cinsprezece picioare. Se auzea și vocea infirmierei, îndemnîndu-l stăruitor, dar blînd, insistent, însă argumentele ei nu păreau să-l convingă.

— Ce naiba faceți acolo ? strigă, scos din fire, Nicolson.

A urmat un murmur confuz de voci, apoi tînăra a răspuns :

— Doar un minut, sir.

Nicolson privi de-a lungul părții babord a lui *Kerry Dancer* și ridică brațul instinctiv, ca să se apere de lumina proiectoarelor de pe *Viroma* care scotea în relief suprastructura oscilantă a epavei și îi îndurera ochii obișnuiți cu întunericul. Acum, *Kerry Dancer* era aproape complet răsturnată, scufundată în valuri și nu mai putea proteja barca de salvare. Nicolson privi primul val ca un perete spumegînd, asaltînd tăcut partea înclinată a epavei, apoi valul următor : nu-și dădea seama cît de mari erau valurile, lumina proiectoarelor, aproape paralelă cu suprafața mării, le scotea în relief albul crenelat al coamelor, dar scobitura dintre valuri rămînea într-un întuneric complet. Sigur însă că erau destul de înalte și foarte abrupte : doar cîteva asemenea valuri, și barca de salvare se umplea complet cu apă și se răsturna. În orice caz, se inunda motorul bărcii și rezultatul era la fel de dezastruos.

Rapid, Nicolson se aplecă peste balustradă, strigă la Vannier și la Ferris să coboare în barcă, îi spuse lui McKinnon să dea mola parîma din pupă și, alergînd împleticit pe puntea înclinată și alunecoasă, ajunse la locul unde se aflau tînăra și soldatul, la jumătatea distanței dintre ușa cu grilaj a dunetei și scara ce ducea deasupra, la puntea dunetei.

Nu a mai pierdut timp cu invitații ceremonioase, apucă pe tînără de umeri, o întoarse și o împinse nu prea delicat

spre latura navei, se reîntoarse, îl înșfăcă și pe soldat și porni cu el tîrîș pe punte. Tînărul rezista și, profitînd că Nicolson încerca să-l țină mai strîns, se smuci cu răutate, lovindu-l drept între ochi. Nicolson se împletici, gata să cadă pe punțea umedă, înclinată, dar își recăpătă echilibrul ca o pisică, se repezi la soldat, înjurîndu-l printre dinți, cu necaz, cînd brațul ridicat, pregătit să lovească, i-a fost prins și imobilizat de cineva din spate. În timp ce încerca să-și elibereze brațul, soldatul se întoarse și începu să urce pe scara dunetei, tropăind frenetic cu țintele pingelelor pe treptele metalice.

— Prostule ! exclamă, Nicolson, destul de calm ; ești un prostănac dement !

Își eliberă cu brutalitate brațul și se pregătea să mai spună ceva, dar văzu silueta șefului de echipaj, bine conturat de lumina proiectoarelor, gesticulînd frenetic din afara balustradei punții cu puț. Nicolson acționă rapid : o înșfăcă pe infirmieră, o tîrî pe punte și o trecu peste balustradă. McKinnon o apucă de braț, privi în jos la barca de salvare pe două treimi căzută în întunericul tainic dintre două valuri și așteptă un moment prielnic pentru a sări ; privea împrejur și, după mînia și exasperarea ce îi erau întipărite pe chip, Nicolson înțelese că McKinnon știa ce se întîmplase cu tînărul soldat.

— Vă pot fi de ajutor, sir ?

— Nu, replică hotărît Nicolson ; ocupă-te de barca de salvare, este lucrul cel mai important.

Privi în jos la barca ce apărea încet și văzu coama înaltă a unui val prăvălindu-se peste prova ei.

— La naiba, McKinnon, barca este aproape plină de apă ! Du-o cît poți mai repede de aici, dau eu mola de la provă.

— Am înțeles, sir, confirmă McKinnon.

Nicolson își făcu socoteala exactă a timpului, păși pe bancul arborelui, și-o luă pe fată cu el : mîinile gata pregătite ale celor din barcă îi prinseră și îi imobilizară pe cei doi, în timp ce barca cădea din nou în întunericul dintre două valuri. O secundă mai tîrziu, parîma prova ajunse șerpuind la barca de salvare, în timp ce Nicolson, aplecat peste balustradă, privea cum se desfășurau lucrurile.

— Totul e-n regulă ?

— Da, sir, nu vă faceți griji : vom merge cu barca sub pupa epavei, în partea de sub vînt.

Nicolson se îndepărtă, fără a mai aștepta să vadă ce se întîmpla. Îngreunată cu apă, perspectivele bărcii de salvare pornită la drum pe valurile înalte ce se învolburau în apropierea epavei nu erau prea strălucite. Dar dacă McKinnon hotăra să întreprindă ceva, puteai fi sigur că era necesar, așa că dacă spunea că va manevra pentru a ajunge încet sub pupa, avea motive serioase. Ca și căpitanul Findhorn, Nicolson avea încredere absolută în inițiativa și în desăvîrșita dibăcie marinărească a lui McKinnon.

Ajuns la capătul scării ce ducea la puntea de deasupra dunetei, Nicolson se opri cu mîna pe balustradă, aruncînd o privire rapidă dar calmă în jur. Înainte, se vedea suprastructura și, mai departe, dincolo de ea și de cealaltă parte a ei, se zărea umbra lungă, zveltă a tancului petrolier, o pată întunecată pe apă, mai mult imaginată decît aievea, în spatele strălucirii albe a luminilor proiectoarelor. Deodată, Nicolson observă că luminile proiectoarelor nu mai străluceau cu aceeași intensitate ca în urmă cu zece minute. O clipă îi trecu prin minte că poate *Viroma* se deplasase spre larg, spre a se feri de apele puțin adînci din zonă, dar după dimensiunea și poziția longitudinală a siluetei ei nedeslușite înțelese că nava nu se mișcase deloc. Într-adevăr, nava nu se deplasase, proiectoarele erau

aceleași, dar fascicolele lor de lumină nu mai erau la fel, își pierduseră din intensitate, parcă înghițite, dispersate în întunecimea valurilor. Și mai observă ceva : marea devenise neagră, fără cea mai slabă nuanță de alb, fără nici o coamă de val încununată cu spumă ; brusc, Nicolson înțelese : peste întunecimea apei se întinsese păcură.

Nu mai era nici o îndoială : între cele două nave marea era acoperită cu un strat gros de păcură. Probabil că sute de galoane fusese pompate de la bordul *Viromei* în ultimele cinci minute, destul pentru a face inofensivă furtuna sălbatică pe cale de dezlănțuire. Desigur că, de la bord, căpitanul Findhorn văzuse epava *Kerry Dancer* girînd cu capătul în mare și și-a dat seama că barca de salvare era în pericol de a fi răsturnată de valurile ce se spărgeau de bordul ei. Nicolson se bucură în sine și își continuă activitatea. Admițînd că păcura garanta siguranța bărcii de salvare, el nu era deloc încîntat de perspectiva ca ochii să-i fie arși, urechile, nările și gura umplute și întreg trupul acoperit de păcură din cap pînă-n picioare, cînd, peste cîteva secunde nu va avea altă posibilitate decît să se arunce în apă, luîndu-l cu el și pe tînărul soldat Alex.

Nicolson a ajuns fără dificultăți la pupă, trecînd peste puntea dunetei. Soldatul se afla acolo, într-o poziție anormală, țeapăn, sprijinit de balustrada pupa, cu spatele la balustradă și cu mîinile agățîndu-se de suporții acesteia. Nicolson se apropie, îi văzu ochii holbați, fără expresie și trupul tremurînd ca după o încordare îndelungată ; a sări în apă, susținînd și pe tînărul Alex, gîndi rapid Nicolson, era echivalent cu o sinucidere prin înecare, sau chiar prin strangulare, căci, de obicei, spaima conferă terorizatului salvat o forță supraomenească și o putere de agățare care se termină doar cu moartea. Nicolson suspină.

privi peste balustrada pupa și aprinse lanterna ce o ținea în mînă. McKinnon se afla acolo unde precizase că va fi, cu barca în partea de sub vînt a pupei, la numai cincispre-zece picioare distanță.

Calm, fără grabă, Nicolson stinse lanterna, se depărtă de balustradă și ajunse în fața tînărului soldat. Alex nu mișca, respira scurt, întretăiat. Nicolson își trecu lanterna în mîna stîngă, o aprinse, orientînd-o drept spre figura albă, crispată, cu buze fără sînge și strînse peste dinții încleștați ai soldatului; ochii acestuia se închiseră, orbiți de lumină și în acel moment, Nicolson îl lovi zdravăn, și precis sub maxilar. Îl susținu înainte de a se prăbuși, îl aplecă peste balustradă, se urcă și el pe ea, rămase acolo o secundă, viu iluminat în conul de lumină a unei lanterne aprinsă acum în barca de salvare; McKinnon așteptase calm pînă auzise lovitura înăbușită sub maxilar. Nicolson îl înșfăcă pe soldatul inert sub braț și sări. Au căzut în apă la cinci picioare de barcă, au dispărut fără zgomot sub stratul de păcură, au ieșit la suprafață, au fost prinși îndată de mîini care îi așteptau și trași în interiorul bărcii. Nicolson înjura și tușea, încercînd să-și curețe ochii, nasul și urechile năclăite cu păcură, în timp ce soldatul era întins nemișcat pe banca tribord, unde Vannier și Miss Drachmann se aferau ca să-l curețe cu fîșii de pînză rupte din cămașa lui Vannier.

Întoarcerea la *Viroma* a decurs normal, a durat foarte puțin dar barca a fost atît de agitată de valuri, încît aproape toți cei din ea au suferit îngrozitor de rău de mare și cei mai mulți fiind slăbiți, au trebuit să fie ajutați să iasă din barcă atunci cînd aceasta a ajuns la petrolier. La numai cinsprezece minute de cînd Nicolson sărise în mare împreună cu tînărul soldat, barca se afla

în bună stare la locul ei, pe gruia automată [1] cu minerele de ramă bine fixate în poziția cuvenită ; atunci, Nicolson aruncă o ultimă privire spre *Kerry Dancer*. Dar nicăieri nu se mai vedea nimic, dispăruse, ca și cum nu existase niciodată ; se umpluse cu apă, alunecase de pe recif și se scufundase. Cîteva clipe, Nicolson rămase privind întinsul apelor întunecate, apoi se îndreptă spre scara din apropiere și urcă încet spre puntea de comandă a petrolierului.

[1] Dispozitiv pentru lansarea și ridicarea la bord a bărcilor de salvare.

V

O jumătate de oră mai tîrziu, *Vrooma* rula întins spre sud-vest cu viteză maximă, lăsînd la traversul pupa tribord insula Metsana ca o pată lungă, joasă, dispărînd în amurg. Curios, taifunul încă nu se dezlănțuise, uraganul nu reîncepuse. Poate fiindcă se deplasau în aceeași direcție cu furtuna. Dar tot aveau să înfrunte cîndva tăria ei. După un duș bun și după ce se frecase cu peria ca să se curățe de păcură, Nicolson stătea în fața ferestrei cu grilaj a punții de comandă, discutînd calm cu ofițerul II : căpitanul Findhorn îi se alătură și-l bătu ușor pe umăr pe Nicolson.

— Să schimbăm un cuvînt în cabina mea, Nicolson. Totul e-n regulă, Barrett ?

— Da, sir. Să vă chem, dacă se întîmplă ceva ?

Era un amestec de întrebare și de afirmație, după modul specific cu care se exprima de obicei Barrett. Cu mulți ani mai în vîrstă decît Nicolson, placid și fără imaginație, Barrettera un om pe care te puteai bizui, dar care se ferea de răspundere și din această cauză rămăsese numai ofiter II.

— Desigur, încuviință căpitanul.

Apoi porni prin camera hărților spre cabina sa de zi, aflată pe aceeași punte cu pasarela ; ajuns acolo, închise ușa, verifică dacă hublourile erau și ele închise, aprinse lumina și-l invită pe Nicolson să ia loc pe o canapea.

Deschise bufetul, scoase două pahare și o sticlă neîncepută de whisky. Destupă sticla, turnă puțin în fiecare pahar și-i oferi unul lui Nicolson.

— Pune sifon cît dorești, Johnny. Meriți să bei ceva și... cîteva ore de somn, îndată ce ne despărțim.

— Mulțumesc, murmură Nicolson ; cînd vă veți trezi am să merg și eu să mă întind în cușetă ; uitați că toată noaptea n-ați părăsit deloc puntea de comandă ?

— Așa este, așa este, aprobă Findhorn, cu un gest ce însemna că nu era decis să-i urmeze sfatul.

— O să vedem mai tîrziu, continuă el.

Bău o înghițitură de wisky și privi gînditor la Nicolson, peste rama ochelarilor.

— Ei bine, Johnny, ce-ai aflat acolo ?

— Pe *Kerry Dancer* ? Un vas pentru comerț de sclavi, răspunse calm Nicolson ; vă amintiți de nava cu aburi pe care Marina Britanică a oprit-o anul trecut în larg de Capul Hadd din Marea Arabiei ?

— Da, îmi amintesc.

— La fel, nici o diferență : uși metalice pe toată dugheana, pe puntea principală și pe cea superioară. Majoritatea lor nu se deschideau decît dintr-o parte, din exterior ; hublouri de opt inci, uneori nici nu existau. În pereți, în dreptul fiecărei cușete, cîte un inel fixat cu șurub. Cred că circula mai mult de la o insulă la alta și nu este lipsă de asemenea afaceri în jurul insulelor Amoy și Macao.

— Și asta în secolul al douăzecilea ! spuse încet Findhorn trafic de sclavi !

— Da, replică sec, Nicolson ; dar cel puțin ăștia se îngrijeau ca marfa să rămînă în viață. Ne putem însă aștepta să-i ajungă din urmă statele civilizate din vest și să înceapă comerț cu ridicata : gaze toxice, lagăre de

concentrare, bombardarea orașelor deschise și altele la fel. Să mai avem răbdare : deocamdată occidentalii sînt doar amatori, nu profesioniști.

— Ești cinic, tinere, ești cinic, clătină Findhorn din cap, dojenitor ; în orice caz, ceea ce spui confirmă declarațiile generalului de brigadă Farnholme.

— Mi se pare că ați stat de vorbă cu Domnia Sa, spuse Nicolson cu un surîs ironic ; cred că mîine în zori mă va trimite în fața Curții Marțiale.

— De ce ?

— Nu prea ne-am avut bine, explică Nicolson ; cred că mi a revenit asupra epitetelor cu care m-a gratificat.

— Mi se pare că și-a mai schimbat părerea, răspunse Findhorn, umplînd din nou paharele ; mi-a spus ceva, cam așa : „un tînăr capabil, foarte capabil, dar... cam prea impetuos" : îmi face impresia unui foarte autentic „*Tuan*" [1].

Nicolson aprobă, apoi continuă :

— Și eu mi-l închipui foarte bine, n-aude, n-a vede și trăgînd aghioase într-un fotoliu la Bengal Club [2]. Este însă un tip curios : a făcut treabă bună cu o parîmă, în barca de salvare ; nu credeți că este cam farseur ?

— Nu-mi prea face impresia.

Findhorn rămase un moment pe gînduri, apoi adăugă :

— Desigur, un ofițer la pensie ; probabil că după pensionare a mai și avansat nițel în grad, cu de la sine putere.

— Ce dracu căuta un om ca el la bordul lui *Kerry Dancer* ? întrebă Nicolson, curios.

— În vremuri ca astea nu-ți mai alegi cu cine ai de a face, replică Findhorn ; și nu ai dreptate, Johnny, cînd

[1] Titlu de respect dat de malaezieni europenilor.
[2] Club după moda engleză, în Singapore.

ți-l imaginezi la Bengal Club : el nu venea de la Singapore. A făcut, pare-se, afaceri în Borneo — a vorbit cam vag despre ocupațiile sale — și s-a îmbarcat pe *Kerry Dancer* la Banjermasin, cu alți cîțiva europeni care o ștergeau de teama japonezilor. Se spunea că nava merge la Bali și sperau să întîlnească o altă navă cu care să continue drumul spre Darwin. Se pare însă că Siran — așa îl cheamă pe căpitan și după cum spune Farnholme, este în cîrdășie cu o întreagă bandă aflată la bord — a primit prin radio ordin de la patronii lui din Macassar să meargă mai departe, la Kota Bahru. Farnholme i-a propus un șperț ca să facă escală la Singapore și el a primit. Dracu știe de ce a fost de acord, cînd japonezii erau la marginea orașului ; oamenii fără scrupule sînt însă totdeauna gata să profite de o situație ca aceea. Poate se aștepta să se îmbogățească la iuțeală, luînd la bord o mulțime de oameni fugari din Singapore. Dar nu se aștepta deloc să survină, tocmai ceea ce s-a întîmplat : *Kerry Dancer* a fost rechiziționat de soldații englezi.

— Da, soldați, murmuă Nicolson ; mă întreb însă ce s-a întîmplat cu ei — McKinnon spune că erau cel puțin vreo douăzeci care s-au îmbarcat și supravegheau ca nava să meargă direct la Darwin, fără a-i amăgi pe cei îmbarcați.

— Și eu mă întreb, replică gînditor Findhorn ; Farnholme spune că erau încartiruiți în teugă.

— Probabil în dosul uneia din acele ingenioase uși ce se puteau deschide numai din exterior ?

— Poate ; le-ai văzut ?

Nicolson dădu negativ din cap :

— Întreaga teugă era deja sub apă cînd am ajuns la bord. Nu m-am mirat. Probabil că de la început a fost distrusă de explozia bombei.

Mai înghiți o duşcă de whisky, cu o strîmbătură, dar nu din cauza băuturii, ci a gîndurilor ce-l năpădiră.

— O alternativă plăcută : înecare sau incinerare. Tare aş dori să-l întîlnesc într-o zi pe acest Siran ; şi bănuiesc că mai sînt şi alţii care ar vrea... Cine sînt ceilalţi salvaţi ? Au mai spus ceva ?

— Nu, zise Findhorn ; prea bolnavi, prea obosiţi, prea şocaţi sau nu ştiu mai mult.

— Cred că au fost triaţi, spălaţi şi puşi în paturi pentru a-şi petrece noaptea ?

— Cred că da. I-am repartizat peste tot în navă : soldaţii, toţi împreună la pupă, cei doi mai bolnavi în infirmerie, ceilalţi opt în sala de fumat şi la babord, în cele două cabine de rezervă pentru mecanici ; Farnholme şi preotul sînt împreună în biroul mecanicilor.

Nicolson surîse maliţios :

— Merită să-l vezi pe rajahul britanic respirînd acelaşi aer cu oacheşul păgîn !

— Ai să fii surprins, mormăi Findhorn ; fiecare are bancheta sa, cu o masă între ei şi o sticlă de whisky aproape plină. Pare-se că se împacă de minune.

— Cînd l-am văzut ultima dată, tot o jumătate de sticlă avea, spuse Nicolson, pe gînduri ; mă întreb...

— Probabil că n-o dă duşcă dintr-o dată ; cară cu el un geamantan enorm, cred că este plin ochi cu sticle de whisky.

— Şi ceilalţi ?

— Care ? Ah, da : bătrîna doamnă este în cabina lui Walters, el şi-a aranjat o saltea în cabina staţiei de radio ; cea care pare a fi şefa infirmierelor...

— Miss Drachmann ?

— Da ; împreună cu copilul, este în cabina asistenților de punte [1]. Iar Vannier și mecanicul V s-au înghesuit cu Barrett și mecanicul IV ; două infirmiere sînt în cabina lui Vannier, restul în cea a mecanicului V.

— Cred că toată lumea e mulțumită.

Nicolson suspină liniștit, aprinse o țigară și privi fumul albastru ridicîndu-se leneș spre tavan.

— Să sperăm că nu au scăpat să fie prăjiți în urma exploziei ca să piară în vîlvătaia unui incendiu pe petrolierul nostru ; n-am putea merge pe altă rută spre Strîmtoarea Carimata, sir ?

— De ce nu ? Putem merge și...

Findhorn se întrerupse, căci Nicolson se întinsese și ducea la ureche receptorul telefonului care suna.

— Da, aici cabina căpitanului... Ah, dumneata ești, Willy... da, este aici, ți-l dau îndată.

Nicolson se ridică pentru a-l lăsa pe căpitan, spunîndu-i :

— Vă caută mecanicul II, sir.

Findhorn vorbi cam o jumătate de minut, mai mult în monosilabe mormăite. Nicolson se mira, întrebîndu-se ce avea Willoughby de comunicat ? După voce, îi păruse cam plictisit, dar nimeni nu-l văzuse vreodată agitat. Ernest Willoughby nu întîlnise încă nimic în viață în stare să-l scoată din sărite. Un om domol, cam visător, acum destul de vîrstnic, cel mai vîrstnic de la bord, avînd pasiune pentru literatură ; compensație pentru cumplitul dispreț ce-i inspirau mașinile și alte aparate cu care își cîștiga existența. Era însă cel mai onest și mai complet dezinteresat om pe care îl întîlnise Nicolson în viața lui. Willoughby nu era deloc mîndru de toate astea, probabil

[1] Marinari minori, angajați la bord cu consimțămîntul părinților pentru a învăța meseria.

nici nu-și dădea seama : avea puțin și nu dorea nimic. Ca fire, Nicolson nu avea nimic comun cu el, dacă îi judecai superficial : dar, tocmai fiindcă contrariile se atrag, Nicolson se simțea atras și îl admira pe vîrstnicul mecanic ; celibatar și locuind la Singapore într-o garsonieră impersonală din căminul pentru angajații companiei căreia îi aparținea *Viroma*, Willy petrecuse multe seri acasă la Nicolson și acesta își amintea acum că soția sa, Caroline, înțelesese ce viață ducea subalternul mai în vîrstă al soțului ei ; așa că îl primea totdeauna pe mecanic cu cele mai bune mîncăruri și cele mai reci și mai vechi băuturi. Nicolson privi paharul din fața sa și își strînse buzele de amărăciunea amintirilor... Brusc, își dete seama că Findhorn se sculase în picioare și-l privea cu mirare.

— Ce s-a întîmplat, Johnny ? Te simți bine ?

— M-am cam luat cu gîndurile, sir, răspunse Nicolson zîmbind.

Arătînd cu un gest spre sticla de whisky, el continuă :

— Cît de puțin am băut și totuși mi-a răscolit gîndurile, cînd vorbeați la telefon.

— Mai servește-te și mai răscolește-ți gîndurile.

Findhorn își luă chipiul și se duse spre ușă :

— Așteaptă-mă aici ; trebuie să mă duc pînă jos.

După două minute, telefonul sună din nou : era chiar Findhorn care îi cerea lui Nicolson să coboare și el în sala de mese, fără a-i spune de ce. Pe drum, Nicolson îl întîlni pe Vannier, ofițerul IV, ieșind din cabina operatorului radio ; nu părea deloc bucuros. Nicolson îl privi, cu sprînceana ridicată interogativ și Vannier răspunse arătînd spre ușa cabinei operatorului cu o expresie de iritare și neliniște :

— Bătrînica aceea ca un bărbățoi țipă continuu, sir, rosti el cu voce joasă.

— Cine ?

— Miss Plenderleith, lămuri Vannier ; a fost cazată în cabina lui Walters ; eram tocmai să adorm, cînd a început să bată în peretele despărţitor şi fiindcă n-am răspuns, a ieşit pe culoar şi a început să strige.

După o pauză, Vannier continuă, înfuriat :

— Şi are, sir, o voce ca un tunet !

— Ce vrea ?

— Cere să vină căpitanul, spuse Vannier nedumerit : „tinere, vreau să-l văd pe căpitan, chiar acum, spune-i să vină aici". După care, m-a împins pe uşă afară ; ce mă sfătuiţi să fac, sir ?

— Exact ceea ce îţi cere, replică, scurt, Nicolson ; aş vrea să fiu şi eu prezent cînd vor fi faţă-n faţă. Căpitanul este jos în sala de mese.

Au coborît pe puntea de jos şi au intrat în sala de mese, o încăpere spaţioasă cu două mese longitudinale şi douăzeci de scaune împrejurul lor. Acum, era aproape goală : mai erau trei oameni, toţi pe scaune.

Căpitanul şi mecanicul II şedeau alături, cu faţa spre pupa, căutînd să se acomodeze cu ruliul navei. Corect, în uniformă imaculată ca totdeauna, Findhorn zîmbea. Şi Willoughby zîmbea, dar la atît se limitau asemănările. Înalt, puţin încovoiat, cu faţa bronzată, ridată, încadrată de o claie de păr cărunt zbîrlit, Willoughby era coşmarul croitorilor : purta o cămaşă albă, mai bine zis, care fusese cîndva albă, necălcată, fără nasturi, destrămată la guler şi la manşete, o pereche de pantaloni din doc kaki, încreţiţi ca picioarele de elefant şi prea scurţi pentru el, şosete ecosez şi ghete de pînză fără şireturi. Nu se bărbierise în ziua aceea şi, probabil, nici în cele şase precedente.

Jumătate în picioare, jumătate sprijinindu-se de bufet, tînăra Miss Drachmann se afla în faţa lor, ţinîndu-se cu

mîinile de marginea bufetului pentru a-şi menţine echilibrul. Intrînd, Nicolson şi Vannier o vedeau numai din profil ; au observat că şi ea zîmbea, cu colţul drept al buzelor ridicat şi cu o gropiţă în obrazul măsliniu. Avea nasul drept, fin, fruntea mare şi părul mătăsos formînd un fel de coc pe ceafă, un păr negru, atît de negru, încît probabil în lumina puternică a soarelui avea reflexe albăstrui şi lucea ca o aripă de corb. Părul, faţa şi pometii cam ridicaţi erau atributele unei frumuseţi tipic eurasiatice ; dar după o privire mai îndelungată — şi orice bărbat era gata oricînd să i-o acorde — Miss Drachmann nu era nici tipică, nici eurasiatică : figura nu-i era destul de lătăreaţă, trăsăturile îi erau prea fine şi ochii neobişnuiţi pledau pentru o origine din nordul Europei. Ochii îl impresionaseră pe Nicolson chiar de la început, în lumina slabă a lanternei, la bordul lui *Kerry Dancer :* erau de un albastru intens, lucitori, foarte limpezi, fascinanţi, constituind cea mai de seamă caracteristică a unei figuri remarcabile. Dar cearcănele din jurul ochilor arătau cît era de epuizată.

Îşi scosese pălăria şi tunica de tip colonial, încinsă de curele ; purta o fustă kaki şi o cămaşă albă, curată, mult prea largă pentru ea, cu mînecile suflecate pe braţul zvelt. „O cămaşă împrumutată de Vannier", gîndi Nicolson. Vannier stătuse tot timpul lîngă ea în barca de salvare, vorbindu-i încet şi îndemnînd-o să-şi menajeze forţele. Nicolson zîmbi în sine, aducîndu-şi aminte de zilele de altădată cînd era şi el un june sentimental, gata totdeauna să facă pe cavalerul-servant al unei tinere nefericite. Dar nu era prea sigur că aşa se întîmplase în acele zile trecute, care poate nici nu existaseră vreodată.

Nicolson îl precedă pe Vannier în sala de mese ; merita să asiste la scena cînd Findhorn va reacţiona la cererea

lui Miss Plenderleith. Închise încet ușa și se feri să nu se ciocnească de Vannier care se oprise brusc și sta nemișcat, încremenit la numai trei picioare de ușă, cu palmele lipite de vipușca pantalonilor.

Cînd Nicolson și Vannier au intrat pe ușă, cei trei aflați deja în încăpere au tăcut. Dar Vannier n-avea ochi nici pentru Findhorn, nici pentru Willoughby — el o privea doar pe infirmieră, surprins și cu buzele strînse. Căci Miss Drachmann se întorsese, încît lumina lămpii îi cădea acum drept pe partea stîngă a figurii și partea aceea nu arăta prea bine : o cicatrice lungă, proeminentă, încă recentă și palidă, îi brăzda obrazul așa cum fusese provocată, brutal, pe toată lungimea feței, de la tîmplă pînă la începutul bărbiei delicate, rotunde. La capătul de sus, deasupra încheieturii maxilarelor, cicatricea era lată de o jumătate de inci. Pe orice altă figură ar fi fost oribilă, dar pe fața ei drăgălașă părea un contrast ireal, semnul impresionant al unei impietăți.

Ea îl privi în tăcere, cîteva secunde, pe Vannier, apoi surîse. Era doar un simplu zîmbet, destul însă pentru a produce o gropiță pe un obraz și a înălbi cicatricea de pe celălalt, de la colțul buzelor pînă sub ochi. Tînăra își ridică mîna stîngă, atingîndu-și ușor obrazul :

— Mi se pare că nu este o priveliște agreabilă ? întrebă ea.

Nu era nici reproș, nici acuzare în vocea ei, mai curînd o scuză cu o nuanță de milă, dar nu pentru ea însăși.

Vannier n-a răspuns ; fața îi devenise mai palidă, dar cînd a început să vorbească, i-a revenit culoarea. Își îndreptă ochii în altă parte, se putea observa că făcea un efort ca să-și ia privirea de la hidoasa cicatrice și deschise gura ca să vorbească — dar nu pronunță nici un cuvînt ;

poate că nu era în stare să pună întrebarea ce-i stă pe buze.

Nicolson trecu înaintea lui, făcu un gest de salut lui Willoughby și se opri în fața tinerei fete. Căpitanul Findhorn îl privea cu interes, dar Nicolson se făcu că nu observă.

— Bună seara, Miss Drachmann, spuse el cu ton calm, dar prietenos : sînt mulțumiți pacienții dumitale de felul cum au fost tratați ?

Își reproșă, în gînd, că se exprima atît de banal.

— Da, vă mulțumesc, sir.

— Nu mi te mai adresa cu „sir", spuse el, cam iritat ; ți-am mai cerut acest lucru.

Ridică apoi mîna și atinse ușor obrazul cu cicatrice. Ea nu clinti, nu făcu nici o mișcare, doar ochii i se măriră parcă, un moment, pe chipul fără expresie.

— O amintire de la prietenii noștri galbeni, mi se pare ?

Vocea îi era tot atît de blîndă ca și gestul mîinii.

— Da, recunoscu ea ; o amintire de la Kota Bharu.

— Cu baioneta ?

— Da.

— O baionetă cu zimți și foarte politicoasă, nu-i așa ?

Privi de aproape cicatricea și observă că începea cu o incizie adîncă și îngustă de la bărbie și se continua mai superficial pînă la tîmplă.

— Cînd s-a întîmplat erai culcată ?

— Ați ghicit, spuse ea încet.

— Și cum ai scăpat ? întrebă Nicolson, curios.

— În cameră a intrat un bărbat voinic — ne aflam într-un bungalow folosit ca spital de campanie. Un om solid, cu părul roșu, spunea că era originar din Argyll, sau cam așa ceva. I-a luat baioneta celui care mă atacase. Mi s-a

adresat, spunîndu-mi să privesc în altă parte, și cînd m-am întors, soldatul japonez zăcea mort pe podea.

— Strașnic argyllean, murmură Nicolson ; și cine ți-a cusut rana ?

— Tot omul acela, deși spunea că nu prea se pricepe.

— Într-adevăr, se putea realiza ceva mai reușit, admise Nicolson, dar e bine și așa.

— E oribil ! exclamă ea, accentuînd adjectivul ; știu cît este de oribil la vedere.

Privi în jos, spre podea, cîteva secunde, apoi din nou la Nicolson, încercînd să zîmbească, dar zîmbetul îi era forțat.

— Nu prea îmi stă bine, nu-i așa ?

— Depinde, răspunse Nicolson.

Apoi, arătînd cu degetul spre mecanicul II, continuă :

— Lui Willy i-ar sta bine, tot este el o bătrînă acriturâ. Dar dumneata ești o femeie tînără.

După un moment de pauză, o privi gînditor și continuă cu voce calmă :

— Ești mai mult decît plăcută la vedere ; ba cred, Miss Drachmann, că ești chiar frumoasă și tocmai de aceea cicatricea pare oribilă, scuză-mă că o spun. Va trebui să mergi în Anglia, termină el scurt.

— În Anglia ? întrebă ea, îmbujorîndu-se ; nu văd de ce.

— Da, în Anglia. Sînt sigur că prin aceste părți ale lumii nu există chirurgi esteticieni suficient de pricepuți. Dar în Anglia există doi sau trei, nu mai mulți, care ar putea repara cicatricea ca să rămînă doar ca un fir de păr, încît nici un partener de dans n-ar mai observa ceva.

Apoi, cu un gest de critică, adăugă :

— Ai putea să dai cu puțină pudră și să porți o uniformă mai arătoasă.

Tînăra îl privi tăcută, cu ochii albaștri, limpezi, fără vreo expresie, apoi îi spuse cu voce calmă, egală :

— Uitați că sînt infirmieră. Îmi pare rău, nu pot fi de aceeași părere.

— „Nu ai încredere decît în ceea ce cunoști", psalmodie brusc Willoughby.

— Ce spuneți ? îl întrebă, tresărind, fata.

— Nu-i da atenție, Miss Drachmann, interveni căpitanul Findhorn, zîmbind și făcînd un pas spre ea ; Willoughby vrea să ne dovedească că are totdeauna la îndemînă o zicală potrivită, dar Nicolson și cu mine știm prea bine că le lansează mai mult ca nuca-n perete.

— „Poți fi curat ca gheața, pur ca zăpada, și tot nu scapi de calomnii", lansă iarăși Willoughby, cu ton compătimitor.

— Nu vei scăpa nici dumneata, îl aprobă, malițios, Findhorn.

Apoi, se adresă tinerei :

— Are totuși dreptate, Miss Drachmann : nu trebuie să pierzi încrederea, Nicolson știe ce spune. Doar trei inși din Anglia, afirmă el, și unul dintre ei îi este unchi.

Cu un gest de închidere a discuției, el continuă :

— Dar nu v-am chemat aici ca să discutăm probleme de chirurgie estetică sau ca să arbitrăm un meci de zicale. Nicolson, mi se pare că am ieșit din...

A fost întrerupt pe neașteptate și rămase cîtva timp nemișcat : se pornise brusc mugetul alarmei din plafon, umplînd cu stridența sa spațiul limitat al sălii de mese și acoperind vocile. Două sunete lungi și unul scurt, repetate de toată rețeaua posturilor de alarmă. Nicolson ieși precipitat din sală, urmat, la numai un pas, de Findhorn.

De-a lungul orizontului, înspre nord și est, bubuia persistent tunetul ; din cînd în cînd, fulgere brăzdau cerul peste

Strîmtoarea Rhio, acum aflată în centrul taifunului ; norii întrezăriți departe, acum începeau să se adune, văluri peste văluri ; primele picături de ploaie, enorme, intermitente, împroșcau pe acoperișul timoneriei *Viromei*, atît de grele și rare, încît fiecare putea fi auzită și numărată. Dar la sud și la vest nu era nici ploaie, nici tunete, doar cîte un fulger întîmplător deasupra insulelor abia întrezărite, mai mult imaginate, cu licăriri slabe de lumini, după care întunericul părea și mai impenetrabil.

Dar nu total impenetrabil, căci pentru a cincea oară în două minute, cei de pe puntea de comandă a *Viromei*, cu brațele sprijinite de tendă și cu binoclurile de noapte lipite parcă de ochii încordați, urmăreau un semnal apărind din întuneric, dinspre sud-vest : serii de sclipiri, în total cîte o jumătate de duzină, foarte slabe și care nu durau mai mult de zece secunde.

— De astă dată, tribord 25, murmură Nicolson, și se accentuează ; parcă ar fi staționare pe apă, sir.

— Sclipirile sînt atît de apropiate între ele, încît nu le poți distinge una de alta.

Findhorn lăsă în jos binoclul, își frecă cu dosul palmei ochii deveniți dureroși de încordare, și-l ridică din nou la ochi, scrutînd întunericul.

— Aș vrea să știu ce gîndești, Nicolson ?

Acesta schiță un zîmbet în întuneric : tocmai se gîndea că ar fi fost mai nimerit ca Findhorn să fie acasă, în salonul bungalow-ului său, decît la bordul *Viromei*, în calea unui taifun, necunoscînd momentul cînd acesta se va dezlănțui cu toată furia, răspunzător de un tonaj enorm de încărcătură și de cincizeci de vieți, confruntat cu un pericol necunoscut, apărut brusc din întuneric.

— Cred că o să avem de furcă, sir, spuse Nicolson cu glas tare.

Își lăsă în jos binoclul și căută să pătrundă întunericul cu ochii liberi.

— Ar putea fi un far, o geamandură sau un semnal costier, dar nu cred : nu există așa ceva în împrejurimi și nu cunosc semnale cu această secvență. Ar putea fi o navă de salvare, dar nu sîntem în Canalul Mînecii, în sudul Angliei, unde este sigur că există asemenea ambarcații ; apoi, cea mai apropiată insulă este la cel puțin șase mile spre sud-vest și semnalul luminos este emis doar de la două mile distanță de noi, deci departe de țărm.

Findhorn se duse la ușa timoneriei, ordonă să se reducă viteza la jumătate, apoi se întoarse alături de Nicolson spunîndu-i :

— Continuă !

— Ar putea fi o navă militară japoneză, dar nici asta nu cred : doar niște sinucigași ca noi s-ar băga în miezul unui taifun, în loc să se refugieze la adăpost și, în afară de asta, nici un comandant adevărat de distrugător nu ne-ar avertiza cu semnale de la o asemenea distanță ca să ne putem feri să-i cădem victimă.

Findhorn aprobă cu un gest.

— Și eu gîndesc la fel ; totuși, ce poate fi ? Iată, semnalele se repetă.

— Da, și mai dese. Cel puțin, bine că stau pe loc. Poate că este un submarin care ne prinde în hidrofoanele[1] sale, dar nu este sigur de ruta și viteza noastră și vrea să-i răspundem ca să știe unde să arunce undița....

— Nu pari să preferi vreuna din presupuneri.

— Nu sînt sigur care este mai aproape de adevăr, sir. Dar nu sînt prea îngrijorat ; pe o noapte ca asta, orice submarin este atît de preocupat de propria-i securitate,

[1] Aparat pentru detectarea semnalelor acustice submarine.

încît nici de la o sută de picioare distanță n-ar fi în stare să lovească o țintă, chiar enormă cum ar fi *Queen Mary* [1].

— Sînt de aceeași părere, spuse Findhorn ; și probabil că lucrul este evident chiar pentru cineva care ar judeca situația cu mai puțină neîncredere ca noi. Ceva este în derivă : o barcă sau o plută, și, din nefericire, are mare nevoie de ajutor. Dar nu prea speră să mai fie salvată. Ia legătură prin interfon cu cei de la tunuri, spune-le să-și îndrepte gurile de foc spre semnalul acela luminos și să țină degetele pe trăgaci. Cheamă-l aici pe Vannier. Dă semnal de viteză minimă.

— Am înțeles, sir.

Nicolson intră în timonerie, Findhorn ridică din nou binoclul la ochi, apoi mormăi iritat cînd cineva îi atinse cotul. Lăsă în jos binoclul, se întoarse pe jumătate și recunoscu cine era, înainte ca acesta să înceapă a vorbi : chiar în aer liber se simțea mirosul aburilor de whisky.

— Ce naiba se întîmplă, căpitane ? întrebă Farnholme arțăgos ; ce-i cu agitația asta ? Drăcovenia aia de alarmă mi-a mugit direct în urechi de mi-a spart timpanele.

— Îmi pare rău, Generale, răspunse Findhorn, politicos dar distant, este semnalul nostru de alarmă ; a fost zărită o lumină dubioasă. S-ar putea să avem necazuri.

Brusc, vocea i se schimbă :

— Îmi pare rău că trebuie să te rog să ieși de pe puntea de comandă, nimeni nu poate rămîne aici fără permisiune.

— Cum ? întrebă Farnholme, de parcă i se cerea ceva de necrezut ; cred că nu îmi aplicați și mie această interdicție ?

— Îmi pare rău, dar trebuie.

[1] Pachebot englez de mare tonaj.

Începea să plouă din ce în ce mai tare, picături mari îi răpăiau atît de tare pe umeri, încît le simţea greutatea prin impermeabil ; erau însă şanse să intervină o altă răpăială, dar nu se putea prevede cu siguranţă.

— Trebuie să cobori, Generale.

Ciudat, Farnholme nu protestă ; fără a răspunde, s-a întors brusc şi a dispărut în întuneric. Findhorn era sigur că generalul nu coborîse, sta, probabil, în întuneric, în spatele timonerici ; acolo nu-l mai deranja, era destul spaţiu pe puntea de comandă şi nu dorea decît să nu-i stea cineva chiar în spinare cînd va fi obligat să se deplaseze repede şi să ia hotărîri grabnice.

Tocmai cînd Findhorn îşi potrivea din nou binoclul la ochi, semnalul apăru iarăşi, mai aproape, mult mai aproape, dar mai slab : bateria lanternei respective era pe sfîrşite, dar încă destul de puternică pentru ca să se vadă mesajul emis ; nu mai era seria de licăriri din ultimele minute ci, fără dubiu, un S.O.S., adică trei scînteieri scurte, trei lungi, trei scurte, universalul semnal de primejdie pe mare.

— M-aţi chemat, sir ?

Findhorn lăsă în jos binoclul :

— Ah, dumneata eşti, Vannier. Scuză-mă că te-am deranjat pe acest blestemat deluviu, dar am nevoie de un specialist în semnalizări. Vezi semnalul acela, emis acuma ?

— Da, sir ; cred că este cineva în primejdie.

— Sper şi eu să fie aşa, nu o capcană, răspunse Findhorn ; spune-i lui Aldis să întrebe cine sînt cei care semnalează.

Privi apoi în jur, tocmai cînd uşa cu grilaj se deschidea, şi-l întrebă pe noul venit :

— Ce-i nou, Nicolson ?

— Totul este în ordine, sir : servanții sînt aliniați la tunuri, dar teribil de nervoși după cele îndurate în ultimele zile, așa că mi-e teamă că vor deschide focul prea devreme. Am dat dispoziție șefului de echipaj să pregătească două faruri de partea tribord, la tancul numărul trei, și o pereche de marinari brevetați — tot ce putem retrage de la tunuri — i-am pus să lanseze o plasă de salvare de aceeași parte a navei.

— Îți mulțumesc, Nicolson, te gîndești la toate : ce zici de vreme ?

— Umedă, răspunse Nicolson, morocănos.

Și-a strîns mai bine prosopul în jurul gîtului, l-a ascultat pe Aldis acționînd declanșorul și a urmărit traiectoria rachetei făcîndu-și drum prin perdeaua de ploaie. Apoi, Nicolson continuă :

— Umedă și pe cale de a deveni foarte urîtă, bîntuită de furtună. Ce se va întîmpla și cînd vom înfrunta-o pieptiș, nu știu. Cred că legea lui Buys Ballot [1] și tratatele despre furtunile tropicale ne sînt tot atît de folositoare ca flacăra unui chibrit în dogoarea iadului.

— Și nu numai despre asta e vorba, mărturisi Findhorn ; de o oră și cinsprezece minute sîntem în centrul furtunii, am mai fost în asemenea situație acum zece ani, dar numai timp de douăzeci și cinci de minute și credeam că a fost un record.

Își clătină încet capul pentru a se scutura de picăturile de ploaie, apoi :

— Totul se întîmplă anormal, sîntem cu șase luni mai devreme sau mai tîrziu, decît sezonul obișnuit al uraga-

[1] Lege prin care, în meteorologie, se stabilește circulația generală a vînturilor în raport cu centrele de înaltă și joasă presiune a atmosferei.

nelor. În orice caz, situația ar putea fi și mai rea, și nu numai la intervale de douăsprezece luni ; totuși, ce se întîmplă este o ciudățenie pentru aceste locuri și chiar pentru toate sezoanele, contrazicînd toate tratatele și rînduielile. Sînt sigur că ne aflăm la un punct de inflexiune a furtunii și aproape sigur că ea se va dezlănțui spre nord-est, dar dacă noi înșine ne vom găsi în sectorul periculos sau...

Se opri brusc, privind la un punct slab de lumină galbenă pîlpîind încețoșat prin ploaia dezlănțuită.

— Mi se pare că ceva este pe cale să se scufunde ; ia vezi, Walters, ce semnalizează ?

— „Van Effen se scufundă", doar atît, sir, sau cel puțin atît cred că spune. Transmisie Morse foarte proastă ; probabil o navă cu numele *Van Effen.*

— Doamne, groaznică noapte, exclamă Findhorn clătinînd din cap ; încă o *Kerry Dancer !* Acum, *Van Effen !* A auzit cineva de-o navă cu acest nume ? Poate dumneata, Nicolson ?

— Niciodată.

Nicolson se întoarse și întrebă prin ușa cu grilaj :

— Ești acolo, ofițer II ?

— Da, sir.

Vocea venea din întuneric, de la cîteva picioare distanță.

— Repede, caută în Registrul de clasificare a navelor. Vezi ce este acest *Van Effen,* probabil o navă olandeză ; cît mai repede posibil.

— Van Effen ? A lansat acest nume, „Van Effen" ?

Tonul celui care întreba, asociat și cu o urmă de excitare, trăda neîndoielnic modul de exprimare al celor care au trecut prin colegiul militar Sandhurst : era Farnholme, a cărui umbră înaltă se detașase din întunericul din spatele timoneriei.

— Chiar așa, fu răspunsul, dar cine a auzit de vreo navă cu acest nume ?

— Nici nu este o navă, omule, este numele unui prieten al meu, Van Effen, un olandez. Era și el pe *Kerry Dancer*, ne-am îmbarcat împreună la Banjermasin. După ce nava a luat foc, probabil că a plecat cu o barcă de salvare și după cîte îmi amintesc, la bord era numai o singură barcă de acest fel.

Farnholme intră prin ușa cu grilaj și se afla acum într-o latură a punții de comandă privind atent și agitat peste prelata tendei, uitînd de ploaia care îi răpăia pe spinare, și adăugă :

— Trebuie neapărat să-l salvăm, oameni buni, neapărat !

— Nu cumva este o cursă ? se auzi vocea calmă, realistă a căpitanului, ca un duș rece după intervenția agitată a lui Farnholme.

Căpitanul continuă :

— Poate că e vorba de acest Van Effen, poate că nu ; și dacă el este, putem avea încredere ?

— De ce te îndoiești ? replică Farnholme, cu tonul unui om agitat ; tocmai vorbisem cu tînărul acela, Vannier mi se pare că îl cheamă...

— Mai bine să ne ocupăm de ce ne interesează ! îl întrerupse scurt Findhorn ; barca, dacă există, se află acum la vreo două sute de yarzi.

— Vrei să mă asculți ? stărui Farnholme aproape în șoaptă.

Apoi continuă, și mai încet :

— Cum s-a întîmplat că mă aflu aici în viață ? Cum s-a întîmplat că și aceste infirmiere sînt și ele în viață, ca și acești soldați răniți preluați de pe *Kerry Dancer* acum o oră ? Cum s-a întîmplat că noi toți salvații — e

adevărat, cu excepția lui Miss Plenderleith și a preotului — mai sîntem în viață ? Numai pentru că atunci cînd căpitanul de pe Kerry Dancer a vrut s-o șteargă din Singapore ca să-și pună pielea la adăpost, cineva i-a pus un revolver în spate și l-a forțat să se întoarcă la Singapore. Omul acela a fost Van Effen și acum apare în această barcă ; toți îi datorăm viețile noastre lui Van Effen, Căpitane Findhorn !

— Vă mulțumesc, domnule General, spuse Findhorn calm, niciodată grăbit ; Nicolson, dă drumul proiectorului, șeful de echipaj să aprindă farurile cînd voi da ordin. Încet înapoi !

Lumina proiectorului străpunse întunericul, descoperind o mare agitată, cu valuri mari, încununate cu alb lăptos de ploaie torențială. Inițial, lumina a rămas aceeași, perdeaua parcă solidă de ploaie aproape o obtura. Dar imediat reuși să lumineze amănunțit marea și prinse în raza sa o barcă de salvare foarte apropiată, deplasîndu-se cu ancora de furtună [1] desfășurată ; plonja violent, apoi ieșea la suprafață printre valurile scurte, abrupte ce se năpusteau asupra ei. Dar, în centrul unei furtuni tropicale, lucrurile nu se petrec după un model prestabilit și foarte adesea marea contrarie [2] năvălește și se sparge în interiorul bordului. În barcă, se aflau șapte sau opt oameni care se străduiau să-și mențină echilibrul, să-și apere viețile — o luptă fără speranțe pentru că barca intrase deja adînc la apă, gata să se scufunde. Un singur om părea indiferent la cele ce se petreceau : sta la pupă, privind spre tancul petrolier, acoperindu-și cu brațul ochii spre a-i feri de strălucirea proiectorului. Pe cap, îi lucea ceva alb, poate

[1] Dispozitiv lansat la prova navei sau ambarcației pentru a-i menține direcția ; obligatoriu la bărcile de salvare.

[2] Mare agitată, cu valuri din direcția opusă vîntului.

un chipiu, dar de la distanță nu se putea distinge despre ce era vorba.

Nicolson coborî pe scara pasarelei, alergă la bord dincolo de locul unde urma să abordeze barca de salvare, coborî încă o scară la puntea de legătură longitudinală, apoi o a treia scară care ducea spre acoperișul tancului numărul trei, își croi drum, cu siguranța unui obișnuit printre vane și labirintul de coducte de descărcare de gaze și de țevi fierbinți de aburi, pînă ce ajunse de partea tribordului ; Fanholme l-a urmărit de aproape pe tot drumul. Chiar în momentul cînd Nicolson punea mîna pe copastia balustradei, cele două faruri se aprinseră deodată

Nava avea douăsprezece mii de tone și doar o singură elice, dar Findhorn o conducea, chiar pe mare agitată, ca și cum ar fi fost un distrugător suplu. Barca de salvare se afla la mai puțin de patruzeci de yarzi distanță, prinsă în raza de lumină a farurilor, și se apropia tot mai mult ; așa că oamenii din barcă se simțeau acum în siguranță în partea de sub vînt a *Viromei*. Încetaseră să mai scoată apa cu pistolul [1], stăteau pe banchete, priveau petrolierul, pregătiți să sară în plasa de salvare. Nicolson examina cu atenție pe cel care ședea pe bancheta de la pupa bărcii : observă că nu avea chipiu, pe cap, ci un bandaj grosolan, abundent pătat cu sînge. Apoi, mai observă ceva: poziția rigidă, nenaturală a brațului drept. Se adresă lui Farnholme, arătîndu-i-l pe cel care ședea pe bancheta pupa :

— Cel de la pupa bărcii este prietenul dumitale ?

— El este, Van Effen, răspunse Farnholme cu siguranță ; așa cum v-am spus.

[1] Vas de forma unui făraș, de lemn sau metal, pentru evacuarea apei pătrunsă într-o ambarcațiie mică.

— Nu e prea agreabilă la văzut, admise Nicolson ; Siran este autorul ?

— Nu chiar el, un om de-al lui ; *Kerry Dancer* începuse să ardă, barca de salvare — singura la bord — era susținută de curenții de palanc [1], lansată pe mare, și Siran împreună cu ce mai rămăsese din echipaj se pregăteau să sară în ea.

— Numai cu oamenii lui cei mai apropiați, îl întrerupse Nicolson, îndîrjit.

— Chiar așa, doar cu oamenii lui, recunoscu Van Effen ; l-am luat pe Siran de gît, l-am tras înapoi peste balustradă, încercînd să-l forțez să rămînă pe navă. A fost o greșeală, trebuia să folosesc revolverul. Nu știam atunci că oamenii lui erau la fel ca el ; cum se spune — de aceeași teapă. Ar fi fost o treabă bună, dacă îl împușcam. Cînd m-am trezit, mă aflam în fundul bărcii.

— Cum ? întrebă Findhorn, reticent.

— Vă înțeleg mirarea, surîse Van Effen, cu aer obosit ; totul pare fără sens, nu-i așa ? Ar fi fost de așteptat ca ei să mă fi lăsat să mă prăjesc pe nava în flacări. Dar m-am trezit în fundul bărcii, nu numai în viață, dar chiar cu capul bandajat. Curios, nu-i așa, sir ?

— Curios, e puțin spus, replică Findhorn cu voce egală, fără inflexiuni ; dar este adevărat ce spui, Van Effen ? Întrebarea e stupidă, indiferent dacă spui sau nu adevărul, vei răspunde „da".

— Este adevărat ce spune, Căpitane Findhorn, se auzi foarte hotărîtă vocea lui Farnholme care, în acel moment, nu mai semăna cu vocea de pînă atunci a generalului Farnholme ; sînt sigur că așa este.

[1] Parîmă vegetală sau cablu de sîrmă pentru macaraua gruiei bărcii de salvare.

— Sînteţi sigur ? răspunse Findhorn privindu-l surprins ca toţi cei de faţă de nuanţa specială a tonului cu care vorbise acum Farnholme ; ce vă face să fiţi sigur, domnule General ?

Farnholme avu un gest de revenire, ca un om care vorbise mai mult decît avusese intenţia.

— Nu uitaţi că-l cunosc pe Van Effen mai bine ca toţi cei de faţă şi povestirea lui *trebuie* să fie adevărată, altminteri nu s-ar mai afla acum aici. Par absurde cele povestite, dar poate ne vei mai spune ceva, Van Effen ?

Findhorn îşi dădu acordul cu un gest, cam îngîndurat dar fără comentarii. În sala de mese s-au aşternut cîteva momente de tăcere, întrerupte doar de prăbuşirea zgomotoasă a provei în scobitura dintre două valuri, indescriptibilul scrîşnet pe care îl face o navă confruntată cu valurile unei mări agitate ; apoi mai era şi tropăitul picioarelor echipajului salvat de pe *Kerry Dancer* care încerca să-şi menţină echilibrul. Findhorn îşi privi ceasul şi i se adresă lui Nicolson :

— Propun să mergem pe puntea de comandă, Nicolson ; după cum decurg lucrurile, iarăşi o să avem de furcă cu vremea rea. Cred însă că este necesar să se organizeze o pază armată, pe restul nopţii, pentru Siran şi echipajul său.

Ochii lui Findhorn erau inexpresivi şi reci ca şi vocea ; apoi continuă :

— Aş vrea mai întîi să lămurim o mică problemă.

Se îndreptă fără grabă spre echipajul de pe *Kerry Dancer,* ţinîndu-şi cu greu echilibrul din cauza ruliului puternic al navei, şi se opri cînd Van Effen întinse o mînă, barîndu-i drumul.

— În locul dumneavoastră, m-aș feri de acești oameni, spuse calm olandezul ; mulți dintre ei mai au cel puțin un briceag și sînt iuți de mînă.

— Și dumneata ai un revolver.

Findhorn întinse mîna și scoase arma automată pe care Van Effen o ținea între corp și centură.

— Îmi dai voie ?

Privi arma, văzu că nu avea pusă siguranța și adăugă :

— Un Colt de 38 ; te pricepi la revolvere, nu-i așa, Van Effen ?

— Mă cam pricep.

Cu pas ușor, Findhorn se îndreptă spre cel mai apropiat din grupul recent salvat, din colțul sălii de mese ; era un tip înalt, lat în umeri, cu fața brună, calmă, inexpresivă ; privea, ca și cum de multă vreme pierduse obișnuința de a vorbi. Avea o mustață subțire, favoriți bruni prelungiți cu trei inci mai jos decît urechile, cu ochi negri inexpresivi.

— Dumneata ești Siran ? întrebă Findhorn, parcă indiferent.

— Cu voia dumneavoastră, sînt căpitanul Siran.

Slaba accentuare a cuvîntului „căpitan" și înclinarea abia perceptibilă a capului lăsau să se întrevadă insolență ; figura însă îi era inexpresivă.

— Mă plictisesc prezentările.

Findhorn îl privi deodată cu interes :

— Ești supus englez, nu-i așa ?

— Poate.

De astă dată, buzele i se curbară, mai puțin în chip de zîmbet, cît în semn de insolență disprețuitoare, perfect perceptibilă ; apoi adăugă :

— Să spunem, anglo-saxon.

— N-are importanță ; ești — sau ai fost — căpitanul lui *Kerry Dancer*. Ai abandonat nava și toți oamenii pe

care i-ai lăsat acolo să moară, încuiați în dosul unor uși de fier. Poate că s-au înecat, poate că au ars de vii, acum nu mai are importanță. Sigur este că voit i-ai lăsat să moară.

— Ce melodramă ! exclamă Siran, reprimîndu-și cu palma, indolent, un căscat, o capodoperă de obrăznicie ; cred că am făcut tot ce a fost posibil pentru acei nenorociți.

Findhorn aprobă tacit și se apropie pe rînd de ceilalți șase oameni ai lui Siran. Nici unul dintre ei nu părea deloc fericit, ba unul — cu fața prelungă și sașiu — părea cel mai nervos și temător ; își tot mișca picioarele, mîinile și degetele făceau gesturi nestăpînite. Findhorn se opri în fața lui.

— Vorbești englezește ?

Răspunsul a fost doar încruntarea sprîncenelor, ridicarea umerilor și îndepărtarea palmelor, gestul universal pentru exprimarea neînțelegerii.

— Ați ales bine, Mister Findhorn, rosti tărăgănat Van Effen ; vorbește englezește tot atît de bine ca dumneavoastră.

Findhorn ridică arma automată, îi propti țeava de gura respectivului și apăsă destul de puternic. Omul se retrase, dar Findhorn nu-l slăbi. După al doilea pas înapoi, omul ajunse la peretele despărțitor și se sprijini cu palmele lăsate drept în jos, privind terorizat, cu singurul ochi normal, la revolverul ce-i atingea dinții.

— Cine a închis cu ciocanul toate zăvoarele ușilor de pe puntea dunetei ? îl întrebă calm Findhorn ; îți dau cinci secunde ca să răspunzi.

Apăsă mai tare cu revolverul și clinchetul brusc al declanșării siguranței răsună nefiresc de tare în tăcerea atmosferei încordate.

— Una, două...

— Spun, spun ! bolborosi omul, vădit înspăimîntat ; eu am închis ușile.

— Din ordinul cui ?

— Al căpitanului, spunea că...

— Și cine a închis ușa teugii ?

— Yussif, dar a murit...

— Din ordinul cui ? continuă Findhorn întrebările, necruțător.

— Tot din ordinul căpitanului Siran.

Privind cu spaimă spre Siran, el adăugă :

— Voi muri, fiindcă am spus toate astea !

— Probabil, pronunță neîndurător Findhorn.

Băgă revolverul în buzunar și se adresă lui Siran :

— Interesantă povestioară, nu-i așa, căpitane Siran ?

— Omul e nebun, replică disprețuitor Siran ; terorizat cu revolverul, oricine poate spune tot felul de năzdrăvănii.

— In teugă se aflau soldați britanici, probabil compatrioți de-ai dumitale ; după o mică socoteală, peste douăzeci ; nu știu cum s-au petrecut exact lucrurile, dar probabil că n-ai vrut să se înghesuie în singura barcă de salvare.

— Nu știu despre ce vorbiți, rosti Siran, a cărui față brună era încă aceeași, tot inexpresivă.

Dar vocea îi era acum mai prudentă, dispăruse insolența calculată.

— Și în dunetă mai erau peste douăzeci de oameni.

Siran nu rosti o vorbă, cu toată stăruința cu care îl privea Findhorn.

— Răniți, muribunzi, femei... și un copilaș.

Nici de astă dată Siran nu răspunse, chipul îi era tot atît de imperturbabil, numai albul ochilor i se îngustase,

abia perceptibil. Iar cînd vorbi, vocea mai avea încă aceeași insolentă indiferență :

— Și unde speri să ajungi, Căpitane Findhorn, cu această vorbărie goală ?

— Nu sper nimic.

Figura ridată a lui Findhorn era severă, ochii decolorați, tăioși și necruțători.

— Nu este vorba de speranță, Siran, ci de certitudine — certitudinea că ești vinovat de omoruri. Mîine dimineață vom lua separat declarații de la toți membrii echipajului pe care i-ai avut sub comandă, vor fi semnate în prezența martorilor neutri, membrii echipajului meu. Îmi iau răspunderea să ajungi sănătos în Australia.

Scoțîndu-și chipiul, gata să iasă, adăugă :

— Vei avea parte de o judecată nepărtinitoare, căpitane Siran, dar procesul nu va dura mult, căci pentru omor, pedeapsa o cunoaștem cu toții.

Pentru prima dată masca de imperturbabilă indiferență a lui Siran se fisură și o undă foarte ușoară de spaimă îi apăru în ochi, dar Findhorn nu mai era acolo ca s-o vadă. Plecase, urcînd pe scara de tambuchi spre pasarela *Viromei*, zgîlțîită de rafalele stridente ale furtunii.

VI

În zorii fără vînt, cu cer senin sidefiu, de o frumusețe opalescentă, *Viroma* se afla departe, la sud-est de Canalul Rhio, la douăzeci de mile nord de Rifleman Rock și cam la jumătate din drumul pînă la Strîmtoarea Carimata. Petrolierul se deplasa cu toată viteza, coșul lăsa în urmă un panaș de abur albăstrui învălătucit, iar puntea pupa trepida din cauza vibrațiilor puternice, căci Carradale, mecanicul șef, accelerase motorul pînă la limita maximă, depășind-o chiar.

Se terminase taifunul acelei nopți lungi, vîntul puternic se potolise, ca și cum nu șuierase niciodată. Dar punțile și suprastructurile de punte pătate cu depuneri de sare și hula foarte agitată și extinsă, necalmată încă multe ore, aminteau că taifunul nu fusese doar un vis. Ba chiar, se putea spune că nu fusese un vis, ci un coșmar. Căpitanul Findhorn condusese petrolierul supus la ambardee și ruliuri înfruntînd valuri enorme dinapoia traversului, precum și vînturi ciclonice, timp de ore fără sfîrșit, fără să țină seama de cumplita încercare la care era supusă *Viroma*, fără să se gîndească la altceva decît să sporească pe cît posibil distanța între navă și Singapore, înainte ca lumina zilei să-i expună să fie observați de inamic.

Nuanțele delicate, pastelate, dinspre est se estompau, se decolorau și dispărură în cîteva minute, iar discul mare, roșcat al soarelui se ivi urcînd grăbit deasupra orizontului, aruncînd peste mare o bandă de un alb lucitor, între el și *Viroma*. Dar banda nu era neîntreruptă : pe suprafața mării, la mile depărtare, se observa ceva, poate un vas de pescari sau un mic cabotier cu coca încă sub orizont, negru în contrast cu soarele care răsărea ; silueta ținea cu strășnicie drumul spre est, topindu-se pînă a deveni o mică pată neagră, apoi dispăru complet. De pe pasarelă, căpitanul Findhorn și Barrett au urmărit-o întrebîndu-se ce este, pînă a dispărut. Poate că fusese ceva real, poate o închipuire. Poate era un japonez sau filojaponez, poate că nu. Poate că era echipat cu stație de radio, poate că nu. În orice caz, nu era prudent ca *Viroma* să acționeze în vreun fel.

Așa cum se întîmplă totdeauna în largul mării, soarele părea că urcă vertical pe cer. La ora șapte și jumătate era cald, destul de cald pentru a usca punțile și suprastructurile *Viromei*, destul pentru ca Findhorn să-și scoată impermeabilul și să se deplaseze spre marginea pasarelei ca să se încălzească și să aspire, din adîncul plămînilor, aerul proaspăt de dimineață — știa însă că aerul nu va mai fi mult timp proaspăt. Findhorn însuși se simțea înviorat, doar o oarecare oboseală îi mai stăruia în oase : cam la jumătatea cartului de la miezul nopții, cînd colții taifunului se tociseră, Nicolson îl convinsese să coboare în cabină unde a dormit bușteau vreo trei ore.

— Bună dimineața, sir. Admirabilă schimbare de vreme, nu-i așa ?

Venind chiar din spate, vocea calmă a lui Nicolson îl smulse pe Findhorn din reverie ; se întoarse și răspunse :

— Bună dimineața, Johnny. De ce te-ai sculat la această oră neobișnuită ?

Findhorn știa că Nicolson nu dormise decît două ore, dar avea înfățișarea odihnită a unui om după opt ore bune de somn. Nu pentru prima dată, Findhorn constata că în ceea ce privește rezistența și recuperarea energiei, Nicolson era un om care ieșea din comun.

— Oră neobișnuită? replică Nicolson privindu-și ceasul; este aproape opt.

Zîmbind, adăugă :

— Conștiinciozitatea și simțul datoriei, sir ; am și făcut o rapidă trecere în revistă a pasagerilor noștri fără plată.

— Nu sînt reclamații ? întrebă, glumind, Findhorn.

— Din cauza vremii, cei mai mulți nu s-au simțit prea bine astă noapte, iar alte reclamații nu sînt.

— Și mulți ar fi îndurat orice, decît să reclame, aprobă Findhorn : ce-i cu infirmierele bolnave ?

— Cele două tinere chinezoaice și cele mai în vîrstă se simt mai bine. Pe două dintre ele le-am găsit în infirmerie și în sala de fumat, schimbînd bandajele răniților. Toți cei cinci soldați sînt în formă și înfometați ca niște lupi.

— Semn foarte bun, întrerupse Findhorn ; dar cei doi tineri din infirmerie ?

— Se comportă destul de bine, spune infirmiera ; cred că sînt însă destul de bolnavi, în orice caz mai mult decît respectabilul general de brigadă și prietenul său, preotul mahomedan. Îi poți auzi sforăind de la douăzeci picioare distanță, iar biroul mecanicilor, unde sînt cazați, miroase ca o distilerie de rachiu.

— Și Miss Plenderleith ?

— Își face plimbarea terapeutică, de la un capăt la altul al punții de legătură. Englezii își fac iluzii că sînt

un popor de navigatori : Miss Plenderleith este un exemplu grăitor. Mai sînt apoi cei trei soldați din sala de mese, caporalul Fraser și doi oameni de-ai lui : fiecare stă pe cîte un scaun, foarte confortabil, dar țin în mîini armele lor de 303 și automatele Bren. Cred că se roagă ca Siran sau unul din oamenii lui să-și umfle ceva mai zdravăn pieptul ca să aibă o scuză mai serioasă pentru a-i găuri cu împușcături. Siran și complicii lui știu exact ce gînduri nutresc acești tineri în privința lor și abia respiră, abia clipesc din ochi.

— Împărtășesc încrederea dumitale în acești trei paznici, spuse Findhorn, privind piezîș la secundul său, cu o expresie sarcastică.

— Și cum arăta respectabilul căpitan Siran în această dimineață ? Cam ponosit, nu-i așa ?

— Deloc ; oricine poate vedea că a dormit bine, un somn netulburat ca un om cu conștiință de nou născut.

Nicolson privi cîteva momente pe mare, apoi declară calm :

— Aș fi bucuros să am ocazia să-i dau călăului care îl va spînzura toată asistența de care va avea nevoie.

— Vei fi probabil ultimul la o coadă lungă de amatori, replică Findhorn, îndîrjit ; nu vreau să fac o dramă, dar cred că respectivul este un ticălos și trebuie nimicit ca un cîine turbat.

— Asta îi va fi soarta, se declară de acord Nicolson ; turbat sau nu, în orice caz suspect.

— La ce te referi ?

— E englez, cel puțin pe trei sferturi, pun rămășag pe tot ce am în buzunare. A trecut prinr-una din renumitele școli publice engleze, și, mai mult ca sigur, a primit, dracul să-l ia, o educație mai solidă decît mine. Cum a ajuns un

om ca acesta comandant pe o coajă de nucă de genul lui *Kerry Dancer ?*

Findhorn ridică din umeri.

— Cine știe ? Explicații sînt nenumărate, și se bat cap în cap, avînd totuși o singură asemănare : toate pot fi eronate. Pe o rază de două mii de mile în jurul Singaporelui poți găsi jumătate din oile negre ale lumii, și va fi greu să stabilești de ce teapă este Siran, așa că e dificil de răspuns la întrebare ; cinstit, nu știu ce să spun.

În timp ce bătea tamburina cu degetele pe balustrada tendei, Findhorn continuă :

— Genul ăsta de om mă derutează și, din păcate, nu este singurul în această categorie.

— Vă referiți la Van Effen ? Sau la respectabilul nostru general de brigadă ?

— Printre alții, declară, evaziv, Findhorn ; pasagerii ăștia care ne-au căzut pe cap formează o adunătură ciudată, dar și mai ciudat mi se pare modul cum se comportă. Să luăm, de exemplu, pe general și pe preotul mahomedan : sînt prieteni la cataramă. Nu ți se pare ciudat ?

— Ba chiar de necrezut. Toate ușile cluburilor din Bengal și Singapore li s-ar închide în nas cu inscripții scrise cu litere mari : „Interzisă intrarea pentru...".

Apoi, Nicolson continuă maliții :

— Ce șocuri și accidente mortale s-ar produce în cercurile înalte ofițerești dacă s-ar cunoaște această prietenie : în toate barurile din Est, frecventate de lumea bună, s-ar produce sute de apoplexii, cu pahare de băutură în mîini înțepenite. Generalul Farnholme are responsabilitatea în această privință.

Findhorn schiță un zîmbet și întrebă :

— Tot mai crezi că nu se preface ?

— Nu, sir, nici dumneavoastră nu credeți. Un Meș

Teacă de clasa întîi, face și vorbește numai aiureli, complet neserios. E greu să-l categorisești. Un dezaxat.

— Un dezaxat, repetă murmurînd Findhorn ; apoi mai este și prietenul lui, Van Effen ; de ce naiba se arată Siran atît de grijuliu cu sănătatea acestuia ?

— Greu de înțeles, admise Nicolson ; mai ales, că Van Effen nu-i prea preocupat de sănătatea lui Siran și amenință să-i găurească spinarea sau să-l strîngă de gît. Personal, am încredere în Van Effen, îmi place acest om.

— Și mie îmi face o impresie bună. Dar Farnholme nu-i prea acordă încredere — deși a declarat că Van Effen spune adevărul — iar cînd l-am întrebat de ce, a dat înapoi cu mare viteză și s-a pornit pe o vorbărie goală care nu convinge nici un copil de cinci ani.

— Sînt de acord, declară Findhorn, și tot atît de puerile și neconvingătoare sînt cele declarate de Miss Plenderleith cînd, la dorința ei, m-am dus s-o văd la ea în cabină, imediat după ce dumneata ai avut cu Siran acea — să-i spunem — discuție.

— Așadar, ați fost s-o vedeți ? surîse Nicolson ; îmi pare rău că nu am fost de față.

— Știai că m-a chemat ?

— Mi-a spus Vannier. Eu l-am convins să plece din sala de mese ca să vă transmită mesajul. Ce va spus Miss Plenderleith ?

— La început a negat că și-a exprimat dorința să mă vadă, apoi mi-a pus niște întrebări fără rost, ca de exemplu, cînd ajungem într-un port ca să poată da o telegramă surorii sale din Anglia ; o pălăvrăgeală inventată ad-hoc. Mi-a făcut impresia că e tare îngrijorată de ceva, cred că a fost cît p-aci să-mi spună de ce, dar s-a răzgîndit.

Căpitanul Findhorn ridică din umeri, un gest pentru a înlătura acest element din discuție, adăugînd totuși :

— Știai că Miss Plenderleith vine și ea tot din Borneo ? Acolo a fost directoarea unei școli de fete și a părăsit postul în ultimul moment.

— Știam ; azi dimineață, am avut și eu o conversație lungă cu ea pe punțea de legătură. Tot timpul m-a întrerupelat cu „tinere" și m-am mirat de cîte mi-au auzit urechile.

Nicolson privi gînditor spre căpitan și continuă :

— Tocmai doream să vă mai sporesc nedumeririle cu încă una, ceva ce nu știați : noaptea trecută Miss Plenderleith a primit o vizită în cabină, un prieten binevoitor.

— Cum ! Ți-a spus ea așa ceva ?

— Da de unde, nu ea, ci Walters mi-a spus. Noaptea trecută, după ieșirea din cart, tocmai se întinsese pe cușetă, cînd a auzit cum cineva bătea în ușa cabinei lui Miss Plenderleith — foarte încet — totuși el a auzit, cușeta lui din cabina stației de radio fiind chiar lîngă peretele despărțitor. Walters mi-a mărturisit că a fost curios și că a ascultat la ușa dintre cabine, care era închisă ; dar nu a înțeles decît că avea loc o convorbire în șoaptă, conspirativă. O voce foarte joasă, sigur de bărbat. A stat în cabina lui Miss Plenderleith vreo zece minute, după care a ieșit.

Findhorn nu-și revenea de mirare :

— Întîlnire secretă ? La miezul nopții, în cabina lui Miss Plenderleith ! Credeam că ar fi trebuit să țipe cît o ținea gura, cînd și-a dat seama că cineva vrea să între la ea !

— N-o cunoașteți ! spuse Nicolson, clătinînd capul cu hotărîre ; e o adevărată întruchipare a respectabilității și orice vizitator nocturn necunoscut ar fi luat-o din loc, impresionat de gestul mustrător al arătătorului bătrînei Miss și ar fi pornit îndată pe calea cinstei, hotărît să ducă mai departe o viață ireproșabilă. Dar, după cîte în-

țeleg, n-a fost cazul de vreo mustrare, ci, dimpotrivă, de-o discuție confidențială în deplin acord.

— Și Walters nu bănuiește cine a fost vizitatorul ?

— Nu, și-a dat seama doar că era o voce de bărbat, dar era prea obosit și somnoros ca să-și mai bată capul să descopere cine e vizitatorul.

— Cred că a procedat foarte cuminte.

Findhorn își scoase chipiul ca să-și șteargă părul cu batista : deși era doar opt dimineața, soarele începea să ardă ; apoi continuă :

— Avem prea multe pe cap ca să ne mai facem probleme și cu salvații ăștia. Nu prea pot să-mi dau seama ce-i cu ei. Sînt o adunătură ciudată, și cu oricare din ei aș sta de vorbă, unul mi se pare mai bizar ca celălalt.

— Inclusiv Miss Drachmann ? întrebă Nicolson.

— Cu ea, nu ! Aș da bucuros toată adunătura pentru această tînără, spuse Findhorn, reașezîndu-și chipiul și clătinînd încet din cap ; un caz impresionant, Johnny, ce oribil a pocit-o măcelarul ăla blestemat.

Ochii i-au redevenit pătrunzători, privind atent spre Nicolson.

— Ce este adevărat din cele ce i-ai spus aseară ?

— În privința a ceea ce chirurgii ar putea face pentru ea ?

— Da.

— Nu sînt convins că ar putea realiza mare lucru. Nu mă pricep, dar cred că cicatricea se va lăți și se va întări cu mult înainte ca să se poată interveni cu succes. Chirurgii esteticieni nu sînt nici ei făcători de minuni, și nici nu au astfel de pretenții.

— Atunci să-i ia naiba, și n-aveai dreptul să-i mai dai speranțe, declară Findhorn, cu tot patosul pe care i-l

permitea firea lui flegmatică ; gîndește-te cît de dezamăgită va fi !

— „Deocamdată să mîncăm, să bem și să ne veselim", vorbi în zicale Nicolson ; credeți oare că vom mai ajunge să mai revedem Anglia, sir ?

Findhorn îl privi lung, coborîndu-și adînc sprîncenele peste ochi apoi aprobă cu un gest din cap, semn că a înțeles și, întorcîndu-se murmură :

— Mare minune că mai sîntem în stare să reacționăm ca în timpuri normale, de pace. Îmi pare rău, dragul meu, dar și eu m-am gîndit la asemenea lucruri, de cînd a răsărit soarele : la soarta ce-l așteaptă pe micul Peter, la infirmiere, la toți — dar mai ales la copil și la tînăra Drachmann, nu știu de ce.

După cîteva momente de tăcere, scrută orizontul fără nori, apoi adăugă, cu aparentă inconsecvență :

— O să avem o zi frumoasă, Johnny.

— O zi frumoasă ca să murim, replică Nicolsen, sumbru.

Apoi îl privi pe căpitan drept în ochi și schiță un zîmbet :

— Îi așteptăm de multă vreme, dar japonezii sînt niște adevărați gentlemeni — în această privință, puteți afla ceva de la Miss Drachmann ; totdeauna au fost foarte politicoși și cred că nici de astă dată nu se vor lăsa prea mult așteptați.

Dar japonezii s-au lăsat așteptați, relativ, destul de multă vreme. Nu prea multă, dacă ar fi fost s-o socotești în secunde, minute și ore ; dar atunci cînd e vorba de oameni, de oameni disperați, de prea mult timp torturați de neprevăzut, care așteaptă în fiece moment să survină ine-

vitabilul, atunci secundele, minutele și orele își pierd semnificația lor de unități absolute pentru măsurarea timpului și contează doar așteptarea încordată a momentului trecător, cu mereu prezenta anticipare a ceea ce inexorabil trebuie să se întîmple. Secundele se tîrăsc anevoios devenind minute, minutele se întind interminabil și se lungesc pînă la o oră, apoi urmează o altă oră, cerul rămîne tot gol și linia lucitoare a orizontului rămâne calmă, liniștită și neîntreruptă. Findhorn știa că sute de nave și avioane inamice cutreierau marea în căutarea *Viromei* și nu înțelegea de ce nu apăreau : presupunea doar că măturaseră zona respectivă în după amiaza precedentă, în timp ce ei făcuseră cale întoarsă ca să dea ajutor lui *Kerry Dancer* și probabil că acum inamicul răscolea marea, departe spre sud. Sau credeau poate că *Viroma* pierise în taifun — dar cînd această explicație îi trecu prin minte, Findhorn o respinse ca fiind mai curînd o dorință a sa pentru că nu era obiceiul japonezilor să-și ia presupunerile drept realități... Indiferent de motiv, *Viroma* rula deocamdată spre sud-est, singură pe vasta întindere a mării pustii. A mai trecut o oră, apoi alta, acum era amiază, soarele strălucitor se ridica arzător, aproape vertical, în văzduhul încins ca un cuptor și pentru prima dată căpitanul Findhorn își permitea un simțămînt nesigur de speranță reconfortantă : după Strîmtoarea Carimata, în întuneric și pe Marea Javei, puteau îndrăzni să creadă iar că vor ajunge la un adăpost. Soarele era la zenit, amiaza a trecut, minutele se furișau din nou, cinci, zece, cinsprezece, douăzeci, fiecare minut scurgîndu-se tot mai încet și speranța crescînd în același ritm. Dar, la douăzeci și patru de minute după miezul zilei, speranța s-a risipit ca o pulbere suflată și lunga așteptare a luat sfîrșit.

Primul a văzut-o un tunar de pe teugă : o mică pată neagră, departe spre sud-vest, materializîndu-se din ceaţa căldurii, apărînd deasupra liniei orizontului. Cîteva secunde păru că rămîne pe loc, staţionară în văzduh, un punct negru neînsemnat, suspendat în aer, apoi, aproape deodată, nu a mai fost o pată mică, ci s-a mărit cu fiecare răsuflare a celor de veghe, şi nu mai era estompată, ci căpăta o formă, tot mai concret definită, pînă cînd s-a putut observa, clar şi fără îndoială, conturul fuselajului şi aripilor : era un avion de luptă japonez de tip Zero, probabil prevăzut cu rezervoare suplimentare de benzină pentru distanţe lungi şi, tocmai cînd cei din veghe de pe *Viroma* l-au recunoscut, a ajuns pînă la ei şi uruitul surd al motorului peste liniştea întinsă a mării.

Avionul Zero bîzîia continuu, pierzînd în fiecare secundă din înălţime, apoi se ridică drept deasupra lor. Parcă pilotul intenţionase să se năpustească asupra *Viromei,* dar, la mai puţin de o milă depărtare, vină scurtă la tribord şi începu să descrie cercuri deasupra navei la înălţime de aproximativ cinci sute de picioare. Nu a dezlănţuit atacul, de pe *Viroma* nu a pornit nici o salvă. Căpitanul Findhorn ordonase foarte categoric tunarilor : focul numai pentru autoapărare ; rezerva lor de muniţii era limitată şi trebuia să păstreze pentru tirul împotriva inevitabilelor bombardiere. Apoi, mai era poate o şansă ca pilotul să fie înşelat de numele recent zugrăvit, *Siyushu Maru,* şi de marele pavilion al Soarelui Răsare care cu două zile înainte înlocuiseră denumirea *Resistencia* şi pavilionul Argentinei ; „o şansă la zece mii să fim crezuţi", gîndi Findhorn sumbru. Insolenţa sfruntată şi nemaipomenita îndrăzneală graţie căreia *Viroma* ajunsese acum atît de departe îşi dovedeau poate utilitatea.

Timp de aproape zece minute Zero-ul a continuat să descrie cercuri în jurul *Viromei*, la nu mai mult de o jumătate de milă distanță, virînd tot timpul. Apoi, dinspre sud-vest au mai apărut încă două avioane — tot Zero-uri de luptă — și s-au alăturat primului. De două ori, toate trei au descris cercuri în jurul navei, apoi primul pilot a ieșit din formație și a făcut două curse longitudinale la mai puțin de o sută de metri distanță, cu acoperișul carlingei lăsat în jos, încît cei de veghe pe puntea de comandă au putut să-i vadă chipul, mai bine spus partea vizibilă de sub cască, ochelarii de protecție și microfonul transmițătorului ; au înțeles că pilotul observa detaliile navei, după care a virat scurt și s-a alăturat celorlalți. După cîteva secunde, avioanele au refăcut formația, balansîndu-și aripile în chip de fals salut și dispărură spre nord-vest, în ascensiune continuă.

Nicolson a răsuflat ușurat, oftînd înăbușit.

— Tipul ăsta nu va ști niciodată de ce a scăpat, economisindu-ne muniția, se adresă el lui Findhorn, îndreptîndu-și arătătorul către amplasamentele Hotchkiss-urilor ; chiar fleacurile noastre de tunuri de pe dunetă l-ar fi făcut zob !

— Cred și eu, răspunse Findhorn, rezemat cu spatele de jaluzeaua tendaletei și privind îngîndurat spre avioanele ce dispăreau ; și ce ispravă ar fi făcut ? Ar fi risipit o muniție valoroasă, atîta tot. Nu ar fi fost în stare să ne facă pagube — răul a fost făcut chiar înainte de a se apropia atît de mult de noi : a comunicat Carticrului său general descrierea navei noastre pînă la ultimul nit, poziția, drumul și viteza.

Findhorn își scoase ochelarii și continuă încet :

— Nu putem face nimic în privința descrierii și poziției actuale a navei noastre, dar putem schimba drumul.

Te rog, Nicolson, dă comanda la 200°. Să ne îndreptăm spre Canalul Macclesfield.

— Am înțeles, sir, răspunse Nicolson, ezitînd însă ; credeți că ne va folosi la ceva, sir ?

— Nu prea, răspunse Findhorn cu o nuanță de resemnare în voce : undeva, la vreo două sute cincizeci de mile de aici, bombardiere de altitudine, de picaj, cu torpile, toate încărcate, decolează acum de pe aerodroamele japoneze. Au nevoie de succes, prestigiul este un element vital. Dacă scăpăm și ajungem la Darwin, japonezii se fac de rîs față de „Marea Zonă de Coprosperitate a Asiei de Est". [1]

Findhorn îl privi fix pe Nicolson, cu ochi calmi, triști și distanți.

— Îmi pare rău, Johnny, foarte rău de micul Peter, de tînăra Miss Drachmann și de toți ceilalți. Inamicul se va năpusti sigur asupra noastră. Au scufundat ei *Prince of Wales* și *Repulse*, ne vor distruge și pe noi. Peste o oră, vor evolua deasupra noastră.

— Atunci, de ce să mai schimbăm drumul, sir ?

— Așa, ca să facem ceva ; să mai cîștigăm zece minute pînă ne vor descoperi. Un gest, dragul meu — fără scop, știu — dar un gest. Și micii o iau la fugă, deși știu că haita de lupi o să-i ajungă și o să-i sfîșie.

După o pauză, Findhorn continuă zîmbind :

— Fîndcă veni vorba de micii, Johnny, du-te jos și condu mica noastră turmă la stînă.

După zece minute, Nicolson se întoarse pe punțea de comandă ; Findhorn îl privi interogativ :

— Toți sînt sănătoși în țarc, Nicolson ?

— Îmi pare rău, dar nu prea am reușit, răspunse Nicolson, arătîndu-și cu mîna cele trei barete de pe epo-

[1] Slogan demagogic al militarismului cotropitor japonez.

leți ; soldații de azi au pierdut cu totul respectul autorității. N-ați auzit nimic, sir ?

Findhorn îl asculta mirat, apoi aprobă cu capul, spunînd :

Am auzit pași pe scară, parcă urca un regiment.

— Erau doar caporalul Fraser și cei doi oameni ai lui ; cînd le-am spus să intre în cambuză și să stea acolo liniștiți, caporalul s-a declarat de acord numai dacă rămîn și eu cu ei. Cred că l-am atins la coarda sensibilă. Sînt convins că se pricep să mînuiască împreună trei puști și o mitralieră și cred că vor fi de zece ori mai eficienți decît cei doi servanți ai noștri de la Hotchkiss-uri.

— Și ceilalți ?

— Aceeași poveste și cu ceilalți soldați : au ieșit afară la pupă, cu revolverele. Și nu fac pe eroii ; toți patru sînt îndîrjiți și serioși, deși abia niște mînji. Cei bolnavi sînt încă în infirmerie, prea suferinzi ca să se poată mișca. Sînt în tot atîta siguranță acolo, ca oriunde pe navă ; se află cu ei și două infirmiere.

— Parcă erau patru ? se încruntă Findhorn ; ba mi se pare că...

— Erau cinci, completă Nicolson ; dar cred că a cincea a fost rău șocată de explozia obuzului. Apoi, soldatul Alex și nu mai știu cum, nu-i bun de nimic, cu nervii complet zdruncinați. Cu greu l-am dus și pe el în cambuză. Pe toți ceilalți i-am lămurit ce au de făcut. Bătrînul Farnholme n-a prea fost dispus să părăsească cabina mecanicilor, dar cînd i-am explicat că numai cambuza este singurul compartiment al suprastructurii care nu comunică cu exteriorul, că este prevăzută cu pereți despărțitori de oțel, în loc de lemn, și că are pe deasupra, încă doi pereți de protecție la provă și la pupă și încă trei de fiecare parte, a pornit glonț într-acolo.

Findhorn strîmbă din nas :

— Ofiţer de paradă, un Moş Teacă. Nu stă în linia întîi decît pînă începe focul. Simt un gust amar în gură, Johnny, e departe de a fi un caracter. Caracteristic pentru aceşti Moş Teacă este că ştiu cum să-şi pună la adăpost preţioasele lor piei.

— Nu-i cazul lui Farnholme, declară Nicolson ; am fost şi eu multă vreme de aceeaşi părere, dar am ajuns la concluzia că este îngrijorat, foarte îngrijorat de ceva.

Apoi, clătinînd din cap :

— E uns cu toate alifiile, sir, şi probabil că are un motiv foarte serios ca să se pună la adăpost, nu numai pentru propria-i piele.

— Poate că ai dreptate, spuse Findhorn, ridicînd din umeri ; nu înţeleg însă despre ce poate fi vorba. Dar cu Van Effen ce se întîmplă ?

— Este în sala de mese şi crede că Siran cu oamenii lui aşteaptă să provoace dezordine cînd nava va fi într-un moment dificil ; de aceea, îi ţine în şah cu revolverul, aşa că nu vor încerca nimic.

Zîmbind, Nicolson adăugă :

— Cred că Van Effen este omul care ştie ce vrea.

— Siran şi oamenii lui sînt în sala de mese ? întrebă Findhorn, făcîndu-şi gura pungă ; este încăperea tocmai bună pentru sinucidere, larg expusă la atacuri, din toate părţile navei, iar jaluzelele ferestrelor nu vor fi o piedică pentru proiectile.

Tonul lui aducea mai mult a interogare decît a reproş şi Findhorn îi asocie o privire jumătate ironică, jumătate întrebătoare, dar Nicolson ridică din umeri, indiferent şi începu să cerceteze orizontul înceţoşat de căldura soarelui.

Japonezii au reapărut la orele două și douăsprezece minute după amiază, de astă dată cu forțe mult sporite. Ar fi fost suficiente trei sau patru avioane, dar au apărut cincizeci. Nu mai era cazul să întîrzie, să hărțuiască, să bombardeze preliminar de la înălțime, era clar că hotărîseră un atac unic și distrugător, instantaneu și calculat cu precizie inginerească, executat de bombardiere torpiloare în formație în coadă de rîndunică, bombardiere în picaj și Zero-uri, un atac a cărui măiestrie de execuție nu era întrecută decît de o dibăcie și de o ferocitate fățișe. Din momentul în care primul Zero a zburat în jurul navei, la nivelul punții de comandă, iar proiectilele perechii sale de tunuri au început să o izbească, și pînă cînd ultimul bombardier torpilor s-a înălțat și a virat departe pentru a se feri de șocul exploziei propriei sale torpile au trecut doar trei minute. Dar acele trei minute au prefăcut *Viroma* din cel mai frumos și modern petrolier al flotei Anglo-Arabian, din cele douăsprezece mii de tone de îmbinare metalică fără cusur, cu toate tunurile aflate pe punte răpăind cu firava lor sfidare contra inamicului atacator, într-o înfiorătoare epavă măcelărită, sfărîmată, arzînd ici și colo, învăluită în fum, cu tunurile reduse la tăcere, cu motoarele oprite și aproape întreg echipajul muribund sau deja mort. Un adevărat masacru, fățiș, inuman, cu o singură scuză : nemiloasa furie a atacului a fost moderată doar de milostenia iuțelii cu care s-a desfășurat.

Masacru, dar masacru mai puțin al navei, mai mult al oamenilor care o operau. Japonezii au atacat conform unor ordine precise, pe care le-au realizat strălucit. S-au concentrat asupra compartimentului mașinilor, punții de comandă, teugii și amplasamentelor artileriei, primul fiind cel mai grav avariat : două torpile și cel puțin o duzină de bombe au pătruns în încăperea mașinilor, străpungînd

punţile de deasupra ; jumătate din pupă a zburat şi nimeni nu a supravieţuit acolo. Dintre tunari au supravieţuit doar doi : Jenkins, marinar brevetat care manipulase un tun de pe teugă, şi caporalul Fraser ; dar nici acesta nu mai avea mult de trăit, căci jumătate din braţul stîng, dinainte schilodit, fusese retezat şi era prea epuizat, prea şocat ; s-a făcut doar o simbolică încercare de-a i se opri singele ce ţîşnea.

Pe puntea de comandă, căzuţi pe podea în spatele pereţilor blindaţi ai timoneriei, năuciţi de explozia şi şocul obuzelor, Findhorn şi Nicolson se întrebau de ce au fost atacaţi cu atîta furie şi care era motivul covîrşitoarei amplori a atacului executat de atît de multe bombardiere şi o escortă puternică de avioane Zero. Se mai întrebau de ce puntea de comandă rămăsese neatinsă de bombe, de ce nici o torpilă nu pătrunsese în tancurile încărcate cu produse petroliere — o ţintă ce nu trebuia omisă — şi nu fusese zdrobită inima *Viromei.* Au ajuns la concluzia că japonezii nu au vrut să distrugă *Viroma :* din contră, căutaseră s-o ferească, dar să-i nimicească echipajul. Nu avea importanţă că distruseseră pupa navei ; cele nouă mari tancuri de produse petroliere, încă intacte, şi teuga aveau o rezervă de flotabilitate suficientă pentru a menţine nava în stare de plutire precară, dar la suprafaţa apei. Şi dacă nimeni din echipajul *Viromei* nu mai trăia pentru a face să explodeze sau să sabordeze nava, atunci puneau mîna pe zece mii de tone de produse petroliere : milioane de galoane de carburant superior pentru navele, tancurile şi avioanele lor.

De aceea mugetul continuu şi vibraţiile puternice produse de exploziile bombelor şi torpilelor, au încetat aproape brusc, bîzîitul specific al motoarelor bombardierelor greoaie s-a topit rapid în depărtare şi tăcerea subită ce

a urmat hăuia tot atît de intens în urechi ca și larma abia sfîrșită. Cu dificultate, Nicolson își scutură capul ca să se dezmeticească de urmările șocului și zgomotului și ca să îndepărteze funinginea și praful cu care era îmbîcsit ; se ridică, nesigur, în genunchi, sprijinit în mîini, apucă mînerul ușii cu grilaj, se ridică în picioare, dar se trînti ca un bolovan pe punte cînd cîteva proiectile șuierară groaznic trecînd prin geamurile făcute țăndări, chiar pe deasupra capului, și explodară lovindu-se de peretele despărțitor dinspre camera hărților, umplînd timoneria cu un zgomot asurzitor de detunături și o grindină ucigătoare de așchii de oțel.

Cîteva secunde, Nicolson a rămas lungit, cu fața în jos, pe punte, astupîndu-și urechile cu degetele și protejîndu-și capul cu brațul, complet năucit, blestemîndu-se în gînd de nebunia precipitată, necugetarea de a se fi ridicat prea repede în picioare. Ar fi trebuit să fie mai conștient, să nu-și închipuie că întreaga forță de atac inamică se retrăsese. Nu era greu de ghicit că japonezii mai lăsaseră cîteva avioane ca să supravegheze orice supraviețuitor care s-ar mai mișca pe punte, pericol potențial care le-ar fi zădărnicit intențiile, și era sigur că aceste avioane mai rămîneau atît timp cît le permitea carburantul din rezervoarele suplimentare pentru distanțe lungi.

Încet, de astă dată cu infinită grijă, Nicolson se ridică din nou în picioare și privi atent pe deasupra țăndărilor de geam rămase la partea de jos a cadrului ferestrei distruse. La început năucit, a căutat să-și dea seama ce este cu el însuși și cu nava. După dunga neagră a umbrei arborelui prova, a înțeles ce se întîmplase : o torpilă distrusese sau îndoise cîrma navei, căci *Viroma*, înainte de atac, grăbită să-și piardă urma cît mai repede pe suprafața apei, acum era aproape oprită după o rotire de o sută optzeci de grade,

și avea capul exact în direcția opusă. Aproape în același timp. Nicolson mai constată ceva, ceva care făcea ca poziția *Viromei* să nu mai aibă nici o importanță, ceva care transforma în zădărnicie vigilența avioanelor inamice ce vegheau și așteptau în văzduh.

Nu a fost un calcul greșit din partea piloților bombardierelor, ci o dovadă de ignoranță. Atacînd teuga, distrugînd tunurile și tunarii și folosind proiectile perforante pentru a străbate puntea teugii și a-i ucide pe membrii echipajului adăpostiți acolo, piloții au presupus — logic — că prin aceasta au realizat tot ce își propuseseră. Dar ceea ce nu știau, ceea ce ignorau, era că spațiul de depozitare de sub puntea teugii, magazia de marfă interpunte de dedesubtul acesteia și magazia încă și mai mare de sub cea dintîi nu erau goale, ci pline, pline pînă la refuz cu sute de butoaie bine stivuite, conținînd mii de galoane de benzină de avion cu cifră octanică ridicată, produs petrolier destinat inițial avioanelor britanice, acum doar epave arse pe aeroportul Selengar de la Singapore.

Cînd benzina a luat foc, flăcările s-au ridicat la o sută, chiar două sute de picioare înălțime, în văzduhul calm, fără nici o adiere de vînt, formînd un fel de coloană atît de albă, atît de intens fierbinte și fără fum, încît era aproape invizibilă în lumina orbitoare a soarelui de amiază ; nici nu erau propriu-zis flăcări, ci o bandă lată, lucitoare, de aer supraîncălzit care se îngusta pe măsură ce se înălța și sfîrșea cu un capăt răsucit și oscilînd, întrecînd ca înălțime vîrful arborelui prova, estompîndu-se într-un smoc dezlînat de fum albastru deschis. Din cînd în cînd, mai exploda un butoi în adîncul magaziei și, timp de cîteva secunde, o dîră de fum gros străbătea flacăra invizibilă dispărînd tot atît de repede. Nicolson își dădea seama că incendiul abia începe. Cînd flăcările vor cuprinde

toată magazia, cînd butoaiele vor exploda cu zecile, benzina de avion din tancul numărul nouă de la prova va sări în aer ca un depozit de muniții. Căldura flăcărilor începea să-i dogorească fruntea ; privi cîteva clipe spre teugă și încercă să-și dea seama cît timp mai are la dispoziție. Era însă imposibil, nu putea nici măcar să ghicească : poate numai două minute, poate vreo douăzeci ; după doi ani de război, rezistența petrolierelor, sfidarea lor față de moarte deveniseră legendare... Sigur însă, de astă dată nu putea fi vorba de o rezistență mai lungă de douăzeci de minute.

Atenția lui Nicolson a fost atrasă de ceva care se mișca prin labirintul de conducte de pe punte, spre pupa de la arborele prova : era un om, purtînd numai niște pantaloni de doc albaștri zdrențuiți, împleticindu-se și căzînd în încercarea de a ajunge la o scară ce ducea sus la pasarela de legătură. Foarte zăpăcit, își freca ochii cu brațul, parcă nu vedea bine, dar reuși să ajungă la piciorul scării, se tîrî pînă la capătul ei de sus și o porni, clătinîndu-se, de-a lungul pasarelei de legătură pînă la suprastructura punții de comandă. Acum, Nicolson îl recunoscu : era mecanicul brevetat Jenkins, șeful echipei de la tunul de pe teugă. Dar îl mai observase cineva și Nicolson abia apucă să-i strige disperat ca să-l pună în gardă, înainte de a se lungi și el însuși pe punte, ascultînd cu pumnii strînși bubuiturile ca niște lovituri de ciocane gigantice ale exploziilor proiectilelor unui Zero care se redresa după un scurt și brusc picaj, și ocolea puntea de la teugă la pasarelă.

De astă dată, Nicolson nu s-a mai ridicat în picioare, dîndu-și seama că o asemenea acțiune în interiorul timoneriei egala cu o sinucidere. De altminteri, singurul motiv pentru care dorea să se ridice în picioare era ca să vadă ce se întîmplase cu Jenkins. Dar nu a trebuit să se scoale

în picioare pentru a afla : Jenkins așteptase momentul potrivit pentru a o lua la fugă, dar fusese prea buimăcit sau poate nu avusese altă alternativă decît să o zbughească și să fie omorît, sau să rămînă pe loc și să fie încinerat.

Nicolson își scutură capul spre a se descotorosi de vaporii și mirosul de cordită, se așeză și privi în jurul său timoneria distrusă, pulverizată. În afară de el, se mai aflau acolo patru inși — un moment mai înainte, fuseseră numai trei ; șeful de echipaj McKinnon intrase tocmai cînd ultimele proiectile explodaseră în interiorul punții de comandă. Acum era pe jumătate ghemuit pe pragul ușii dinspre camera hărților, sprijinit într-un cot și privind prudent în jur. Nu era rănit și putea scăpa dacă nu făcea nici o mișcare.

— Lasă-ți capul în jos ! Nu te scula în picioare, altfel încasezi o lovitură în plin, îl avertiză Nicolson cu o voce care lui însuși i se păru aspră și nefirească.

Evans, timonierul de serviciu, stătea pe grătarul de scînduri, cu spatele la timonă și înjura încet, continuu, cu vocea sa pițigăiată de originar din Wales. Dintr-o rană lungă de pe frunte, sîngele îi picura pe genunchi, dar nu observase și era preocupat să-și înfășoare cu un bandaj improvizat brațul stîng. Nicolson nu putea aprecia cît de gravă era rana de pe brațul lui Evans, dar fiecare nouă înfășurare de pînză albă ruptă din propria-i cămașă devenea de un roșu aprins și se îmbiba de sînge îndată ce atingea brațul.

Vannier era întins pe punte în colțul cel mai îndepărtat. Nicolson se tîrî și-și ridică cu grijă capul ca să vadă ce-i cu el ; ofițerul IV avea o rană la tîmplă și un cucui în frunte, dar nu părea să mai fi fost rănit în altă parte : era leșinat, dar respira liniștit și regulat. Cu atenție,

Nicolson își întoarse apoi capul ca să se uite la Findhorn, care ședea pe jos, privindu-l, de cealaltă parte a punții de comandă, sprijinit cu spatele de perete, cu palmele și degetele răschirate pe punte. „Bătrînelul pare cam palid, gîndi Nicolson ; nu mai este un băiețandru și-i este greu să mai suporte asemenea încercări". Arătîndu-l cu un gest pe Vannier, Nicolson i se adresă lui Findhorn :

— E scos din circulație, sir ; a avut noroc, ca și noi toți ceilalți rămași în viață, deși nu prea ne ținem pe picioare.

Nicolson simula o oarecare bună dispoziție. Și tocmai cînd termina vorba, văzu că Findhorn încearcă să se ridice în picioare, cu unghiile degetelor înălbite de presiunea mîinilor în care se sprijinea. Nicolson îi strigă scurt :

— Nu vă pripiți, sir ! Rămîneți unde sînteți, pe afară niște indivizi ne dau tîrcoale, și abia așteaptă să vă ia drept țintă.

Findhorn a înțeles și s-a liniștit, sprijinindu-și din nou spatele de perete. Nicolson îl privi îngrijorat :

— Vă simțiți bine sir ?

Findhorn aprobă cu un gest din cap, încercă să vorbească, dar cuvintele nu-i ieșeau din gură ; izbucni în schimb într-o tuse ciudată, înăbușită și, deodată, pe buze îi apăru o spumă amestecată cu sînge, sînge care se prelingea pe bărbie și picura încet pe albul imaculat al cămășii. Imediat, Nicolson sări în picioare, străbătu timoneria poticnindu-se și căzu în genunchii în fața căpitanului.

Findhorn îi surîse, încercă să vorbească, dar din nou îl înecă tusea cu spumă și sînge, sînge de un roșu aprins în contrast cu albiciunea buzelor. Ochii lucitori îi trădau suferința.

Repede, Nicolson cercetă trupul și capul căpitanului ca să afle unde era rănit. La început nu a găsit nimic, apoi a descoperit : se înșelase crezînd că era o picătură de sînge scurs din gură pe cămașă ; în realitate, era o gaură mică, aparent fără importanță, perfect circulară, cu marginile înroșite. La început, Nicolson s-a mirat de cît de mică era gaura și ce neprimejdioasă părea. Aproape de mijlocul pieptului, nu chiar în mijloc : poate cam la un inci la stînga de stern și la doi inci deasupra inimii.

VII

Încet, precaut. Nicolson îl apucă pe căpitan de umeri și-i depărtă spatele de perete, apoi căută să afle ce se întîmpla cu șeful echipajului. Acesta însă era acum în genunchi, alături de el, și dintr-o privire spre figura preocupată, inexpresivă a lui McKinnon a înțeles că pata de sînge de pe cămașa căpitanului se mărise. Repede, înainte ca Nicolson să fi scos o vorbă, McKinnon a scos un briceag și cu o mișcare rapidă a spintecat spatele cămășii căpitanului, a închis briceagul, a apucat marginile și a sfîșiat în două cămașa, după care a examinat cu atenție spinarea căpitanului. Apoi, alătură la loc marginile pînzei tăiate, îl privi în sus pe Nicolson și clătină din cap. Cu aceeași atenție cu care procedase și Nicolson, McKinnon sprijini spinarea căpitanului de perete.

— Nici o bucurie, nu-i așa ? se auzi vocea lui Findhorn, mai mult un murmur înecat, forțat, luptînd contra sîngelui ce-i inunda gîtlejul.

— Ar fi putut fi și mai rău, răspunse Nicolson, evaziv ; vă doare tare, sir ?

— Nu.

Findhorn închise ochii un moment, apoi îi deschise și continuă :

— Te rog să-mi răspunzi adevărat la următoarea întrebare : a pătruns adînc glonțul ?

Cu voce detașată, oarecum clinică, Nicolson se conformă :

— Nu, sir ; cred că a atins puțin plămînul și s-a oprit în coaste ; o să-l extragem, sir.

— Îți mulțumesc.

„Atins" era o flagrantă floare de stil căci numai într-o sală de spital bine utilată s-ar fi putut îndrăzni o operație la torace ; dar Findhorn n-a lăsat să se vadă dacă își dădea seama sau nu de acest lucru, nici prin tonul cuvintelor, nici prin expresia feței. A tușit cu vădită suferință, apoi a încercat să zîmbească :

— Nu-i momentul să ne ocupăm acum de extracția glontelui ; ce-i cu nava, Nicolson ?

— Mai există, replică Nicolson, luîndu-l gura pe dinainte.

Apoi, arătînd cu degetul mare peste umăr :

— Puteți vedea cum au cuprins-o flăcările, sir ; dacă sîntem norocoși mai avem cincisprezece minute. Începem evacuarea, sir ?

— Bineînțeles, bineînțeles ! Unde mi-e capul ?

Și Findhorn încercă să se scoale în picioare, dar McKinnon îl obligă să stea liniștit, vorbindu-i cu vocea lui domoală de highlandez și uitîndu-se la Nicolson pentru confirmare. Dar confirmarea nu a venit de la Nicolson, ci sub forma unui vuiet crescendo al unui motor de avion, a unei detunături surde, ca de ciocan mecanic, a tunului avionului și a unui proiectil care a pătruns șuierînd prin fereastra distrusă, trecînd chiar pe deasupra capetelor lor pentru a exploda în partea de sus a ușii dinspre camera hărților. Findhorn încetă să se mai opună, se sprijini obosit de perete, și privi spre McKinnon schițînd un zîmbet. Vru să-i spună ceva lui Nicolson, dar acesta plecase, lăsînd în

urma lui, întredeschisă, ușa camerei hărților care se bălăbănea bezmetic în balamalele stricate.

Nicolson a coborît scara centrală, s-a îndreptat spre pupă și a pătruns prin ușa tribord a sălii de mese. Acolo îl găsi pe Van Effen stînd pe jos lîngă ușă, cu revolverul în mînă, aparent nerănit ; cînd văzu cine a intrat, i se adresă :

— Teribilă hărmălaie, mister Nicolson ! Mi se pare că ne-am dus pe copcă !

— Unii dintre noi încă nu, dar nava cred că e pierdută. Și două sau trei Zero-uri mai stau de pîndă, observînd dacă mai sînt urme de viață. Ai avut ceva necazuri ?

— Cu ei ? replică Van Effen, arătînd cu țeava revolverului spre echipajul de pe *Kerry Dancer*.

Cinci dintre ei erau înghesuiți de-a valma și înspăimîntați, pe podea, la piciorul banchetelor prova, iar alți doi, înlemniți de spaimă, se ascunseseră sub mese.

— Prea îngrijorați pentru ca să le mai ardă de altceva decît de propria lor piele.

— Este vreunul rănit ?

Van Effen dădu negativ din cap, cu un gest de regret, adăugînd, cu aluzie la japonezii care nu-i atinseseră :

— Dracu îi menajează pe ai lui, Mr. Nicolson.

— Păcat, declară Nicolson, îndreptîndu-se spre ușa babord a sălii de mese : nava e pe ducă, nu mai are mult ; strînge-i pe acești indivizi pe puntea de sus — ține-i deocamdată pe culoar. Nu deschide ușile cu grilaj...

Nicolson se opri brusc : bocaportul de servire, confecționat din lemn, era găurit și spart în mai multe locuri și de dincolo de el se auzea plînsetul încet, tremurat al unui copil.

În trei secunde, Nicolson ieși pe culoar și încercă să deschidă ușa cambuzei. Clanța se mișca, dar ușa nu se

putea deschide, poate încuiată, mai probabil bombată și blocată. Pe peretele de afară al cabinei mecanicului V era fixată o secure de pompier cu care Nicolson lovi zdravăn în încuietoarea cambuzei. La a treia lovitură, încuietoarea se sfărîmă și ușa cedă din balamale.

Intrînd, Nicolson a fost mai întîi zăpăcit de fum, de cîteva focare de incendiu, de o îngrămădire de faianță spartă și de o insuportabilă duhoare de whisky. Cînd curentul de aer proaspăt a limpezit atmosfera, le-a văzut pe cele două infirmiere șezînd pe podea ; cît p-aci să calce pe tînăra malaezâ cu ochii mari și negri mînjiți de funingine, mari și plini de groază. Miss Drachmann era alături, palidă și încordată, dar calmă. Nicolson se lăsă pe genunchi, alături de ea.

— Unde-i băieţelul ? întrebă el grăbit.

— Nu vă îngrijoraţi, Peter este sănătos.

Apoi, surîzînd, dădu la o parte ușa grea, metalică a calandrului, lăsată întredeschisă. Copilul era înăuntru, confortabil învelit într-o pătură groasă și îl privi cu ochii mari plini de spaimă. Nicolson îi mîngîie ușor părul blond, se ridică brusc în picioare și lăsă să-i scape un oftat adînc :

— Slavă Domnului că-i teafăr !

După care, privind spre Miss Drachmann :

— Îţi mulţumesc și dumitale ; foarte bună idea de a-l fi ascuns aici. Acum ia-l și ieși pe coridor, aici te sufoci.

Privi în jur și se miră de cele ce vedea : tînărul soldat Alex și preotul erau întinși pe podea unul lîngă altul, ambii cel puțin inconștienţi. Farnholme tocmai termina de examinat capul preotului și mirosea în așa hal a whisky de parcă și hainele de pe el erau îmbibate.

— Ce naiba faci acolo ? întrebă Nicolson sever ; nu te poți despărți de sticlă nici cinci minute, Farnholme ?

— Ești tînăr, dar foarte repezit, se auzi o voce dintr-un colț al cambuzei ; nu trage prea repede concluzii, mai ales concluzii proaste.

Nicolson căută cu atenție prin întunecimea încăperii ; dinamurile și rețeaua de iluminat erau scoase din funcțiune și cambuza fără ferestre era în semiîntuneric. Cu greu reuși să distingă silueta lui Miss Plenderleith, sprijinită cu spinarea de cutia pentru gheață. Capul îi era aplecat asupra mîinilor și se auzea un țăcănit ritmic de andrele, nefiresc de tare. Nicolson privi spre ea, complet nedumerit, întrebînd-o cu vocea plină de atîta mirare că nici el însuși nu și-o recunoștea :

— Ce faceți acolo, Miss Plenderleith ?

— Ce să fac, tricotez ! N-ai mai văzut niciodată pe cineva tricotînd ?

— Tricotați ! murmură, copleșit, Nicolson ; slavă Domnului, am văzut de multe ori !

Clătină uimit din cap și adăugă :

— Dacă vestea ajunge la urechile japonezilor, cer imediat armistițiu !

— Ce tot trăncănești ? întrebă răstit Miss Plenderleith ; cred că nu ți-ai pierdut mințile și dumneata !

— Și eu ?

— Da, ca nefericitul ăla de colo, replică ea, arătînd spre tînărul soldat ; cînd am intrat aici, am baricadat bocaportul cu o grămadă de tăvi — erau de lemn — care după spusele generalului, trebuiau să ne ferească de bombe.

Miss Plenderleith vorbea repede, foarte concis și se oprise din tricotat.

— Cînd a căzut prima bombă, tînărul a încercat să iasă din sală. Generalul a încuiat ușa, dar curînd s-a răzgîndit, a încercat și el să iasă, dînd tăvile la o parte. Noroc

că preotul a reușit să-l oprească tocmai cînd proiectilele au început să pătrundă prin bocaport.

Nicolson îl privi rapid pe Farnholme și făcu un gest de aprobare — sau de salut — către preotul mahomedan.

— Îmi pare rău, domnule general, de felul cum s-a vorbit despre dumneavoastră ; tînărul soldat a murit ?

— Slavă cerului, nu.

Farnholme se ridică în genunchi, renunțînd temporar să mai sugă din sticla de whisky și continuă :

— Doar cam mototolit și șocat.

Se uită în jos la tînărul soldat, adăugînd :

— Să-l ia dracu de tînăr prost !

— Ce s-a întîmplat cu el ?

— Se pregătea să iasă cu o sticlă de whisky, spuse Farnholme ; sticla s-a spart, probabil era crăpată. Mare păcat de whiskyul pierdut, mare păcat.

— Vrei să-l scoți afară pe soldat ? Iar voi, ceilalți, ieșiți și voi.

Nicolson se întoarse, căci tocmai intrase cineva pe ușă :

— Walters ! uitasem de tine ! Ești teafăr ?

— Teafăr și nevătămat sir ; dar cabina stației de radio e cam paradită.

Walters era palid, arăta rău, dar, ca totdeauna știa ce spune.

— Acum nu mai are importanță, replică Nicolson, bucuros de prezența lui Walters, un om hotărît și competent.

— Du-i pe oamenii àștia sus pe puntea bărcilor de salvare, ba mai bine pe culoar sau chiar în biroul sau cabina dumitale. Nu-i lăsa să iasă pe punte. Dacă vor să-și ia cîte ceva din cabinele lor, dă-le doar două minute.

Walters surîse forțat :

— Pornim într-o scurtă călătorie, sir ?

— Foarte scurtă, doar cît să ajungem la un adăpost.

Pentru moralul pasagerilor, gîndi Nicolson, nu era indicat să spună care era adevărata situaţie ; chiar Walters ar fi fost îngrijorat dacă adăuga că singurele alternative erau incinerarea sau fărîmiţarea în bucăţi cînd nava va sări în aer. Ieşi repede pe uşă, se clătina pe picioare, aproape căzu, din cauza unei teribile detunături, dinspre pupă, părînd că ridică acea parte a *Viromei* afară din apă ; detunătura s-a propagat ca un şoc cutremurător, convulsiv, prin fiecare tolă de bordaj şi fiecare nit. Instinctiv, Nicolson a întins mîna ca să se sprijine de buiandrugul uşii, prinzîndu-i cu celălalt braţ pe Miss Drachmann şi pe Peter, căci infirmierea să împiedicase şi era gata să cadă ; Nicolson îi restabili echilibrul şi i se adresă lui Walters.

— Anulez ultima comandă : nimeni nu mai merge în cabine, toţi să fie imediat duşi sus şi ţinuţi acolo.

Din patru paşi, ajunse la uşa cu grilaj dinspre pupă şi o deschise cu grijă. După cîteva secunde, era afară pe punte, în picioare, la capătul scării ce ducea jos la punţea principală ; acolo privi spre pupă.

Căldura îl izbi în faţă, ochii îi lăcrimară de durere, dar nu regretă, căci din această cauză nu vedea înspăimîntătorul incendiu. Nori negri de fum, din ce în ce mai groşi şi învălătuciţi, se ridicau la sute de picioare în aer, cu fiecare secundă din ce în ce mai înalţi şi nu se terminau cu un vîrf, ci despicîndu-se, se aşterneau peste navă ca un linţoliu ; totuşi, la bază, la nivelul punţii, aproape că nu exista fum, doar flăcări compacte ca un perete circular de aproape şaizeci de picioare diametru şi înalt de patruzeci de picioare care se despica apoi într-o duzină de coloane mici de foc, limbi incandescente şi răsucite de flăcări înălţîndu-se flămînde, cu vîrfuri pîlpîinde,

apoi antrenate în negreala încolăcită a fumului. Cu toată căldura intensă, prima reacție a lui Nicolson a fost ca să-și acopere, nu fața, ci urechile : chiar de la o sută cincizeci de picioare distanță, vuietul flăcărilor era insuportabil de asurzitor.

„Un alt calcul greșit al japonezilor", gîndi Nicolson, îndîrjit. O bombă destinată compartimentului mașini explodase în buncărul cu motorină, răbufnind spre pupă prin peretele sfărîmat al compartimentului și prin ambii pereți ai coferdamului [1], pătrunzînd în tancul de petrol numărul unu. Era sigur că tancul numărul unu luase foc, cu sfertul său de milion de galoane de motorină în flăcări antrenate de tirajul invers al aerului prin coferdamul distrus. Chiar dacă ar mai fi rămas aparate de stins incendiu și oameni care să le mînuiască, a lupta împotriva acelui infern ar fi fost doar un gest imbecil de sinucidere, căci pîrjolul ar fi înghițit și ar fi distrus orice om care ar fi îndrăznit să se apropie la mai puțin ca cincizeci de picioare. Suprapus vuietului profund, continuu al flăcărilor, Nicolson mai auzea un alt zgomot, și mai ucigător : zbîrnîitul ascuțit, amenințător al unui motor de avion în regim de viteză maximă ; era străfulgerarea unui Zero, executînd un arc de cerc în afara tribordului, la înălțimea vîrfului arborelui : Nicolson abia apucă să se năpustească de-a bușilea înapoi pe ușa prin care ieșise pentru a scăpa de proiectilele ce loveau și explodau tocmai unde se aflase cu numai două secunde înainte.

Blestemîndu-se în gînd pentru imprudență, Nicolson se ridică totuși în picioare, închise ușa și privi în jur. Cambuza și culoarul erau goale — Walters nu-și pierduse

[1] Compartiment etanș destinat să separe magaziile de mărfuri de tancurile cu produse petroliere.

vremea, le evacuase conform ordinelor primite. Nicolson își croi repede drum prin culoar și prin sala de mese, pînă la piciorul scării de tambuchi ce ducea la puntea bărcilor. Farnholme era acolo, luptîndu-se să-l care în susul scării pe tînărul soldat. Nicolson îl ajută pînă la capăt, unde Walters îl luă în primire pe soldat, ușurîndu-l de povară. Nicolson privi în lungul culoarului, spre cabina stației radio.

— I-ai băgat pe toți în țarc, Walters ?

— Da, sir. A sosit chiar acum popa acela arăbesc, iar Miss Plenderleith a apărut cu bagaje ca și cum ar debarca la Bournemouth [1] pentru două săptămîni de vacanță.

— Da, am observat ; este din categoria celor care își fac griji inutile.

Nicolson privi spre capătul prova al culoarului : Siran și oamenii lui erau îngrămădiți în jurul scării ce ducea la camera hărților, toți înspăimîntați și îngrijorați, afară de Siran. Figura acestuia era contuzionată dar tot inexpresivă și calmă. Nicolson îl privi îngrijorat pe Walters :

— Unde este Van Effen ?

— Nu știu, sir ; nu l-am văzut.

Nicolson i se adresă direct lui Siran :

— Unde este Van Effen ?

Siran dădu din umeri, zîmbi ușor, dar nu răspunse.

Nicolson îi înfipse revolverul în plexul solar și pe fața brună zîmbetul se șterse.

— Ce-ai zice dacă te-aș omorî pe loc, spuse Nicolson în chip de glumă.

— A plecat sus, declară Siran, acum un minut.

Și arătă cu un gest scara. Nicolson i se adresă lui Walters :

[1] Localitate în sudul Angliei, port la Canalul Mînecii.

— Ai un revolver ?

— Da, sir, la mine în birou.

— Du-te și ia-l ; Van Effen nu trebuie să lase nesupravegheat acest grup de oameni.

Așteptă pînă se întoarse Walters :

— Nu ți se va cere socoteală dacă impuști vreunul din această bandă : orice motiv, chiar neîntemeiat, va fi luat în considerare.

Urcă scara cîte trei trepte deodată, traversă camera hărților și intră în timonerie. Acum, Vannier era conștient, își scutura capul ca să se dezmeticească și își revenise destul în fire pentru a-l ajuta pe Evans să-și bandajeze brațul. McKinnon și căpitanul erau încă alături.

— L-ai văzut pe Van Effen, șefule de echipaj ?

— A fost aici, cu un minut înainte, sir ; s-a urcat sus.

— Sus ? Cum dracu... exclamă Nicolson, dar se opri, era prea scurt timpul pentru a mai discuta.

— Cum te simți, Evans ?

— Al naibii de furios, sir, răspunse privindu-și brațul ; dacă am să pun mîna pe ucigașul ăla !

— Bravo, bravo, surîse scurt Nicolson, acum sînt sigur că ai trecut hopul. Stai aici cu căpitanul. Cum te simți, Vannier ?

— Acum, bine, sir, răspunse acesta, foarte palid ; am doar o zgîrietură la cap.

— Bine. Ia-l cu dumneata pe șeful de echipaj și verificați bărcile de salvare, numai numărul unu și doi ; trei și patru au fost distruse.

După o pauză scurtă privi spre căpitan :

— Ați spus ceva, sir ?

— Da, se auzi vocea încă slabă a lui Findhorn, dar mai clară ca înainte : trei și patru au fost distruse ?

— Sfărîmate în bucăţi de explozii, apoi arse de n-a mai rămas nimic decît cenuşa, răspunse Nicolson cu amărăciune ; au făcut o treabă bună păcătoşii ăştia de japonezi, tancul numărul unu este şi el în flăcări, sir.

Findhorn clătină din cap :

— Mai este vreo speranţă ?

— Nici una, chiar nici una.

Apoi Nicolson se adresă lui Vannier :

— Dacă cele două bărci rămase mai sînt bune de ceva, le luăm pe amîndouă.

După care privi spre Findhorn cerînd confirmare şi adăugă :

— Nu cred că ar fi prudent să fim în aceeaşi barcă cu Siran şi complicii lui ; o barcă nepuntată, în plină noapte.

Findhorn aprobă tăcut şi Nicolson continuă :

— Luăm cu noi tot ce putem : pături, hrană, apă, arme şi muniţii, precum şi truse de prim ajutor ; toate, în cea mai bună barcă ; e clar, Vannier ?

— Am înţeles, sir.

— Încă ceva : după ce terminaţi cu pregătirea bărcilor, aduceţi o brancardă cu chingi pentru căpitan. Băgaţi de seamă, nu vă băgaţi în faţa gurilor de tun ale avioanelor atacatoare — acum vreo două minute era cît pe-aci să mă omoare. Executarea ! Aveţi cinci minute în total !

Nicolson ieşi pe uşa tribord a timoneriei şi rămase acolo două sau trei secunde pentru a-şi da seama de situaţie. Dinspre provă şi dinspre pupă îl lovi în faţă suflul unei călduri intense, ca pîrjolul emanat prin uşa deschisă a unui cuptor încins, dar nu luă în seamă. Deocamdată, căldura nu-l omora, dar Zezo-urile atîta aşteptau, dacă aveau ocazia ; acum, se aflau la o distanţă de o jumătate de milă, în formaţie înainte şi la babord, balansînd din aripi şi

rotindu-se în jurul *Viromei*, observînd și așteptînd. Mai avea cinci pași pînă la piciorul scării ce ducea la acoperișul timoneriei. Primii trei i-a făcut dintr-o săritură apoi se opri atît de brusc, încît numai îndoind la iuțeală brațul amortiză șocul unei căzături peste spițele timonei. Van Effen, cu fața și cămașa pătate de sînge, tocmai începea să coboare sprijinindu-l, mai curînd cărîndu-l, pe caporalul Fraser. Acesta arăta foarte rău, se vedea că își dădea silința să se mențină pe cît posibil conștient. Fața foarte bronzată îi era crispată de durere, pe ea se prelingea sînge, și cu brațul drept își susținea ce mai rămăsese din antebrațul sting, sfîrtecat, sfîșiat, oribil mutilat : numai o explozie directă de proiectil produsese o asemenea schilodire. Părea însă că emoragia nu-i puternică : Van Effen îi aplicase un garou deasupra cotului.

Nicolson i-a întîlnit la jumătatea scării ; căută să-l elibereze pe Van Effen de o parte din povară, dar înainte de a realiza ce se întîmplă, se pomeni în spinare cu întreaga greutate a soldatului, în timp ce Van Effen se întorcea înapoi pe scară, în sus, spre acoperișul timoneriei.

— Unde te duci, omule ? a trebuit să strige Nicolson ca să se facă auzit peste zgomotul îngrozitor al flăcărilor.

Apoi adăugă :

— Abandonăm nava, vino cu noi !

— Trebuie să văd dacă mai e cineva acolo, zbieră Van Effen.

A mai strigat ceva, Nicolson crezu că a înțeles că e vorba de niște arme, dar nu era sigur. Huietul celor două incendii mari îi acoperea vocea, iar Nicolson era deja cu gîndul în altă parte. Rămase acum doar trei, Zero-urile nu mai executau cercuri în jurul navei ; virau scurt, ieșind din formație și se aliniau, îndreptîndu-se către suprastructura de la mijlocul navei. Nu-ți trebuia multă imaginație

ca să-ți dai seama ce ținte ispititoare, liber expuse, deveneau ei, cocoțați pe partea cea mai înaltă a navei. Nicolson îl apucă mai strîns cu o mînă pe caporalul Fraser, cu cea liberă arătă grăbit spre mare și-l apostrofă pe Van Effen :

— Te expui la moarte sigură, nebunule ! Ești orb sau doement ?

— Vezi-ți de pielea dumitale, prietene, îi strigă Van Effen și-și continuă drumul.

Nicolson nu mai aștepta ; într-adevăr era momentul să-și vadă de propria-i salvare, era mai necesar ca oricînd. Doar cîteva trepte, doar cîteva secunde și ajungea la ușa timoneriei, dar Fraser devenise inert, povară fără viață în brațele lui Nicolson și unui Zero nu-i trebuia mai mult de șase secunde ca să parcurgă distanța pînă la ei. Se și auzea din înălțimi zbîrnîitul slab al motoarelor, în surdină dar amenințător, peste vuietul continuu al flăcărilor ; Nicolson nici nu mai îndrăznea să privească, știa unde se aflau, la vreo două sute de yarzi distanță de țevile tunurilor îndreptate spre spinările neprotejate. Ușa glisantă a timoneriei era înțepenită, abia reuși s-o întredeschidă puțin cu mîna stîngă, dar fu brusc deschisă dinăuntru cu o smucitură : șeful de echipaj l-a tras înăuntru pe Fraser, iar Nicolson se năpusti înainte pe punte, crispîndu-se involuntar în așteptarea șocului mortal al proiectilelor ce-l puteau lovi în spinare. Și în timp ce își croia drum, bălăbănindu-se, spre adăpost și securitate, creștea în amploare, ca un tunet, zgomotul avioanelor trecînd la numai cîteva picioare deasupra timoneriei, dar, curios, tunurile Zero-urilor au rămas mute.

Nicolson a dat din cap cu neîncredere și nedumerire, s-a ridicat încet în picioare. Poate că fumul și flăcările îi orbiseră pe piloți, poate că își epuizaseră muniția — nu-

mărul de proiectile pe care le duce un avion de luptă este limitat. În orice caz, motivele nu aveau importanţă. Nicolson îl văzu acum pe Farnholme, aflat pe puntea de comandă, ajutîndu-l pe McKinnon să-l coboare pe soldat. Vannier plecase, dar Evans se mai afla acolo, lîngă căpitan. Apoi uşa de la camera hărţilor se deschise din balamalele ei stricate şi, încă o dată, pe chipul lui Nicolson trecu o undă de nedumerire.

În faţa lui se afla un om aproape în pielea goală, purtînd doar zdrenţele arse a ceea ce fusese cîndva o pereche de pantaloni albaştri care, la margini, mai fumegau, mai ardeau înăbuşit. Părul şi sprîncenele îi erau încreţite de pîrleală, iar pieptul şi braţele înroşite ; pieptul i se umfla şi dezumfla foarte repede, în respiraţii scurte ca la un om ai cărui plămîni au fost mult timp lipsiţi de aer şi acum se grăbea să inspire adînc ; faţa îi era foarte palidă.

— Jenkins ! exclamă Nicolson, apucîndu-l de umeri, dar lăsă repede mîinile în jos cînd acesta tresări de durere. Apoi, Nicolson continuă :

— Cum naiba... am văzut avioanele...

— Cineva sta la pîndă, sir.

Jenkins se întrerupse, vorbea grăbit, intermitent, cîte un cuvînt sau două la fiecare răsuflare :

— La casa de pompe prova... a dispărut în jos pe pasarela de legătură şi a reapărut la bocaport, l-am auzit ciocănind, sir.

— N-ai recunoscut cine era ? N-ai intrat înăuntru ? întrebă Nicolson.

— Nu, sir, uşa era blocată, respunse Jenkins, clătinînd obosit din cap ; nu am putut s-o deschid, sir.

— Era o țeavă prinsă de bocaport, vorbi cam sever Nicolson ; știai acest lucru tot atît de bine ca mine și cu ea puteai deschide.

Jenkins nu răspunse, dar își arătă palmele : pe ele nu mai era piele, doar carne vie, roșie și se întrezărea albul oaselor.

— Doamne, Dumnezeule !

Nicolson se uită un moment la palmele, apoi la ochii îndureraţi ai omului.

— Iartă-mă, Jenkins : du-te jos, așteaptă-mă lîngă cabina radio.

Se întoarse, cineva îi pusese mîna pe umăr.

— Dumneata ești, Van Effen ? Cred că pe lîngă prost de dai în gropi, ești cel mai norocos rămas în viață, după cît de mult te-ai expus.

Olandezul aruncă pe punte două puști, o carabină automată și muniția respectivă, apoi răspunse :

— Ai dreptate ; mi-am pierdut timpul degeaba, toți erau morți.

Arătînd spre Jenkins care se îndepărta, adăugă :

— L-am auzit ce spunea. Este vorba de micul ruf[1] de la capătul prova al punții de comandă, nu-i așa ? Mă duc acolo.

Nicolson se uită un moment la ochii lui cenușii, calmi, apoi, cu un semn de aprobare, zise :

— Dacă vrei, merg și eu. Poate că este nevoie să dăm ajutor cuiva rămas acolo.

Jos, în coridorul de legătură, se ciocniră cu Vannier, împleticindu-se sub povara unei încărcături de pături.

[1] Suprastructură de construcție mai ușoară, pe puntea superioară, centru sau prova, unde se află cabinele comandantului, ofițerilor și echipajului, precum și amenajări de navigație și radio.

— În ce stare sînt bărcile, Vannier ? întrebă grăbit Nicolson.

— Destul de bună, sir ; puțin zgîriate, parcă japonezii le-au cruțat dinadins.

— Amîndouă ? întrebă Nicolson, mirat.

— Da, sir.

— Calul de dar... murmură Nicolson ; ocupă-te de ele, Vannier, și nu uita de targa pentru căpitan.

Jos pe puntea principală, căldura era sufocantă și, după zece secunde, Nicolson și Van Effen simțeau lipsa oxigenului. Incendiul produselor petroliere din magazii devenise de două ori, de trei ori mai puternic decît cu cinci minute mai înainte și, vag, printre vuietele flăcărilor, se auzea, aproape continuu, bubuitul exploziilor butoaielor de metal, pline cu benzină, sfărîmate și crăpate de căldura intensă. Nicolson își dădea seama de toate acestea mai mult instinctiv. Sta în fața ușii metalice etanșe, intrarea la bocaport, bătînd în ea cu capătul unei țevi lungă de două picioare care servise la deschiderea zăvoarelor. Ascultînd dacă venea vreun răspuns dinăuntru, aplecat peste bocaport, observa cum sudoarea de pe frunte îi picura în dîră aproape continuă. Aerul era atît de uscat și de înfierbîntat, metalul atît de încins — simțea căldura punții chiar prin tălpile încălțămintei — încît picăturile de transpirație se evaporau și dispăreau îndată ce atingeau puntea...

Apoi, atît de brusc încît cei doi oameni, cu toate că se așteptau, au tresărit auzind un răspuns venind dinăuntru, un ciocănit foarte slab, dar fără posibilitate de îndoială. Așa că Nicolson nu a mai așteptat altceva : zăvoarele erau într-adevăr blocate — șocul exploziei încovoiase sau deplasase metalul și numai după o duzină de lovituri puternice cele două zăvoare s-au desfăcut ; ultimul s-a desfăcut de la prima izbitură.

Din adîncul întunecos al sălii de pompe a țîșnit o rafală de aer fierbinte, cu miros fetid, dar Nicolson și Van Effen nu au ținut seama și au pătruns înăuntru. Van Effen a aprins lanterna și au putut vedea părul cărunt, mînjit cu păcură, al unui om care urca spre capătul scării ; două brațe s-au întins în jos și, un moment mai tîrziu, omul se afla pe punte, ridicînd instinctiv o mînă pentru a se apăra de căldura flăcărilor. Omul era plin de păcură din cap pînă-n picioare, cu albul ochilor contrastînd comic pe fața mînjită și ea cu negru.

Nicolson îl privi un moment, apoi îl interpelă :

— Willy !

— Chiar eu, psalmodie Willoughby, nu altul, bietul și bătrînul Willy. Dracu are nevoie de băieți tineri și fete bălaie, nu de un ajutor de mecanic gata de pensie, de un muritor de rînd ca mine.

Apoi, ștergîndu-și o parte de păcură de pe față :

— Nu-i cazul să-l jeluiți pe Willoughby.

— Ce naiba făceai acolo ? Nu înțeleg, dar acum nici nu mai are importanță : haide, Willy, nu-i timp de pierdut, abandonăm nava.

Willoughby gifîia urcînd cu ei scara spre puntea de comandă.

— M-am adăpostit acolo, băiete. Era să dau ortul popii, deși nu-s prea bătrîn. Unde mergem ?

— Oriunde, cît mai departe de această navă, declară categoric Nicolson ; este pe ducă în orice moment.

Apărîndu-și ochii cu mîna, Willoughby își roti privirea jur împrejur.

— Zdravăn incendiu de petrol, Johnny ; și se întețește mereu de la sine.

— Tancul de petrol numărul unu s-a dus dracului.

— La bărcile de salvare cu toată viteza, declară grăbit Willoughby ; bătrînul Willy vrea să mai apuce să trăiască și să lupte.

În cinci minute, ambele bărci au fost pregătite cu cele necesare pentru lansare. Toți supraviețuitorii, inclusiv răniții, erau adunați, în așteptare. Nicolson îl privi pe căpitan :

— Așteptăm dispoziții, sir.

Findhorn încercă să zîmbească, dar și aceasta părea a-i cere un efort, iar zîmbetul se termină într-o grimasă de durere.

— Nu este cazul să fii modest, Nicolson ; ai preluat comanda, dragul meu.

Tuși, închise ochii, apoi îi deschise îngrijorați :

— Avioanele, Nicolson ; o să ne facă bucăți în timp ce lansăm la apă bărcile.

— La ce să-și mai bată capul ? Îndată ce vom fi în bărci, devenim o țintă mai sigură !

Apoi, ridicînd din umeri :

— Nici nu avem de ales, sir.

— Într-adevăr, mai bine uită această obiecțiune fără rost.

Findhorn se plecă pe spate și închise ochii.

— Avioanele nu se vor da la noi, se auzi vocea lui Van Effen, ciudat de sigură de ce spunea.

După care, zîmbi spre Nicolson :

— Și eu și dumneata ar fi trebuit pînă acum să murim cel puțin de două ori ; dar ei nu au deschis focul, sau n-au vrut să-l deschidă. Au probabil alte motive și nu este momentul să le discutăm, mister Nicolson.

— Într-adevăr, nu-i momentul, se declară de acord și Nicolson.

Își strînse pumnii, cînd un huiet profund, ca din depărtare, reverberă prin întreaga navă. Un cutremur puternic, prelung stăbătu suprastructura *Viromei*, culminînd cu înclinarea bruscă și amenințătoare a punții spre pupa, sub picioarele lor. Nicolson zîmbi spre Van Effen :

— Ai dreptate, nu-i deloc momentul, Van Effen ; oare era necesar ca afirmația dumitale să fie subliniată atît de convingător ?

Cu voce tare, Nicolson comandă :

— Toată lumea în bărci ! Executarea !

Pînă atunci, iuțeala fusese un factor esențial ; dar în situația actuală, devenise o chestiune de viață și de moarte. Pereții tancului numărul doi se spărseseră și produsele din unul dintre compartimente, poate din două, se revărsau în mare ; pupa *Viromei* se și scufundase. Dar iuțeala este o sabie cu două tăișuri și Nicolson își dădea perfect seama că excesul de grabă și de efort putea avea ca rezultat intrarea în panică a celor neobișnuiți cu asemenea situații sau, în cel mai bun caz, se crea o confuzie generală — tot generatoare de întîrziere. McKinon și Van Effen dădeau un ajutor neprețuit la dirijarea pasagerilor la locurile cuvenite, la transportarea răniților și așezarea lor între banchetele lopătarilor ; vorbeau calm, tot timpul încurajîndu-i pe toți. Teoretic, așa se petreceau lucrurile, dar în realitate, erau obligați să strige ca să se facă auziți, să depășească zgomotul produs de flăcări — zgomot straniu, îngrozitor, compus dintr-un sunet subțire, ascuțit, șuierător care distrugea nervii și un huiet profund, continuu, pătrunzător, ca și cum ar fi sfîșiat cineva o pînză, dar multiplicat de o mie de ori.

Căldura devenise intensă, cele două perdele enorme de flăcări începuseră, nestăpînite, să se împreune : ceața transparentă, albăstruie, strălucitoare și ireală a petrolului

incendiat la prova și flăcările fumegînde, roșii ca sîngele, de la pupa. Respirația devenise scrîșnet sugrumător de agonie ; mai ales Jenkins suferea teribil din cauza aerului supraîncălzit, usturător pentru pielea sa pîrjolită și mîinile jupuite, sîngerînde. Dintre toți, micul Peter Tallon suferea cel mai puțin : McKinnon dibuise în fundul cambuzei o pătură mare, pufoasă, și-l învelise cu ea, acoperindu-l din cap pînă-n picioare.

La trei minute de la comandă, cele două bărci erau lăsate la apă. Cea din babord, ocupată numai de Siran și oamenii lui, s-a depărtat prima : cu pasageri mai puțini, nici unul rănit, necesitase un timp mai scurt pentru îmbarcare, dar din cele observate în treacăt de Nicolson, înainte de a alerga la barca de salvare tribord, le va trebui mai mult timp ca să se depărteze de nava incendiată : era sigur că vor avea dificultăți la desfacerea curenților de palanc, deși Nicolson le dăduse instrucțiuni cum să manevreze dispozitivul de decroșare [1] ; doi dintre ei se ocărau, înnebuniți de spaimă, toți gesticulau și zbierau cît îi ținea gura. Indiferent, Nicolson a plecat, lăsîndu-i să se descurce cum îi va duce capul ; dacă piereau, scăpa lumea de ei. El le dăduse tocmai ceea ce ei voiseră să-i refuze micului Peter : șansa de a trăi.

Nu a trecut nici un minut, și Nicolson, ultimul care părăsea nava, aluneca în jos pe atîrnătorul de gruie [2], în barca de salvare numărul unu, plutind pe apă. În timpul coborîrii, privea spre barca de sub el, la înghesuiala de oameni și echipament, și își închipuia cît de greu va fi

[1] Servește la desprinderea simultană a cîrligelor palancurilor bărcii de salvare, în momentul lansării la apă.

[2] Unul din curenții (parîmele) folosiți în timpul lansării sau ridicării bărcii de salvare ; nodurile servesc pentru coborîrea oamenilor.

să aranjeze ramele și să se înceapă a se trage la ele, căci numai doi sau trei dintre ei mai erau apți să le mînuiască ; dar chiar cînd a pus piciorul pe o banchetă a bărcii, motorul acesteia a tușit, a dat un rateu, a tușit din nou și s-a pornit cu un murmur încet, abia auzibil din cauza zgomotului produs de flăcări.

După un minut, se depărtau de *Viroma*, înconjurîndu-i prova cu viteza maximă posibilă. Barca era la aceeași înălțime cu teuga navei, despărțită de două sute de picioare de mare, dar căldura flăcărilor făcea să le lăcrimeze ochii și să tușească. Totuși, Nicolson mai menținea barca în jurul provei, cît de aproape îndrăzneau. Apoi, deodată, toată lungimea bordului babord al *Viromei* se ridică în sus, lăsînd să se vadă barca de salvare numărul doi. Trecuseră cel puțin trei minute de cînd fusese lansată și se mai afla la douăzeci de yarzi de bordul navei. Pînă la urmă, Siran reușise să restabilească ordinea cu ascuțimea limbii și cu folosirea din plin și fără cruțare a cängii [1] ; dar doi din oamenii săi mîrîiau pe fundul bărcii, un al treilea era preocupat de brațul său amorțit, neutilizabil cîtva timp, așa că Siran nu dispunea decît de trei oameni care să manipuleze ramele grele. La bordul bărcii numărul unu, Nicolson își strînse cu indiferență buzele și privi spre Findhorn. Acesta i-a interpretat just privirea și aprobă cu un gest din cap, exprimînd tot indiferență pentru soarta lui Siran și a complicilor lui.

După o jumătate de minut, McKinnon a lansat cu îndemînare un colac de parîmă care a șerpuit pe suprafața apei, Siran a prins-o și a fixat-o de bancul de catarg al bărcii în care se afla ; îndată, barca numărul unu, cea cu motor,

[1] Prăjină de lemn, prevăzută cu cîrlig la cap, folosită de la prova bărcii la plecare și acostare.

și-a încetinit mersul, remorcînd barca lui Siran, pentru a o îndepărta de bordul *Viromei*. Nicolson nu a mai încercat să înconjure nava, a pornit direct spre largul mării, căutînd să ajungă la distanță cît mai mare de *Viroma*, și cît mai repede posibil.

Au trecut cinci minute, s-au depărtat cu cinci sute de yarzi, și cu *Viroma* tot nu se întîmpla nimic. Remorcînd-o pe cealaltă, barca cu motor se deplasa cu viteza maximă de trei noduri și jumătate, fiecare distanță parcursă fiind un pas spre salvare. Avioanele de luptă se mai roteau pe deasupra, dar fără a ataca : încetaseră orice tentativă de cînd începuse îmbarcarea în bărci și era vădit că nici nu mai aveau de gînd să întreprindă ceva.

După alte două minute, *Viroma* ardea și mai puternic. Acum flăcările de la teugă se vedeau clar, nu se mai pierdeau în strălucirea luminii solare. Norul dens de fum de la cele două tancuri de petrol de la pupa se întindea acum peste o jumătate de milă pătrată [1] de mare și nici strălucirea puternică a soarelui tropical nu reușea să-i străpungă neagra intensitate. Sub acest acoperiș întunecat, cele două coloane mari de foc se apropiau tot mai mult între ele, necruțătoare, maiestuoase în splendoarea progresului lor implacabil. Vîrfurile coloanelor de foc se înclinau unul către celălalt — o ciudățenie a atmosferei supraîncălzite — și de la locul unde ședea, Findhorn urmărea agonia navei sale, știa cu certitudine că atunci cînd cele două coloane de foc se vor reuni, va fi sfîrșitul. Într-adevăr, așa a fost.

După barbara măreție a agoniei, moartea a fost ciudat de liniștită și nespectaculoasă. Dinapoia punții de comandă a țîșnit în sus o coloană de foc albă, înălțîndu-se treptat

[1] Milă pătrată *(square mile)* = 2,59 km².

pînă la două, trei, patru sute de picioare, dispărînd apoi tot atît de brusc cum apăruse. În acest timp, de pe întinsul mării le parvenea un tumult, la început mai încet, apoi profund, prelungit ; curînd, ecourile s-au estompat în pustiul întinderilor, după care a urmat o tăcere desăvîrșită. Sfîrșitul s-a desfășurat calm, fără agitație, ba chiar cu oarecare eleganță și demnitate, *Viroma* dispărînd încet sub suprafața mării, cu chila în jos, ca un om în picioare ; o navă obosită, sfîrtecată groaznic, care se zbătuse să realizeze imposibilul și care acum era bucuroasă să se odihnească. Asistenții din bărcile de salvare au auzit șuieratul slab, repede curmat, al apei năvălind în magaziile înroșite de fierbințeală, au văzut vîrfurile celor doi arbori zvelți dispărînd vertical sub mare, au apărut apoi cîteva clocote de apă, după care totul s-a terminat, ca și cum *Viroma* nici n-ar fi existat vreodată.

Cu chipul împietrit, fără lacrimi, fără expresie, căpitanul Findhorn l-a privit pe Nicolson. Toți cei din barcă se uitau la căpitan, pe față sau pe furiș, dar el părea a nu-i lua în seamă, scufundat într-o vastă și totală indiferență.

— Menținem neabătut drumul, te rog, Nicolson.

Vocea îi era joasă, strangulată, dar numai de slăbiciune și înecată de sînge...

— După cîte îmi amintesc, la 200 ° ; obiectivul nostru rămîne același, peste douăsprezece ore trebuie să ajungem la Canalul Macclesfield.

VIII --

Au trecut ore interminabile, fără vînt, de calm plat, sub un cer albastru și arzătoarea strălucire a soarelui tropical; cu motorul gîfiind, barca de salvare numărul unu se îndrepta cu hărnicie spre sud, remorcînd-o pe cealaltă. În mod normal, o barcă de salvare duce cu sine încărcătură de carburant numai pentru un parcurs de o sută de mile, la o viteză de aproximativ patru noduri ; motorul se folosește numai în cazuri neprevăzute, de exemplu, cînd se remorchează alte bărci pentru a le îndepărta de nava în curs de scufundare, cînd se caută supraviețuitori, pentru ajutor urgent sau pentru cazul cînd trebuie înaintat contra vîntului, pe o mare agitată. Dar McKinnon avusese prevederea de a lua un supliment de bidoane cu carburant și, chiar dacă întîlneau vreme rea, aveau destul, mai mult decît destul, ca să ajungă pînă la mica insulă Lepar, situată de partea tribord, după ce se trece prin Canalul Macclesfield. Cu cincisprezece ani de activitate printre insulele sud-estului Asiei, căpitanul Findhorn știa că va găsi carburant în cantitate suficientă, la Lepar. Singura necunoscută erau japonezii : poate că între timp ocupaseră insula, dar ținînd seama de dispersarea atît de mare a forțelor lor terestre, părea puțin probabil să fi avut timp sau suficiente motive ca să instaleze o garnizoană într-un asemenea loc, fără însemnătate. Bine aprovizionați cu

carburant și apă de băut, drumul mai departe nu mai era o problemă : puteau ajunge la Strîmtoarea Sunda, dintre Sumatra și Java, mai ales dacă între timp se reluase traficul comercial maritim din nord-est și mai obțineau ajutor, pe drum, de la nave prietene întîlnite.

Deocamdată, nu era nici trafic comercial și nici nu se simțea măcar adierea unei brize : domnea o liniște completă, un aer imobil, o căldură sufocantă și singurul curent de aer era produs de trecerea lor încetă pe apă, aducînd doar un simulacru de răcoreală, mai rea decît nimic. Acum soarele apunea departe spre vest, dar arșița era încă insuportabilă. Nicolson întinsese cele două vele ca tende : focul, la capătul prova și cealaltă, la treimea dinspre pupă ; dar chiar la umbra lor, căldura era înăbușitoare, între optzeci și nouăzeci de grade Fahrenheit [1] și cu o umiditate relativă de peste 35%. În Indiile de Est, în orice anotimp, temperatura coboară foarte rar sub optzeci de grade Fahrenheit. Și nu era de nici un ajutor, nici o speranță de răcoreală, dacă plonjau alături de barcă, căci și temperatura apei era între optzeci și optzeci și cinci de grade Fahrenheit. Tot ceea ce puteau face era să se întindă înghesuiți și apatici la umbra tendelor, să stea nemișcați, să sufere și să transpire, așteptînd apusul soarelui.

Cum se comportau pasagerii : stînd pe bancheta de la pupă, Nicolson privea oamenii din barcă, căutînd să-și dea seama de starea și inerta lor amorțeală și își strîngea buzele de îngrijorare ; pentru a pluti la tropice, într-o barcă nepuntată, la sute — ba chiar mii de mile de orice posibilitate de ajutor — înconjurați de inamic și de insule ocupate de acesta, greu ar fi putut alege o încărcătură de pasageri mai puțin pregătită ca să facă față greutăților

[1] 27... 32°C.

și cu mai puține perspective de supraviețuire. Erau și excepții, ca McKinnon și Van Effen ; dar în privința lui Van Effen, Nicolson nu era deloc lămurit.

În afară de el, în barcă se mai aflau șaptesprezece oameni. Dintre aceștia, pentru navigație și eventualitatea unei lupte, numai pe doi se putea bizui : McKinnon, imperturbabil, priceput la toate, adevărat izvor de resurse, valora cît doi ; și Van Effen, deși încă nu complet descifrat, își dovedise curajul și valoarea în fața pericolelor. Despre Vannier, se putea greu pronunța : încă foarte tînăr, părea rezistent la eforturi și vitregii prelungite, dar numai timpul urma să decidă pînă la ce limită. Încă suferind și șocat, Walters putea fi un om de nădejde cu condiția să-și vină în fire. Cam așa stăteau lucrurile.

Gordon, ajutorul de camerist, cu față prelungă și ochi lăcrimoși, un tip incurabil, capabil de furtișaguri, ba chiar hoț recunoscut, vădit și misterios absent de la atribuțiile sale în acea după-amiază, nu era marinar, nici combatant și nu te puteai încrede în el ca să execute ceva, decît dacă era pentru siguranța și în beneficiul lui. Nici preotul mahomedan, nici enigmaticul Farnholme — acum amîndoi pe aceeași bancheță și conversînd în șoaptă —, nici ei nu se arătaseră prea activi în acea după-amiază. Rar un om prietenos și mai bine intenționat ca Willoughby, dar în afara sălii mașinilor și departe de iubitele lui cărți, cu toată dorința lui arzătoare de a fi de folos, nu exista un om mai ineficient și mai neajutorat ca acesta, altminteri foarte agreabil. Căpitanul, Evans, timonierul șef, Fraser și Jenkins, tînărul marinar brevetat, erau toți prea grav răniți și nu se putea conta decît simbolic pe contribuția lor. Alex, tînărul soldat — Nicolson aflase că numele lui de familie era Sinclair — era tot atît de agitat și inconstant

ca mai înainte, aruncînd priviri, cu ochii mari, neastîmpărați, fără încetare de la unul la altul dintre cei aflați în barcă, frecîndu-și mereu cu palmele în sus și în jos cusătura laterală a pantalonilor, ca și cum ar fi căutat cu stăruință să se curețe de ceva murdar. Mai erau cele trei femei și micul Peter — gîndi cu amărăciune Nicolson — și dacă cineva ar fi dorit neapărat să mai mărească socoteala, îi mai putea pune la număr pe Siran și cei șase complici ai lui, aflați la numai douăzeci de picioare depărtare, în cealaltă barcă. Așadar, perspectivele nu erau deloc trandafirii.

În cele două bărci singurul fericit, fără griji, era micul Peter Tallon. Purtînd doar un șort alb cu bretele, părea că nu se sinchisește de căldură și nici de alte necazuri, țopăind neîncetat pe bancheta pupa și trebuind să fie, de zece ori pe minut, supravegheat să nu cadă peste bord. Toți se purtaseră prietenos cu el, așa că îi dispăruse complet teama, dar lui Nicolson nu-i acorda încă încredere desăvîrșită ; pentru a manevra echea, Nicolson ședea cel mai aproape de băiețel și dacă îi oferea un biscuit sau o cană cu lapte condensat îndulcit și îndoit cu apă, copilul îi zîmbea timid, se pleca înainte, înșfăca ceea ce i se oferea, se retrăgea și mînca sau bea cu capul în jos, privindu-l bănuitor, pe sub gene, pe Nicolson. Dar dacă acesta întindea mîna pentru a-l atinge, se refugia lîngă Miss Drachmann care sta pe partea tribord a banchetei, își înfigea mînuța dolofană în părul negru lucitor al acesteia, descoperea atît de puternic încît ea tresărea și scotea un „ah". Apoi copilul își întorcea capul și îl privea pe Nicolson printre degetele răschirate ale palmei stîngi. Această uitătură furișă printre degete, care îi dădea impresia că devenea invizibil, era un obicei al copilului. De multe ori, Nicolson

uita de război, de oamenii răniți, de întreaga lor situație fără speranțe și se lăsa distrat de poznele băiețelului ; dar repede revenea la amarnicul prezent, cuprins de o și mai profundă disperare, la gîndul îngrozitor de ce i s-ar întîmpla copilului, dacă ar cădea în mîinile japonezilor.

Și tocmai asta nu era deloc exclus să se întîmple. Nicolson era foarte conștient de acest lucru ; căpitanul Findhorn era și el convins, cu toate declarațiile sale încurajatoare că vor ajunge la Lepar și Strîmtoarea Sunda. Japonezii dețineau poziții doar la cîteva mile distanță, puteau oricînd să-i descopere și să pună mîna pe ei ; singura ciudățenie era că încă n-o făcuseră. Nicolson se întreba dacă ceilalți știau că mai aveau probabil puține ore de libertate și securitate, că pisica se juca cu șoarecele. Era imposibil de prevăzut cum se vor comporta acești naufragiați ; formau un grup de neajutorați în multe privințe, păstrînd himerica încredere că vor ajunge la libertate, dar Nicolson le recunoștea totuși o calitate : în afară de Gordon și șocatul Sinclair, moralul celorlalți era foarte bun.

Munciseră din greu și fără să se plîngă la aranjarea cît mai ordonată a păturilor și proviziilor, lăsaseră, în detrimentul propriului lor confort, locuri libere pentru cei răniți, care, și ei, cu toate că unii agonizau, nu s-au lamentat deloc, s-au conformat ordinelor date de Nicolson și au acceptat fără murmur, chiar cu bunăvoință, inconfortul locurilor destinate. Cele două infirmiere și, surprinzător, cu multă îndeminare ajutate de generalul Farnholme, s-au ocupat, timp de două ore, de cei răniți, realizînd o treabă minunată. Niciodată dispoziția Ministerului Britanic al Transporturilor ca toate bărcile de salvare să fie prevăzute cu o trusă de prim ajutor nu și-a găsit o mai nimerită aplicare și nu au avut o mai bună folosire întăritoarele

anti-colaps, omnoponurile [1], pulberile de sulfanilamidă, compușii de codeină, pansamentele, bandajele, tifonul, vata și unguentul pentru arsuri — toate aflate la locul lor și toate cu mult folos utilizate. Miss Drachmann a folosit și trusa chirurgicală, iar McKinnon, în numai zece minute, cu toporișca din echipamentul bărcii de salvare și cu propriul său briceag a improvizat din panourile bărcii atelele necesare pentru brațul schilodit al caporalului Fraser.

Și Miss Plenderleith a fost la înălțime — așa se poate califica comportarea ei. A avut un adevărat geniu de a readuce împrejurările și situațiile la normal, ca și cum întreaga viață și-ar fi petrecut-o într-o barcă nepuntată. Accepta totul așa cum era, căuta să dea întîmplărilor cea mai bună interpretare și a dat dovadă de mai mult decît suficientă autoritate în a-i convinge și pe ceilalți să procedeze la fel. I-a învelit pe răniți cu pături, le-a sprijinit capetele pe centuri de salvare, dojenindu-i ca pe niște copii obraznici și recalcitranți, la cel mai mic semn de neascultare. Și Miss Plenderleith nu trebuia să dojenească de două ori pe cineva. A preluat sarcina de intendent, avînd grijă ca răniții să mănînce ultima fărîmitură și să bea ultima picătură din ceea ce le oferea. Ea a fost aceea care a înșfăcat geamantanul lui Farnholme și l-a depozitat sub bancheta pe care ședea, a strîns toporișca pe care McKinnon o lăsase pe jos și, cu o lucire de agresivitate în ochi, l-a făcut pe agitatul Farnholme să înțeleagă că s-au terminat cu zilele de beție și că întregul conținut al geamantanului, pe care el căutase să-l păstreze numai pentru uz propriu, va fi în viitor rezervat doar pentru uz medical — după care, de necrezut, a scos andrelele și lîna

[1] Sinonim cu pantopon : amestec de alcaloizi extrași din opiu, analgezic puternic, dar nociv.

din profunzimile propriei sale valize incăpătoare și, calmă, și-a reluat obișnuita ei ocupație, tricotatul. Și tot ea stătea acum cu o scîndură peste genunchi, tăind cu cuțitul felii de carne conservată și de pîine, distribuind cu economie mici porții de zahăr și lapte condensat și dînd directive unui McKinnon grav și grijuliu care, fără a zîmbi, se preta să îndeplinească serviciul de ospătar, ascultător ca și cum ar fi fost unul din cei mai de nădejde, dar nu prea strălucit elev al școlii unde Miss Plenderleith fusese directoare. „Admirabilă, într-adevăr admirabilă", gîndea Nicolson despre ea, negăsind alt cuvînt mai potrivit. Tocmai atunci se auzi vocea ei ascuțită, cu o octavă mai sus ca de obicei :

— Ce dracu faci, mister McKinnon ?

Șeful de echipaj scăpase din brațe, pe fundul bărcii, o încărcătură de pîine și carne conservată și se lăsase în genunchi alături, privind atent deasupra tendei, fără să răspundă întrebării lui Miss Plenderleith, nici cînd aceasta o repetă. Întrebarea a fost repetată și a treia oară, dar tot nu a primit răspuns ; Miss Plenderleith își strînse buzele și-l îmboldi cu răutate în coaste, cu mînerul cuțitului.

— Ia uite ce-ai făcut, prostănacule neîndemînatic !

Ciudoasă, Miss Plenderleith arătă cu briceagul : între genunchii lui McKinnon și bancheta laterală era strivită complet o jumătate de livră de carne.

Abia acum, McKinnon a reacționat :

— Vai, Miss Plenderleith, vă rog să mă iertați !

Apoi, șeful de echipaj se ridică în picioare, îndepărtă zăpăcit bucăți de carne de pe pantaloni și se adresă, cu voce joasă, lui Nicolson :

— Iarăși vine un avion, sir ! La nouăzeci de grade, și-i destul de aproape.

Nicolson îi aruncă o privire interogativă, își strînse brusc sprîncenele un moment, apoi cercetă văzduhul spre

vest, de dedesubtul tendei. Văzu îndată avionul, la mai puțin de două mile depărtare și vreo două mii de picioare înălțime. Deși de veghe la provă, Walters nu-l observase și nu fără motiv : avionul venea din direcția soarelui, orbindu-l. Doar auzul foarte ascuțit al lui McKinnon percepuse de la depărtare zbîrnîitul motorului. Nicolson nu-și putea imagina cum reușise să-l deslușească, cu toată vorbăria continuă a lui Miss Plenderleith și piriitul motorului bărcii : el însuși nu auzea încă nimic.

Nicolson aruncă o privire spre căpitan : acesta sta la locul lui, adormit sau în comă, nu era însă momentul a se cerceta dacă era una sau alta.

— Vino sub vînt, McKinnon, ordonă Nicolson repede ; Gordon, dă-i imediat ajutor. Vannier !

— La ordin, sir.

Vannier era palid, dar părea în putere, destul de energic.

— Împarte carabinele : păstrează una pentru dumneata iar celelalte dă-le generalului, șefului de echipaj, lui Van Effen și mie.

Se adresă apoi lui Farnholme :

— Veți primi o carabină automată, sir ; știți să o mînuiți ?

— Cred că da.

Clipind afirmativ, Farnholme întinse mîna, primi carabina, îi ridică închizătorul cu o mișcare bruscă, expertă a degetului și o potrivi pentru ochit, privind încrezător spre avionul ce se apropia ; ca un bătrîn cal de cavalerie, adulmeca mirosul luptei, gata să-i facă față. Oricît de grăbit și preocupat, Nicolson găsi timp să se minuneze de rapida și completa transformare a lui Farnholme : parcă nici n-ar fi existat vreodată omul care se precipitase, egoist, să se pună la adăpost în cambuză. De necrezut, dar așa era; undeva, în inconștient, Nicolson avea o vagă bănuială că

generalul era prea consecvent în inconsecvențele lui, că la baza întregii sale comportări ciudate exista o motivație bine chibzuită, dar și bine ascunsă. Nu era decît o bănuială. Nu putea înțelege despre ce e vorba și se întreba dacă nu se muncea să descifreze ceva ce nu exista de fapt în comportarea ciudată, șovăielnică a lui Farnholme. Indiferent de explicație, acum nu era momentul să o caute.

— Gurile armelor de foc în jos, ordonă scurt Nicolson, și ascundeți-le ; cei neînarmați, întindeți-vă cum puteți pe fundul bărcii.

Auzi lamentările de protest ale copilului lungit pe jos împreună cu infirmiera și își impuse să nu se gîndească la propria sa protecție. Avionul — un hidroavion ciudat, de un tip cum nu mai văzuse vreodată — se îndrepta direct spre ei și se afla acum la o jumătate de milă depărtare. Pierzînd mereu din înălțime, se apropia foarte încet : nu era un aparat de viteză.

Avionul se înclină, începu să se rotească în jurul bărcii de salvare și Nicolson îl urmărea cu binoclul. Cînd avionul viră spre sud, apoi spre est, pe fuselaj îi scînteie emblema soarelui răsare. „Un avion greoi, fără suplețe, gîndi Nicolson, bun pentru recunoaștere la viteză redusă, asta e." Apoi, Nicolson își aminti cele trei Zero-uri care s-au rotit indiferente pe deasupra lor în timp ce abandonau *Viroma* în flăcări ; deodată îi străfulgeră o idee prin gînd, ba chiar o certitudine, și ordonă :

— Puneți armele deoparte și cei neînarmați reașezați-vă pe banchete. Pilotul ăsta nu umblă după viețile noastre. Japonezii au la dispoziție o mulțime de bombardiere și avioane de vînătoare, care repede ne-ar veni de hac. Dacă ăsta le-ar fi fost gîndul, n-ar fi trimis o hîrțoagă de avion, el însuși foarte expus să fie doborît cu un simplu foc de armă de vînătoare.

— Nu sînt sigur că ai dreptate, declară Farnholme. Îl indîrjea apariţia avionului şi ezita să abandoneze ideea de a ochi spre el prin vizorul carabinei.

— Nu am nici un pic de încredere în indivizii ăştia!

— Cine se încrede ? replică Nicolson, dar probabil că respectivul îşi menajează muniţia.

Avionul se tot rotea, la aceeaşi distanţă prudentă.

— Cred că vor să pună mîna pe noi în viaţă, să ne ia prizonieri, dracu ştie de ce. După o zicală americană, poate că vor să ne pună la conservat.

Nicolson trăise prea mulţi ani în Orientul îndepărtat ca să nu fi auzit amănunte oribile despre atrocităţile militarismului japonez şi barbariile la care s-au dedat în cursul invaziei Chinei ; moartea era un sfîrşit plăcut şi dorit, în comparaţie cu ce-i aştepta pe cei care cădeau prizonieri.

— Nu pricep deloc de ce ne consideră atît de importanţi. Deocamdată să fim mulţumiţi că ne lasă să mai trăim, fie cît de puţin.

— Sînt de acord cu Mr. Nicolson, se auzi vocea lui Van Effen care îşi lăsase deoparte carabina ; cum s-ar spune, avionul ne ţine deocamdată sub observaţie. Şi o să ne lase în pace, puteţi fi siguri, Mr. Farnholme.

— Poate că da, poate că nu, replică Farnholme, aşezîndu-şi totuşi carabina la îndemînă ; nu înţeleg de ce să nu trag în el ; la dracu ! este un inamic, nu-i aşa ?

Respirînd îndîrjit, adăugă :

— Un glonţ în motorul lui...

— N-ai să faci aşa ceva, Foster Farnholme ! se auzi vocea rece, tăioasă, poruncitoare a lui Miss Plenderleith ; te comporţi ca un idiot, ca un copil irresponsabil. Lasă imediat arma jos !

Privirea aspră şi dojana l-au impresionat pe Farnholme.

— De ce să stîrneşti cuibul de viespi ? Tragi în el şi te pomeneşti că îşi pierde firea, trage şi el, omorînd jumătate dintre noi. Din păcate, nu sînt sigură că dumneata vei face parte din jumătatea sacrificată.

Cu toată gravitatea situaţiei, Nicolson abia reuşi să-şi stăpînească rîsul. Nu avea idee cum şi unde se va termina călătoria lor, dar oricît timp va dura, violenta antipatie dintre Miss Plenderleith şi Farnholme promitea să fie o sursă de oarecare amuzament. Veşnic se ciondăneau.

— Ei, şi dumneata acum, Constance, replică generalul cu voce jumătate agresivă, jumătate paşnică ; n-ai dreptul...

— Încetează, te rog, cu „Constance", şi fii mai respectuos ; mai bine dă deoparte arma, nimeni dintre noi nu are poftă să fie sacrificat pe altarul tardivelor dumitale porniri belicoase, rău plasate.

Îi acordă graţia unei priviri reci, de la înălţime şi îi întoarse ostentativ spatele ; discuţia era închisă, Farnholme pus la locul lui.

— Îl cunoaşteţi pe general de mai multă vreme ? riscă Nicolson.

Un moment, ea îşi transferă glaciala privire asupra lui Nicolson şi acesta socoti că făcuse o gafă. Strîngîndu-şi buzele, Miss Plenderleith răspunse :

— De multă vreme, aş spune, în ce mă priveşte, de prea multă. Comanda un regiment în Singapore, cu cîţiva ani înainte de război. Dar mă îndoiesc că subalternii l-au văzut vreodată ; practic, îşi ducea zilele la Bengal Club. Veşnic ameţit de băutură.

— La naiba, Lady, izbucni Farnholme, cu sprîncenele zbîrlite convulsionînd furios ; dacă ai fi bărbat...

— Linişteşte-te, îl întrerupse ea, plictisită ; cînd te răţoieşti, Foster, îmi faci pur şi simplu silă.

Farnholme mai mîrîia ceva de unul singur, dar atenţia tuturor a fost brusc atrasă de avion. Aproape nu i se mai auzea motorul şi un moment Nicolson crezu că îi atacă, dar înţelese îndată că cercurile efectuate în jurul bărcii se mai lărgiseră. Hidroavionul îşi oprise motorul, dar numai pentru un supliment de efort, adică spre a lua înălţime. Continua să se rotească în jurul bărcii, înălţindu-se tot timpul, supus la un laborios efort. La vreo cinci mii de picioare înălţime, reluă zborul orizontal şi începu să execute cercuri mari, de patru sau cinci mile în diametru.

— La ce servesc oare toate aceste manevre ? se auzi vocea lui Findhorn, pentru prima dată mai puternică şi mai clară de cînd fusese rănit ; e foarte curios, nu eşti de aceeaşi părere, Nicolson ?

Zîmbind, acesta îi răspunse :

— Credeam că dormiţi sir. Cum vă mai simţiţi ?

— Mi-e foame şi sete... Ah, îţi mulţumesc, Miss Plenderleith.

Întinse mîna spre o ceaşcă, se crispă la brusca durere produsă de gest, apoi se adresă tot lui Nicolson :

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Iertaţi-mă, sir ; e greu să mă pronunţ. Mă tem că îşi convoacă ceva camarazi de-ai lui şi a luat o anumită cotă de înălţime, corespunzătoare unui semnal. Dar e doar o presupunere.

— Din nefericire, asemenea presupuneri ale dumitale au obiceiul de a fi al dracului de realiste, spre uimirea mea.

Obosit, Findhorn tăcu şi îşi înfipse dinţii într-un sandviş cu carne conservată.

Trecu o jumătate de oră, hidroavionul cercetaş se afla cam în aceeaşi situaţie, toţi aveau nervii încordaţi şi înce-

peau să-i doară cefele tot privind sus, în văzduh. Cel puțin era evident că avionul nu avea intenții imediat ostile.

Mai trecu o jumătate de oră, soarele roșu ca sîngele cobora grăbit spre marginea întinsei mări, o mare netedă ca oglinda, care se estompa topindu-se în orizontul înnegurat de la est ; spre vest, întinderea imobilă de purpură mergea departe, pînă în discul soarelui la apus. Dar spre vest, marea nu era cu totul netedă ca oglinda : luciul roșu al apei era întrerupt de una sau două insulițe, detașîndu-se negre pe fondul continuu al razelor solare, iar departe la stînga, de tribordul provei și la vreo patru mile spre sud sud-vest, o altă insulă mai mare, inițial joasă, începea acum să se înalțe imperceptibil peste linia de orizont a liniștitei suprafețe a mării.

Îndată după ce a observat insula, au văzut că hidroavionul începea să piardă înălțime, deplasîndu-se spre est într-un lung picaj lent. Vannier se adresă, optimist, lui Nicolson :

— Oare și-a terminat misiunea cîinele de pază, sir ? Sper că se duce acasă să se culce.

— Mi-e teamă că nu, Vannier, răspunse Nicolson cu un gest spre direcția unde dispăruse avionul ; într-acolo, sînt multe sute de mile de mare, apoi urmează Borneo unde nu avem prieteni ; pun rămășag, o sută la unu, că stabilește legătura cu ai lui.

Apoi, i se adresă căpitanului :

— Ce credeți, sir ?

— Din nefericire, probabil că și de astă dată ai dreptate, cobe ce ești !

Zîmbetul lui Findhorn ștergea caracterul ofensiv al apostrofării.

Dar zîmbetul îi dispăru, în ochi îi reapăru îngrijorare cînd avionul, păstrînd înălțimea de vreo mie de picioare, a reînceput să execute cercuri.

— Ai dreptate, Nicolson, adăugă el încet, răsucindu-se greoi pe locul său și privind înainte ; poți să-mi spui cît de departe e insula aia ?

— Două mile jumătate, poate trei.

— Chiar la trei mile, nu înseamnă prea departe.

Findhorn privi spre Willoughby și, cu un gest din cap spre motor :

— N-ai putea să faci să se rotească mai repede mașinăria asta ?

— Dacă am noroc, cel mult să realizăm încă un nod.

Dar Willoughby puse mîna pe parîma de remorcare întinsă înapoi spre barca lui Siran :

— Cu două noduri, dacă tai asta.

— Tare sînt tentat să-ți dau un astfel de ordin ; dar mai bine, pusează motorul cît poți, cu tot cu remorcă.

Își întoarse cu greutate capul, într-un gest apelativ spre Nicolson, acesta îi trecu echea lui Vannier, și veni alături de căpitan :

— Ce crezi, Johnny ? murmură Findhorn, referindu-se la ceea ce zăriseră mai înainte.

— Ce doriți să știți, sir ? Ce fel de navă e, sau ce se va mai întîmpla ?

— Și una, și alta.

— Nu am nici o idee în privința primei întrebări ; poate fi tot atît de bine un distrugător, o vedetă torpiloare, sau un vas de pescuit ; în ce privește a doua întrebare, ei bine, e acum limpede că vor să pună mîna pe noi, fără ca să ne ia deocamdată viețile.

După care, cu o grimasă, Nicolson continuă :

— Sîngele va curge mai tîrziu ; mai întîi, ne iau prizonieri, apoi urmează clasicele torturi ; bambusul verde, smulgerea unghiilor și a dinților, tortura apei picurînde, cuștile și alte rafinamente folosite obișnuit de militariștii japonezi.

Ca să nu fie auzit de ceilalți, Nicolson vorbea cu buzele abia întredeschise, privind la bancheta pupa unde Peter și Miss Drachmann se jucau, rîdeau, ca și cum tînăra nu avea altă grijă pe lume. Findhorn îi urmări privirea și aprobă tot în șoaptă :

— Și pe mine mă impresionează cît de mult i-a lovit soarta ; deocamdată se înțeleg bine împreună.

Gînditor, își frecă bărbia încărunțită și continuă :

— „Ambră translucidă" — aceste cuvinte le-a folosit odată un tip cu pretenții literare despre tenul eroinei sale ; „un dobitoc", sau cam așa ceva, l-am caracterizat atunci. Acum aș dori să-i cer scuze, nu credeam că poate exista în realitate.

Apoi, zîmbind :

— Ce blocare de circulație s-ar produce dacă ai duce-o într-o bună zi pe Piccadilly [1] !

Nicolson zîmbi și el, adăugînd maliții :

— Tocmai apune soarele, sir, și ochii vă sînt congestionați.

Îi era recunoscător bătrînului său șef că, voit, îi abătuse gîndurile de la cele pătimite de tînăra fată ; dar gîndurile îl asaltară din nou și repede redeveni serios, murmurînd :

— Ce groaznică tăietură, opera fraților noștri, militariștii galbeni ; autorul ar trebui prins ca să-și capete răsplata cuvenită.

Findhorn, aprobînd oarecum :

— Nu crezi că trebuie, vai, să amînăm deocamdată capturarea lui ? Să lăsăm să mai ruginească aparatele de tortură la care, ca răsplată, și noi îl vom supune ? În orice caz, să nu renunțăm la ideea de a-l supune la tortură, Johnny.

[1] Arteră principală de circulație, la Londra.

După o pauză, continuă calm :

— Mi se pare că se vede ceva !

Nicolson privi prin binoclu și, după un moment, deslușì suprastructura unei ambarcații apărînd deasupra liniei orizontului, strălucind în razele aurii ale apusului. Lăsă binoclul, își frecă ochii, și privi din nou. După cîteva secunde, fără un gest, fără un cuvînt, oferi căpitanului binoclul. Findhorn îl luă, privi calm și îl înapoie lui Nicolson :

— Nu-i semn bun, nu-i așa ? Nu ar fi bine să-i pui în gardă și pe ceilalți ? Dacă eu încerc să ridic vocea deasupra zgomotului făcut de afurisitul ăsta de motor al nostru, mi se va părea că mi s-a încîrligat o undiță în gît.

Nicolson consimți și se adresă tuturor :

— Îmi pare rău că trebuie să vă anunț că vom avea de înfruntat necazuri. La orizont apare un submarin japonez. Cu mersul nostru încet, ne va ajunge repede, noi parcă stăm pe loc. Dacă apărea cincisprezece minute mai tîrziu, poate ajungeam la insula pe care am zărit-o.

Arătă cu un gest înainte, peste tribordul provei ; apoi continuă :

— Așa cum înaintează, ne va ajunge la jumătatea drumului pe care îl mai avem de parcurs pînă la insulă.

— Și ce crezi că se va întîmpla, Mr. Nicolson ? se auzi, cu ton indiferent, vocea lui Miss Plenderleith.

— Căpitanul Findhorn crede, și eu la fel, că vor încerca să ne ia prizonieri.

Continuă, îndîrjit :

— Ceea ce vă pot spune de pe acum, Miss Plenderleith, este că vom încerca să rezistăm, să nu ne predăm ; bineînțeles, nu va fi ușor.

— Va fi imposibil, se auzi, rece, vocea lui Van Effen, de la locul lui din prova ; este un submarin, omule, și

ce vom putea face cu puşcoacele noastre contra blindajului unei coci de submarin ; simplu, proiectilele noastre vor ricoşa.

— Propui să ne predăm ?

Nicolson îşi dădea seama de logica raţionamentului lui Van Effen, ştia că nu era un fricos ; se simţi însă, oarecum, dezamăgit.

— De ce să comitem o sinucidere, asta de fapt ar însemna, continuă Van Effen, lovind uşor cu pumnul strîns bordul bărcii pentru a da mai mult accent spuselor sale ; vom găsi mai tîrziu o cale de scăpare.

— Mi se pare că nu-i cunoşti deloc pe militariştii japonezi, spuse, cu amărăciune Nicolson ; nu va fi o cale de scăpare, ci ultima noastră cale.

— Vă spun că nu are rost ceea ce propuneţi, declară, cu vădită ostilitate, Van Effen ; să punem propunerile la vot, Mr. Nicolson.

Privi în jur la cei din barcă, şi întrebă :

— Cine este de părere să...

— Ţine-ţi gura şi nu vorbi prostii ! izbucni, brutal, Nicolson ; nu sîntem la un miting, Van Effen. Eşti la bordul unei nave a Marinei Comerciale Britanice şi pe aceste nave nu există decît autoritatea unui singur om : căpitanul ! Şi căpitanul Findhorn spune să opunem rezistenţă, asta-i tot.

— Este într-adevăr hotărîrea căpitanului ?

— Da, afirmă Nicolson.

— Atunci vă rog să mă scuzaţi, declară Van Effen ; mă înclin în faţa autorităţii căpitanului.

— Foarte bine.

Cam stînjenit, Nicolson îşi întoarse privirea spre submarin : se vedea acum clar, cu toate amănuntele, la mai

puțin de o milă distanță. Hidroavionul tot se mai rotea deasupra, Nicolson se încruntă și murmură :

— Ce bine ar fi dacă drăcia asta care ne dă tîrcoale s-ar duce acasă.

— Ne complică mult situația, aprobă și Findhorn ; timpul trece repede, Johnny, submarinul ne va ajunge peste cinci minute.

Nicolson aprobă absent și întrebă :

— Vă amintiți să mai fi întîlnit un submarin de acest tip, sir ?

— Mi se pare că da, răspunse Findhorn.

— Așa este, confirmă cu certitudine Nicolson : tun antiaerian ușor la pupa, mitralieră pe punte și un tun greu la prova, de 3,7 sau 4 inci, cam așa ceva, nu sînt sigur. Dacă vor să ne ia la bord, va trebui să ne alăturăm, probabil în dreptul turelei. Deocamdată, armele noastre nu îl ajung la depărtarea la care se află.

Își strînse buzele, și privi înainte :

— Peste douăzeci de minute va fi întuneric, insula pe care am observat-o se va afla la mai puțin de o jumătate de milă, dar submarinul ne va acosta. Ar fi o șansă, o șansă a dracului de mică, totuși...

Privi din nou cu binoclul la submarin și clătină încet din cap :

— Da, cred că îmi aduc aminte, tunul acela de 3,7 are un scut blindat pentru servanți, probabil prins cu un fel de balamale, căci este pliant.

Tăcu, privind gînditor spre căpitan :

— O situație destul de complicată, nu-i așa, sir ?

— Nu te pot urmări, Johnny, răspunse Findhorn cu o voce care trăda din nou oboseală ; mi-e teamă că nu mă mai ajută capul ; dacă ai vreo idee...

— Am ; nebunească, dar poate că se prinde.

Nicolson explică la repezeală și făcu un semn lui Vannier care manipula echea ; Vannier o trecu șefului de echipaj și se apropie.

— Mi se pare că nu fumezi, Vannier ?

— Nu, sir, răspunse acesta, privindu-l pe Nicolson ca și cum o luase razna.

— Totuși, la noapte ai să fumezi.

Nicolson se căută în buzunar, scoase un pachet de țigări și o cutie de chibrituri, i le predă, cu cîteva instrucțiuni.

— Te instalezi cît mai aproape de capătul pupa, dincolo de Van Effen. Și nu uita că totul depinde de dumneata.

După care se adresă lui Farnholme :

— Generale, un moment, vă rog !

Farnholme îl privi surprins, trecu greoi peste două banchete și se așeză lîngă Nicolson.

Acesta îl privi un moment în tăcere, apoi :

— Știți într-adevăr să folosiți carabina automată, Generale ?

— Asta-i bună, desigur, omule ! rosti cu emfază generalul ; m-aș putea lăuda că eu am inventat această jucărie drăcească.

— Cît de precis puteți ochi ?, insistă Nicolson, calm.

— Clasă mare, răspunse Farnholme, scurt ; sînt chiar campion, Mr. Nicolson.

— Clasă mare ? replică Nicolson, ridicînd a mirare sprîncenele.

— Da, campion de tir.

Răspunsul avea un ton neobișnuit, dar tot atît de calm ca întrebarea lui Nicolson.

— Îți propun să arunci o cutie de tinichea la o sută de picioare, pentru demonstrație : o fac ciur în două secunde.

Tonul era categoric, convingător.

— Nu-i nevoie de demonstrație, răspunse scurt Nicolson ; nici nu poate fi vorba acum de așa ceva. Ca să facem față japonezilor, nu avem printre noi nici măcar pe unul care să poată mînui praștia. Așteptăm totul de la dumneavoastră.

Repede și concis, i-a dat lui Farnhelme instrucțiuni, urmate de altele adresate tuturor celorlalți din barcă. Nu era timp de explicații amănunțite, care să-i dea siguranța că au fost înțelese : inamicul se afla prea aproape.

Spre vest, cerul era încă iluminat, încă strălucea, cu o radiere caleidoscopică de roșu, oranj și auriu ; la orizont, nori singuratici luau parcă foc, dar soarele apusese, estul era cenușiu și întunericul brusc al nopții tropicale cuprindea grăbit întinsul mării. Submarinul se apropia la traversul pupei tribord, sumbru, negru și amenințător în crepusculul tot mai accentuat, apa mării lucioasă se brăzda de o albeață fosforescentă de ambele părți ale cocii ; motoarele Diesel se încetineau pînă la un murmur în surdină ; gura neagră, amenințătoare a marelui tun prova se înclina și se mișca încet spre pupa bărcii, după cum aceasta oscila, fără cruțare, la cea mai mică deplasare. Se auzi o comandă tăioasă, ininteligibilă, de la turela submarinului ; la un gest al lui Nicolson, McKinnon opri motorul bărcii și coca metalică a submarinului hîrșîi de-a lungul brîului de acostare al bărcii de salvare.

Nicolson parcurse în grabă cu privirea puntea și turela submarinului. Marele tun din prova țintea în direcția lor, dar pe deasupra capetelor ; părea că încerca să vadă reacția : ajunsese la declinația maximă. Și tunul antiaerian ușor

de la pupă era îndreptat spre ei, chiar spre centrul bărcii de salvare : era o greșeală de calcul din partea lor, dar trebuiau să preia riscul. În turelă, se aflau trei inși, doi dintre ei înarmați : un ofițer cu un revolver și un marinar cu ceea ce părea a fi un pistol-mitralieră. Apoi cinci sau șase inși se aflau la piciorul turelei, numai unul dintre ei înarmat. Drept comitet de primire, era arhisuficient, dar mai puțin decît se așteptase Nicolson. El socotise că devierea bruscă, de ultim moment, a bărcii de salvare spre babord — o mișcare calculată ca să-i aducă de-a lungul laturii babord a submarinului, lăsîndu-i jumătate în umbră și în întunecimea dinspre est — putea provoca o teribilă suspiciune ; probabil însă, fusese interpretată ca o încercare panicată de a fugi, încercare ce nu s-a mai realizat, dîndu-și seama de inutilitatea ei. O barcă de salvare nu constituia o amenințare și comandantul submarinului era sigur că luase măsuri mai mult decît suficiente pentru firava rezistență ce ar opune.

Cele trei ambarcații — submarinul și cele două bărci de salvare — se mai deplasau cu vreo două noduri viteză, cînd, pornind de pe puntea submarinului, s-a lansat o parîmă care a ajuns șerpuind și s-a lovit de coca bărcii numărul unu. Vannier o prinse imediat și privi înapoi către Nicolson.

— Amarează cît mai bine, Vannier, se auzi vocea resemnată a lui Nicolson.

Se adresă apoi spre turelă :

— La ce ar folosi pumnii și două bricege ale noastre ?

— Cuminți, foarte cuminți vorbe, replică un ofițer japonez de pe turela submarinului.

Cu brațele încrucișate și gura tunului trecîndu-i peste umărul stîng, se exprima într-o engleză corectă, cu un

ton plin de satisfacție și zîmbetul ironic lăsa să i se vadă dinții albi contrastînd cu fața brună.

— O încercare de rezistență din partea voastră ar fi avut urmări neplăcute, pot spune, pentru noi toți, nu-i așa ?

— Du-te dracului ! mormăi Nicolson, dar destul de tare ca să audă și japonezul.

— Ce necuviință ! Ce lipsă de politețe, un adevărat anglo-saxon !

Ofițerul japonez își clătina capul simulînd părere de rău, dar în sine se bucura teribil. Brusc, se redresă, privi sever spre Nicolson peste gura tunului.

— Bagă de seamă !

Vocea îi șuiera ca o plesnitură de bici.

Calm, fără grabă, Nicolson scoase o țigare din pachetul oferit de Willoughby, tot atît de încet aprinse un chibrit, apoi țigarea sa și a lui Willoughby și aruncă chibritul peste bord.

— Așa da ! spuse ofițerul japonez, rîzînd scurt, disprețuitor ; un englez flegmatic ! Trebuie să-și mențină reputația chiar dacă îi clănțăne dinții de frică, mai ales cînd și echipajul său este de față ; și iată încă un fumător tot atît de flegmatic.

Pe deasupra corpului bărcii de salvare, apăruse capul lui Vannier cu o țigare între buze, pe care o aprinse de la un chibrit ținut în mînă.

— Să fiu al naibii, sînt foarte impresionat de atîta pasivitate britanică, se auzi vocea ofițerului.

Dar continuă, schimbînd brusc tonul :

— Destul cu prostiile, veniți imediat aici la bord, toți !

Îndreptînd gura tunului spre Nicolson :

— Dumneata, primul.

Nicolson se ridică în picioare, sprijinindu-se cu brațul de coca submarinului și ținînd strîns pe celălalt alături de corp.

— Ce dracu ai de gînd cu noi ?

Vocea îi era puternică, aproape un strigăt, cu un tremur bine simulat.

— Să ne omori ? Să ne torturezi ? Să ne arunci în blestematele lagăre de prizonieri din Japonia ?

Acum tonul vocii era serios, cu amestec de spaimă și mînie, căci Vannier încă nu aruncase chibritul aprins peste latura bărcii și un zgomot produs la fundul prova al bărcii fusese mai tare decît se așteptase.

— De ce dracu nu ne împuști acum pe toți, în loc să...

Năpraznic, tăind răsuflările, țîșni un vuiet de la fundul provei bărcii, însoțind dîre duble de scîntei, fum și flacără, ridicîndu-se în sus în văzduhul pe cale de întunecare, deasupra punții submarinului și la un unghi cam de treizeci de grade față de verticală ; la sute de picioare deasupra apei au explodat două sfere incandescente de foc, cînd cele două rachete cu parașută lansate din barcă s-au aprins aproape în aceeași clipă. Doar un om cu totul excepțional, complet lipsit de simțul curiozității ar rezista la impulsul involuntar, irezistibil de a privi la cele două rachete ce explodau departe în văzduh ; și echipajul japonez al submarinului era format din oameni obișnuiți : ca niște marionete manipulate de mîna unui maestru păpușar, toți și-au răsucit gîturile ca să vadă și, cu toții așa au murit, cu spinările pe jumătate întoarse spre barca de salvare și cu gîturile sucite spre a privi sus în văzduh.

Căci de pe barca de salvare au bubuit brusc carabine, puști și revolvere, larma lor se stinse în depărtări, ecourile se rostogoliră peste întinsa tăcere a mării netede și Nicolson striga ca toți ai săi să se culce pe fundul bărcii.

Chiar în timp ce striga, de pe puntea udă a submarinului s-au prăbușit două cadavre de marinari japonezi, căzînd pe pupa bărcii de salvare, unul parcă țintuit de copastia bărcii, celălalt, cu brațele inerte și picioarele bălăbăninde era să cadă peste micul Peter și cele două infirmiere, dar McKinnon a intervenit și cele două cadavre au căzut deodată în mare cu un plescăit comun.

A trecut o secundă, două, apoi trei ; cu pumnii strînși, într-o așteptare încordată, Nicolson sta în genunchi, privind în sus. La început, a auzit parcă un zgomot de pași și murmur grăbit de voci în dosul scutului marelui tun. A mai trecut o secundă, și încă una. Nicolson cerceta cu privirea de-a lungul punții submarinului, poate mai era vreunul în viață, gata la o moarte glorioasă pentru Împăratul lui. Nicolson cunoștea perfect curajul fanatic al militarului japonez. Dar domnea o liniște completă, liniște de moarte : ofițerul atîrna greoi peste turelă cu mîna încleștată pe țeava tunului ; revolverul lui Nicolson țintise bine și încă alți doi de pe turelă căzuseră în dosul scutului. La piciorul turelei, zăceau într-o grămadă grotescă, trei forme neînsuflețite. Cei doi servanți ai tunului antiaerian dispăruseră : carabina automată a lui Farnholme îi trăznise și căzuseră peste bord.

Tensiunea devenea insuportabilă. Nicolson știa că tunul cel mare nu avea un punct de declinație ca să poată atinge barca, dar își amintea de întîmplări povestite de ofițerii de marină militară referitoare la decapitări provocate de proiectile de tun naval trecînd pe deasupra capetelor.

Se pare că șocul detunăturii este fatal pentru cei aflați chiar dedesubt. Brusc, Nicolson își făcu reproșuri că își pierde timpul căutînd explicații și i se adresă repede lui Willoughby :

— Pornește motorul ! Înapoi, cît mai repede. Turela ne poate adăposti de gura tunului dacă...

Cuvintele s-au pierdut, au dispărut, acoperite de huietul unui foc de tun. Nu era propriu-zis un huiet, ci o bufnitură surdă, violentă ca o șfichiuire de bici lovind sălbatec timpanele, șocind prin intensitatea ei. Din gura țevii de tun, izbucni o lungă limbă roșie de flacără, ca de iad, aproape în rasul bărcii. Proiectilul căzu în mare, stîrnind o pînză fină de picături și o țișnitură de apă de pînă la cincisprezece picioare înălțime, apoi zomotul s-a stins, fumul s-a împrăștiat și Nicolson, scuturîndu-și cu putere capul buimăcit, și-a dat seama că erau în viață, că un japonez încerca frenetic să încarce iarăși tunul, că sosise momentul suprem.

— Pregătiți-vă, Generale !

Farnholme se ridică în picioare.

— Așteptați comanda, mai spuse Nicolson, privind în sus spre prova și, în același moment, se auzi detunătura unei puști.

— Nu l-am nimerit, exclamă Van Effen, decepționat ; am tras, căci apăruse un ofițer japonez privind peste marginea turelei.

— Rămîi în poziție de tragere ! îi ordonă Nicolson lui Vannier.

Se auzea cum micul Peter plîngea de spaimă, detunătura puștii îl îngrozise. Cu fața crispată, Nicolson îi strigă în continuare lui Vannier :

— Pistolul de semnalizare ! O pereche de flăcări roșii spre turelă ! Japonezii își vor concentra atenția asupra lor.

Aștepta reacția servanților tunului inamic, după care dădu comandă alor săi :

— Atenție la turelă și la bocaporturile de pe latura submarinului !

Au mai trecut vreo cinci secunde pînă cînd Nicolson a auzit zgomotul așteptat ; japonezul introdusese proiectilul în culată și o închidea.

— Acum ! strigă Nicolson, adresîndu-se lui Farnholme.

Acesta nici nu ridică pușca la umăr și trase cu patul sub braț, părînd că nu țintea undeva anume. Cu toate că nu ochise după tipicul obișnuit, a reușit mai bine decît se lăudase : au răpăit vreo cinci împușcături, nu mai mult, ochite toate spre gura marelui tun inamic și Farnholme se lăsă în jos, în grabă, spre fundul bărcii, tocmai cînd ultimul glonț atinse focosul percutant al proiectilului declanșînd o detunătură. Deflagrația avînd loc într-un spațiu restrîns, zgomotul exploziei proiectilului în interiorul țevii tunului a fost înăbușit, dar efectele au fost spectaculoase : marele tun s-a smuls de pe suport, bucăți zburătoare de metal sfărîmat s-au ciocnit zgomotos de turelă și au căzut șuierînd în mare, înconjurînd submarinul cu un cerc neregulat de stropi mari de apă. Echipajul tunului nici nu a avut vreme să-și dea seama că moare : o cantitate de trotil, capabilă să arunce în aer un pod, a explodat doar la o lungime de braț de capetele lor.

— Vă felicit și vă mulțumesc, domnule general !

Nicolson se ridicase din nou în picioare, căutînd să-și domine emoția, și adăugă :

— Vă rog să iertați tot ce am gîndit și am spus mai înainte despre dumneavoastră.

După care, se adresă șefului de echipaj :

— Cu toată viteza înainte !

Cele două semnale luminoase, scînteind roșu aprins, făceau o curbă prin aer și aterizau nevătămate în interiorul turelei, punînd în evidență rama bocaportului lucind în roșu puternic.

— Admirabil executat, Vannier, dumneata ai schimbat soarta luptei.

— Nicolson !

— Da, sir, răspunse Nicolson la chemarea căpitanului.

— N-ar fi oare mai bine să stăm pe aici ceva mai mult? Nu mai îndrăznește nimeni să scoată capul prin bocaporturi sau peste marginea turelei. Peste zece sau cinsprezece minute va fi destul de întuneric, și o să ajungem la insulă fără ca inamicii să ne mai atace.

— Nu cred că ar fi cazul, sir ; deocamdată cei din submarin sînt șocați sau buimăciți, dar foarte curînd vreunul din ei va începe să gîndească și, ca urmare, ne putem pomeni cu o aversă de grenade de mînă ; pot fi aruncate în barca noastră, fără ca cineva să-și expună măcar un deget și o singură grenadă înseamnă că s-a sfîrșit cu noi.

— Așa este, ai dreptate, răspunse Findhorn, reașezîndu-se obosit pe banchetă.

Și adăugă :

— Dă-i drumu, Nicolson.

Nicolson preluă echea, execută cu dificultate o întoarcere de o sută optzeci de grade, ocolind cu amîndouă bărcile pupa îngustă, în coadă de pește a submarinului, în timp ce patru oameni ai lui, cu arme în mînă, îi supravegheau neclintit punțile. Reduse apoi viteza odată ajuns în spatele punții de comandă a submarinului, ceea ce i-a permis lui Farnholme să distrugă și mecanismul delicat de tragere al tunului antiaerian, cu o rafală precisă de carabină automată. Căpitanul Findhorn aprobă în surdină performanța :

— S-a sfîrșit și cu tunul lor antiaerian ; te gîndești la toate, Nicolson.

— Sper că am făcut o treabă bună, sir, sper din toată inima.

Insula se afla cam la o jumătate de milă distanță de la submarin. La un sfert din drum, Nicolson se opri, pentru a lansa unul din cele două flotoare Wessex pentru semnal de primejdie ; rupse sigiliul discului, desfăcu furca de declanșare și, imediat, flotorul a fost aruncat peste pupă, dincolo de barca lui Siran. Îndată ce atinse suprafața apei, începu să producă un nor dens de fum colorat în oranj, fum care a rămas suspendat, nemișcat în crepusculul fără vînt, formînd un ecran impenetrabil între ei și inamicul de pe submarin. După vreo două minute, proiectile venite de la submarin au început să străpungă fumul oranj, șuierînd pe deasupra bărcii sau împroșcînd în apă în jurul ei, dar nici unul nu a produs pagube. Japonezii trăgeau la întîmplare și orbiți de mînie. La patru minute după lansarea peste bord a primului flotor cu fum, acum pe cale de stingere, a fost lansat un al doilea și, înainte ca și acesta să se fi consumat, bărcile au eșuat voluntar iar oamenii au debarcat pe insulă.

IX

De fapt, insula era mai mult o insuliță : de formă ovală, orientată cam de la est la vest, nu depășea trei sute de yarzi lungime și cam o sută cincizeci de yarzi lățime, de la nord la sud. Și nici nu era perfect ovală : cam la o sută de yarzi marea săpase goluri de ambele părți, practic opuse unul altuia, așa că insulița, putem spune, era împărțită în două. Ca precauție, Nicolson a înconjurat insula înainte de debarcare, apoi au tras bărcile pe o plajă și le-au amarat de două stînci solide în golful dinspre sud.

La est, dincolo de cele două golfuri, capătul îngust al insulei era jos, stîncos și pustiu, dar la vest creștea ceva vegetație : tufișuri pitice și un soi de buruiană piperniciă, iar la centru se ridica o mică înălțime de vreo cincizeci de picioare. La sud, pe acest mic deal, cam la jumătatea pantei, se afla o grotă ce putea servi de adăpost și într-acolo și-a condus Nicolson în grabă pasagerii, îndată ce au debarcat. Căpitanul și caporalul Fraser au trebuit să fie transportați cu targa, dar distanța era mică și la zece minute de la punerea bărcilor pe uscat, întregul grup era adăpostit în grotă, precum și toate proviziile, rezerva de apă și ceva echipament portabil, chiar ramele și furcheții.

La apusul soarelui s-a pornit o briză ușoară, dinspre nord-est se adunau nori pe cer, mascînd primele stele de

seară, dar era încă suficientă lumină și Nicolson a cercetat cu binoclul împrejurimile. A privit vreo două minute, l-a lăsat în jos și și-a frecat ochii. Fără să-i vadă, era conștient că toți cei din grotă îl urmăreau îngrijorați — toți, afară de micul Peter care moțăia, înfășurat într-o pătură, gata să adoarmă.

— Ei bine ? întrerupse Findhorn tăcerea.

— Submarinul se învîrtește în jurul capătului de vest al insulei, sir ; și foarte aproape de țărm.

— Nu aud nimic.

— Probabil merg pe acumulatori, nu știu de ce ; poate își dau seama că, deși ei nu ne văd, noi îi putem vedea, încă nu s-a întunecat complet.

Van Effen tuși, ca să-și limpezească vocea :

— Și ce credeți că va urma, Mr. Nicolson ?

— Nu prea știu, dar mi-e teamă că au intenții rele ; dacă le-a mai rămas în stare de funcțiune tunul mare sau cel antiaerian, ne fac praf în două minute.

Arătînd cu un gest către mica ridicătură ce delimita grota spre sud, abia vizibilă în amurg chiar de la șase picioare distanță :

— Cu puțin noroc, cred că această culme.le va opri proiectilele.

— Și dacă nu va fi așa ?

— O să vedem atunci ce-i de făcut, răspunse Nicolson, scurt ; poate că debarcă oameni în diferite puncte și ne înconjoară, poate vor întreprinde un atac frontal.

Privind din nou prin binoclu, continuă :

— Orice se va întîmpla, nu se pot întoarce acasă declarînd că ne-au lăsat teferi aici ; e ca și cum și-ar pune singuri capul sub satîr la propriu vorbind ; mai curînd își fac *in corpore* harakiri.

— Nici nu cred că se vor întoarce acasă, mai repede își fac harakiri, se auzi vocea gravă a lui Findhorn ; le-am omorît prea mulți camarazi.

Din spatele lor, parvenea un murmur de voci, curînd se opri și se auzi clar vocea lui Siran :

— Mister Nicolson !

Interpelatul lăsă binoclul și privi peste umăr :

— Ce dorești ?

— Am avut o discuție cu oamenii mei și vrem să facem o propunere.

— Adresează-o căpitanului, el este șeful.

Și Nicolson reluă privitul prin binoclu.

— Foarte bine, am să mă adresez atunci căpitanului : este evident — din păcate, aș putea spune — că nu aveți încredere în noi. Ne-ați obligat să stăm într-o barcă separată, cred că nu din cauză că nu ne îmbăiem de două ori pe zi. Considerați necesar — fără motiv, vă asigur — să ne supravegheați tot timpul. Sîntem o povară grea, aș putea spune, o responsabilitate. Cu permisiunea dumneavoastră, vă propunem să vă eliberăm de această responsabilitate.

— Dă-o dracului de vorbărie și spune exact ce dorești ! exclamă iritat Findhorn.

— Bine : vă propun să ne lăsați să plecăm, să nu mai aveți grija noastră ; preferăm să fim prizonieri la japonezi.

— Cum ! exclamă mînios Van Effen ; pe legea mea, sir, mai bine îi împușc pe toți !

— Te rog, îi replică Findhorn făcîndu-i cu mîna un gest de liniștire.

Privea curios spre Siran, era însă prea întuneric ca să-i distingă expresia feței și continuă :

— Sînt curios să aflu, cum gîndești, Siran, să vă predați : să coborîți dealul spre plajă ?

— Cam așa ceva.

— Și nu vă este teamă că vă vor împușca înainte de a vă fi predat ? Sau admițînd că ajungeți să vă predați, nu credeți că veți fi torturați sau omorîți ?

— Nu-i lăsați să plece, sir, se auzi vocea grăbită a lui Van Effen.

— Nu te frămînta, Van Effen, replică Findhorn.

Apoi se adresă lui Siran :

— Nici nu mă gîndesc să fiu de acord cu cererea voastră absurdă ; veți rămîne cu noi, deși, slavă Domnului, nu vă dorim deloc compania ; și să nu credeți că sîntem atît de proști.

— Mister Nicolson, zise Siran, desigur că dumnea-voastră...

— Taci ! i-o tăie scurt Nicolson ; ai auzit ce-a spus căpitanul Findhorn : crezi că sîntem naivi și stupizi ? Nici unul dintre voi nu și-ar risca prețiosu-i cap dacă ar fi cea mai mică șansă să-l împuște sau să-l maltrateze japonezii. Pariez o sută la unu că...

— Vă asigur..., încercă Siran să-l întrerupă.

Dar Nicolson îl opri, replicîndu-i cu dispreț :

— Nu-ți mai bate gura degeaba ; cine să te creadă ? Ești în cîrdășie cu japonezii, nu știu exact cum, și avem destule pe cap ca să ne mai facem noi înșine cadou încă șapte inamici.

După o pauză, Nicolson continuă gînditor, adresîndu-i-se lui Findhorn :

— Păcat că deocamdată doar i-ați promis acestui om că va fi spînzurat. Cred că Van Effen a avut dreptate : toate s-ar simplifica, dacă am împușca tot grupul. Probabil că tot vom fi obligați s-o facem cîndva.

După o pauză mai lungă, Findhorn vorbi calm :

— Ești foarte tăcut, Siran ; ai făcut poate un calcul greșit ? Nu crezi că ai comis o gafă ? Ai noroc că nu sîntem niște asasini, de teapa dumitale. Dar bagă de seamă, la cea mai mică provocare, vom trece la fapte, așa cum a propus Van Effen.

— Să faceți bine să vă grupați acolo, în fundul grotei, spuse Nicolson ; și nu strică să vă facem un control al buzunarelor.

— S-a și făcut, Nicolson, îl asigură Findhorn ; încă de noaptea trecută, pe navă, după ce ai plecat din sala de mese : s-a găsit un întreg arsenal... Se mai vede submarinul ?

— Exact la sud de noi, sir, la vreo două sute de yarzi distanță în larg.

A lăsat binoclul în jos și s-a retras în interiorul grotei : în turela submarinului se aprinsese un proiector și fascicolul lui alb strălucitor parcurgea rapid țărmul stîncos al insulei. S-a concentrat imediat asupra micului intrînd de mare, în coasta unde se aflau bărcile de salvare : după două secunde, s-a mișcat încet, în sus pe deal, în direcția grotei în care se ascundea grupul.

— Mister Farnholme ! se adresă imperativ Nicolson.

— Va fi o joacă pentru mine, mormăi acesta, înțelegînd ceea ce i se cerea.

Ridică carabina, o puse la umăr, ochii și trase, totul cu rapiditate. Carabina era cu un singur glonț, dar a fost destul : ecoul detunăturii se pierdea, dar s-a auzit de la distanță cum a plesnit sticla proiectorului și lucirea albă a luminii dispăru, rămînînd doar o urmă roșie care și ea pieri.

— Bine că vă avem cu noi, domnule general ! exclamă Findhorn ; cred că vom mai avea ocazii să apelăm la dumneavoastră... Mi se pare că cei de pe submarin nu

au fost prea inspiraţi aprinzînd proiectorul, nu-i aşa, Nicolson ? S-au ales cu o probă de ceea ce poate generalul.

— Nu cred că a fost o simplă inspiraţie, sir, răspunse Nicolson ; din contra, mi se pare că au procedat deliberat pentru a ne obliga să ne lăsăm descoperiţi : la lumina proiectorului, au aflat mai întîi unde sînt bărcile, iar după fulgerarea carabinei generalului, cunosc şi locul unde ne-am refugiat noi. Dacă nu procedau aşa, aflarea acestor două lucruri ar fi necesitat un timp destul de lung, ar fi trebuit să debarce şi poate să sacrifice cîteva vieţi pînă să ne găsească. În primul rînd, ei urmăresc să pună mîna pe bărci, nu pe noi. Dacă reuşesc să ne împiedice să plecăm de pe insulă, e foarte uşor să ne prindă şi, de preferinţă, la lumina zilei.

— Îmi pare rău că nu sînt de acord cu dumneata, spuse Findhorn încet ; pentru ei, problema bărcilor este secundară, le pot scufunda de pe submarin, cu tunul, fără să debarce ; nu avem cum să-i împiedicăm.

— Ar fi greu de pe submarin, replică Nicolson ; pe întuneric, ei nu văd unde sînt bărcile şi, ca să le scufunde, ar trebui să tragă toată noaptea focuri la întîmplare, cel puţin o sută. Este mai probabil că vor debarca ziua o echipă care să le distrugă fundurile şi chesoanele de aer [1] — ori le vor remorca sau le vor duce vîslind în larg.

— Dar... cum vor debarca de pe submarin ? întrebă Vannier.

— Înotînd, dacă va fi nevoie, dar cred că nu vor fi obligaţi, majoritatea submarinelor fiind prevăzute cu tot felul de tipuri de pui [2], lucru esenţial pentru o astfel de

[1] Flotor etanş din tablă, folosit pentru mărirea flotabilităţii bărcilor de salvare.

[2] Barcă mică, propulsată de o singură pereche de rame.

navă care operează în ape nu prea depărtate de țărm și ține contact cu trupele respective de pe numeroase insule.

Cîteva minute, nimeni n-a mai scos o vorbă. Micul Peter murmura în somn, Siran și oamenii lui șușoteau ceva în colțul cel mai îndepărtat al grotei, nu se distingea ce pun la cale. Willoughby tuși, spre a atrage atenția :

— „Vreme trece, vreme vine" și așa mai departe, începu el cu un citat ; dar eu am o idee.

Nicolson își reținu un zîmbet :

— Fii prudent, Willy.

— „Vulpea spune că sînt acri strugurii la care nu poate ajunge", continuă Willoughby, mîndru de zicalele sale ; planul meu este de o simplitate genială : hai să pornim mai departe pe mare.

— Strașnic ! exclamă Nicolson sarcastic ; vîslim fără zgomot la lumina lunii. Cît de departe crezi că vom ajunge ?

— Păcat că mă subestimați ! Willoughby se avîntă în sferele înalte ale rațiunii pure și onorabilul ofițer secund își tîrîie picioarele în noroi. Nu-i nevoie să vîslim, folosim motorul !

— Ce spui ? Și cum îi vei convinge pe japonezi să-și pună vată în urechi, ca să nu-l audă ?

— Dacă mă lăsați să meșteresc eșapamentul motorului ca să-i pun niște plăci deflectoare, vă garantez că nu se mai aude nimic nici de la o sută de yarzi distanță. E adevărat, pierdem ceva din viteză, nu prea mult. Și chiar dacă ne aud, știți prea bine ce greu se localizează noaptea pe mare dincotro vine un sunet slab. Stimabililor, libertatea ne face cu ochiul, să nu pierdem ocazia.

— Dragă Willy, începu cu blîndețe Nicolson, trebuie să te pun la curent cu unele noutăți : detectarea sunetelor în timpul nopții nu mai depinde de urechi și japonezii sînt și

ei la curent, folosesc hidrofoane foarte sensibile, nu le pasă dacă înăbuși eșapamentul, simpla învîrtire a elicei în apă le este de ajuns.

— Dracu' să-i ia, spuse Willoughby, furios.

Tăcu un moment, apoi vorbi din nou :

— Să nu dispere nimeni, Willoughby va găsi altă soluție.

— Nici nu mă îndoiesc, replică Nicolson, prietenește ; nu uita însă că musonul de la nord-vest mai durează încă vreo două luni și ar fi ușor de manevrat dacă... Jos ! toată lumea jos la pămînt !

Primele proiectile au răpăit în jurul lor, ricoșînd pe stînci și șuierînd cu răutate pe deasupra : de pe submarin pornise un baraj de focuri. Se apropiase de țărm, canonada răsuna parcă produsă de o duzină de tunuri sau mitraliere, toate trăgînd odată. Sigur, cineva de la bord reperase fulgerarea carabinei lui Farnholme și acum ripostau precis și violent.

— A fost cineva rănit ? Nimeni n-a fost rănit ?

Era vocea lui Findhorn, joasă și răgușită, greu de auzit în vacarmul canonadei.

Răspunsul a venit mai tîrziu, cînd Nicolson a confirmat :

— Cred că nimeni, sir ; de fapt, doar un singur ins a rămas expus, nu s-a trîntit la pămînt.

— Destul de bine... și nu este acum momentul să trecem la represalii, se auzi vocea lui Findhorn ; nu este cazul ca cineva să-și mai expună capul.

Apoi, mai încet și mai liniștit, adăugă :

— Nu mai înțeleg nimic, Nicolson : Zero-urile ne-au menajat cînd evacuam *Viroma*, submarinul nu s-a grăbit să ne scufunde barca și hidroavionul ne-a lăsat în pace chiar după ce am dat lovituri grele camarazilor lui de pe

submarin. Dar acum par porniți să ne masacreze. Nu înțeleg nimic din toate astea.

— Nici eu, sir, a fost de acord Nicolson.

El tresări involuntar cînd un proiectil se înfipse în peretele de pămînt al grotei, la două picioare deasupra capului și adăugă :

— Să stăm liniștiți aici, cu capul în nisip ca struțul, sir ; canonada este doar o simulare, de fapt ei caută să pună mîna pe bărci. Altminteri, atacul contra noastră nu are nici un sens.

Findhorn aprobă cu un gest :

— Și ce crezi că trebuie să facem ? Mă tem că personal nu mai sînt bun de nimic, Nicolson !

— Cît trăiți, sînteți un bun șef al nostru, sir, spuse Nicolson, căutînd a fi cît mai convingător ; dați-mi voie să merg cu cîțiva oameni jos la țărm ; trebuie să împiedicăm cu orice preț distrugerea sau capturarea bărcilor.

— Ai dreptate ; du-te, nu pot decît să-ți urez noroc !

După cîteva secunde, într-o pauză a canonadei, Nicolson cu cîțiva oameni au ieșit pe furiș din grotă și au pornit în josul dealului. Nu au făcut nici cinci pași, Nicolson îi șopti ceva la ureche lui Vannier, îl prinse pe general de braț și se retrase spre capătul de est al grotei. Au stat jos, cercetînd cu atenție întunericul. Apropiindu-și buzele de urechea generalului, Nicolson îi șopti :

— Nu uitați că ne riscăm viața.

Deși întuneric, înțelese că Farnholme aproba cu un gest.

Nu au așteptat mult : după cincisprezece secunde au auzit un zgomot slab, prudent de pași, apoi vocea tare, răgușită a lui Findhorn, întrebînd ceva. Nu a urmat nici un răspuns, dar s-a auzit ceva mișcînd, apoi zgomot de pași grăbiți ; țăcănitul produs de aprinderea lanternei lui Nicolson a permis să se vadă niște fugari încovoiați, cu

brațele ridicate. Imediat carabina automată a lui Farnholme a trăznit, trupurile fugarilor s-au prăvălit bufnind, după care liniștea întunericului a devenit mai adîncă.

— Ce idiot sînt ! exclamă Nicolson ; am uitat complet de Siran și complicii săi.

Ieși pe furiș din grotă, acoperind lumina lanternei cu mîna și smulse armele, niște securi încă încleștate în mîinile morților, pe care îi examină un moment la lumina lanternei.

— Sînt cele două securi din barca de salvare numărul doi, sir, se auzi o voce ; au vrut să-și încerce norocul, din proprie inițiativă.

Nicolson lumină cu lanterna celălalt capăt al grotei : vocea era a lui Siran, care sta acolo cu figura calmă și inexpresivă. Nicolson știa că, de fapt, el era vinovatul, blestematul vinovat, că trimisese trei din oamenii lui, în timp ce el însuși stătea în siguranță. Mai știa că figura lui Siran va rămîne calmă, impenetrabilă, negînd orice cunoștință despre ispravă ; morții nu vorbesc și cei trei erau morți de-a binelea. Nu mai era timp de pierdut.

— Vino încoace, Siran.

Vocea lui Nicolson era tot atît de inexpresivă ca și figura lui Siran.

— Noi, cei rămași, nu vă vom mai face necazuri, sir, începu Siran.

Se ridică în picioare și făcu cîțiva pași dar, lovit cu sete în dosul urechii de patul Coltului lui Nicolson, se prăbuși ca un trunchi de arbore retezat. Lovitura care a răsunat ca o explozie era suficientă să-i spargă craniul, dar Nicolson, urmat îndeaproape de Farnholme, a plecat înainte ca Siran să cadă la pămînt ; de la început pînă la sfîrșit, episodul n-a durat decît treizeci de secunde.

Împreună cu Farnholme au alergat cît îi ţineau picioarele în josul pantei, poticnindu-se, alunecînd, ridicîndu-se şi fugind mai departe. La treizeci de yarzi de plajă, au auzit o răpăială bruscă de împuşcături, strigăte de durere, înjurături, voci stridente proferînd cuvinte nedesluşite, altă rafală, apoi din nou zgomote de luptă şi împroşcături violente ca de oameni care luptă corp la corp în apă. La zece yarzi de marginea apei, tot alergînd cît îl ţineau picioarele, cu mult înaintea lui Farnholme, Nicolson aprinse lanterna : a apărut un vălmăşag de oameni luptîndu-se furios în apa nu prea adîncă dimprejurul bărcilor, a zărit un ofiţer japonez aplecat deasupra lui McKinnon, căzut la pămînt ; ofiţerul ţinea în mînă o sabie sau o baionetă pregătită pentru decapitare, dar McKinnon sări înapoi cu un braţ în jurul gîtului ofiţerului şi îl împuşcă în spate cu un foc de revolver, săltînd în picioare ca o pisică. Aprinzînd iarăşi un moment lanterna, Nicolson îl văzu pe Walters luptîndu-se cu un marinar japonez şi împroşcînd apa mîloasă prin rostogolirile lor ; nu era cazul să intervină, nu se prevedea care va reuşi să-l omoare pe celălalt. A ridicat fascicolul de lumină al lanternei pentru a examina bărcile.

Una dintre ele era aproape eşuată, paralel cu ţărmul. Pînă la genunchi în apă, conturaţi puternic în lumina lanternei, doi marinari japonezi se aflau aproape de pupă, unul aplecat cu capul în jos, celălalt în picioare, cu un braţ ridicat şi mîna dreaptă depărtată în spatele capului. Zăpăciţi şi orbiţi de lumina lanternei, cei doi japonezi au rămas cîtva timp nemişcaţi în poziţiile respective, secvenţă statică dintr-un balet de coşmar ; apoi, perfect la unison, împietrirea s-a transformat în acţiune convulsivă, cel aplecat îndreptîndu-se şi căutînd să scoată cu mîna ceva, desigur, o grenadă, din sacul de plasă legat de

centură ; celălalt, lăsîndu-și în jos umărul stîng și fandînd ; în timp ce ținea și el ceva cu brațul întins, căzu trăsnit ; Nicolson tocmai își pregătise Coltul și voia să apese pe trăgaci, dar a înțeles că era prea tîrziu.

Prea tîrziu pentru Nicolson, dar mai ales pentru marinarii japonezi. Încă o dată au încremenit ca niște stane de piatră, opriți parcă brutal de o mînă invizibilă, apoi au început să se miște iar, de astă dată lent, foarte lent, pivotînd cu încetineală interminabilă pe picioarele pironite. Nicolson a stins lanterna și din pocnitura carabinei lui Farnholme, căci el fusese autorul, rămase doar un ecou. Japonezii au căzut cu fețele înainte, unul direct în apă, celălalt la pupă peste copastia bărcii de salvare ; zgomotul căderii se pierdu însă într-o bufnitură și o fulgerare de un alb orbitor : explodase grenada pe care o ținuse în mînă japonezul.

După iluminarea vie produsă de explozia grenadei, întunericul părea și mai adînc, domnind peste tot, peste țărm, peste apă și în văzduh, pretutindeni și impenetrabil. Doar departe, spre sud-vest, cîteva stele licăreau slab pe cerul negru-violaceu dar și ele au fost stinse una cîte una de norii încă deslînați care apăreau deasupra liniei orizontului. Întuneric, tăcere desăvîrșită, nici un sunet, nici o mișcare.

Nicolson a riscat o rapidă examinare a situației cu lumina lanternei, apoi a stins-o : toți oamenii lui erau acolo, toți în picioare, iar inamicul încetase de a mai fi un pericol, doar cadavre cuminți în întuneric. Japonezii nu avuseseră noroc : nu se așteptau să fie atacați, crezînd că toți cei salvați de pe *Viroma* se aflau la adăpostul grotei, ferindu-se de canonada simulată a submarinului ; siluetele lor se profilaseră noaptea pe mare mai bine decît pe uscat, oferind o țintă admirabilă pentru Farnholme și

se aflau în poziţie cu totul dezavantajoasă, chiar din momentul cînd coborîseră din bărcile de cauciuc cu care veniseră pe mare.

— Este cineva rănit ? întrebă în şoaptă Nicolson.

— Walters, sir, răspunse Vannier, tot în şoaptă ; cred, destul de grav.

— Ia să-l văd.

Nicolson se apropie şi aprinse lanterna : Vannier sprijinea încheietura mîinii stîngi a lui Walters, în dreptul degetului mare se vedea o rană largă, sîngerîndă, jumătate din încheietură fiind fracturată. Vannier îi strînsese braţul cu o batistă în chip de garou, aşa că sîngele roşu aprins pulsa doar încet din rană. Nicolson stinse lanterna, întrebînd :

— Cuţit ?

— Nu, baionetă, răspunse Walters cu voce mult mai puţin îngrijorată decît a lui Vannier. Împinse cu piciorul forma de corp omenesc ghemuită jos în apă, spunînd :

— Asta m-a procopsit.

— Mi-am închipuit, răspunse Nicolson ; dar nu-i de joacă cu fractura, cere-i lui Miss Drachmann să-ţi dea un prim ajutor. Mi-e teamă că va trece multă vreme pînă vei putea folosi mîna din nou.

Nicolson căuta să-l menajeze ; în sinea sa, gîndea cu amărăciune că „multă vreme" însemna, de fapt, „niciodată" : tendoanele erau rău sfîrtecate, sigur că nervul radial era secţionat. În orice caz era certă o paralizie.

— Mai bine asta, decît o fractură a inimii, glumi curajos Walters : dar mă puteam lipsi şi de aşa ceva.

— Du-te sus la grotă cît mai degrabă ; ceilalţi, mergeţi şi voi cu el — şi nu uitaţi să vă faceţi recunoscuţi cînd vă apropiaţi : căpitanul nu ştie dacă sînteţi de-ai noştri

și stă totdeauna cu revolverul la îndemînă. Dumneata, McKinnon, rămîi cu mine.

Se opri brusc, auzind ceva împroșcînd prin apă, lîngă barca cea mai apropiată.

— Cine-i acolo ?

— Eu, Farnholme, fac ceva investigații, dragul meu... zeci de bucăți, chiar zeci de bucăți.

— Despre ce dracu vorbești ? întrebă Nicolson cam iritat.

— Grenade, saci întregi plini cu grenade. Tipul ăsta avea cu el un arsenal ambulant.

— Luați-le cu dumneavoastră, poate avem nevoie de ele ; și să vă ajute cineva.

Nicolson și McKinnon au așteptat pînă au plecat toți, apoi s-au apropiat prin apă de prima barcă. Tocmai cînd ajungeau la ea, din întunericul dinspre sud două mitraliere au deschis focul cu proiectile trasoare. Traiectoriile albe se stingeau în plescăituri și stropi de apă. Cînd și cînd ricoșa în afara apei un rateu scheunind subțire în întuneric ; și mai rar încă, se întîmpla că un proiectil pocnea într-una sau alta din cele două bărci de salvare.

Adăpostit în spatele uneia dintre bărci, doar cu capul deasupra apei, McKinnon atinse cu mîna brațul lui Nicolson :

— Oare ce-o să se mai întîmple, sir ?

În vocea domoală a highlandezului se distingea mai degrabă nedumerire decît spaimă ; Nicolson răspunse cu un rictus care, din fericire, nu se vedea în întuneric :

— Greu de spus, McKinnon ; probabil că grupa lor de debarcare trebuia să semnalizeze cu lanterna, sau în alt mod, dacă operația reușea. Au auzit zgomot, au observat mișcări pe țărm și cei de pe submarin se dau cu capetele de pereți, nu știu ce se întîmplă. Pînă la sfîrșit, probabil nu vor mai semnaliza și vor deschide focul.

— Păi, dacă tot așteaptă un semnal, ce-ar fi să le luăm înainte, să semnalizăm noi ?

— Minunată idee, McKinnon, chiar genială ! Sînt zăpăciți și își închipuie că oamenii lor de la țărm sînt și ei tot atît de buimăciți, așa că vor lua drept bun orice semnal vom emite.

Chiar așa s-a întîmplat. Nicolson și-a ridicat mîna peste bordul bărcii de salvare, a aprins și a stins la întîmplare lanterna, apoi repede și-a retras brațul. De la un artificier experimentat, aceste semnale trebuiau să primească un răspuns, dar de pe submarin nu s-a mai lansat nici o traiectorie de trasor. În schimb, cele două mitraliere și-au încetat brusc focul, noaptea a redevenit tăcută și calmă. Țărmul și marea parcă erau pustii, fără un semn de viață, și silueta estompată a submarinului nemișcat pe mare părea doar o umbră imaterială, cu totul ireală, mai mult închipuită decît aievea.

Nu mai avea rost ca Nicolson și McKinnon să se mai ascundă, ba chiar devenea periculos. S-au ridicat fără grabă în picioare și au inspectat bărcile de salvare la lumina lanternei : numărul doi, barca lui Siran era găurită în mai multe locuri, toate însă deasupra liniei de plutire, nu prea lua apă ; multe din chesoanele de aer respective erau perforate dar rămîneau destule nedeteriorate ca să asigure o marjă de securitate.

Altă era însă starea bărcii numărul unu, barca cu motor. Chiar dacă mai puține sau nici o împușcătură răzleață nu-i străpunsese coca, era totuși adînc intrată la apa puțin adîncă de lîngă țărm și fundul bărcii era inundat. Apa din interior era amestecată cu sîngele roșu scurs din cadavrul marinarului japonez îndoit peste copastie ; cadavrul era atît de sfîrtecat, încît cu greu se mai recunoștea că fusese o ființă omenească. Sub cadavru,

Nicolson descoperi explicația dezastrului : aceeași grenadă care îi sfîrtecase japonezului o mînă și mare parte din figură făcuse și o gaură în fundul bărcii, sfărîmînd fila de bordaj [1] pe optsprezece inci din lungimea ei precum și stingherul de gurmă [2] de partea tribord. Nicolson se redresă și privi la McKinnon, în penumbra luminii lanternei :

— O gaură în fundul bărcii, mormăi el : și pot să-mi trec capul, ba și umerii prin ea ; reparația ei o să ne dea al dracului de furcă.

Dar McKinnon nu-i răspunse : la lumina ascunsă a lanternei, examina interiorul bărcii și cînd vorbi, vocea îi era detașată, indiferentă parcă :

— Nu va mai fi cazul, sir : motorul, s-a terminat cu el.

După o pauză, continuă :

— Magnetoul, sir, probabil că grenada a explodat chiar lîngă el.

— Ei, drăcia dracului, magnetoul ? Poate că mecanicul II...

— Nimeni nu-l mai poate repara, sir, îl întrerupse calm McKinnon : n-a mai rămas nimic din el.

— Desigur că asta s-a întîmplat, aprobă Nicolson.

Se uită la magnetoul deteriorat, cîntărind toate implicațiile ce decurgeau din cele întîmplate și mai încercă :

— Și chiar n-a mai rămas nimic întreg din el ?

McKinnon nu răspunse direct, dar îi spulberă orice speranță :

[1] Porțiune din învelișul metalic sau lemnos, de o parte a chilei, de la prova la pupa, asigurînd rezistența longitudinală a bărcii.

[2] Element din osatura longitudinală a bărcii, tot cu rol de asigurare a rezistenței.

— Mă trec fiori cînd mă gîndesc în ce situație sîntem, sir.

Își clătina capul încet, privind prin interiorul bărcii chiar după ce Nicolson stinsese lanterna, apoi atinse ușor brațul acestuia :

— Știți ceva, sir ? Mai avem multe de îndurat, multe de tot, pînă să ajungem la Darwin, în Australia !

Numele ei complet era Gudrun Jörgensen Drachmann, Jörgensen fiind numele bunicului din partea mamei. Era pe trei sferturi daneză, avea douăzeci și trei de ani și se născuse la Odense [1], în 1918, chiar în ziua Armistițiului [2]. Locuise două scurte perioade de timp în Malaysia, dar restul vieții și-l petrecuse la Odense, pînă se calificase infirmieră și venise în august 1939 la plantația tatălui său de lîngă Penang [3].

Sprijinindu-și spatele de peretele grotei, cu mîinile încrucișate sub cap, Nicolson privea, fără să-i vadă, vălătucii întunecați de nori : era atent la cele ce-i spunea Gudrun, dorea ca ea să continue, să reînceapă, să nu se mai oprească. Oare cum era acel citat pe care Willoughby, iremediabil înveterat celibatar, i-l repetase totuși atît de des ? A, da ; din Regele Lear : „Vocea ii era totdeauna dulce". Ba, mai complet, citatul era : „Vocea ii era mereu dulce, blîndă și domoală" [4]. Și Willoughby susținea cu convingere că evitase să cadă în capcanele diabolice — proprii lui cuvinte — ale unei sacre căsătorii, datorită fap-

[1] Oraș în Danemarca, port la Marea Baltică.

[2] 11 noiembrie 1918, ziua în care s-a încheiat armistițiul care a pus capăt Primului Război Mondial.

[3] Oraș în Malaysia, centrul administrativ al statului cu același nume.

[4] Actul 5, scena 3.

tului că nu întîlnise o femelă — intenționat folosea acest termen peiorativ — care să aibă o voce totdeauna dulce, blîndă și domoală. Poate însă că dacă Willoughby ar fi avut și el parte de o convorbire de douăzeci de minute cu Gudrun, așa cum avea Nicolson acum, și-ar fi schimbat părerea.

Toate acestea îi treceau prin minte lui Nicolson, după ce se întorsese în grotă, raportase lui Findhorn și venise să vadă ce făcea micul Peter.

După ce Gudrun îi povestise pe scurt viața, ea tăcuse cîteva minute, nemaipronunțînd nici un cuvînt. Nerăbdător, din cînd în cînd Nicolson o privea, căutînd un motiv ca să continue conversația.

— Ești departe de casă, Miss Drachmann ; desigur, iubești Danemarca, patria dumitale.

Era doar pentru a spune ceva și l-a surprins îndîrjirea cu care tînăra a răspuns :

— Da, o iubesc !

Tonul era plin de ardoare, tonul cuiva care se referă la un lucru indiscutabil. „La dracu cu japonezii, dă-l dracului de submarin, mai bine să vorbesc cu fata asta", gîndi în sine Nicolson și întrebă :

— Dar Malaysia ? Cred că îi nutrești aceleași sentimente ?

— Malaysia ?

Tonul se schimbase și a fost acompaniat de o scuturare din umeri :

— M-am împăcat oarecum cu Penangul ; dar nu m-am împăcat deloc cu Singapore, pe care... îl detest !

Devenise brusc înverșunată, îi dispăruse calmul ; dar n-a ajuns să exprime toată profunzimea resentimentului, și-a dat seama că mersese prea departe. Și-a schimbat

tonul vocii, precum și subiectul conversației. Întinse mîna și atinse brațul lui Nicolson :

— Aș dori și eu o țigară, dar poate că mister Nicolson nu este de acord.

— Mister Nicolson, din păcate, nu prea este la curent cu bunele maniere.

I-a oferit pachetul de țigări, a aprins un chibrit și, în timp ce se apleca, din nou a simțit parfumul de lemn de santal și mireasma ușoară a părului ei, după care s-a redresat și s-a retras în umbră. Nicolson a aruncat chibritul și a întrebat-o cu blîndețe :

— De ce detești Singaporele ?

Pînă la răspuns, a trecut o jumătate de minut :

— Poate că am motive personale.

După un moment, Nicolson a continuat :

— Dar ce importanță mai au acum ?

De acord, ea i-a răspuns :

— Ai dreptate, chiar dacă este o simplă curiozitate din partea dumitale, ce importanță mai are acum ? Este un simțămînt ciudat și nu am vreun motiv ca să nu ți-l spun, poate fiindcă sînt convinsă că nu ai obiceiul de a manifesta curiozitate din simplă politețe.

A tăcut cîteva momente, vîrful țigării strălucea viu în umbră.

— Este purul adevăr că detest Singaporele : îl urăsc pentru că am mîndrie, mîndrie personală, pentru că știu cît prețuiesc și nu mă pot împăca cu ideea să locuiesc acolo. Poate că nu înțelegi multe din cele ce spun, Mr. Nicolson.

— Ai dreptate, o îndemnă prietenos Nicolson : și tocmai de aceea, te rog să continui.

— Nu sînt lucruri greu de înțeles, răspunse ea încet : sînt europeană, născută în Europa, am crescut și am fost

educată în Europa și mă consider daneză, la fel cu toți danezii. Am fost bine primită în orice casă din Odense, dar nu am fost invitată în nici o casă europeană din Singapore, mister Nicolson.

Încerca să mențină calm tonul vocii :

— Marfă necăutată, s-ar putea spune ; nu sînt o persoană cu care se cuvine să fii văzut împreună. Nu este plăcut să auzi spunîndu-se : „Are ceva sînge negru, dragul meu", și asta se spune cu glas tare, toți se uită la tine și tu nu mai dai niciodată pe acolo unde a avut loc scena ; știu, mama mea a fost malaieză, dar o lady după moda de altădată și...

— Nu te mai necăji, n-ai de ce. Îmi închipui cît de prost te-ai simțit ; și cei mai răi au fost englezii, nu-i așa ?

— Da, chiar așa.

Apoi, după o ezitare :

— De ce spui asta ?

— Cînd e vorba de clădit un imperiu sau de colonizare sîntem cei mai buni — dar și cei mai răi din lume ; Singapore este un teren de vînătoare foarte atrăgător pentru cei mai răi și te miri la ce se pot deda acești cei mai răi ai noștri. Se cred poporul ales cu o dublă misiune : să-și nenorocească ficații cu băutura într-un timp nemaipomenit de scurt și să descopere că cei care nu fac parte dintre aleși rămîn continuu conștienți că sînt sortiți să fie doar tăietori de lemne și sacagii pînă la sfîrșitul zilelor. Englezii mai sînt și buni creștini, stîlpi loiali ai bisericii — dacă se pot dezmetici din beție, la timp, duminică dimineața. Dar nu toți englezii sînt așa, nici chiar la Singapore ; ai avut nenorocul să ai de-a face doar cu specimene din prima categorie.

— Nu mă așteptam să vorbești astfel, replică ea surprinsă, cu voce joasă.

— De ce ? Spun exact ce gîndesc.

— Nu cred, și tocmai de aceea nu mă așteptam să te aud vorbind astfel... Niciodată n-aș fi crezut.

Cam stînjenită, adăugă :

— Culoarea pielei mele poate are importanță pentru dumneata.

— Probabil că da, dă-i înainte, răsucește cuțitul în rană.

Nicolson strivi țigarea cu călcîiul, vocea îi devenise aspră, aproape brutală :

— Îi dai prea multă importanță, fără rost. Singapore nu înseamnă toată lumea. Nouă ne placi așa cum ești și nu ne sinchisim de culoarea măslinie a pielei dumitale.

— Tînărul dumitale subaltern — mister Vannier — se cam sinchisește, murmură ea.

— Te înșeli, îți faci gînduri inutile ; cicatricea de pe obraz l-a impresionat de la bun început și de atunci îi este rușine s-o arate. Apoi, e foarte tînăr. Și căpitanului i se scurg ochii după dumneata : spune că obrazul dumitale are „translucidităţea ambrei".

Cu aer reprobativ, Nicolson continuă, în glumă :

— Un crai bătrîn !

— Nu-i adevărat, este extrem de bun cu mine și țin foarte mult la el.

După care, îngăduitoare :

— Nu-i chiar așa de bătrîn !

— Asta-i bună ! replică Nicolson ; cu un glonte în plămîni, chiar un tînăr e bătrîn !

Clătinînd din cap, adăugă :

— La naiba, mă ia gura pe dinainte ; iartă-mă te rog, nu vreau să te necăjesc. Nu crezi că ar fi mai bine să încetăm să mai încrucișăm spadele, Miss Drachmann ?

— Gudrun este numele meu.

Răspunsul cuprindea o invitație, complet inocentă, fără urmă de cochetărie.

— Gudrun ? Îmi place acest nume și ți se potrivește.

— Dar... nu crezi că ar fi cazul de reciprocitate ?

Aproape șoptit, cu drăgălășenie, ea continuă :

— Am auzit pe căpitan spunîndu-ți uneori „Johnny" ; este un nume frumos, în Danemarca se dă băieților mici ; cred că ar trebui să mă obișnuiesc să-l folosesc.

— Fără îndoială, spuse Nicolson, stînjenit ; dar știi...

— Știu ce vrei să spui, îl întrerupse ea, rîzînd, și el se simți și mai stînjenit ; nu trebuie să-ți spun „Johnny" în fața echipajului ! Nu merge decît mister Nicolson.

Șovăind, continuă :

— Crezi că „sir" ar fi mai potrivit ?

— Deloc ! începu Nicolson, dar se opri căci îl umfla și pe el rîsul abia perceptibil al tinerei ; folosește orice nume vrei, probabil îl vei nimeri pe cel mai potrivit.

Se ridică, se duse la ieșirea grotei, unde preotul musulman făcea de gardă, îi spuse cîteva cuvinte, apoi coborî dealul pînă unde sta de veghe Van Effen, supraveghind singura barcă utilizabilă. Discută și cu el cîteva minute, dacă mai era cazul să păzească barca, și reveni sus la grotă. Gudrun Drachmann încă nu se culcase, sta alături de micul Peter. Nicolson se așeză și el lîngă ei.

— Nu este cazul să stai de veghe toată noaptea, nu i se va întîmpla nimic lui Peter ; de ce nu te culci ?

— Spune-mi drept, întrebă ea cu voce joasă, mai există speranță să scăpăm cu bine ?

— Nici una.

— Răspunsul este sincer și direct, recunoscu ea ; cît va dura ?

— Pînă mîine la prînz, apreciind foarte larg. Este sigur că submarinul va trimite o patrulă care mai întîi va

debarca pe mal sau va încerca să debarce. Apoi vor cere ajutor — dacă avioanele nu vor apărea din proprie inițiativă — de îndată ce se va face ziuă.

— Poate că cei de pe submarin cred că sînt suficienți, poate că nu vor mai cere ajutor : cîți...

— Oricîți, îi facem praf pe toți ! exclamă Nicolson cu hotărîre ; au nevoie de ajutoare și sigur că le vor primi. Apoi ne vor ataca ; dacă nu ne vor omorî pe toți cu bombe sau proiectile, pe dumneata, pe Lena și pe Miss Plenderleith vă vor lua prizoniere, pe mine, sper că nu.

— Știu, de la Kota Bharu, cum se comportă, spuse ea, înfiorîndu-se ; sper că nici eu nu voi cădea prizonieră ; dar micul Peter ?

— Cu Peter este drama, spuse cu amărăciune Nicolson ; cine va avea grijă de un băiețaș de doi ani ?

Își dădea seama că se atașase tot mai mult de copil, mai mult decît își mărturisea și, dacă soția lui, Caroline, ar fi trăit...

— Nu putem face nimic ? îi întrerupse gîndurile vocea Gudrunei.

— Mi-e teamă că nu, doar să așteptăm.

— Poate... poate atacați submarinul... și faceți ceva.

— Da... știu : cu săbiile în dinți, îi capturăm și mergem cu submarinul, triumfători, acasă. Ai citit multe cărți de aventuri copilărești, Gudrun.

Înainte ca ea să fi răspuns, se ridică și îi cuprinse brațul :

— O glumă fără rost, iartă-mă ; desigur, nu va fi cazul să procedăm astfel.

— N-am putea s-o ștergem cu barca fără să ne audă sau să ne vadă ?

— Dragă fată, a fost primul lucru la care ne-am gîndit. Am putea încerca, dar nu vom ajunge departe. Cei de pe

submarin sau avioanele lor ne-ar descoperi în zori și dacă nu vom fi uciși, vom muri înecați. Ciudat, Van Effen era și el de acord cu o asemenea încercare, dar n-ar fi decît o sinucidere rapidă, sfîrși el scurt.

Ea rămase cîteva momente pe gînduri, apoi :

— Crezi că putem să plecăm fără să fim auziți ?

Nicolson zîmbi :

— Stăruitoare mai ești ! Da, ar fi posibil, mai ales dacă am crea o diversiune undeva pe insulă spre a le abate atenția ; dar cum să reușim așa ceva ?

— O speranță ar fi să-i facem pe cei de pe submarin să creadă că am plecat. S-ar putea ca doi sau trei dintre ai noștri să plece cu barca, de exemplu spre una din micile insule pe care le-am văzut ieri, în timp ce ceilalți am produce o diversiune.

Acum ea vorbea repede, însuflețită :

— Cînd submarinul ar observa că am plecat, ar lua-o și el din loc și...

— Ar merge drept la insulițele alea — singurul loc spre care ne-am îndrepta — ar descoperi că cei plecați sînt doar o parte dintre noi, i-ar ucide, ar scufunda barca, s-ar întoarce înapoi, aici, pentru a termina și cu restul.

— Vai, exclamă ea, abătută, nu m-am gîndit la toate !

— Dumneata nu te-ai gîndit, dar e sigur că prietenii noștri japonezi o vor face. Ascultă, Miss Drachmann...

— Gudrun, amintește-ți că așa am hotărît !

— Iartă-mă, Gudrun ; dar ce-ar fi să nu-ți mai frămînți mintea cu toate astea ? De ce să te apuce durerea de cap ? Am cumpănit toate și n-am găsit nici o soluție. Și acum, voi încerca să dorm nițel, peste puțin timp trebuie să-l schimb la veghe pe Van Effen.

Tocmai cînd era pe cale să adoarmă, îi auzi din nou vocea :

— Johnny !

— Vai de mine, suspină el, iar ai o inspirație ?

— Chiar așa, m-am mai gîndit și...

— Teribil ești de insistentă, o întrerupse Nicolson cu un oftat de resemnare. Despre ce-i vorba ?

— Ce-ar fi dacă am rămîne aici pînă la plecarea submarinului ?

— Unde vrei să ajungi ?

— Răspunde-mi, te rog, la întrebare, Johnny.

— N-ar fi rău, din contra, ar fi un lucru bun și dacă putem sta aici ascunși, neștiuți, o zi sau două, probabil că ei ar renunța să ne mai caute, cel puțin în grotă. Dar cum propui să-i convingem că noi am șters-o și să plece cu submarinul ? Să ne ducem peste ei ca să-i hipnotizăm ?

— Nu e chiar o prostie, răspunse ea calm ; în zori, dacă văd că barca noastră a plecat — barca cea bună, evident — vor crede că am plecat cu ea, nu-i așa ?

— Sigur că vor crede, un om normal așa ar raționa.

— Oare nu există pericolul ca ei să fie bănuitori și să facă totuși cercetări pe insulă ?

— Ce-ți mai trăsnește prin cap ?

— Te rog, Johnny, ascultă-mă fără să mă întrerupi.

— Bine, mormăi el, și iarăși iartă-mă. Nu, cred că nu-și vor mai bate capul să ne mai caute aici. Și după aceea, Gudrun ?

— Să ascundem barca pentru ca ei să creadă că am plecat.

— Să ascundem barca ? Oriunde am acosta-o la țărmurile insulei, japonezii o vor găsi în prima jumătate de oră. Iar în interiorul insulei, nu putem s-o ascundem, este prea grea ca s-o tragem pe uscat și operația ar face atîta zgomot, încît ne-ar auzi și ne-ar împușca pe toți, chiar

pe întuneric, mai înainte s-o fi deplasat cu zece picioare. Și chiar dacă am reuși s-o tîrîm, pe această nenorocită insulă nu există măcar un pîlc de tufișuri ca să ascundem o bărcuță, darămite o barcă de salvare de douăzeci și patru picioare lungime ! Îmi pare rău, dar nu merge ; pe mare sau pe insulă, oriunde am ascunde-o, japonezii o vor găsi, chiar cu ochii închiși.

— Dar eu nu propun s-o ascundeți acostată la țărm sau pe uscat, replică ea calmă ; eu propun s-o ascundeți *sub* apă.

— Cum ! exclamă Nicolson sărind în picioare, privind-o în întuneric.

— Facem o diversiune la unul din capetele insulei, spuse ea repede ; ducem barca la celălalt capăt, de exemplu, în micul golf de la nord, o umplem cu pietre, scoatem bușonul de la fund, sau cum îi spuneți, o scufundăm în apa mai puțin adîncă iar după plecarea japonezilor...

— Ai dreptate, exclamă Nicolson cu voce admirativă ; asta merge ! Doamne, Gudrun, soluția merită să fie încercată.

Vocea îi devenise șoaptă, se ridică brusc, strînse în brațe pe tînăra care protesta rîzînd ; cu un sentiment de adîncă bucurie și speranță renăscută, Nicolson se tîrî grăbit spre cealaltă parte a grotei :

— Mr. Findhorn, Vannier, McKinnon, treziți-vă cu toții !

Au avut și norocul că totul a mers fără necazuri. Au fost unele discuții în privința modului de diversiune — unii susținînd că, desigur, căpitanul submarinului sau cel care a preluat comanda va deveni bănuitor dacă se folosește o diversiune prea vădită, dar Nicolson a fost de părere că cineva destul de stupid ca să fi trimis o patrulă să

debarce chiar la țărmul unde erau bărcile, în loc să fi executat un atac de flanc, era sigur că n-avea nici suficientă perspicacitate ca să nu cadă în cursă ; insistențele lui au avut cîștig de cauză. Mai mult, vîntul se întorsese spre nord, devenind un argument în sprijinul propunerii sale. Evenimentele i-au dat dreptate.

Lui Vannier i s-a dat rolul de momeală și l-a interpretat inteligent, tocmai la timp : vreo zece minute s-a plimbat pe țărmul capătului de sud-vest al insulei, aprinzînd intermitent o lanternă, la intervale neregulate. Avea cu el binoclul de noapte al lui Nicolson și îndată ce a observat că umbra întunecată a submarinului începe să se deplaseze silențios, acționat cu acumulatori, a încetat să mai semnalizeze cu lanterna și s-a adăpostit în spatele unei stînci. Două minute mai tîrziu, submarinul se îndrepta direct spre el și a ajuns la cel mult o sută de yarzi în larg ; atunci Vannier s-a ridicat, a răsucit dispozitivul de declanșare al uneia din lumînările fumigene plutitoare cu care era prevăzută barca numărul doi și a aruncat-o cît mai departe, pe mare. După treizeci de secunde o briză ușoară din nord a dus spre submarin un fum portocaliu, dens care i-a învăluit și i-a sufocat pe cei de pe turelă, orbindu-i.

Durata normală de ardere a unei lumînări fumigene plutitoare, de patru de pînă la cinci minute, a fost mai mult decît suficientă : patru oameni, cu ramele înfășurate în cîrpe ca să nu producă zgomot, au îndreptat barca numărul doi spre țărmul din dreapta insulei, unde au ajuns tocmai cînd cutia de tablă a lumînării fumigene începea să sfîrîie încet, semn că se stinge. Submarinul a rămas nemișcat unde se afla. Nicolson a îndreptat pe tăcute barca de salvare lîngă un mal abrupt al golfului care pătrundea adînc de la nord ; acolo îl așteptau Farn-

holme, preotul Ahmed, Willoughby și Gordon, cu o enormă grămadă de bolovani gata adunată.

Willoughby a insistat să se demonteze rezervoarele de aer comprimat — conștiința lui de mecanic nu se împăca cu perforarea lor. Dar, cu puținele scule pe care le aveau la îndemînă, operația ar fi necesitat prea mult timp și ar fi cerut lumină pentru a fi adusă la îndeplinire ; pe deasupra, mai provoca mult zgomot și comandantului submarinului îi putea trece prin minte să organizeze o patrulare prin toată insula cu ajutorul cartușelor de iluminare. În orice caz, trebuiau să îndeplinească operația plănuită.

Lucrînd cu iuțeală și într-o tăcere desăvîrșită, au desfăcut bușoanele din fila de bordaj, au încărcat fundul bărcii cu pietre scoase din malul abrupt, avînd grijă să nu se înfunde găurile bușoanelor. După două minute, Nicolson a discutat ceva cu Farnholme și acesta s-a urcat repede sus pe deal : după cîteva secunde, a deschis de acolo focuri intermitente de armă în direcția submarinului, astfel ca bufniturile carabinei să se sincronizeze oarecum cu zgomotele metalice din nordul insulei, unde Nicolson și ceilalți demontau cadrul chesoanelor de aer și desfăceau rezervoarele de aer comprimat, lăsînd însă destule chesoane la locul lor pentru a asigura bărcii o flotabilitate suficientă.

Au tot pus pietre în barcă, prin găurile bușoanelor a pătruns tot mai multă apă, dar înăuntru și în afară barca rămînea la același nivel, aproape de partea de jos a copastiei, pînă cînd, cu ultimii cîțiva bolovani, barca a început să se scufunde încet sub suprafața apei, menținută în poziție orizontală cu barbetele [1] prova și pupa,

[1] Bucăți de parîmă din dotația bărcii de salvare, servind eventual la legarea sau remorcarea acesteia.

pînă ce chila se așează pe un fund de prundiș, la o adîncime de cincisprezece picioare de apă. Cînd s-au întors la grota de pe deal, au văzut o rachetă cu parașută înălțîndu-se de la capătul estic al insulei, traiectoria ei pierzîndu-se curbat spre nord-est. Vannier apreciase bine timpul și, dacă cei de pe submarin făceau cercetări acolo, găseau capătul insulei liniștit și pustiu, așa cum era acum și celălalt capăt. Pentru japonezi, rezultatul a fost o totală confuzie, le-au trecut prin minte zeci de presupuneri contradictorii și, la ivirea zorilor, au ajuns la concluzia că supraviețuitorii de pe insulă i-au păcălit, ștergînd-o în timpul nopții.

Asta a fost concluzia neîndoielnică la care au ajuns dimineața — o dimineață plumburie cu cerul acoperit de nori, cu vînt puternic și nici urmă de soare. Îndată ce s-a luminat de zi, pîndarii atenți de pe insulă, aflați în siguranță în spatele unor tufișuri, au văzut diverse figuri apărînd pe turelă, gesticulînd aprins, cu binocluri la ochi, căci în timpul nopții submarinul se deplasase destul de departe de țărm. Curînd, s-a auzit zgomotul motoarelor Diesel și submarinul a pornit-o în jurul insulei. S-a mai oprit o dată lîngă barca numărul doi rămasă la suprafață, au ochit-o cu tunul antiaerian și au deschis focul ; probabil că în timpul nopții mecanicii armurieri de pe submarin reparaseră tunul. Au tras doar șase focuri. Șase proiectile au fost suficiente pentru a transforma barca într-o epavă ciuruită, sfărîmată și, îndată ce ultimul proiectil a explodat în apa mării puțin adîncă. Dieselele au început să pulseze din nou, submarinul a pornit direct spre vest, cu mare viteză, și a cercetat cele două mici insule dintr-acolo. O jumătate de oră mai tîrziu, submarinul dispărea, la sud, sub orizont.

X

Nemișcată, înlemnită, barca de salvare sta pe tot atît de încremenita oglindă a suprafeței mării. Nimic nu se mișca, nimic nu se clintea, nici urmă de o briză cît de slabă care să mai unduiască luciul de oțel albăstrui al oceanului, lăsînd să se vadă cu precizie cel mai mic amănunt al bordajului în clinuri de ambele părți ale bărcii. O barcă încremenită, pe o mare parcă moartă, într-o lume înlemnită. O mare pustie, o întindere vastă de inexistență, estompîndu-se departe, la nesfîrșit, pretutindeni, și pierzîndu-se în cercul unui cer vast fără urme de nori. Nu se vedea nici un nor, nu se zărise nici unul în ultimele trei zile. Un cer teribil de senin, mai maiestuos în cruda-i indiferență, părînd încă mai vid din cauza soarelui orbitor, reverberînd ca un cuptor încins peste marea zădufită.

Barca părea și ea complet amorțită, dar nu era goală. Mai curînd plină, pînă la limita capacității, însă aspectul era înșelător. Sub puțina umbră a unor rămășițe zdrențuite de velă, bărbați și femei zăceau chirciți sau întinși pe banchete, pe băncile lopătarilor sau pe scîndurile de pe fund, unii în comă, alții cufundați într-un somn cu coșmare, cîțiva dormitînd, pe jumătate treji, complet nemișcați, economisindu-și cu grijă scînteia de viață ce mai dăinuia, precum și voința de a o menține vie. Așteptau să apună soarele.

Din tot acest grup de supraviețuitori epuizați și arși de soare, numai doi păreau să fie mai vioi. Erau tot atît de extenuați ca ceilalți, cu obrajii supți, cu ochii duși în fundul capului, cu buzele crăpate și vinețiile și cu pustule hidoase care supurau acolo unde îmbrăcămintea roasă de apa sărată și de arșiță lăsase porțiuni de piele nebronzată expuse la soarele arzător. Amîndoi se aflau la pupa și se cunoștea că erau în viață numai prin aceea că nu ședeau culcați. Dar după imobilitate, ai fi crezut că și ei erau morți sau încremeniți : unul avea mîna sprijinită pe ecbe, deși nici o adiere de vînt nu umfla velele sfîșiiate și de aproape patru zile nimeni nu mai era în stare să miște ramele ; celălalt, neclintit, stană de piatră, ținea în mînă un revolver și numai ochii arătau că mai trăia.

În barcă erau acum douăzeci de inși. Cu șase zile înainte, cînd au ridicat velele, pornind de la mica insulă din Marea Chinei de Sud, erau douăzeci și doi, dar rămăseseră douăzeci, doi muriseră. Pentru caporalul Fraser, slăbit și scuturat de friguri, nu mai existaseră speranțe că va supraviețui chiar dinainte ca proiectilele de pe Zero să-i fi sfărîmat pur și simplu brațul stîng atunci cînd, de pe acoperișul timoneriei *Viromei* înfruntase inamicul cu pușca. N-au mai avut medicamente, nici un fel de anestezic, dar se agățase de viață timp de patru zile și se sfîrșise doar cu patruzeci și opt de ore în urmă, păstrîndu-și calmul pînă în clipa ultimei agonii, cu brațul cuprins de cangrenă pînă la umăr. Căpitanul Findhorn se silise să-și amintească cît mai bine versetele serviciului funebru ; a fost aproape ultimul său act conștient înainte de a cădea și el într-o comă agitată, cu bolboroseli indistincte, din care părea puțin probabil că-și va mai reveni.

Celălalt care murise, unul din ultimii trei inși ai grupului Siran, se sfîrșise în după-amiaza precedentă. A avut o moarte violentă, din cauză că interpretase greșit zîmbetul oarecum prietenos și vocea domoală de highlandez a lui McKinnon. După moartea lui Fraser, Nicolson îi dăduse lui McKinnon și răspunderea supravegherii rezervei de apă potabilă și acesta găsise deschis ventilul unui rezervor, nu se știe cum ; în orice caz, rezervorul fusese plin și acum nu mai rămăseseră decît trei galoane pe fund. Nicolson a decis că fiecare avea dreptul la o rație de o uncie [1] și jumătate de apă, de două ori pe zi, drămuită cu cana gradată — obiect ce face parte din echipamentul obișnuit al oricărei bărci de salvare — pentru toți, cu excepția micului Peter care primea oricît dorea. N-au fost decît unul sau două murmure de protest, dar Nicolson nu le-a luat în seamă. În ziua următoare, cînd McKinnon îi înmîna lui Miss Drachmann a treia rație de apă pentru Peter din acea după-amiază, doi din oamenii lui Siran au pornit de la locul lor de la prova și au străbătut toată barca, înarmați cu un cavalet [2] greu, metalic. McKinnon a aruncat o privire rapidă spre Nicolson, a văzut că dormea — fusese de veghe aproape toată noaptea precedentă — și, calm, le-a spus celor doi să se întoarcă la locul lor, însoțindu-și cererea cu un gest al mîinii în care ținea revolverul. Unul din cei doi a ezitat, dar celălalt s-a repezit, mîrîind ca un animal, rotind cavaletul care, lansat, ar fi zdrobit țeasta lui McKinnon ca pe un pepene copt ; dar McKinnon s-a dat rapid deoparte, cu degetul apăsînd trăgaciul, inerția avîntului atacatorului l-a adus pe acesta cu capul înainte peste marginea

[1] Uncie (ounce) = 28,3 g.

[2] Bară verticală cu furcă sau locaș circular pe care se sprijină un catarg sau alt element rabatabil cînd este în poziție de repaos.

pupei, dar era mort cînd a căzut în apă. Fără un cuvînt, McKinnon și-a îndreptat Coltul spre celălalt, dar gestul era inutil : omul privea la fumul albăstrui care mai ieșea din țeava revolverului și figura îi era schimonosită de spaimă. S-a întors repede, împleticindu-se, la locul său de la prova.

Cînd au pornit, cu șase zile înainte, toate au mers la început bine. Aveau moralul ridicat și erau plini de speranțe. Chiar Siran, încă suferind de urmările comoției, colaborase cît mai mult posibil și oamenii lui așișderea ; Siran nu era deloc prost și își dădea bine seama că și supraviețuirea lor depindea de efortul comun : era o alianță de circumstanță, pe care o respecta cît timp îi va fi de folos.

Au plecat la treizeci și șase de ore după submarin, la douăzeci și patru de ore după ce ultimul avion de recunoaștere a trecut peste mica insulă, aviatorul fiind probabil convins că nu mai exista nici un semn de viață. Submarinul plecase la apusul soarelui, pe vreme de hulă ușoară și cu musonul suflînd continuu dinspre nord. Toată noaptea și aproape toată ziua următoare au navigat cu vînt din pupă și în tot acest timp pe cer nu s-a văzut nici un nor, n-au zărit decît o singură ambarcație, o prahu [1], departe spre est. Seara, cînd începea să se profileze spre vest capătul estic al insulei Banka [2], ridicîndu-se deasupra orizontului roș-auriu, au zărit un submarin emersînd la mai puțin de două mile distanță, apoi s-a depărtat liniștit spre nord. Nu era sigur că submarinul i-a văzut — barca de salvare era mai mult o nălucă pe marea și sub cerul ce se întuneca dinspre est —, și Nicolson, îndată ce submarinul a ieșit la suprafață, a coborît

[1] Luntre indoneziană.
[2] Insulă în Indonezia, la est de Sumatra.

velele oranj de control al cîrmei, prea vizibile. Se putea presupune că submarinul nu reperase nimic și a dispărut din vedere înainte de apusul soarelui.

În noaptea aceea au trecut prin Canalul Macclesfield, cea mai dificilă și mai periculoasă porțiune a parcursului, și dacă vîntul cădea, se inversa sau își schimba direcția, erau în orice caz pierduți, căci la ivirea zorilor deveneau clar vizibili de pe țărm. Dar alizeele au suflat constant dinspre nord, puțin după miezul nopții au lăsat Liat [1] de partea babord și au trecut de insula Lepar [1] cu mult înainte de răsăritul soarelui. Dar la amiaza acelei zile, norocul i-a părăsit.

Mai întîi, vîntul a căzut brusc, toată ziua au stat pe loc, la mai puțin de douăzeci și cinci de mile de insula Lepar. Tîrziu, după-amiază, a apărut dinspre vest un hidroavion zburînd greoi — poate același pe care îl mai văzuseră. S-a rotit aproape o oră pe deasupra lor, apoi a dispărut, fără să-i atace. Soarele tocmai apunea la orizont, începea o briză ușoară, tot dinspre nord, cînd a apărut un alt avion, tot dinspre vest, zburînd drept spre ei cam la trei mii de picioare. Acesta era însă un Zero de vînătoare, care în orice caz nu mai avea drept scop o acțiune de recunoaștere. Ajuns la o milă distanță, a picat șuierînd și din cele două tunuri jumelate de la încheietura aripilor cu fuselajul traiectoriile proiectilelor au țîșnit, ca niște pumnale roșii, în amurgul din ce în ce mai obscur ; proiectilele au brăzdat șiruri de picături pe suprafața placidă a mării, care au căzut peste neputincioasa și resemnata barcă de salvare, peste ea și în urma ei. Dar barca nu a fost chiar așa de neputincioasă, căci

[1] Două mici insule indoneziene separate prin canalul Macclesfield.

generalul Farnholme mai ţinea carabina în mîini cînd Zero-ul a executat o rotire scurtă şi a luat-o înapoi spre vest, spre Sumatra, cu fuselajul lucios dungat de prelingeri negre de ulei de motor. La mai puţin de două mile depărtare, Zero-ul s-a întîlnit cu hidroavionul care se întorcea şi ambele au dispărut împreună, estompîndu-se în zarea aurie a apusului de soare. Proiectilele trase de Zero găuriseră barca în două locuri, dar din fericire, numai o persoană a fost atinsă : o schijă de şrapnel rătăcită îl rănise destul de grav la coapsă pe Van Effen.

Nici nu a trecut o oră, vîntul a început să bată în rafale de pînă la şase sau şapte grade [1] şi o bruscă furtună tropicală s-a năpustit asupra lor, cu totul pe neaşteptate. A durat zece ore, zece interminabile ore de vînt şi întuneric, urmate de alte interminabile ore de ambardee şi tangaj, în timpul cărora, grupul pasagerilor epuizaţi din barcă au scos apa cu ispolul ca să-şi salveze viţile, înfruntînd valurile ce treceau peste pupă şi banchete şi se revărsau peste borduri. Apa ţîşnea continuu, prin peticile improvizate de pe fundul bărcii, iar dopurile de lemn cu care înfundaseră găurile nu au rezistat nici ele multă vreme. Condusă de Nicolson, barca a navigat spre sud cu vînt din pupa, cu focul coborît şi vela redusă la treime atît cît cerea viteza de guvernare [2]. Cu fiecare milă spre sud, se apropiau de Strîmtoarea Sunda, dar nu puteau face altceva decît să se lase în voia furtunii, chiar dacă direcţia nu era cea dorită ; cu pupa găurită, adînc intrată

[1] Aprox. 11—17 m/s, exprimat în grade pe scara Beaufort : la această tărie, trunchiurile copacilor se îndoaie, vîntul şuieră şi pe mare se formează valuri de 4—6 m înălţime.

[2] Viteza optimă realizată pentru a asigura guvernarea navei prin efectul cîrmei.

la apă, o ancoră de furtună [1] lansată la pupă i-ar fi tras la fund și era cu neputință să pună ambarcația la capă cu o ancoră la prova ; viteza mai mare, mai ales o viteză de guvernare mai mare, ar fi necesitat o suprafață de vele mai mare, care ar fi fost imediat smulsă provocînd poate chiar răsturnarea bărcii ; la o viteză de guvernare mai mică, leneșă și încărcată cu apă, barca ar fi venit sub vînt și ar fi fost trasă la fund în adîncul dintre două valuri înalte. Chinuitoarea noapte s-a sfîrșit tot atît de brusc cum începuse, dar abia atunci a urmat o adevărată agonie.

Aplecat pe timona nefolositoare, McKinnon sta înarmat, mereu atent, alături de Nicolson ; acesta căuta să-și stăpînească chinurile sfîșitoare, insuportabile provocate de sete, de limba umflată, buzele crăpate și spinarea bășicată de arșița soarelui ; încerca să aprecieze pagubele suferite, schimbarea completă, urmare a cumplitelor zile scurse de cînd se terminase furtuna, ore nesfîrșite de tortură sub biciuirea neîndurătoare a arșiței solare, sub un soare totodată cumplit de impasibil și neînchipuit de dușmănos, soare care se înfierbînta din ce în ce mai intolerabil, pînă îi aducea pe oamenii neputincioși, îndobitociți, la hotarele epuizării și prăbușirii fizice, morale și mintale.

Vechiul spirit de camaraderie pierise, dispăruse complet, parcă nici nu existase vreodată. De unde, la început, fiecare căuta să-și ajute vecinul, acum urmărea să se ajute numai pe sine însuși, complet indiferent la ce li se întîmpla celorlalți. Cînd fiecare își primea rația minusculă de apă, lapte condensat sau zahăr — biscuiții se terminaseră de două zile — o duzină de ochi avizi, ostili, urmăreau fiecare mișcare a mîinilor încleștate și a buzelor cră-

[1] Dispozitiv lansat cu o parîmă la prova bărcii pentru a opune rezistență la derivare ; se află de obicei în dotația bărcilor de salvare.

pate de sete, ca să se asigure că fiecare își primește rația cuvenită, nici o picătură sau fărîmitură mai mult. Aviditatea, foamea le lucea în ochii injectați, pumnii arși de soare se încleștau pînă la îngălbenire, mai ales ori de cîte ori vedeau că micuțului Peter i se dădea să bea suplimentar și cîteva picături de apă i se prelingeau pe bărbie, căzînd pe bancheta înfierbîntată, evaporîndu-se îndată ce o atingeau. În starea sufletească în care se aflau acum, moartea li se părea o alternativă mai atrăgătoare decît tortura groaznică a setei, din care cauză McKinnon, care răspundea de împărțirea apei de băut, era obligat să stea tot timpul cu revolverul în mînă.

Uzura fizică era încă mai gravă decît prăbușirea moralului. Căpitanul Findhorn căzuse într-o comă adîncă, agitată, frămîntată de suferințe și — precaut — Nicolson îl legase nu prea strîns de copastie și de una dintre bănci. Și Jenkins a fost legat, deși încă destul de conștient ; era izolat într-o suferință infernală cauzată de lipsa bandajelor și a oricărui mijloc pentru protecția teribilelor arsuri pe care le suferise cu puțin timp înainte de abandonarea *Viromei* ; soarele arzător îi obrintise fiecare bucățică de carne vie, încît înnebunise de durere, iar unghiile degetelor erau înroșite de sînge din cauză că le înfigea în carnea arsă. A trebuit să i se lege împreună încheieturile mîinilor și să fie fixate cu o frînghie de o banchetă, nu pentru a preveni înnebunitoarele dureri cauzate de scărpinatul rănilor, ci pentru a-l împiedica să se arunce peste bord, așa cum încercase s-o facă de două ori. Minute întregi zăcea nemișcat, apoi se zbătea din răsputeri ca să scape de frînghia care îi fixa încheieturile însîngerate ale mîinilor, cu respirația întretăiată și grăbită a agoniei. Nicolson începea să se întrebe dacă nu era mai bine să-i taie legăturile de fixare, dacă există

justificare morală să-l condamne pe bietul marinar la o moarte prin tortură lentă, în loc să-l lase să termine cu toate, să sfîrșească repede și fără complicații, lăsîndu-l să se arunce în apele ce parcă atît așteptau dincolo de bordul bărcii. Oricum, tot murea : moartea stătea la pîndă.

Brațul sfîrtecat al lui Evans și încheietura mîinii groaznic mutilată a lui Walters mergeau tot mai rău. Medicamentele se terminaseră, puterile proprii de refacere se sleiseră, iar apa sărată, uscată în bandajele zdrențuite, imflamase rănile deschise. Van Effen era într-o situație ceva mai bună : rana lui era mai recentă, el însuși avea o vigoare înnăscută și rezerve de vitalitate neobișnuite. Ore întregi stătea culcat pe scîndurile de la fundul bărcii, cu umerii sprijiniți de o banchetă, privind în gol. Părea că nu mai avea nevoie să doarmă.

Dar cele mai grave erau cazurile de tulburări mintale. Vannier și bătrînul mecanic-adjunct nu depășiseră încă hotarele echilibrului mintal, dar ambii prezentau simptome similare de pierdere crescîndă a contactului cu realitatea, lungi perioade de tăcere melancolică, întîmplătoare autobombăneli fără rost, scurte zîmbete de scuză cînd își dădeau seama că le-au fost auzite divagațiile, după care cădeau iar în melancolie și tăcere. Lena, tînăra infirmieră malaieză, era doar melancolică, detașată cu desăvîrșire, nu vorbea nici cu sine însăși, nici cu alții. Din contra, preotul mahomedan nu era melancolic, nu se emoționa de nimic, tăcea tot timpul. Fiindcă totdeauna fusese tăcut, era imposibil să știi de ce poate fi capabil. Nu se putea ști nici ce era cu Gordon : un moment zîmbea vag, cu privire rătăcită, apoi își înclina capul căzînd într-o disperare impasibilă. Nicolson avea de mult timp o reticență profundă față de viclenia calculată a lui Gordon

și de mai multe ori în trecut încercase, fără succes, să-l convingă pe Findhorn să se descotorosească de el ; acum, îl observa fără a-i da de bănuit : poate că simptomele pe care le prezenta erau reale, dar tot atît de bine puteau fi ale unui om care a citit un articol de medicină popularizată despre depresiunea maniacă și se antrena s-o simuleze. Din nefericire, nu exista dubiu în privința stării fînărului soldat Sinclair : pierduse orice contact cu realitatea, era complet dezechilibrat și prezenta simptome clasice de schizofrenie acută.

Dar apatia, deficiența fizică și mintală nu erau chiar generale : în afară de Nicolson, mai erau doi inși care rezistau la epuizare, îndoieli și disperare : șeful de echipaj McKinnon și generalul Farnholme. McKinnon era cel de totdeauna, neschimbat, aparent de nezdruncinat, cu același zîmbet abia schițat, aceeași voce domoală și cu revolverul mereu în mînă. Cît despre general, Nicolson îl privea pentru a suta oară și-și clătina capul cu totală nedumerire : Farnholme era extraordinar. Cu cît situația devenea mai disperată, cu atît reușea să-i facă față. Era primul cînd trebuia alinată o suferință, cînd oameni bolnavi trebuiau să fie ajutați să-și găsească o poziție mai confortabilă, să fie apărați de arșița soarelui sau cînd trebuia evacuată apa cu ispolul, ceea ce se întîmpla acum destul de des, căci un proiectil rătăcit stricase pompa manuală cînd se deschisese focul asupra lor pe insulă. Totdeauna generalul era prezent la nevoie, încurajînd, zîmbind și muncind fără să se plîngă, fără să aștepte mulțumiri sau recunoștință. Pentru un om de vîrsta lui — Farnholme trecuse de șaizeci de ani — performanțele erau uimitoare. Nicolson îl tot observa cu fascinație uluită ; mîndrul și îngîmfatul Mos Teacă de categoria „domnilor bine", pe care îl găsise la bordul lui *Kerry*

Dancer pe cale de scufundare, parcă nici nu existase vreodată. Apoi, destul de ciudat, vorbăria goală, consecință a consumului de whisky, dispăruse complet, încît Nicolson se întreba dacă nu fusese numai o închipuire a lui ; un fapt era indiscutabil : expresiile cazone și cele la modă de pe vremea reginei Victoria, cu care își împăna conversația doar cu o săptămînă înainte, erau acum atît de rare, încît se punea întrebarea dacă le folosise vreodată. Poate că cea mai convingătoare dovadă a conversiunii sale — dacă acesta era termenul potrivit — consta în aceea că nu numai că se împăcase cu Miss Plenderleith, dar își petrecea aproape tot timpul stînd lîngă ea, vorbindu-i încet la ureche. Foarte slăbită, ea nu renunțase totuși la comentariile acide și înțepătoare și accepta cu bunăvoință numeroasele mici servicii pe care i le făcea Farnholme. Și acum ședeau unul lîngă celălalt, Nicolson se uita la ei fără a manifesta vizibil curiozitate, dar zîmbindu-și în sine. Dacă cei doi ar fi avut cu treizeci de ani mai puțin, ar fi pariat că generalul avea anumite intenții, bineînțeles, numai intenții serioase.

Nicolson a simțit că ceva se mișca lîngă genunchii săi și a privit în jos.: Gudrun Drachmann se afla acolo de vreo trei zile pe bancheta cea mai de jos, astîmpărîndu-l pe micul Peter cînd voia să sară peste bancheta din față — mulțumită rațiilor generoase de hrană și apă ce primea de la Miss Plenderleith și McKinnon, Peter Tallon era singurul din barcă care avea de consumat un exces de energie. Miss Drachmann îl legăna în brațe ore întregi, în timp ce copilul dormea ; probabil că ea suferea teribil de amorțeli, dar nu se plîngea. Figura i se mai prelungise, cu pomeții foarte proeminenți și, din cauza bronzajului provocat de soarele arzător, marea cicatrice de pe obrazul stîng devenea tot mai lividă și mai puțin agreabilă la

vedere. Acum îi zîmbea copilului, un zîmbet slab pe buzele crăpate de arșița soarelui, apoi privi în depărtare și își înclină capul asupra lui Peter. McKinnon i-a înțeles și interpretat corect privirea, i-a replicat și el cu un surîs și a băgat căușul în puțina apă caldă, sălcie de pe fundul rezervorului. Ca și cum ar fi fost un lucru regizat dinainte, o duzină de capete au urmărit mișcarea căușului, grija cu care McKinnon a trecut apa din căuș într-o cană, pofta cu care copilul a prins cana în mînuțe și lăcomia cu care a băut apa. După care și-au întors privirile de la copil și cana goală, urmărindu-l acum cu ochi injectați, plini de suferință și ură, pe McKinnon. Dar acesta, cu zîmbetul lui abia schițat de totdeauna, zîmbet îngăduitor, își ținea neclintit revolverul în mînă.

Cînd în fine s-a lăsat noaptea, întunericul le-a adus o oarecare ușurare, destul de precară : s-a terminat cu arșița soarelui, dar aerul era încă fierbinte, înăbușitor, greu de respirat și infima rație de apă repartizată fiecăruia la apusul soarelui mai mult le ațîțase pofta, setea devenind mai cumplită, mai greu de suportat. Două sau trei ore după apusul soarelui, oamenii se mai frămîntau pe locurile lor din barcă, unii mai încercau să povestească cîte ceva, dar conversațiile se terminau repede : gîtlejele le erau prea uscate, buzele bășicate prea dureroase și tot timpul, în străfundul conștiinței fiecăruia sălășluia gîndul obsedant că, dacă nu intervenea un miracol, în seara aceea asistau la ultimul apus de soare din viața lor. Dar natura era neîndurătoare, puterea de a gîndi și trupurile le erau epuizate de foame, de sete și de sfîrșeala provocată de arșița din tot lungul zilei ; din cînd în cînd, aproape toți cădeau într-un somn fără odihnă intercalat cu bîiguieli fără șir.

Copleşiţi şi ei, Nicolson şi McKinnon au adormit amîndoi, deşi îşi propuseseră să facă pe rînd de veghe în timpul nopţii ; epuizarea îşi înfipsese adînc ghearele în trupurile şi în minţile lor ; din timp în timp somnul îi toropea, capetele le căzeau pe piept şi se deşteptau tresărind. După un asemenea somn scurt, lui Nicolson i se păru că aude ceva mişcînd în jurul bărcii şi întrebă încet cine este. Nu i s-a răspuns, o a doua întrebare a fost urmată tot de tăcere, aşa că a scos lanterna de sub banchetă, bateria era pe sfîrşite, dar la lumina ei slabă, galbenă a constatat că totul era în ordine, că nimeni nu se mişcase de la locul său, umbre negre informe zăcînd nemişcate între banchete şi pe scîndurile fundului bărcii, aproape în aceleaşi poziţii cum se găseau la apusul soarelui. După scurt timp, Nicolson a început din nou să moţăie, dar a avut impresia clară că aude un plescăit străbătîndu-i ceaţa de drog a somnului. Iarăşi aprinse lanterna şi cercetă ; dar nici de astă dată nu observă nimic. Numără apoi umbrele înghesuite : nouăsprezece fără el.

A stat treaz tot restul nopţii, luptînd din toate puterile cu o oboseală copleşitoare, pleoapele fiindu-i parcă încărcate cu plumb, cu mintea încîlcită, căutînd să uite de gîtlejul însetat şi limba uscată, umflată, care i se părea că-i umplea întreaga gură, tentat să se lase în voia soartei, să-şi închidă pleoapele clipocinde şi să-şi acorde cîteva ore de mult dorita uitare. Dar din străfundul conştiinţei, ceva îl îndemna să nu se lase copleşit, căci răspundea de barca de salvare şi de nouăsprezece vieţi. Cînd eforturile de a rezista nu mai erau suficiente, se gîndea la băieţaşul adormit la mai puţin de două picioare de el şi reuşea să se menţină treaz. Noaptea aceea i se părea a însuma toate nopţile fără somn trăite pînă atunci şi

numai într-un târziu întunericul adînc începu să se destrame devenind pe încetul cenușiu la orizontul răsăritului.

Minutele treceau, începea să se deslușească clar silueta catargului profilată pe cerul cenușiu, apăreau apoi marginea copastiei și formele distincte ale oamenilor din barcă. Privi mai întîi la băiețaș : dormea încă liniștit, chiar lîngă el, pe bancheta pupa, înfășurat într-o pătură, cu figura abia zărită în întuneric, cu capul în îndoitura brațului lui Gudrun Drachmann care ședea pe cea mai de jos banchetă transversală, ghemuită cu capul pe bancheta pupa. Cînd s-a aplecat mai mult, Nicolson a observat că tînăra nu-și ținea capul direct pe banchetă, doar îl sprijinea și marginea de lemn i se imprimase adînc pe obrazul drept. Nicolson i-a ridicat încetișor capul, i l-a pus pe un colț îndoit de pătură pe marginea banchetei, după care, sub influența unui impuls nestăpînit, a îndepărtat ușor șuvița de păr negru-albăstrui care îi căzuse peste față și îi acoperise lunga cicatrice de pe obraz. Un moment mîngîie ușor cu mîna cicatricea, apoi, după lucirea ochilor în ceața cenușie a zorilor, a observat că tînăra nu era adormită. Nu s-a simțit nici stînjenit, nici vinovat, i-a surîs fără o vorbă : ea i-a văzut dinții albi apărînd pe figura puternic bronzată, i-a răspuns tot cu un zîmbet, și-a trecut ușor cu mîna de două ori peste obrazul brăzdat de cicatrice, apoi s-a sprijinit în braț cu grijă ca să nu deranjeze băiețașul adormit.

Barca se afundase mai adînc în apă ; în interior, nivelul ajunsese la doi sau trei inci înălțime peste scîndurile fundului și Nicolson știa că era momentul, ba chiar se întîrziase, golirea cu ispolul. Dar operația ar fi produs zgomot și nu avea rost să trezească oamenii din somnul a toate uitător la realitățile brutale ale unei noi zile, și

barca mai putea suporta încă o oră fără să se inunde complet ; este adevărat, multora le ajunsese apa la glezne şi jumătate din ei şedeau parţial în apă, dar acestea nu erau decît mici neplăceri în comparaţie cu ceea ce aveau să sufere pînă cînd soarele va apune din nou.

Brusc, observă ceva care îi schimbă gîndurile în privinţa acţiunii şi a somnului celor din barcă. Îl scutură repede pe McKinnon ca să se trezească — a trebuit să procedeze astfel, căci McKinnon era sprijinit de el şi ar fi căzut dacă Nicolson s-ar fi ridicat fără să-l avertizeze ; apoi se sculă de pe bancheta pupa şi se lăsă în genunchi pe următoarea, cea mai de jos, banchetă transversală. Jenkins, marinarul ce suferise arsuri atît de groaznice, zăcea acolo într-o poziţie foarte ciudată, jumătate ghemuit, jumătate în genunchi cu încheieturile mîinilor sîngerînde puse pe banchetă, cu capul înghesuit în suportul rezervorului de apă. Nicolson îl scutură de umăr : marinarul căzu de o parte, dar fără vreo împotrivire. Îl scutură din nou, mai puternic, îl strigă pe nume, dar Jenkins nu reacţionă nici la scuturătură nici la strigăt : accidental sau intenţionat — poate mai repede intenţionat — cu toate frînghiile cu care fusese legat, alunecase de pe banchetă în timpul nopţii şi se înecase în cei cîţiva inci de apă de pe fundul bărcii.

Nicolson se redresă şi privi spre McKinnon care, printr-un gest, arătă că îi înţelegea gîndul : nu era deloc nimerit, pentru moralul general, ca la trezire, pasagerii greu încercaţi ai bărcii să găsească un mort în mijlocul lor ; se impunea lansarea cadavrului peste bord fără nici un fel de serviciu funebru, prevenind astfel ca la trezire, mulţi dintre supravieţuitori să-şi piardă raţiunea deja întunecată dacă dădeau cu ochii de această prevestire a unei soarte ce îi pîndea pe toţi.

Cadavrul lui Jenkins, mai greu decît se aşteptau, era şi înţepenit între banchete. În timp ce McKinnon a tăiat cu un cuţit parîmele cu care îl legaseră pentru mai multă siguranţă pe Jenkins şi împreună cu Nicolson trăgeau corpul pe o banchetă laterală, cel puţin jumătate din cei din barcă s-au trezit ; se uitau cum cei doi se luptă cu trupul inert şi aflaseră că Jenkins murise, dar reacţia lor a constat simplu în a privi cu ochi stinşi, fără urmă de compasiune. Nimeni n-a scos o vorbă, se părea că trupul lui Jenkins putea fi aruncat peste bord fără a provoca manifestări sau demonstraţii isterice, cînd, brusc, s-a auzit din prova un ţipăt strident, un ţipăt, mai curînd un şuierat, care i-a făcut şi pe cei mai epuizaţi şi letargici să-şi întoarcă capetele ca să privească spre locul de unde pornise. Chiar Nicolson şi McKinnon au tresărit, au scăpat din mîini corpul lui Jenkins şi s-au întors să privească într-acolo ; în tăcerea desăvîrşită a zorilor tropicale, ţipătul a răsunat nefiresc de tare.

Cel ce ţipase era tînărul soldat Sinclair, dar el nu privea spre trupul lui Jenkins, ba chiar părea că nu se uita într-o direcţie anume. În genunchi, pe fundul bărcii, se legăna încet într-o parte şi alta, privind în jos la cineva care zăcea lungit. În timp ce Nicolson îl observa, el se dădu de-o parte şi îşi plecă capul pe braţul sprijinit de copastie, mormăind încet cuvinte neadresate cuiva.

În trei secunde, Nicolson a ajuns lîngă el şi a descoperit ce se afla pe scîndurile fundului bărcii : cu dosul genunchilor sprijinit peste o banchetă, cu picioarele grotesc îndreptate în sus, ca şi cum căzuse pe spate de pe locul unde şezuse, cu ceafa în doi inci adîncime de apă, era preotul Ahmed, prietenul straniu şi taciturn al lui Farnholme.

Nicolson se apleacă asupra preotului, bagă mîna sub vestmîntul alb, cercetă dacă îi mai bătea inima, dar și-o retrase repede : trupul era rece și umed, omul murise probabil de cîteva ore.

Involuntar, Nicolson își clătină consternat capul, privi spre McKinnon și văzu pe figura acestuia reflexul propriei sale nedumeriri. Privi din nou în jos, se apleacă asupra corpului, încercă să-l ridice de umeri, dar a avut o surpriză oribilă : nu reușea să-l urnească. A mai încercat o dată, tot fără a reuși. La un semn, McKinnon a ridicat o parte a corpului. Nicolson a îngenunchеat, fața lui atingînd aproape apa de pe fundul bărcii și a înțeles de ce nu izbuteau : între omoplații cadavrului era înfipt pînă la plăsele un cuțit ce se prinsese în scîndurile bărcii.

XI

Nicolson se ridică imediat în picioare, își trecu brațul peste frunte, dar nu din cauza soarelui abia răsărit. Se pomeni cu patul coltului strîns între degetele mîinii ; probabil, cu un reflex inconștient, îl desprinsese din curea. Arătă cu un gest spre cadavrul preotului :

— Omul ăsta a fost asasinat, spuse el cu o voce care răsună puternic în liniștea înmărmurită ; i-a fost înfipt un cuțit în spate și numai cineva dintre noi, cei aflați în barcă, a putut s-o facă.

— E mort ! Spui că e mort ? Cu un cuțit în spinare ? se auzi vocea lui Farnholme.

Cu figură calmă, acesta își croi drum și îngenunchie lîngă corpul preotului. Dar repede se ridică, strîngînd buzele, gura i se distingea doar ca o linie albă pe bronzul figurii.

— Într-adevăr, e mort ; dă-mi revolverul, Nicolson : știu cine l-a ucis.

— Nici nu mă gîndesc, îi replică Nicolson, imobilizîndu-l, apoi continuă :

— Iertați-mă, domnule general ! Cît timp căpitanul este bolnav, eu comand barca și nu te pot lăsa să faci dreptate de unul singur. Cine crezi că este ucigașul ?

— Cine altul, în afară de Siran ? declară Farnholme, redobîndindu-şi controlul, dar ochii îi trădau încă o furie rece, şi adăugă :

— Şi cîinele ăsta de ucigaş stă şi zîmbeşte ironic !

— „Cu zîmbetul pe buze şi cuţitul sub manta", se auzi vocea slabă a lui Willoughby, destul de calmă şi clară. Se părea că îi folosise somnul de peste noapte.

— Cuţitul nu mai este sub mantaua cuiva, ci în spinarea lui Ahmed, spuse rece Nicolson.

Apoi, cu amărăciunea bruştei înţelegeri a celor întîmplate, adăugă :

— Este consecinţa criminalei mele lipse de vigilenţă : am uitat că în barca numărul doi se aflau un cuţit mare şi două toporişti... Domnule general, ce vă face să bănuiţi că Siran este ucigaşul ?

— E limpede, omule, sigur că el este !

După care, arătînd spre cadavru :

— Este un omor executat cu sînge rece, cred că eşti de acord ? Cine ar putea fi autorul dacă nu Siran ?

Nicolson îl privi pătrunzător :

— Şi altceva nu mai bănuiţi, domnule general ?

— Ce vrei să spui cu „altceva" ?

— Ştiţi foarte bine ; la fel ca şi dumneavoastră, n-aş ezita să-l împuşc pe Siran, dar mai întîi trebuie să avem dovada cît de cît certă că el este asasinul.

— Ce altă dovadă mai vrei ? Ahmed şedea cu faţa spre pupă şi a fost înjunghiat în spinare. Deci numai cineva care se afla la capătul prova a putut s-o facă şi acolo erau numai trei oameni, în spatele lui Ahmed : Siran şi cei doi ucigaşi ai săi.

— Prietenul nostru, generalul este foarte obosit şi nervos, se auzi vocea lui Siran, tot atît de calmă şi fără

expresie ca și figura lui ; atîtea zile într-o barcă nepuntată influențează teribil rațiunea oamenilor.

Strîngîndu-și pumnii, Farnholme se pregătea să se repeadă asupra lui Siran, dar Nicolson și McKinnon l-au împiedicat, apucîndu-l de brațe.

— Fără prostii, se răsti, fără menajamente, Nicolson ; violența nu folosește la rezolvarea problemei și nu-i locul să încingem o bătălie în bărcuța în care ne aflăm.

I-a eliberat brațul lui Farnholme și, privind gînditor spre prova, adăugă :

— Poate că aveți dreptate, domnule general. Noaptea trecută, mi s-a părut că aud pe cineva mișcîndu-se înot în jurul bărcii, spre capătul ei, apoi am deslușit o bufnitură înăbușită. După care am auzit un plescăit de apă, dar am observat că preotul ședea încă pe locul lui.

— A dispărut și geamantanul lui Ahmed, Nicolson ; oare ce-a devenit ?

— L-am văzut și eu, spuse Nicolson calm ; din pînză groasă, totuși foarte ușor, și nu cred că putea fi scufundat prin simplă aruncare în apa mării.

— Cred însă că a fost scufundat, sir, declară McKinnon, cu un gest către prova ; văd că a dispărut și ghiara de pisică [1].

— Vrei să spui că geamantanul a fost trimis la fund cu ajutorul ei, nu-i așa McKinnon ? Și eu cred la fel.

— Te mai îndoiești de ceva ? izbucni Farnholme ; ei l-au omorît, i-au luat geamantanul și l-au aruncat peste bord cu ghiara de pisică ; de ambele dăți, astă noapte cînd ai auzit zgomote, l-ai văzut pe Ahmed stînd la

[1] Ancoră mică, cu trei pînă la patru brațe ; servește la ancorarea ambarcațiilor mici sau la remorcarea ori căutarea de obiecte scufundate în apă ; se poate arunca avînd în ghiare un obiect ușor, pentru a-l împiedica să plutească.

locul lui, dar era mort și cineva îl menținea în acea poziție, probabil cu ajutorul cuțitului înfipt în spinare. Și acolo, la prova bărcii, nu erau decît cele trei bestii ucigașe care puteau face așa ceva.

Farnholme respira greu, încleșta pumnii, și nu-l slăbea din ochi pe Siran.

— Mi se pare că aveți dreptate, recunoscu Nicolson ; și ce mai credeți despre acest omor ?

— Ce să mai cred ?

— Știți foarte bine la ce mă refer, nu l-au omorît doar ca un simplu exercițiu de antrenament ; ce motiv au avut ?

— Cum dracu să știu de ce l-au omorît ?

Nicolson oftă.

— Domnule general, prea ne credeți proști ; sînt convins că știți motivul. Imediat l-ați bănuit pe Siran și ați fost sigur că a dispărut și geamantanul lui Ahmed ; pe deasupra, Ahmed vă era bun prieten.

Doar un moment, în ochii lui Farnholme licări ceva, o slabă umbră a unui sentiment corespunzînd cu o bruscă strînsoare de buze, semn de tensiune, apărut concomitent și pe figura lui Siran, ca și cum cei doi și-ar fi aruncat unul altuia priviri furișe, poate de înțelegere, poate de altceva. Dar soarele era sus și Nicolson se întreba dacă acest schimb de păreri nu era decît o simplă închipuire a sa și, în orice caz, bănuiala de complicitate între cei doi era cu totul absurdă ; dacă îi dădea lui Farnholme revolverul, din Siran nu mai rămînea decît amintirea.

— Sînt sigur că știți despre ce este vorba, domnule general.

Acesta părea că-și dă silința să se stăpînească, căutînd rapid să imagineze o poveste care să poată fi crezută.

— Promit că n-am să mă ating de el, nici acum, nici altădată.

Își îndepărtă privirea de la Siram și se uită spre mortul de la picioare ; expresia feței și tonul vocii i se îmblînziră :

— Ai spus că Ahmed îmi era prieten ; într-adevăr, dar de dată foarte recentă și numai fiindcă el căuta cu disperare prietenia sinceră a cuiva. Numele lui adevărat era Jan Bekker, compatriot cu Van Effen, și el aici de față. De mulți ani, locuia în Borneo — Borneo olandez [1] — lîngă Samarinda [2], ca reprezentant al unei importante firme din Amsterdam, administrator al unui întreg grup de plantații de cauciuc ; dar mai avea și alte îndeletniciri.

Se opri, dar Nicolson îl întrebă prompt :

— Ce înțelegeți prin „alte îndeletniciri" ?

— Nu sînt sigur, dar cred că era un fel de agent al Guvernului olandez filo-nazist. Tot ce știu este că, cu cîteva săptămîni înainte, a rupt-o cu acesta și a dat în vileag activitatea unei bine organizate Coloană-a-cincea [3] japoneză din Borneo de est. Mulți au fost arestați și împușcați la iuțeală, el însuși a fost manipulat să predea o listă întreagă cu toți agenții japonezi și membri ai Coloanei a cincea din India, Birmania, Malaysia și tot Sud-estul Asiei. În geamantanul pe care-l purta tot timpul cu el, Ahmed avea această listă, document valorînd enorm pentru Aliați în lupta lor contra japonezilor. Japonezii știau de listă : puseseră un preț fantastic pe capul lui Bekker — viu sau mort — și ofereau o răsplată similară pentru predarea sau distrugerea listei. Bekker însuși

[1] Partea sud-estică a insulei Borneo, pe vremea aceea colonie olandeză ; azi face parte din Indonezia și se numește Kalimantan.

[2] Localitate în Kalimantan.

[3] Infiltrație deghizată, de exemplu, sub formă de turiști, comercianți etc.

mi-a dezvăluit toate acestea. Nu știu cum a reușit Siran să fie și el la curent. Prin uciderea lui și distrugerea listei, Siran are dreptul la răsplata promisă, dar jur că niciodată nu va reuși s-o încaseze.

— Așadar, acesta a fost motivul pentru care Bekker, sau cum îl chema, își ascundea identitatea ?

— A fost ideea mea, răspunse, amărît, Farnholme ; m-am crezut teribil de deștept și am socotit că, de obicei, preoții mahomedani se bucură de oarecare bună reputație, ca toți preoții din lume ; prin contrast, unul necredincios, băutor învederat de whisky, stîrnea doar dispreț și toți se vor feri să aibă contact cu el. Am încercat, pe cît mi-a fost posibil să joc rolul unui dezmățat prieten de beție, așa cum era firesc să aibă un asemenea preot păcătos. N-am fost destul de abil, n-am reușit să-i înșelăm chiar pe toți cu care am avut de-a face. Asupra lui Bekker, în lungul și latul sud-estului asiatic plana o gravă amenințare.

— Mare noroc că a reușit să scape atîta timp, recunoscu Nicolson ; de aceea japonezii și-au dat atîta silință ca să pună mîna pe el și respectiv, pe noi ?

— Chiar așa, Nicolson, totul este acum clar !

Și Farnholme își clătină agitat capul, apoi îl privi iarăși pe Siran : acum, ochii generalului nu mai exprimau ură, doar răceală și implacabilă hotărîre.

— Aș prefera să avem în barcă un șarpe cobra în libertate, decît pe acest bestial ucigaș. Nu vreau să-ți pătezi mîinile cu sîngele lui, Nicolson, așa că mai bine dă-mi mie revolverul.

— La urma urmei, îmi convine și mie, șopti Siran.

Era o aluzie malițioasă că prefera să moară repede, de mîna unui ochitor mai precis.

Nicolson îl auzi și reflectă în sine că, în orice caz, Siran nu era lipsit de curaj.

Cu voce tare, Siran declară :

— Dă-i drumu', Farnholme, sînt pregătit !

Nicolson îl privi curios, apoi i se adresă lui Farnholme :

— Ce tot spune ăsta ?

— Dracu' știe, răspunse Farnholme, nerăbdător ; pierdem vremea, Nicolson, dă-mi revolverul !

— Nu.

— De ce naiba nu mi-l dai ? Nu fi prost, omule, viețile noastre nu fac nici cît o ceapă degerată cîtă vreme tipul ăsta e liber cu noi în barcă.

— Aveți dreptate probabil, admise Nicolson, dar simpla bănuială, oricît de verosimilă, nu este o dovadă. Chiar un păcătos ca Siran are dreptul la judecată după toate regulile.

— Doamne, Dumnezeule, exclamă Farnholme, complet exasperat ; nu-ți dai seama că nu-i nici momentul, nici locul să mai respectăm aceste caraghioase vechi precepte anglo-saxone despre dreptate și justiție ? Repet, nu-i deloc nici momentul, nici locul, și de uciderea lui depinde supraviețuirea noastră.

Cu un gest de aprobare, Nicolson replică :

— Știu că aveți dreptate ; chiar dacă îl judecăm, Siran nu va recunoaște nimic din acuzațiile ce i se aduc. Totuși, domnule general, vă rog să mergeți la locul dumneavoastră, știind că nici eu nu sînt indiferent de securitatea celor din barca noastră. McKinnon, taie în trei o bandulă [1] și pregătește cele trebuincioase ca să-i imobilizăm pe acești trei indivizi. Nu are importanță dacă nodurile vor fi prea strînse.

[1] Parîmă (frînghie) avînd la cap o pară de lemn sau un mic sac de nisip ; se folosește pentru aruncarea parîmei pe chei sau pe altă navă, în vederea legării.

— Ei drăcie ! exclamă Siran, ridicîndu-şi sprîncenele ; şi dacă refuzăm să ne supunem unui asemenea tratament ?

— N-aveţi decît ! replică Nicolson, indiferent. Atunci voi da generalului revolverul pe care îl solicită.

McKinnon execută cu deosebită grijă operaţia de imobilizare a lui Siran şi a celor doi oameni ai lui, era vizibil că simţea o mare satisfacţie să-i lege cît mai strîns. Cînd a terminat, cei trei aveau mîinile şi picioarele legate cobză, incapabili să facă vreo mişcare ; ca măsură de precauţie suplimentară, capetele celor trei parîme le-a fixat de inelul de punte al etravei [1]. Farnholme n-a mai protestat. Trebuie remarcat însă că atunci cînd şi-a reluat locul pe banchetă lîngă Miss Plenderleith, şi-a schimbat poziţia, astfel încît să se afle între aceasta şi pupa, putînd deci să supravegheze deodată şi pe ea şi prova bărcii unde erau cei trei legaţi.

După ce a terminat operaţia, McKinnon s-a aşezat lîngă Nicolson pe bancheta pupa. A scos la iveală cana gradată pentru repartizarea raţiei matinale de apă şi s-a întors brusc spre Nicolson. Vreo cinci sau şase inşi din barcă vorbeau între ei, o conversaţie care nu avea să mai dureze după ce soarele apărea la orizont şi începea zăduful. Deocamdată, McKinnon i se putea adresa lui Nicolson cu voce destul de joasă ca să nu fie auzită la mai mult de două picioare distanţă.

— Teribil de lung este drumul pînă la Darwin, sir, începu el, pe ocolite.

Nicolson ridică din umeri şi îi replică, zîmbind, dar figura i s-a întunecat de grijă :

— Şi dumneata, şefule de echipaj, ai început să fii de părerea lui Farnholme ca să rămînem mai puţini la

[1] Piesă masivă, formînd extremitatea prova a ambarcaţiei.

repartizarea apei ? Crezi și dumneata că am judecat greșit ? Sînt sigur că Siran nu va ajunge niciodată în fața tribunalului, dar nu pot să-l ucid, cel puțin deocamdată.

— El nu-și pierde deloc speranța că o să scape, sir.

Adînc îngrijorat, McKinnon continuă :

— E un asasin, ați auzit ce a spus generalul !

— Și eu sînt foarte îngrijorat auzind ce fel de individ este.

Nicolson dădu ușor din cap, se uită la Farnholme, la McKinnon, apoi privi în jos, adăugînd cu voce șoptită :

— Îți spun numai dumitale : n-am crezut nici un cuvînt din tot ce a spus generalul : a mințit, totul este o scorneală, nu știu însă cu ce scop.

Ca un enorm disc dogoritor, soarele se ridica la orizont. După o oră, toate conversațiile au încetat, oamenii se izolau fiecare în carapacea sa de indiferență solitară, fiecare confruntat cu propriul său iad de sete și suferință. Orele se succedau interminabile, soarele urca tot mai sus pe albastrul decolorat, gol de orice urmă de nor, al văzduhului, nu sufla nici un pic de vînt ; și ca de atâtea zile scurse pînă acum, barca părea că staționează neclintit pe apă. Totuși, Nicolson știa că, de fapt, se deplasaseră mai multe mile spre sud, pe nesimțite, în direcția curentului orientat, timp de unsprezece luni din douăsprezece, de la sud de Banka spre Strîmtoarea Sunda ; dar nu se observa nici o mișcare a apei din jurul lor, nimic sesizabil cu ochiul.

La bordul bărcii, nimeni nu mișca, la fel ca barca ce nu se clintea pe suprafața apei. Pe măsură ce soarele suia spre zenit, cel mai mic efort ducea la epuizare, respirația oamenilor șuiera ascuțit din gurile uscate și buzele cră-

pate, băşicate. Din cînd în cînd, micul Peter se mai mişca de la locul lui, sporovăind în propriul său limbaj, dar pe măsură ce orele zilei înaintau, căldura, aerul fierbinte şi umed deveneau tot mai insuportabile şi sufocante, activitatea copilului încetinea şi sfîrşea prin a se simţi bine stînd liniştit în poala Gudrunei, privindu-i gînditor ochii albaştri, limpezi ; curînd pleoapele i se îngreunau, se închideau şi adormea adînc. Nicolson întinse mîinile, fără a pronunţa un cuvînt, oferindu-se să ia copilul ca să o lase pe Gudrun să se mai odihnească ; dar tînăra i-a respins propunerea, clătinînd din cap. Bruse, Nicolson realiză că pînă atunci, aproape totdeauna, Gudrun îi zîmbea cînd i se adresa ; se temu că, de astă dată, o va auzi lamentîndu-se sau exprimînd pentru prima dată o nemulţumire. Tînăra se mărgini însă la a-l privi în mod ciudat, el se simţi obligat să schiţeze un surîs, îşi dete seama însă de inutilitate şi renunţă.

Din cînd în cînd, de pe banchetele laterale de partea tribordului se auzea un murmur de voci : generalul şi Miss Plenderleith discutau. Nicolson se întreba despre ce vorbeau şi curînd a fost complet lămurit : în pauzele conversaţiei, ei se priveau ochi în ochi şi tot timpul, generalul îi strîngea mica mînă vestejită. Cu cîtva timp înainte, o asemenea scenă l-ar fi amuzat pe Nicolson, închipuindu-şi-l pe general în tinereţe, îmbrăcat elegant, cu frac şi cravată albă, cu garoafă roşie la butonieră, cu părul şi mustaţa negre ca pana corbului, nu albe ca neaua, aşteptîndu-şi iubita pe treptele unui portal ca s-o însoţească în cabrioleta trasă la scară. Acum însă, nu mai găsea amuzantă scena ce se desfăşura ; din contra, o considera înduioşătoare, ca în romanele cu o pereche, soţ şi soţie, în amurgul vieţii, foarte ataşaţi între ei, aşteptîndu-şi senini sfîrşitul, fără să se înspăimînte de el.

Nicolson parcurse cu privirea întreaga barcă : nu se observa prea multă schimbare față de ajun, doar că toți păreau mai slăbiți, mult mai extenuați, abia mai aveau putere să se miște, căutînd adăpostul puținelor petice de umbră ce mai găseau în barcă. Complet epuizați, nu era necesar un ochi expert în medicină pentru a deosebi ce distanță mai separa starea de indiferență de cea a repaosului veșnic ; unii erau atît de sfîrșiți, încît le trebuia un mare efort pentru a se ridica să primească rația de apă de la amiază și chiar cînd reușeau o înghițeau cu mari dificultăți. Peste patruzeci și opt de ore, sigur, cei mai mulți dintre ei erau sortiți pieirii. Nicolson avea cu el un sextant [1] și știa că se aflau în vecinătatea farului Noordwachter, cam la cincizeci de mile est de coasta Sumatrei. Problema era să mai poată rezista douăzeci și patru de ore, chiar fără ploaie și vînt.

Singurul element mai încurajator era sănătatea căpitanului : ieșise din comă o dată cu zorile și acum, așezat pe o banchetă transversală și sprijinit de alte două banchete, părea hotărît să nu-și mai piardă cunoștința. Vorbea normal — pe cît de normal puteau vorbi toți, cu gîtlejurile chinuite de sete — și nu mai tușea cu sînge. În ultima săptămînă slăbise teribil, dar acum părea că își mai revenise. Era de necrezut cum supraviețuise ultimelor dificultăți, cu un glonte în plămîni sau în peretele toracelui, lipsit de îngrijire medicală și de medicamente. Lui Nicolson nu-i venea să creadă că Findhorn, deși aproape de vîrsta pensionării, reușea să-și recupereze forțele. Și mai știa că, de fapt, Findhorn nu avea

[1] Instrument pentru determinarea distanței unghiulare dintre două repere, folosind la stabilirea punctului în care se află o ambarcație.

pentru ce să mai trăiască, n-avea nici soție, nici familie, ceea ce făcea și mai uimitor curajul și forța de revenire a căpitanului. Din nefericire, cu tot curajul supraomenesc, Findhorn era totuși un om foarte bolnav și sfîrșitul lui nu părea departe. Poate că numai simțul lui de responsabilitate îl făcea să se încordeze în asemenea momente grele, sau poate că nu, era foarte dificil, chiar imposibil de spus. Nicolson își dădea seama că și el însuși ajunsese la o stare aproape de totală indiferență, ca să-și mai chinuiască mintea cu astfel de probleme. Nimic, chiar nimic nu mai conta. Își închise ochii ca să-i ferească de strălucirea neîndurătoare, vălurindă a mării dar îl cuprinse îndată somnul sub focul soarelui de amiază.

Îl trezi zgomotul făcut de cineva care bea apă, dar nu minuscula rație de lichid fierbinte, sălciu pe care McKinnon o repartiza de trei ori pe zi, ci cu mari înghițituri hulpave, gîlgîind și împroșcînd ca și cum apa i se turna cu găleata peste cap. La început, Nicolson a crezut că cineva dăduse cep restului de rezervă de apă, dar imediat a văzut că se înșela : stînd pe o banchetă transversală lîngă catarg, tînărul soldat Sinclair ținea deasupra capului ispolul de opt inci lățime, plin cu apă. Capul îi era plecat spre spate și tocmai cădeau ultimele picături.

Nicolson se ridică cu greutate în picioare, își croi cu atenție drum spre prova printre cei întinși pe banchete, și fără rezistență luă ispolul din mîna tînărului, îl ridică și lăsă să-i cadă în propria-i gură cîteva picături, dar se strîmbă la gustul extrem de sărat ; așa cum se aștepta, era apă de mare. Tînărul îl privea cu ochii rătăciți, lipsiți de expresie, și pe figură i se citea sfidare. Cinci sau șase oameni se uitau la ei, cu indiferență apatică, fără a manifesta vreun interes. Probabil că îl văzuseră pe Sinclair umplînd ispolul cu apă de mare, bînd din el, dar n-au făcut

nici un gest ca să-l oprească și nici nu au semnalat altora faptul. Poate gîndeau chiar că ideea nu-i rea. Nicolson întrebă :

— Apă de mare, nu-i așa, Sinclair ?

Soldatul n-a răspuns, buzele i se frămîntau ca și cum încerca să articuleze vorbe, dar nu ieșea nici un sunet. Îl fixa pe Nicolson cu privire dementă, cu ochi mari, fără viață, inexpresivi, fără nici o clipire a pleoapelor.

— Ai băut tot ispolul ? insistă Nicolson.

De astă dată, tînărul a ripostat cu o serie monotonă de înjurături, cu voce ascuțită, stridentă. Cîteva secunde, Nicolson îl privi fără un cuvînt, ridică din umeri și îi întoarse spatele. Sinclair se sculă pe jumătate de pe banchetă, încercînd să apuce ispolul, dar Nicolson îl împinse și tînărul căzu greoi pe locul lui, se aplecă de șale, își prinse capul în palme și începu să și-l legene dintr-o parte în alta. Nicolson ezită un moment, apoi își continuă drumul înapoi spre bancheta de la pupa bărcii.

A trecut și amiaza, soarele depășise zenitul, căldura devenea tot mai intensă. Barca era acum tot așa de tăcută și fără viață, încetaseră chiar murmurele dintre Farnholme și Miss Plenderleith, amîndoi cuprinși de un somn agitat. Îndată după ora trei după-amiază, cînd și cei mai dîrji ajunseseră la convingerea că se zbăteau zadarnic într-un purgatoriu interminabil, a survenit o bruscă schimbare.

Deși de proporții minime, schimbarea a fost nu numai dramatică, dar și cu totul neașteptată. Inițial, părea atît de fără importanță, încît mințile extenuate ale celor din barcă aproape că n-au observat și, în orice caz, nu și-au dat seama de însemnătatea ei. Cel dintîi, a observat McKinnon schimbarea, nu numai că a observat-o dar a și înțeles însemnătatea ei, încît a sărit de pe banchetă

pupa, la început clipind din cauza strălucirii soarelui oglindită în mare, apoi cercetînd înfrigurat orizontul de la nord spre est. După cîteva secunde, prinse brațul lui Nicolson și-l scutură ca să-l trezească.

— Ce este, McKinnon ? întrebă Nicolson, ce se întîmplă ?

Dar McKinnon nu spunea nimic, sta la locul său și îl privea cu buzele crăpate, probabil dureroase, crispate într-un zîmbet de bucurie. Neînțelegînd ce se petrecea, Nicolson îl privi și un moment îi trecu prin minte că, pînă la sfîrșit, și McKinnon își pierduse firea, dar îndată pricepu :

— Vînt !

Vocea îi era doar o șoaptă, scurtă, dar fața i se lumina simțind o briză mai puțin sufocantă decît fusese cu cîteva minute înainte. Concomitent cu McKinnon, tot cerceta cu privirea spre nord și spre est, apoi, pentru prima oară în viață, îl înghionti în spate pe șeful de echipaj :

— Vînt, McKinnon ! Și nori ! Îi vezi ?

Întindea brațul spre nord-est, unde, departe, o dungă albăstriu-purpurie de nori începea să se ridice la orizont.

— Îi văd, sir, nu este nici o îndoială, vin drept spre noi.

— Și vîntul se întețește mereu, îl simți ?

Nicolson scutură umerii tinerei infirmiere adormite :

— Trezește-te, Gudrun, trezește-te !

Ea se întinse, deschise ochii și îl privi :

— Ce este, Johnny ?

— Pentru dumneata, sînt Mister Nicolson ! îi spuse el cu falsă severitate, trădată de un zîmbet de bucurie ; vino să privești cel mai minunat spectacol ce s-a văzut vreodată !

Dar în albastrul limpede al ochilor ei, Nicolson observă o umbră de spaimă, înțelese că îl bănuia că și-a pierdut și el mintea și surîse din nou :

— Nori de ploaie veritabilă, prostuțo ! Minunați, minunați nori de ploaie ! Scutură-l, te rog, trezește-l și pe căpitan !

Asupra tuturor celor din barcă efectul a fost extraordinar, avînd loc o transformare de neînchipuit ; în două minute toți erau treji de-a binelea și priveau cu aviditate spre nord-est, comentînd agitat între ei. Dar nu chiar toți : Sinclair, tînărul soldat, nu dădea atenție celor ce se petreceau, privea spre fundul bărcii, rătăcit în completă indiferență. Ceilalți se comportau ca oameni condamnați la moarte și grațiați, ceea ce de fapt chiar așa era. Findhorn a ordonat să se acorde tuturor o rație suplimentară de apă. Dunga lungă de nori se apropia, vîntul le sufla mai tare și mai răcoros pe chipuri, renăștea speranța și sentimentul că viața merită să fie trăită. Nicolson știa însă că această agitație, această activitate era consecința stării lor nervoase, psihice și, fără să-și dea seama, le storcea ultimele rezerve de rezistență ; orice deziluzie, revers al neașteptatului noroc, era echivalent cu o condamnare la moarte. Din fericire, un asemenea revers nu părea probabil.

— Cînd crezi că va începe ploaia, Nicolson ? se auzi vocea lui Farnholme.

— Greu de spus, răspunse Nicolson privind spre nord-est ; poate peste o oră și jumătate, poate mai curînd dacă vîntul devine mai rece.

Apoi, privind spre căpitan :

— Ce credeți, sir ?

— Cred că mai curînd, răspunse acesta ; mi se pare că vîntul se întețește.

— „Aduc ploaie florilor însetate“ se auzi, citînd cu solemnitate, adjunctul mecanicului șef.

După care continuă :

— În loc de flori, revarsă-te peste Willoughby, ploaie, binefăcătoare ploaie !

— E încă prea devreme să numărăm bobocii, Willy, comentă Nicolson precaut.

— Ce te face să te îndoiești ? întrebă Farnholme, cam iritat.

— Nori de ploaie nu înseamnă chiar ploaie, cel puțin nu imediat, răspunse împăciuitor Nicolson.

— Vrei să spui, tinere, că nu va fi mai bine ca înainte ? se auzi o voce.

Doar o singură persoană de la bord își putea permite să i se adreseze lui Nicolson cu „tinere“.

— Nici nu mă gîndesc să spun așa ceva, Miss Plenderleith ; norii ce se văd par groși și grei ca de ploaie, în orice caz ne vor feri de arșița soarelui. Dar pe căpitan, ca și pe mine, ceea ce ne interesează cel mai mult este vîntul : dacă se întețește și se menține astfel, vom putea ajunge în Strîmtoarea Sunda chiar la noapte.

— Atunci de ce nu ridicăm velele ? întrebă Farnholme.

— Fiindcă sper să avem norocul să înceapă ploaia, răspunse Nicolson cu răbdare ; vom folosi velele ca să scurgem apa în căni, ispol, sau orice alt vas pe care-l avem la îndemînă. Deocamdată, nu avem vînt destul ca să ne mișcăm măcar cu două picioare pe minut.

O jumătate de oră cel puțin, nimeni n-a mai vorbit. Dîndu-și seama că salvarea nu era chiar iminentă, așa cum crezuseră, reveneau în parte la apatia lor anterioară. Dar speranța exista și nici unul dintre ei nu renunța la ea. Nimeni n-a mai închis ochii, n-a mai dorit să doarmă. Norii se profilau clar acolo, la traversul tribordului, de-

venind tot mai mari și mai întunecați și le captau atenția. Nu aveau ochi pentru altceva și din această cauză n-au văzut, decît prea tîrziu, ce se întîmplă cu Sinclair.

Gudrun Drachmann a observat cele ce se petreceau și, impresionată, s-a ridicat repede căutînd să ajungă pînă la locul unde se afla tînărul. Acesta își dăduse ochii peste cap, pupilele nu se mai vedeau, doar albul ochilor ; se convulsiona, dinții îi clănțăneau violent ca într-un acces de friguri și fața îi era cenușie. Cînd tînăra a ajuns lîngă el, chemîndu-l pe nume cu blîndețe, stăruitor, el o lovi peste picioare, făcînd-o să se împiedice și să cadă peste spinarea generalului. Mai înainte ca cineva să-și revină din uimire și să intervină, tînărul își smulse cămașa, o azvîrli spre Nicolson care se îndrepta spre el, după care sări peste bord cu capul înainte, provocînd o împroșcătură de apă și răspîndind stropi peste întreaga barcă.

Toți au rămas încremeniți cîteva secunde, totul s-a petrecut atît de repede și de neașteptat, încît părea doar o închipuire. Dar nu era închipuire locul rămas liber pe banchetă, nici cercurile din ce în ce mai largi de pe oglinda apei. Înmărmurit la jumătatea drumului, Nicolson rămase cu cămașa zdrențuită într-o mînă. Gudrun, încă răsturnată peste spinarea lui Farnholme striga „Alex, Alex", fără a înțelege bine ce se întîmpla, cînd se auzi o nouă împroșcătură în apă, chiar la pupa, de astă dată mai puțin zgomotoasă : McKinnon se aruncase și el în apă ca să-l salveze.

A doua împroșcătură de apă l-a trezit din încremenire pe Nicolson care acționă prompt : se aplecă repede, apucă cangea și se duse la latura bărcii, așezîndu-se în genunchi pe banchetă. Instinctiv, și-a scos revolverul din centură și-l ținea în cealaltă mînă : cangea era pentru a-l ajuta

pe McKinnon, iar revolverul pentru tînărul soldat : panica cu care de obicei se agață orice om care se înec era un pericol serios pentru salvator și nu se putea ș cum se va manifesta un om cu mintea dinainte rătăcită.

Sinclair se zvîrcolea în apă cam la douăzeci de picioare depărtare de barcă, iar McKinnon înota cu hotărîre spre el — ca toți muntenii, nu era prea meșter în ale înotului — cînd, brusc, lui Nicolson îi îngheță sîngele în vine observînd ceva. Zvîrli cangea, care, după ce descrise un arc larg în aer, pătrunse în apă doar la cîțiva inci de umărul lui McKinnon. Instinctiv, șeful de echipaj prinse cangea și se întoarse ca să privească spre barcă : pe fața lui bronzată se citea uimire.

— Întoarce-te imediat, omule, strigă din răsputeri Nicolson.

Deși cuprins de panică, Nicolson își dădu seama că vocea îi era răgușită și dogită, așa că mai strigă o dată :

— Pentru Dumnezeu, grăbește-te !

Ascultător, McKinnon își schimbă direcția spre barcă, deși nu înțelegea nimic : se agăță de cange, iar Nicolson o trase către bordul bărcii. Pe fața lui McKinnon se putea observa o expresie aproape comică de uimire. Mai privi peste umăr la locul unde Sinclair se zvîrcolea fără rost, acum la peste treizeci de picioare distanță, apoi se întoarse spre barcă, deschise gura să spună ceva dar scoase un țipăt de groază. După o fracțiune de secundă, țipă din nou, începu să înoate frenetic, spre barcă, ajunse lîngă ea și cinci-șase mîini l-au apucat de cap ca să-l tragă în barcă ; înainte ca întreg trupul să-i fie în interiorul bărcii, s-a observat o formă cenușie, reptiliană, care s-a desprins de pulpa piciorului lui McKinnon și s-a scufundat înapoi în apă.

— Ce naiba a fost asta ? se auzi vocea tremurîndă a Gudrunei care zărise prima dinții teribili și corpul fioros ca de reptilă.

— O baracudă [1], i-a răspuns scurt Nicolson, evitînd s-o privească drept în față.

— O baracudă ! murmură impresionată tînăra și după tonul vocii se simțea că auzise și ea despre acest animal marin extrem de vorace.

— Și ce-i cu Alex, iată-l acolo ; repede, să-l scăpăm !

— Nu putem face nimic, replică Nicolson cu voce aproape brutală, afectat și el de neputința unei intervenții ; din păcate, nu mai putem face nimic pentru el.

Nici nu a terminat Nicolson de vorbit și peste apă ajunse pînă la ei țipătul de agonie al lui Sinclair : țipăt îngrozitor, parcă animalic, repetat de mai multe ori cu o stridență de teroare, în timp ce nefericitul se zvîrcolea ; uneori trupul i se ridica din mare și se îndoia, ceafa rămînîndu-i sub apă, iar mîinile înspumau apa luptînd nebunește cu inamicul invizibil pentru cei din barcă. În mîna lui Nicolson, Coltul a pocnit de șase ori la rînd. Împușcăturile au fost trase la întîmplare, fără speranțe, dar chiar prima dintre ele n-a fost fără rost : l-a lovit pe Sinclair chiar în cap. Nici nu se risipise mirosul de cordită și fumul împușcăturilor, că suprafața apei redeveni calmă ; Sinclair dispăruse, nu se mai vedea nimic pe oglinda de un albastru metalic a mării.

Dar n-au trecut douăzeci de minute și marea nu mai era albastră ; se învolbura, apărea o spumă albă lăptoasă și o pînză de ploaie torențială se întindea peste suprafața apei, spre toate orizonturile.

[1] Pește de pradă, trăind în mările calde (familia Sphyraenidelor).

Au trecut aproape trei ore, se apropia asfinţitul soarelui, dar nu se putea şti unde se afla acesta pe boltă, căci furtuna cu ploaie înainta mereu spre sud şi, în lumina amurgului, cerul avea aceeaşi culoare cenuşie ca de plumb în toate carturile [1] compasului magnetic. Ploaia continua, se revărsa asupra bărcii neprotejate, dar nimănui nu-i păsa. Uzi pînă la piele, dîrdîind de răceala ploii care le lipea veşmintele de braţe, trupuri şi picioare, îndurau totul, erau chiar bucuroşi. Cu tot şocul deprimant provocat de moartea lui Sinclair, cu toată inutilitatea practică a morţii lui tocmai cînd ploaia era atît de iminentă, în ciuda tuturor nenorocirilor, erau fericiţi, fericiţi căci instinctul de conservare rămăsese predominant. Erau fericiţi că îşi potoliseră teribila sete bînd apă pe săturate, fiindcă ploaia rece le răcorise arsurile şi pielile băşicate, fiindcă reuşiseră să umple unul din bidoane cu peste patru galoane de apă. Erau foarte fericiţi, căci mînată de briza puternică, barca parcursese multe din milele care îi despărţeau de locul unde aproape că staţionaseră atîta vreme şi se apropiau de coasta Javei de Vest. Erau fericiţi, mai fericiţi decît ar fi îndrăznit să viseze, căci se considerau aproape salvaţi, fiindcă se mai întîmplă miracole şi — credeau ei — se terminaseră, în fine, necazurile.

Ca totdeauna, McKinnon a fost primul care a zărit o formă lungă, joasă, într-o pauză dintre vîrtejurile de ploaie, la vreo două mile depărtare. Nu aveau motive să le mai fie teamă de ceva, dar era cazul să ia toate măsurile ca să prevină ceva ce putea fi evitat : în cîteva secunde au coborît vela zdrenţuită de la treime şi focul, au desfăcut

[1] Diviziune unghiulară reprezentînd a 32-a parte din cerc, servind pentru a defini direcţia în care se află un obiect, direcţia din care bate vîntul etc., faţă de prova sau traversul ambarcaţiei, de obicei indicate pe roza compasului magnetic (busola marină).

bulonul de la tachetul arborelui, au demontat arborele și l-au ascuns în fundul bărcii, astfel încît aceasta, chiar de la mică distanță, să nu pară decît o barcă de salvare abandonată, în derivă, dificil vizibilă în ceața rafalelor de ploaie și care nu merită a mai fi cercetată, chiar dacă este observată. Degeaba : fuseseră văzuți, lunga formă cenușie își schimbase drumul, interceptînd direcția de derivă a bărcii : așa că acum nu puteau decît să mulțumească providenței, să binecuvinteze pe cei de veghe de pe zisa formă care au reușit imposibilul deslușind mica lor barcă cenușie, pe vastul fond plumburiu.

Nicolson a fost primul care, neîncrezător, a identificat în ce consta zisa formă, după care s-au lămurit și alții : Findhorn, McKinnon, Vannier, Evans și Walters. Nu întîlneau pentru prima dată așa ceva și nu exista îndoială : era un torpilor al Marinei militare S.U.A., orice confuzie era exclusă. Luciul lung curbat al provei, coca, lungă de șaptezeci de picioare, acționată de trei motoare electrice navale de mare viteză, cele patru tuburi lansatoare de torpile și mitraliere de calibru 50 erau cu totul caracteristice. Nu arbora nici un fel de pavilion, dar pentru a risipi orice îndoială asupra naționalității, un marinar de la bordul torpilorului a desfășurat un mare steag care fîlfîi mîndru în curentul de aer provocat de mersul rapid al navei ; aceasta se apropia cu o viteză de mai bine de treizeci de noduri — departe de maximumul ce putea dezvolta — și prova ridica o spumă albă pe apă. Cu toată întunecimea amurgului, pe lîngă tipul de torpilor, steagul desfășurat nu lăsa nici o posibilitate de îndoială : pavilionul *Stars and Stripes* [1] este cel mai ușor identificabil din toate.

[1] Denumirea drapelului S.U.A. după stelele și dungile imprimate pe el.

În barcă, toţi s-au ridicat în picioare, unul sau doi inşi mai şedeau jos, toţi făceau semne cu mîna spre torpilor. de pe care doi inşi, unul din timonerie. celălalt de pe turela prova, le-au răspuns agitînd şi ei mîinile. În barca de salvare, oamenii începură să-şi strîngă bietele boarfe pe care le mai aveau, pregătindu-se să urce la bordul navei americane, iar Miss Plenderleith tocmai îşi înfigea mai zdravăn pălăriuţa pe cap, cînd, bruse, torpilorul şi-a încetinit turaţia puternicelor motoare Packard, le-a trecut pe marşarier şi a alunecat lin alături, doar la cîteva picioare distanţă de barca de salvare, un uriaş faţă de mica ambarcaţie. Chiar înainte de a se opri, de pe torpilor au fost lansate două parîme groase pe suprafaţa apei, care s-au izbit zgomotos drept de prova şi pupa bărcii. Coordonarea precisă şi acostarea bărcii dovedea înaltul antrenament al echipajului torpilorului. Cînd cele două ambarcaţii s-au atins una de alta, Nicolson a pus o mînă pe latura torpilorului, iar cu cealaltă a făcut un gest de salut către un personaj scund şi îndesat care apăruse de după timonerie.

— Hei !

Salutînd, Nicolson zîmbea larg.

— Fraţilor, sîntem bucuroşi că vă întîlnim !

— Nici noi nu sîntem mai puţin bucuroşi !

Pe faţa bronzată a celui care răspunsese a apărut un surîs care i-a descoperit dinţii albi ; cu mîna stîngă a făcut o mişcare abia observabilă şi cei trei marinari de pe punte s-au transformat bruse din simpli spectatori curioşi în sentinele foarte vigilente, cu mîinile încleştate pe mitraliere automate. Iar în mîna celui care răspunsese la salut, a apărut un revolver şi li s-a adresat din nou :

— Mi-e teamă însă că bucuria voastră va fi mai scurtă decît a noastră. Vă sfătuiesc să staţi foarte liniştiţi.

Nicolson simți parcă o lovitură în stomac. Fără să știe de ce, și-a dat seama că mîna nu i se mai sprijinea ușor de peretele navei, ci apăsa energic cu fiecare tendon crispat al dosului palmei. Cu toată cantitatea de apă băută de curînd, gura i s-a uscat brusc ca interiorul unui cuptor, dar a încercat cu vocea să-i pară destul de calmă :

— Ce înseamnă asta, o glumă de prost gust ?

— Sînt de aceeași părere, a fost răspunsul.

Respectivul își înclina capul afirmativ și abia acum Nicolson observa oblicitatea ochilor și pielea netedă de la colțul lor.

— Nu va fi o bucurie pentru voi, privește !

Și cu mîna îi arăta că pavilionul *Stars and Stripes* dispăruse, iar în locul lui filfîia cel cu Soarele Răsare japonez.

— Un viclesug condamnabil, nu-i așa ? continuă cel de pe navă, părînd a se amuza grozav ; ca și nava și, oroare ! aspectul destul de anglo-saxon al meu și al oamenilor mei. În ce privește acest aspect, să spunem drept, nu sîntem deloc mîndri de el.

Vorbea englezește perfect, cu pronunțat accent american și, evident, simțea o plăcere să-și arate măiestria.

— Ați îndurat multă arșiță și furtună, în ultima săptămînă ; aveți un mare merit de a fi supraviețuit. Noi v-am așteptat tot timpul și acum vă spunem bun sosit.

Se opri brusc, cu buzele strînse, îndreptîndu-și revolverul spre general, dar acesta sări în picioare cu o iuțeală de mirare pentru vîrsta lui, învîrtind în mînă, ca pentru a o arunca, o sticlă goală de whisky. Degetul ofițerului japonez apăsă involuntar pe trăgaci, dar se opri la timp, observînd că sticla nu-i era destinată lui, ci lui Van Effen, care, întors pe jumătate, simțise apropiindu-se proiectilul, dar a ridicat prea tîrziu brațul pentru a se apăra. Sticla grea l-a izbit deasupra urechii și Van Effen se prăbuși pe

banchetă, trăznit. Ofițerul japonez i se adresă lui Farnholme :

— Dacă mai faci o mișcare, vei fi mort, bătrîne ! Ești nebun ?

— Nu eu sînt nebun, ci omul acesta, toți am fost în pericol de a fi omorîți, căci el tocmai era pe cale să pună mîna pe o mitralieră. Am îndurat destul ca acum să mor așa, cu trei mitraliere îndreptate spre mine.

— Ești un bătrîn înțelept, mormăi ofițerul japonez ; într-adevăr, nu aveai altceva de făcut.

Cu tristețe, Nicolson realiză că, într-adevăr, nu aveau altceva de făcut, chiar nimic. Simți o amărăciune copleșitoare, un gust amar în gură. Îndurașeră destule, trecuseră prin atîtea suferințe de necrezut, și cu prețul a cinci vieți, ca să nu ajungă decît la acest deznodămînt. Auzi însă din spatele lui murmurul vocii lui Peter, se întoarse și văzu că băiețelul sta pe bancheta pupa privindu-l pe ofițerul japonez printre degetele palmelor cu care își acoperea figura, nu prea înspăimîntat, mai curînd precaut și uimit, și din nou Nicolson se simți năpădit de amărăciune și disperare. Putea suporta înfrîngerea, dar aceasta devenea intolerabilă mai ales din cauza lui Peter.

Cele două infirmiere stăteau de o parte și alta a copilului ; ochii negri, măriți de teroare ai Lenei, ca și cei ai Gudrunei, albaștri, exprimînd tristețe și deznădejde, reflecatu sentimentele pe care le încerca și Nicolson. Pe figura Gudrunei, nu se vedea spaimă, dar pe tîmplă, unde cicatricea se termina la marginea părului, se vedea bătaia accelerată a pulsului. Încet, involuntar, Nicolson a parcurs cu privirea întreaga barcă și a înțeles că figurile tuturor exprimau aceeași teamă și disperare, același sentiment de zădărnicie uluită, aceeași sfîșiere de inimă. Dar nu toți arătau așa : figura lui Siran era inexpresivă ca totdeauna,

ochii lui McKinnon iscodeau rapid de o parte și de alta a bărcii, în sus spre torpilor, apoi din nou la cei din barcă, căutînd să cîntărească, își dădea seama Nicolson, șansele unei rezistențe sinucigașe. Iar generalul părea nenatural de indiferent : cu brațul peste umerii slăbuți ai lui Miss Plenderleith, îi șoptea ceva la ureche.

— O scenă mișcătoare, patetică, nu-i așa ? comentă ofițerul japonez cu un gest spre cei doi, cu aer de tristețe batjocoritoare : vai, gentlemeni, ce fragile sînt speranțele omenești. Mă uit la voi și mă simt aproape impresionat ; spun aproape, nu complet. Și mi se pare că o să plouă, o ploaie zdravănă.

Privi la vălătucii de nori groși ce se apropiau din nord-est, la perdeaua deasă de ploaie ce aluneca la mai puțin de o milă depărtare peste suprafața întunecată a mării, și adăugă :

— Am o profundă aversiune să mă las udat de ploaie ; de aceea propun...

— Orice propunere este de prisos : crezi că am să rămîn toată noaptea în această blestemată barcă ?

Vocea răsuna iritată în spatele lui Nicolson care se întoarse și-l văzu pe Farnholme în picioare, într-o mînă cu mînerul greului geamantan de care nu se despărțea.

— Ce... ce ai de gînd să faci ? îl întrebă Nicolson.

Farnholme îl privi, dar nu-i răspunse. În schimb, zîmbi, ridicînd buza superioară sub mustața albă cu o expresie de abia perceptibil dispreț, privi în sus, adresîndu-se ofițerului japonez, și întinse arătătorul în direcția lui Nicolson :

— Dacă nebunul ăsta face vreo prostie sau mă reține de la ceea ce am de gînd să fac, împușcă-l !

Nicolson se uita la el, nu-i venea să-și creadă urechilor, apoi privi la ofițerul japonez care nu manifesta nici

neîncredere, nici surpriză, ba chiar o oarecare satisfacție, și începu să vorbească repede într-o limbă neînțeleasă pentru Nicolson, iar Farnholme îi răspundea prompt și fluent în aceeași limbă. Apoi, înainte ca Nicolson să înțeleagă ce se întîmpla, Farnholme băgă mîna în geamantan, scoase o mică mitralieră și se îndreptă spre marginea bărcii, cu geamantanul într-o mînă și mitraliera în cealaltă.

— Acest gentleman mi-a urat bun găsit, i se adresă Farnholme, zîmbind, lui Nicolson ; sînt însă convins că mi s-a adresat doar mie, consider că mi-a urat bun venit și mă onorează ca oaspete, după cum veți vedea.

Apoi, i se adresă japonezului :

— Ați procedat admirabil, veți fi bine răsplătit.

Vorbi iarăși în limba aceea străină — japoneza, era sigur Nicolson — și conversația dură vreo două minute. După care, i se adresă din nou lui Nicolson, în timp ce picăturile grele ale rafalei de ploaie începeau să răpăiască pe punțile torpilorului :

— Prietenul meu este de părere să urcați la bord ca prizonieri. Eu sînt însă convins că sînteți prea periculoși și că ați trebui împușcați fără ezitare. Merg să stăm de vorbă pe îndelete ca să punem la cale ce vom decide în privința voastră.

I se adresă apoi japonezului :

— Legați barca la pupa torpilorului, sînt niște oameni disperați și nu-i deloc recomandabil să-i aveți prea aproape. Vin, prietene, să stăm de vorbă, dar mai întîi, un moment : am uitat să fiu politicos, musafirul care pleacă trebuie să mulțumească gazdelor.

Și se adresă ironic :

— Căpitane Findhorn, mister Nicolson, vă salut cu toată stima și vă mulțumesc pentru ajutorul ce mi-ați acordat, pentru politețea și mai ales, pentru competența cu care ați

manevrat ca să mă pot întîlni la locul cuvenit cu niște foarte buni prieteni de-ai mei.

— Ești un trădător nerușinat ! exclamă Nicolson, cu ură greu reținută.

— Vorbești cu vocea unui patriotism necugetat, replică Farnholme clătinînd trist din cap ; mă califici aspru și crud, tinere. Trebuia într-un fel oarecare să-mi cîștig existența.

Făcînd un gest neglijent cu mîna :

— *Au revoir.* A fost foarte plăcută compania.

Un moment mai tîrziu dispărea din vedere, în timp ce ploaia se revărsa în torente orbitoare.

XII

O bucată de timp care a părut foarte lungă, nimeni din barcă n-a vorbit, n-a făcut nici o mișcare ; neluînd seama la ploaia ce cădea rece, priveau în gol, prostește, locul pe care șezuse Farnholme înainte de a pleca.

Poate că, de fapt, nici nu a fost lung timpul, probabil numai cîteva secunde, cînd Nicolson o auzi pe Miss Plenderleith chemîndu-l și spunîndu-i ceva. Dar din cauza zgomotului ploii pe suprafața apei și a răpăitului frenetic pe puntea torpilorului, vocea ei nu era decît un murmur neînțeles. Nicolson se apropie ca să audă mai bine și, deși încă sub șocul impresiei celor întîmplate, aspectul ei îl frapă : ședea pe bancheta laterală babord, cu spatele perfect drept, cu mîinile încrucișate în poală, cu figura calmă, netulburată. Parcă era acasă, în salon, doar un singur lucru i-a atras atenția : ochii îi erau înecați în lacrimi și, deși deschiși, două mari picături se prelingeau încet pe obrajii ridați și cădeau pe mîini.

— Ce se întîmplă, Miss Plenderleith ? întrebă Nicolson ; ce este ?

— Du barca mai departe de torpilor, spuse ea, privind înainte, părînd că nu-l vede pe Nicolson ; așa a spus... cît mai departe, imediat.

— Nu înțeleg, spuse Nicolson dînd din cap : de ce vreți să...

Se întrerupse brusc, ca și cum ceva dur și rece l-ar fi izbit în ceafă ; se întoarse și privi la figura galbenă, strălucind în ploaie, a unui marinar japonez care îl amenința cu țeava mitralierei.

— Vorba, englezule !

Engleza lui era mult mai puțin corectă decît a ofițerului. Părea periculos : tipul de om care se bucură de ocazia de a folosi arma ce se legăna în mîini.

— Nimeni să nu scoată o vorbă, nu am încredere în voi, cine vorbește, îl împușc.

— Cred că ai înțeles ce am spus, se auzi vocea șoptită, dar hotărîtă, limpede, fără urmă de emoție a lui Miss Plenderleith.

Marinarul japonez își mișcă arma, ochind spre capul lui Miss Plenderleith și douăsprezece perechi de ochi îi urmăreau articulația degetului arătător gata să apese pe trăgaci. Buzele îi erau strînse într-un zîmbet drăcesc și Nicolson știa că militarii japonezi așteptau o cît de mică provocare pentru a ucide. Miss Plenderleith îl privea pe japonez cu figură inexpresivă — aproape sigur că nici nu-l vedea — și, brusc, japonezul lăsă arma în jos cu o exclamație de mînie și se dădu un pas înapoi. Își întoarse capul spre celălalt marinar înarmat — ofițerul luase cu el sub punte pe al treilea — și cu un gest arătă că parîma legată de prova bărcii trebuia mutată la pupa. Nicolson și McKinnon au filat [1] atunci parîma, făcînd să alunece barca de-a lungul laturii torpilorului și foarte curînd s-au depărtat de pupa acestuia, la capătul parîmei. Cei doi marinari japonezi, unul lîngă altul pe duneta torpilorului, stăteau cu carabinele despiedicate în mîini. Priveau avid spre

[1] Au slăbit.

barcă, căutînd o mișcare cît de mică ce i-ar îndreptăți să-și folosească armele.

Torpilorul a fost pus în mișcare, motoarele tușeau din nou foarte încet, dar destul ca să despice valurile cu trei sau patru noduri. Ținea capul spre nord-est, străbătînd marea și ploaia puternică, atît de puternică, încît, de pe barcă, prova torpilorului abia se zărea în amurgul din ce în ce mai întunecat. Barca începuse și ea să tangheze, nu prea intens, la capătul parîmei întinse.

Miss Plenderleith sta cu spatele contra ploii, spre cei de veghe de pe torpilor. Poate i se mai prelingeau lacrimi pe obraji, nu se observa, ploaia străbătuse prin bordura de paie a pălărioarei ei și toată fața îi era udă. Dar ochii îi erau acum mai limpezi, privea drept spre Nicolson, acesta îi răspunse tot cu o privire, și o văzu pe a ei îndreptîndu-se spre carabina de lîngă ea, acolo unde o lăsase Farnholme, apoi își ridică ochii iar către el.

— Nu te uita la mine, șopti ea, fă-te că nu-mi dai atenție ; oare ei mă aud ?

Nicolson privi spre cei de gardă pe torpilor, cu figura imobilă ; clătinatul negativ al capului său a fost imperceptibil pentru ei.

— Poți vedea acum, în spatele valizei mele ? mai șopti ea.

Nicolson aruncă o privire scurtă la bancheta pe care ședea Miss Plenderleith, apoi din nou își îndreptă ochii înainte, inexpresiv. În spatele valizei de piele și pînză groasă, în care Miss Plenderleith își ținea andrelele, împletitura la care lucra și alte lucruri, singura ei avere pe lume, Nicolson zări curbura patului carabinei lui Farnholme pe care acesta o folosise atît de eficient, de atîtea ori... Brusc, lui Nicolson îi trecură prin minte toate împrejurările în care generalul folosise carabina, isprăvile

realizate cu ea, cum spulberase marele tun de pe submarin, cum pusese pe fugă avionul Zero cînd acesta a atacat barca de salvare, cum îi salvase viaţa lui, a lui Nicolson, pe plaja acelei mici insule şi, deodată, înţelese că era cu totul stranie dezertarea şi trădarea generalului, că o asemenea schimbare totală nu era deloc firească...

— O vezi ? întrebă şoptind repede, Miss Plenderleith.

Nicolson se înfioră, dar nu lăsă să îi apară emoţia şi aprobă cu un gest scurt din cap. Patul carabinei se afla la mai puţin de un picior de mîna lui.

— Carabina este despiedicată, pronunţă Miss Plenderleith tot în şoaptă ; e gata de tras, aşa mi-a spus Foster.

De astă dată, Nicolson o privi cu mirare, cu ochii clipind des din cauza bătăii ploii, încercînd să-i descifreze expresia figurii. Apoi uită cu totul de Miss Plenderleith, se ridică pe jumătate de pe locul său, privind încordat spre prova şi, aproape fără să-şi dea seama, întinse mîna spre carabină...

Brusc, chiar de la cele patruzeci sau cincizeci de picioare distanţă, explozia care a avut loc pe torpilor i-a asurzit complet pe cei din barcă şi puternicul ei şoc a unduit ca un suflu invizibil peste chipuri. Dintr-o enormă gaură de la tribordul torpilorului au erupt fum, flăcări şi, aproape imediat, a izbucnit la mijloc un incendiu puternic. Sentinelele japoneze au uitat complet de misiunea lor, s-au întors spre prova. Iar una dintre ele, din cauza suflului exploziei, s-a împiedicat şi, în încercarea disperată de a-şi regăsi echilibrul, şi-a pierdut mitraliera, a căzut înapoi peste pupă, în mare. Cealaltă sentinelă a reuşit să alerge cîţiva paşi spre prova, dar împuşcătura carabinei din mîna lui Nicolson l-a pocnit drept în faţă şi a căzut mort pe loc. Chiar în timp ce acesta se prăbuşea, McKinnon s-a repezit spre prova cu o toporişcă în mînă şi cu o sin-

gură lovitură zdravănă a tăiat dintr-o dată parîma de remorcare întinsă de copastia bărcii. Îndată, Nicolson a pus echea complet la traversul tribordului și barca s-a îndepărtat rapid spre vest. Torpilorul își menținea neschimbat drumul spre nord-est și după o jumătate de minut, cu toate flăcările ce se învălătuceau deasupra punții dispărea în rafalele de ploaie și întunericul care se lăsa repede.

La iuțeală, într-o neobișnuită unanimitate și tăcere, cei din barcă au înfipt catargul la locul lui, au ridicat vela la treime și focul, iar barca a luat-o la sănătoasa prin ploaie și întuneric, atît cît îi permiteau velele zdrențuite. Cu copastia babord periculos înclinată, Nicolson ținea drumul spre nord-vest ; oricît de puternică fusese explozia, era puțin probabil ca o ambarcație atît de mare să rămînă definitiv paralizată ; exista pericolul ca, după explozie și incendiu, torpilorul să-și revină și să pornească în urmărirea bărcii, însă era aproape cert că, în acest caz, s-ar îndrepta spre sud-vest, în direcția în care bătea vîntul, în direcția Strîmtorii Sunda și a libertății.

În următoarele cinsprezece minute, interminabile, nu s-au auzit decît valurile încălecate spărgîndu-se de coca bărcii, fîlfîitul velelor zdrențuite, macaralele scîrțîind și verga [1] lovind în catarg. Nimeni din barcă nu îndrăznea să vorbească, să discute despre cauza exploziei de la bordul torpilorului ; se uitau cu sfială la mica figură împietrită cu ridicola pălăriuță de paie pusă într-o parte pe capul lui Miss Plenderleith, și renunțînd să mai deschidă discuții. Era uimitor de impresionantă comportarea ei, expresia acelei figuri gingașe de sub pălărie, atitudinea

[1] Bară de lemn sau metal, mobilă față de arbore, deplasabilă orizontal și vertical de-a lungul acestuia.

dîrză, indiferența, față de răceala timpului și față de ploaie, mîndria ei, care excludeau orice conversație inutilă.

Doar Gudrun Drachmann a avut curajul să facă o primă încercare de abordare cu delicatețea corespunzătoare stării sufletești a lui miss Plenderleith ; Gudrun s-a ridicat calmă, în brațe cu micul Peter învelit într-o pătură, și s-a îndreptat spre locul rămas gol lîngă Miss Plenderleith — unde cu puțin înainte șezuse generalul. Nicolson a urmărit-o cu privirea, reținîndu-și, fără să vrea, respirația și gîndind că poate era mai bine ca Gudrun să nu fi încercat abordarea : ușor putea rezulta o inadvertență. era sigur că încercarea va eșua. Dar Gudrun Drachmann nu a eșuat.

Un minut sau două, bătrînica și tînăra au stat alături, fără o mișcare, fără o vorbă. Apoi, băiețașul, jumătate adormit în pătura udă de ploaie, a scos o mînuță și a stins obrazul umezit de ploaie și lacrimi al lui miss Plenderleith. Bătrînica s-a întors spre copil, i-a zîmbit, i-a luat mînuța între ale ei, aproape fără să-și dea seama, copilașul i s-a strecurat în poală și ea a început să-l strîngă în brațele-i subțiri. L-a strîns cu oarecare putere, dar băietașul parcă știa că era din dragoste, așa că o privea atent pe sub genele grele de somn. Apoi, îi zîmbi bătrînei lady, care îl strînse din nou la piept, încă mai puternic, răspunzîndu-i tot cu un surîs, cu toată inima ei sfîșiată.

— De ce ai venit lîngă mine, cu băiețașul ? întrebă ea aproape pe șoptite.

— Nu știu, răspunse Gudrun, clătinînd capul, ca un gest ca și cum de-abia la întrebarea ei își dădea seama de ce făcuse ; n-am vrut să vă tulbur, nu știu ce mi-a venit.

— Nu-i nimic, eu știu de ce, îi replică Miss Plenderleith, luîndu-i mîna și zîmbindu-i : este ciudat, foarte ciu-

dat, dar și eu cred că se cuvenea să vii lîngă mine. Ceea ce a făcut generalul, a fost și pentru ca să vă salveze pe dumneata și pe băiețel.

— Credeți că...

— Foster, cel fără frică !

Nu era deloc o nuanță peiorativă sau de repros în vorbele lui miss Plenderleith, le-a pronunțat cu o incantație.

— Neînfricatul Foster Farnholme : așa obișnuiam să-i spunem altădată, cînd eram colegi la școală. Nu se temea de nimic pe lume.

— Îl cunoașteți așadar de multă vreme, Miss Plenderleith ?

Dar bătrînica păru a nu fi auzit întrebarea, își clătina meditativ capul, ochii i se înduioșau de amintiri.

— Chiar azi după-amiază se referea la dumneata, spunînd că nu înțelegea ce au tinerii de azi în gînd, dar dacă ar fi avut cu treizeci de ani mai puțin, desigur că s-ar fi însurat cu dumneata.

— Era foarte amabil, zîmbi Gudrun, fără umbră de stînjenire, dar mă tem că nu mă cunoștea îndeajuns și mă supraestima.

— Și el regreta că nu se apropiase mai mult de dumneata și de Peter.

Cu blîndețe, miss Plenderleith îi îndepărtă băiețașului degetul din gură, era aproape adormit.

— Foster spunea că educația este indispensabilă, dar nu principala problemă, deșteptăciunea înnăscută este mai importantă decît educația ; și nici ea nu contenză prea mult, înțelepciunea dobîndită la școala vieții este pe departe cea mai importantă. Spunea că nu își dădea seama dacă dumneata erai educată, deșteaptă sau înțeleaptă, dar ceea ce contează și mai mult, ceea ce și un orb putea vedea, este faptul că ai inimă bună, iar inima bună este lucrul cel mai minunat pe lume.

Miss Plenderleith surîse, uitîndu-şi momentan durerea, cuprinsă de nostalgice amintiri.

— Foster obişnuia să se plîngă că pe lume sînt din ce în ce mai puţini oameni cu inimă bună.

— Generalul Farnholme a fost un om minunat, murmură Gudrun.

— Generalul Farnholme a fost un om înţelept, o corectă blînd Miss Plenderleith ; destul de înţelept ca să aprecieze multe lucruri la justa lor valoare, de exemplu pe dumneata ; asta nu mai are acum importanţă, dar să ştii, şi pe dumneata şi pe băieţaş vă iubea teribil.

— „Să urmăm exemplul celor cu nimburi de glorie."

— Ce este ? întrebă, surprinsă, Miss Plenderleith pe Willoughby ; ce-ai spus ?

— Nimic, doar un gînd ce mi-a trecut prin minte, Miss Plenderleith.

Miss Plenderleith îi zîmbi, apoi privi spre băieţaşul din braţe. A urmat o nouă perioadă de tăcere, nestînjenită. Căpitanul Findhorn a întrerupt primul tăcerea, cu o întrebare la care toţi doreau răspuns :

— Dacă vreodată mai ajungem teferi acasă, o datorăm numai şi numai generalului Farnholme, cred că nimeni dintre noi nu va uita acest lucru. Ne-aţi motivat prin firea lui fapta ; se pare că îl cunoaşteţi mai bine decît oricare dintre noi, Miss Plenderleith ; îmi puteţi spune cum a reuşit să provoace această explozie ?

— Am să vă spun, încuviinţă Miss Plenderleith ; foarte simplu, Foster era un om sincer, dintr-o bucată. Aţi observat cu toţii acel geamantan mare pe care-l căra tot timpul cu el ?

— Da, răspunse zîmbind Findhorn ; era încărcat cu provizii...

— De whisky, spune-o clar, căpitane. În realitate, nu putea suferi această băutură, bea numai pentru a crea o anumită atmosferă, pentru a evita discrepanțe cu mediul înconjurător. În orice caz, s-a descotorosit de toate sticlele și de ce mai conținea geamantanul, acolo, pe insula unde am debarcat, aruncînd totul într-o groapă printre stînci. Apoi...

— Ce... ce-ați spus ? o întrerupse Van Effen încă amețit de lovitura pe care i-o dăduse Farnholme în cap.

Încercă să se ridice de la locul lui, dar se chirci din cauza durerii din piciorul rănit.

— A... a lăsat tot conținutul acolo, pe insulă ?

— Așa cum am spus ; de ce ți se pare surprinzător, mister Van Effen ?

— Așa... fără un motiv anume.

Van Effen se reașează și schiță un surîs spre miss Plenderleith :

— Continuați, vă rog.

— Asta-i tot ; în noaptea petrecută pe insulă a găsit o mulțime de grenade japoneze și vreo cincisprezece din ele le-a băgat în geamantanul golit.

— În geamantan ? întrebă Nicolson, arătînd cu mîna sub locul pe care ședea ; dar grenade mai sînt și aici, dedesubt, miss Plenderleith.

— El a găsit mai multe decît ți-a spus dumitale, răspunse miss Plenderleith cu voce abia auzibilă.

După un moment continuă :

— A luat grenadele cu el cînd a trecut pe torpilor ; vorbea fluent japoneza, și nu i-a fost greu să-i convingă, spunînd că ducea cu el planurile lui Jan Bekker. Cînd a ajuns la bordul torpilorului ca să le arate planurile, a băgat mîna în geamantan, a apăsat pe declanșatorul unei

grenade și a ținut mîna înăuntru ; după cîte mi-a spus, toate grenadele trebuiau să explodeze după patru secunde.

Noaptea aceea a fost fără lună, fără stele, numai cu nori negri fugăriți de vînt pe cer. Nicolson a condus barca ore în șir, pe ghicite și la noroc. Geamul de la cutia compasului magnetic se spărsese, aproape toată soluția alcoolică se scursese și roza compasului se rotea de capul ei, încît era imposibil s-o citești, mai ales la lumina unei lanterne cu bateria pe sfîrșite. A căutat să urmeze drumul după vînt, ținînd tot timpul vîntul în babord, atent ca alizeele să rămînă constante, să nu se inverseze, să nu-și schimbe prea mult direcția. Chiar cu vînt constant, manevrarea bărcii era destul de dificilă : din ce în ce tot mai multă apă pătrundea prin scîndurile rupte de la bordaj, mai ales la pupa, și ambarcațiа se îngreuna de această parte, cu tendința de a-și schimba mereu direcția spre sud.

Pe măsură ce noaptea înainta, îngrijorarea și încordarea lui Nicolson sporeau, iar încordarea lui se transmitea și celorlalți din barcă, dintre care doar puțini au reușit să doarmă. Curînd după miezul nopții, cu toate mijloacele atît de primitive de stabilire a poziției, Nicolson aprecia că se aflau la zece sau douăsprezece mile de Strîmtoarea Sunda, în nici un caz mai mult, poate numai la cinci mile. Și motive erau destule ca să fie îngrijorat. Harta Arhipelagului Malaiez, singura pe care o avea, se pătase din cauza apei sărate, era ruptă, greu de descifrat, dar el își amintea din alte călătorii stîncile, recifii și bancurile de nisip presărate de-a lungul coastei de sud-est a Sumatrei. Nu le cunoștea însă pozițiile și nici pe cea a bărcii ; poate că latitudinea pe care o presupunea era atît de departe de realitate, încît se putea întîmpla să treacă de Strîmtoarea Sunda fără a o repera. Erau amenințați de pericolul

de a se așeza cu fundul bărcii pe un recif din larg, dar se putea tot atît de bine să-l ocolească ; cei din barcă erau atît de bolnavi și șocați, încît dacă eșuau chiar la mai puțin de o milă de țărm, nici jumătate din ei nu aveau perspectiva să mai supraviețuiască. Și dacă scăpau de alte pericole, rămînea problema acostării bărcii pe plajă într-o zonă cu brizanți puternici.

Scurt timp după ora două noaptea, înainte de apariția zorilor, Nicolson i-a pus pe șeful de echipaj McKinnon și pe Vannier de veghe la prova ca să repereze ce se întîmpla în fața lor pe mare. Încă vreo șase inși s-au oferit să facă de veghe voluntari, dar Nicolson le-a ordonat să rămînă la locurile lor, să șadă cît mai posibil pe fundul bărcii ca să-i dea maximum de stabilitate. Ar mai fi putut adăuga, dar s-a abținut, că vigilența ochilor lui McKinnon era mai sigură decît a tuturor celorlalți laolaltă.

A mai trecut o jumătate de oră și Nicolson a simțit că intervine o schimbare abia perceptibilă, nu era bruscă, ci urmarea unor semne care îl îngrijorau teribil și scruta cu încordare întunericul în direcția în care înaintau : hula înaintînd lent pe suprafața mării dinspre nord-vest se schimba, valurile devenind tot mai scurte și mai abrupte. Dar obosit, extenuat fizicește de guvernarea fără vizibilitate pe toată durata nopții, era cît pe ce să nu observe cele ce se întîmplau. Vîntul rămăsese la fel, nici mai puternic, nici mai slab decît în ultimele cîteva ore.

— McKinnon ! strigă el cu voce joasă, totuși o duzină de inși s-au ridicat de pe locurile lor ; atenție, curînd ajungem la ape cu fund mic ! [1]

[1] Zonă de mare periculoasă pentru navigație, în apropierea coastei sau deasupra bancurilor de nisip.

— Da, sir, cred că aveţi dreptate, se auzi vocea şefului de echipaj, dominînd vuietul vîntului.

Stătea în picioare pe bancul catargului, de partea babordului, cu o mînă încleştată pe catarg, cu cealaltă apărîndu-şi instinctiv ochii spre a desluşi mai clar în întuneric.

— Vezi ceva ?

— Nu văd nimic, noaptea este neagră ca smoala, strigă McKinnon.

— Fii atent ! recomandă Nicolson.

Apoi interpelă :

— Vannier !

— La ordin, sir, se auzi răspunsul, cu voce agitată, dar destul de clară.

Vannier abia ieşise din colapsul suferit cu mai puţin de douăsprezece ore înainte, dar îşi revenise destul de repede şi părea să-şi fi recîştigat energia şi să fie mai vioi ca mulţi alţii.

— Coboară vela de la treime ! Cît mai repede ! Nici n-o mai strînge, nu mai este timp ! Van Effen şi Gordon, daţi-i ajutor !

Barca de salvare începuse să tangheze violent pe suprafaţa mării, din ce în ce mai puţin adîncă.

— Tot nu se vede nimic, McKinnon ?

— Chiar nimic, sir.

— Taie parîmele cu care sînt imobilizaţi Siran şi cei doi oameni ai lui. Trimite-i la mijlocul bărcii.

A aşteptat o jumătate de minut pînă au ajuns la locul indicat şi le ordonă :

— Siran, cu cei doi oameni ai tăi, luaţi fiecare cîte o ramă şi dumneata, Gordon, la fel ; cînd voi da ordin, băgaţi-le în furcheţi şi începeţi să vîsliţi.

— Nici nu mă gîndesc, mister Nicolson, se auzi vocea lui Siran, rece şi obraznică.

— Ce-ai spus ?

— Ce-ați auzit : nici nu mă gîndesc, mîinile îmi sînt amorțite din cauza legăturilor și nu am nici un chef să vă fiu de ajutor.

— Ai înnebunit de-a binelea, Siran ; salvarea noastră, a tuturora, de asta depinde.

— A mea nu, răspunse Siran, sînt un excelent înotător, mister Nicolson.

Chiar prin întuneric, Nicolson observă că zîmbea larg, cu răutate.

— Ai mai lăsat să moară patruzeci de oameni pe *Kerry Dancer*, nu-i așa, Siran ? întrebă Nicolson, privindu-l piezîș.

Tăcerea se lăsă brusc în barcă și se auzi nefiresc de tare cum Nicolson își despiedică Coltul lui. A trecut o secundă, două, apoi trei, Siran băgă cu zgomot rama în locașul ei și începu să vîslească, ordonînd celor doi oameni ai lui să facă la fel.

— Foarte bine, murmură Nicolson.

Apoi, cu voce tare :

— Ascultați cu toții : cred că ne apropiem de țărm, probabil vom întîlni stînci sau recifi în apropierea coastei, sau brizanți puternici. Se poate ca barca să se scufunde, sau, cel puțin, să se răstoarne, nu este nimic sigur.

„De fapt, gîndea în sine, ar fi un miracol să nu se scufunde sau să se răstoarne" ; apoi continuă :

— Dacă vă pomeniți în apă, țineți-vă unii de alții, agățați-vă de barcă, de rame, de centuri de salvare sau orice alt obiect plutitor, dar mai ales căutați să vă țineți unul de altul. Ați înțeles ?

A urmat un murmur abia auzit, afirmativ. Nicolson a cercetat cu lanterna interiorul bărcii, controlînd, în lumina slabă, mijindă, a zorilor dacă toți erau treji. Veș-

mintele lor umede, informe, nu le puteau ascunde încordarea trupurilor. Repede, Nicolson stinse lanterna ; oricît de slabă îi era lumina, știa că, totuși, din cauza ei i se îngustau pupilele, reducîndu-i acuitatea vederii în întunericul ce încă mai dăinuia.

— Tot nimic, McKinnon ?

— Tot nimic, sir ; este un întuneric... dar stați un minut !

În picioare, imobil, cu o mînă susținîndu-se de catarg, cu capul întins, nu scotea un cuvînt.

— Ce este, omule, întrebă, nerăbdător, Nicolson ; ce vezi ?

— Brizanți ! strigă McKinnon : brizanți sau deferlări [1], aud destul de bine.

— Unde ? Incotro ?

— Înaintea noastră, încă nu pot distinge precis.

După o pauză :

— Cred, la prova tribord.

— Jos focul ! ordonă Nicolson ; catargul jos, Vannier !

Manipulă apoi echea spre a aduce barca contra vîntului și valurilor. Ambarcația a răspuns încet la comanda echei, din cauza greutății a cel puțin cincizeci de galoane de apă inundată la capătul prova, dar pînă la urmă tot s-a rotit, cu toată încărcătura de apă și marea agitată, și s-a lăsat mînuită cu ajutorul focului.

— Acum pot vedea bine, strigă McKinnon de la prova ; la traversul pupa tribord, sir.

Nicolson se întoarse pe locul lui și privi repede peste umăr : vreo două secunde n-a zărit nimic, n-a auzit nimic, dar curînd a observat o dungă subțire și albă în întuneric,

[1] Cădere înainte abruptă a crestei valului, ca urmare a faptului că baza valului a întîlnit un obstacol, un fund mic sau un banc de nisip.

o dungă lungă continuă, dispărînd și apărînd, totdeauna mai aproape de cîte ori reapărea. Cu siguranță, erau deferlări, brizanții nu arătau astfel în întuneric. În orice caz erau de preferat. Nicolson încercă să scruteze mai bine în întuneric și dădu comanda :

— Înainte mola, McKinnon !

Acesta tocmai o aștepta, era pregătit : ținea în mînă brațele metalice ale ancorei de derivă, o aruncă în mare cît mai departe, desfășură parîma respectivă pe măsură ce ancora se depărta și începu a fi remorcată.

— Ridicați ramele ! comandă Nicolson.

La rîndul lui, ridică cîrma, trecînd suportul rame-cîrmă prin inelul de trecere, vîslind cu furie pentru a menține totuși capul pînă ca ancora de derivă ajungea să se fixeze : nu era o treabă ușoară, căci era încă destul de întuneric și nu distingea bine direcția valurilor, nu avea după ce să se orienteze decît după vîntul contrar și direcția deplasării bărcii pline cu apă. Auzea înjurăturile înăbușite ale oamenilor trăgînd din greu să ridice ramele din apă, apoi clinchetele acestora pe furcheți.

— Acum vîsliți înainte cu toții, dar încet, foarte încet, strigă el.

Nu avea speranță că își vor coordona mișcările, mai ales pe întuneric, din contra, era sigur că nu vor reuși. În timp ce ei trăgeau la rame, el putea corecta mersul cu rama-cîrmă. Aruncă iar o privire peste umăr : acum direcția deferlărilor era îndreptată direct spre ei și auzea clar vuietul lor înăbușit, predominînd pe cel al vîntului. Se aflau cam la cincizeci de yarzi depărtare, dar se putea prea bine să fie la două sute cincizeci, era imposibil de apreciat în întunericul încă persistent.

Nicolson privi din nou înaintea lor, încercînd să străbată cu ochii cît mai departe, dar vîntul îi aruncă o ploaie

de picături sărate, orbindu-l, și nu reuși să zărească ceva. Vîntul parcă se înteţea, își făcu palmele pîlnie la gură și strigă :

— Ce se mai întîmplă, McKinnon ?

— Acum sînt mai sigur, sir, se distinge destul de bine.

O bucată din parîma ancorei de derivă trecuse peste prova și șeful de echipaj à străpuns cu cuţitul punga cu păcură ataşată de aceasta. Operaţia a fost făcută cu toată atenţia, căci păcura ieşea greu și dacă reuşea s-o împrăştie cît mai larg pe suprafaţa apei, potolea în oarecare măsură şocul deferlărilor și le înfruntau mai uşor. A trecut punga cu păcură peste prova și a lăsat să-i treacă prin mîini mai multă parîmă de legare, apoi o fixă zdravăn de bancheta catargului.

Toate aceste precauţii pentru abordarea plăjii au fost executate tocmai la timp : deferlările se aflau la mai puţin de cincizeci de yarzi depărtare, nu la două sute cincizeci, și acum barca ajunsese la ele. Cu atenţie, cu abilitate, folosind din plin ramele, rama-cîrmă și ancora de derivă, Nicolson a reuşit să manevreze barca aducînd-o pe porţiunea mai calmă a zonei agitate de deferlări ; îndată, barca a luat viteză, pocnind rapid cu un val gigantic, cu ramele ieşite din apă ; McKinnon a tras ca să întindă parîma de derapare [1], barca a luat viteză lin și fără zgomot, iar deferlarea și-a ondulat cursa într-o clocotire de furie albă de spumă. La comanda scurtă a lui Nicolson, parîma de derapare a fost slăbită, barca s-a avîntat peste creasta sfărîmată a deferlării și a pornit în goană spre plaja cu fund în pantă, într-o ceaţă de spumă și picături mici — nu fusese timp suficient pentru ca marea să aducă atît de

[1] Parîmă cu care se dislochează o ancoră de derivă, aflată pe fund, în poziţie necorespunzătoare.

departe păcura împrăștiată — cu parîma ancorei întinsă rigid, menținînd pupa îndreptată direct spre țărm ; valul înălbit de spumă a trecut peste barcă, aceasta și-a urmat cursa spre țărm. Atunci, numai atunci, cînd depășiseră pericolul deferlărilor, Nicolson, scrutînd intens spre țărm, a observat ceva neașteptat. A strigat din răsputeri ca să atragă atenția celorlalți, totuși era prea tîrziu.

Creasta de stîncă — probabil o margine ca lama de cuțit a unui recif coraligen — a spintecat fundul bărcii, de la pupa pînă la prova. Zmucitura izbiturii le-a smuls celor din barcă mîinile de pe balustrada de care se țineau, i-a proiectat într-o învălmășeală de brațe, trupuri și picioare la pupa, doi sau trei inși au fost zvîrliți peste bord, în apă. După o secundă, barca naufragiată a pivotat violent pe o parte și s-a răsturnat, azvîrlindu-i pe toți în apele agitate din urma deferlării.

Despre momentele următoare, fiecare n-a rămas decît cu o amintire confuză, inconsistentă : s-au răsturnat în valuri, au înghițit apă de mare, au atins cu picioarele pietrișul de pe treptele imense ale plăjii, și-au pierdut echilibrul, împiedicîndu-se de barca răsturnată, s-au ridicat din nou cu picioarele pe fundul mării, pentru a fi luați pe sus de valurile în retragere, s-au zbătut să se mențină iarăși în picioare, în fine, au ajuns cu greu, clătinîndu-se, pe țărm, unde s-au azvîrlit epuizați pe plajă, cu inimile bătînd să se rupă.

Nicolson a făcut trei drumuri pînă la plajă : a început cu transportarea lui Miss Plenderleith ; șocul unui val i-a surprins în timp ce se îndreptau amîndoi rapid spre pupa bărcii și, instinctiv, a căutat s-o sprijine cu brațul ca să nu cadă pe fundul bărcii. Mirat, a observat că era mult mai grea decît se aștepta : Miss Plenderleith ținea cu ambele mîini mînerele sacoșei de pînză cu unelte de tricotat și

s-a opus să se despartă de sacoșă. Nicolson a considerat gestul ca egal cu o sinucidere și l-a pus pe socoteala spaimei și a panicei. A transportat-o totuși cu greu la țărm, cu toată ciuda ce-i provoca sacoșa strîns ținută de ea în mîini. După ce a depus-o pe țărm pe Miss Plenderleith, a așteptat retragerea valului deferlant și a intrat din nou în apă ca să-i ajute lui Vannier să-l ducă și pe căpitan la țărm. Findhorn nu voia să se lase purtat, repeta că nu are nevoie de ajutor, dar picioarele și puterile îi erau foarte slăbite din cauza rănii și a suferințelor îndurate în ultima săptămînă : s-ar fi înecat, căzînd după primii pași prin apă. Alunecînd, căzînd și ridicîndu-se din nou, cei doi l-au transportat cu greutate la țărm și l-au așezat pe nisip, dincolo de locul unde se spărgeau valurile.

Curînd, pe plajă se aflau îngrămădiți vreo doisprezece inși, unii culcați, alții șezînd, cîțiva în picioare, forme indistincte în întuneric, gîfîind, gemînd sau vomitînd apă de mare, mulți cu accese de icneli. Respirînd și el din greu, Nicolson s-a apucat să facă apelul celor prezenți, dar n-a ajuns să strige decît un prim nume :

— Gudrun, Miss Drachmann !

N-a primit răspuns, se auzeau doar cîteva icneli dureroase.

— Miss Drachmann ! repetă el : n-a văzut-o nimeni, nici pe micul Peter ?

Tăcere.

— Pentru Dumnezeu, răspundeți, l-a văzut cineva pe Peter, micul băiat ? Nu știe nimeni ce s-a întîmplat cu el ?

Tăcerea a continuat, se auzea doar vuietul neînduplecat al deferlărilor, foșnetul frămîntat al valurilor în retragere, scurgîndu-se pe prundișul plajei.

Nicolson se lăsă în genunchi, căută orbecăind printre formele și chipurile celor care zăceau pe plajă : nici urmă de Peter sau de Gudrun Drachmann. A sărit în picioare, s-a izbit, clătinîndu-se, de cineva ce-i sta în cale, a alergat nebunește spre mare, a intrat în apă și a fost doborît de vîltoarea unei deferlări. Ca o pisică, s-a ridicat rapid în picioare, îi pierise orice urmă de extenuare. Vag, a fost conștient că încă cineva intrase în mare în urma lui, dar nu i-a dat nici o atenție.

După șase pași mari, cît putea deschide picioarele, simți că ceva îi lovește rotulele cu nemiloasă ferocitate : barca răsturnată cu fundul în sus. S-a dat peste cap în apă, a urnit cu umărul chila bărcii, s-a lăsat iar la fund și a ieșit de cealaltă parte cu un gîfîit exploziv, cu respirația tăiată și a pornit din nou în căutare, cu o îndîrjire neobișnuită, cum nu mai încercase vreodată. Durerea din piept și din picioare îl chinuia, îl tortura la fiece pas, dar își încordă cu dîrzenie voința să nu mai simtă arsura durerilor. După alți doi pași a simțit că atinge ceva moale, suplu, împins de năvala unui val în retragere. S-a oprit, a apucat o bluză și se ridică împreună cu Gudrun, sprijinind-o ca să facă față valului deferlant.

— Gudrun ?

— Johnny, vai, Johnny !

Tînăra se agăța de el și o simți că tremura.

— Peter ! Unde este Peter ? întrebă el grăbit.

— Vai, Johnny !

Obișnuita ei stăpînire de sine dispăruse, vocea îi era aproape un geamăt.

— Barca s-a izbit și... și...

— Unde este Peter ?

Degetele lui Nicolson se înfigeau în umerii tinerei, o scutura violent, vocea lui devenise un strigăt sălbatic.

— Nu știu, nu știu, nu-l mai găsesc.

Ea se smulse de lîngă el, și se aplecă să mai caute în apa ce li se învolbura pînă la talie. O reținu, o ridică în picioare și se întoarse : Vannier îl urmase și se afla în spatele lui ; i-o încredință pe tînără, spunîndu-i :

— Du-o la țărm, Vannier.

— Nu vreau, nu vreau ! striga ea zbătîndu-se, dar puterile au lăsat-o curînd.

— L-am pierdut pe băiețel, l-am pierdut !

— Ai înțeles, Vannier ? se auzi vocea tăioasă a lui Nicolson, depărtîndu-se.

— Am înțeles, sir ! mormăi acesta, contrariat că trebuia s-o ducă la țărm pe tînăra înnebunită, în loc să-i dea ajutor lui Nicolson.

Fără răgaz, Nicolson s-a scufundat în apa înspumată, scormonind disperat cu mîinile prundișul de pe fund ; dar nu reușea să găsească ceea ce căuta. Un moment a crezut că, în fine, a găsit, dar nu era decît o valiză goală pe care a aruncat-o cu ciudă și se afundă mai departe în valurile deferlante, lîngă reciful de coral de care se lovise barca. Apa îi ajungea acum aproape la umeri, picioarele îi erau lovite cu regularitate de baza valurilor, înghițea guri pline de apă sărată și striga, în toate direcțiile, numele băiețașului, ca o nebunească litanie, impunîndu-și eforturi supraomenești, stăpînit de o spaimă necruțătoare, de o groaznică anxietate care, pur și simplu, simțea că-l înnebunește, cum nu mai simțise vreodată și nu credea că putea exista într-un suflet de om.

Au trecut poate trei minute de cînd barca se lovise de recif și, așa înnebunit cum era, își dădea seama că băiețelul nu mai putea trăi dacă se scufundase în apele învolburate. Nu mai era conștient de ce făcea, dar mai plonjă încă o dată prin spuma valului deferlant, pînă la fundul

cu prundiș al mării, dar tot fără rezultat, nici sub mare, nici pe suprafața mării bîntuită doar de ploaie, vînt, întunecime și urletul răgușit al valurilor deferlante. Și, deodată, de peste vînt și valuri, a auzit clar vocea băiețașului.

Țipătul subțirel și înspăimîntat al copilului venea de la dreapta, de-a lungul plajei, de la vreo treizeci de yarzi distanță. Nicolson a pornit nebunește în acea direcție, blestemînd adîncimile de apă care îi reduceau alergătura la sărituri grotești. Din nou a auzit copilul strigînd, de astă dată mult mai aproape. Nicolson a strigat și el numele copilului, dar acum i-a răspuns o voce bărbătească și se pomeni deodată lîngă silueta unui bărbat, tot atît de înalt ca el, ținînd sus în brațe copilul.

— Sînt tare bucuros că ne întîlnim, Mr. Nicolson.

Era vocea lui Van Effen, slabă, parcă venind de departe.

— Băiețașul n-a pățit nimic rău, ia-l însă, te rog, dumneata în brațe.

Nicolson abia avu vreme să ia copilul în brațe, că olandezul se clătină și căzu, cît era de lung, cu fața în apa înspumată.

XIII

Jungla era umedă, domnea o căldură jilavă, ca de etuvă. La înălţime, deasupra capetelor, printre puţinele luminişuri ale încîlcelii ramurilor de copaci, greu încărcaţi cu liane, naufragiaţii puteau zări cerul plumburiu, posomorît, acelaşi care ascunsese complet, cu două ore înainte, răsăritul soarelui. Lumina filtrată printre vîrfurile copacilor părea straniu de ireală, de rău prevestitoare şi în perfect acord cu simţămîntul de izolare provocat de perdelele verzi de vegetaţie deasă tropicală şi de smîrcurile cu mîzgă pestilenţială care mărgineau de ambele părţi o potecă ce străbătea jungla. De fapt, nu se putea spune că era o potecă, mai curînd o defrişare făcută de curînd ; de ambele părţi se vedeau urme recente de topoare şi cuţite. Pe lîngă aceasta, poteca era înşelătoare : unele părţi erau bătătorite şi netezite prin folosire, apoi dispăreau brusc şi misterios cînd ajungea la un trunchi uriaş de arbore prăvălit sau se pierdeau într-un smîrc mlăştinos, poteca reapărînd după cîţiva yarzi, din nou netedă şi bătătorită.

Stropiţi pînă la brîu cu mîl putregăit şi duhnind groaznic, Nicolson şi Vannier s-au obişnuit curînd cum să se descurce cu aceste dispariţii ale potecii. Au descoperit că totdeauna exista un ocoliş al smîrcurilor şi dacă cercetau mai stăruitor şi mai îndelungat, de obicei reuşeau să gă-

seasca continuarea potecii. Dar descoperirea acestor ocolișuri dura și uneori s-au depărtat atît de mult de potecă, încît numai din întîmplare au reușit s-o regăsească : așa că, dacă nu dădeau imediat de ocolis, treceau direct prin smîrc și ieșeau la mal de cealaltă parte, unde făceau popasuri ca să se curețe pe cît posibil de mîl și de lipitorile scîrboase ce li se prindeau de picioare. Apoi se grăbeau din nou să urmeze cît mai fără greș poteca întortocheată în jurul copacilor masivi în semi-lumina fantomatică, vagă a pădurii tropicale, făcîndu-se că nu observă, de ambele părți ale parcursului, ciudatele frămîntări și foșnete ce le însoțea înaintarea, provenind din ambele părți ale drumeagului.

Nicolson era un marinar înveterat, în general nu se simțea în largul lui pe uscat, cu atît mai puțin într-o junglă și nu ar fi dorit nici în ruptul capului să facă o asemenea călătorie, dacă ar fi avut de ales. Dar nu era altceva, nimic altceva de ales și curînd faptul a fost violent pus în evidență, la mijirea mai accentuată a zorilor cînd avusese posibilitatea să cunoască mai bine situația și condiția foștilor pasageri ai bărcii, întinși acum pe plajă, iar cele constatate erau departe de a-i inspira optimism.

Debarcaseră undeva în Strîmtoarea Sunda, pe țărmul insulei Java, într-un golf larg, cu deschidere de două mile, pe o plajă îngustă, pietroasă și cu jungla coborînd aproape pînă la marginea mării, o junglă densă, părînd de nepătruns și care se întindea în interior pînă la pădurea de *rain-tree* [1] ce acoperea dealurile scunde din-

[1] Denumit și „monkey pod" este un arbore tropical care poate atinge 24 m înălțime și o coroană cu diametrul de 30 m ; fructele, în formă de păstăi, se folosesc ca nutreț pentru vite, iar lemnul pentru confecționarea de mobilă (familia *Leguminosae*, sau numele de *Pithecolobium saman*).

spre sud. Malurile golfului păreau complet pustii, fără urme de viaţă omenească sau animală ; doar mica lor ceată, cuibărită ca vai de lume sub un pîlc de palmieri, pe plajă, cam la o sută de yarzi de barca de salvare răsturnată şi ea pe ţărm.

Barca era aproape distrusă. Între chilă şi brîul de acostare era spintecată pe o lungime de aproape cincisprezece picioare, chila însăşi era sfărîmată şi piesa de îmbinare smulsă. Barca era ireparabilă, complet inutilizabilă. Nu le rămînea decît alternativa vieţuirii în junglă, dar nu aveau mijloace să facă faţă unei asemenea situaţii.

Cu tot curajul lui, căpitanul Findhorn era încă foarte bolnav, incapabil să parcurgă mai mult de cîţiva paşi. Salvat şi el, Van Effen era extrem de slăbit, avea dureri cumplite, cu accese violente aproape de leşin la intervale regulate. Nicolson şi McKinnon l-au scăpat de o moluscă ce-i se prinsese de piciorul greu rănit, cînd încercase să ducă singur copilul la ţărm, apoi căzuse şi aproape se înecase, deşi apa era puţin adîncă ; se mai adăugau rana de şrapnel din coastă primită cu cîteva zile mai înainte şi lovitura în cap primită nu demult de la Farnholme : toate acestea îi slăbiseră puterile şi capacitatea de recuperare. Walters şi Evans aveau braţele inflamate din cauza unor răni infectate, se simţeau foarte prost, iar McKinnon, deşi nu se plîngea de dureri, şchiopăta de piciorul înţepenit. Willoughby era slăbit, Gordon fără vlagă şi neajutorat, iar Siran şi oamenii lui nu se gîndeau decît să-şi fie de ajutor numai lor înşişi.

Singurii mai zdraveni erau Nicolson şi Vannier, al patrulea ofiţer, dar Nicolson îşi dădea seama că nu puteau face prea mult pentru ceilalţi, să le aline suferinţele, în izolarea în care se aflau. Nu se punea problema să poată repara barca de salvare, şi, de asemenea, nici gînd să

poată construi altă barcă sau plută cu puţinele scule ce posedau. Se aflau pe uscat şi pe uscat trebuiau să rămînă, dar nu puteau sta la nesfîrşit pe plajă, căci mureau de foame. Nicolson nu-şi făcea iluzii nici asupra posibilităţilor de a supravieţui cine ştie cît pe baza hranei pe care o puteau culege din arbori, arbuşti, de pe sol şi de sub sol. Un obişnuit cu traiul în junglă ar fi ştiut să-şi procure cele necesare pentru a supravieţui, dar pe ei îi pîndea pericolul de a se otrăvi de la prima încercare de a se hrăni cu lucruri necunoscute. Şi chiar dacă nu se otrăveau, cu scoarţă de copac şi cu cîteva grăunţe nu rezistau multă vreme oameni atît de bolnavi, şi, pe deasupra, fără medicamente şi bandaje curate pentru rănile infectate şi supurînde, aşa că perspectivele erau foarte sumbre.

Hrana, adăpostul, bandajele şi medicamentele erau vitale pentru naufragiaţi şi pentru căutarea lor plecaseră în cercetare, să vadă dacă existau posibilităţi să le procure. Dar cît de departe existau asemenea posibilităţi şi în ce direcţie se aflau erau adevărate şarade. Nicolson ştia că în colţul de nord-vest al Javei existau locuitori care poate le-ar fi dat bucuroşi ajutor şi îşi amintea că erau unul sau două oraşe mai mari, undeva în interiorul uscatului, prea depărtate însă — aşa că nu le rămînea decît perspectiva unor sate de pescari pe coastă. Dar poate că ar întîmpina ostilitate în loc să primească ajutor, poate că ar da peste ocupanţi japonezi ; într-un ţinut deluros de junglă şi păduri ca Java, era aproape sigur că aceştia îşi limitau activitatea la zonele de coastă. Nicolson îşi dăduse seama că, indiferent de riscuri, trebuia să încerce şi luase hotărîrea să plece la drum : numai la o oră după mijirea zorilor, şi-a luat Coltul de 0,455 iar a doua armă ce mai fusese salvată, pistolul mitralieră al generalului

Farnholme, a lăsat-o în grija lui McKinnon și pătrunsese în junglă, împreună doar cu Vannier.

La mai puțin ca douăzeci de yarzi de la țărm, înainte de a ajunge chiar la marginea pădurii, dăduseră de poteca bătătorită ducînd de-a lungul coastei, de la nord-est la sud-vest, între pădure și mare. Instinctiv, au luat-o spre sud-vest și numai după ce au parcurs o oarecare distanță, Nicolson și-a dat seama de ce au luat-o în acea direcție : în perspectivă, sudul reprezenta salvarea și libertatea. La mai puțin de o jumătate de milă de unde lăsaseră grupul celorlalți, plaja se arcuia departe spre vest și nord-vest, spre capătul mai plat al golfului ; poteca trecea drept peste baza promontoriului, părăsea zona de tufișuri și arbuști și pătrundea adînc în desișul pădurii.

După nouăzeci de minute au parcurs cam trei mile de la plajă și Nicolson a decis o haltă. Tocmai se zbătuseră să străbată vreo treizeci de yarzi de apă mlăștinoasă care le ajunsese aproape pînă la subsuori și amîndoi erau extenuați. Efortul, munca grea pentru a străbate îngrozitor de încet mlaștinile erau istovitoare pentru niște oameni care de o săptămînă băuseră doar puțină apă și nu mîncaseră aproape nimic. Dar mai insuportabile erau aburii junglei, căldura neîndurătoare și picăturile de sudoare care le pătrundeau în ochi, orbindu-i.

Socotindu-se mai în siguranță pe o porțiune de pămînt uscat, Nicolson ședea cu spinarea sprijinită de un trunchi de arbore. Își stergea de murdărie fruntea cu dosul palmei stîngi — cu mîna dreaptă tot încleștată pe Colt — și se uita la Vannier care, cît era de lung, se întinsese pe pămînt, cu antebrațul peste ochi, pieptul zbătîndu-i-se în respirații adînci și repezi.

— Ce zici, Vannier ? Pun rămăşag că n-ai gîndit niciodată că examenul de ofiter III ar putea consta în a hoinări prin jungla indoneziană ?

Fără să-şi dea seama de ce, vorbea pe şoptite : jungla, în întregimea ei, respira ostilitate.

— E groaznică jungla asta, nu-i aşa, sir ?

Vannier era agitat, mormăia încet, ca şi cum efortul vorbirii îi producea dureri musculare, apoi încercă un zîmbet şi continuă :

— Tarzanii pe care îi vezi în filme sărind din cracă în cracă îţi dau o imagine greşită de modul cum se poate înainta prin junglă. Mi se pare că putem merge o veşnicie pe poteca asta blestemată. Nu credeţi oare, sir, că ne învîrtim în cerc ?

— Foarte posibil, admise Nicolson, toată ziua n-am zărit soarele, deasupra noastră desişul nici nu ne lasă să vedem cerul. Nu sînt deloc sigur dacă ne îndreptăm spre nord, sud sau vest, nu-mi dau seama. Probabil însă că poteca asta iese iar la mare.

— Sper să aveţi dreptate, sir.

Vannier era îngîndurat, dar nu deprimat. Privindu-i figura prelungă, bronzată de soare, cu maxilarele acum foarte proeminente, cu buzele băşicate, dar cu o expresie de hotărîre, Nicolson constata în sinea sa că în ultimele cîteva zile, furnalul privaţiunilor şi încercărilor îl modelaseră ca într-o adevărată matriţă, transformîndu-l dintr-un tînăr şovăielnic, nesigur de sine, într-un bărbat tenace, un om conştient, cu noi resurse şi capacităţi nebănuite anterior, interesant să-l ai alături la nevoie.

A urmat un minut, poate două, de tăcere, tăcere tulburată doar de şuieratul din ce în ce mai potolit al respiraţiilor. Apoi, brusc, Nicolson se încordă, întinse mîna stîngă şi-l bătu pe umăr pe Vannier, pentru a-i atrage atenţia.

Gestul era de prisos : Vannier auzise și el ceva, și se ridica încet, fără un pic de zgomot. În cîteva secunde, amîndoi s-au ascuns după trunchiul de copac, în așteptare.

Murmurul de voci și pași ușori pe pămîntul ca o saltea al junglei se apropia din ce în ce mai mult, cei ce vorbeau fiind încă ascunși de o cotitură a drumeagului, la o depărtare de zece yarzi. Poate că era mai bine să aștepte momentul cînd reușeau să-i identifice după vorbă pe cei ce se apropiau, dar probabil, atunci ar fi fost prea tîrziu. Nicolson căută la repezeală alt loc unde să se ascundă, dar numai trunchiul de copac le oferea un adăpost în care să aștepte cele ce urmau să se întîmple. Cei ce se apropiau — pare-se, doar doi — puteau fi japonezi. Chiar înăbușit sub tunică, țăcănitul cu care și-a armat Coltul i s-a părut lui Nicolson nefiresc de tare. Nu s-ar fi crezut în stare să se pregătească să tragă asupra unui necunoscut, pîndindu-l dintr-un ascunziș, dar încercările prin care trecuse în ultima lună îi schimbase mult mentalitatea.

Curînd, cei ce se apropiau au ajuns la cotitura drumului, puteau fi văzuți din plin : trei inși, nu doi, și nu erau japonezi, ceea ce Nicolson a putut observa cu certitudine. A simțit o mare ușurare, dar și o vagă surpriză : subconștient, se aștepta, dacă nu erau japonezi, să fie localnici din Sumatra, îmbrăcați sumar după cerințele climatului local și purtînd suliță sau sarbacane[1] ; doi dintre ei purtau însă pantaloni de dril și cămăși albastre-decolorat. Și mai mult l-a surprins faptul că cel mai vîrstnic dintre cei trei purta o pușcă. N-a abandonat Coltul pe care-l ținea în mînă ; a așteptat pînă s-au apropiat la vreo zece picioare, în mijlocul potecii, și a îndreptat țeava pistolului spre pieptul celui cu pușcă.

[1] Armă a unor populații primitive, constînd dintr-un tub lung și drept prin care, suflînd, se lansează mici proiectile.

Cînd a observat, omul cu puşca a reacţionat rapid : s-a oprit brusc, ochii negri, ridicaţi i-au scăpărat sub pălăria de paie şi ţeava lungă a puştii s-a răsucit spre Nicolson, cînd acesta şi-a lăsat mîna stîngă în jos. Dar tînărul de lîngă el a reacţionat şi mai repede : cu o mînă muşchiuloasă a apucat ţeava puştii îndreptînd-o în sus şi la surpriza şi mînia apărute pe figura celui cu puşcă, i-a răspuns cu cîteva cuvinte hotărîte, rostite repede. Cel mai în vîrstă a părut de acord, cam cu îndoială şi a lăsat arma aproape să atingă pămîntul cu vîrful ţevii. Apoi, îi şopti ceva tînărului care răspunse cu un gest de aprobare şi privi cu ochi ostili spre Nicolson :

— *Begrijp U Nederlands ?*

— Olandezi ? Îmi pare rău, nu ! răspunse Nicolson, în engleză, însoţindu-şi vorbele cu o ridicare din umeri, în semn de negaţie.

Apoi, ordonă scurt :

— I-ai pușca, Vannier !

— Englezește ? Vorbiţi englezeşte ?

Tînărul vorbea domol, şovăielnic, se uita la Nicolson cu ochi bănuitori dar mai puţin ostili, fixîndu-i capul şi îndată zîmbi. Se întoarse, spuse repede celui mai vîrstnic cîteva cuvinte, după care se adresă lui Nicolson :

— I-am spus tatălui meu că sînteţi englezi, vă recunosc după chipiu.

— După asta ? spuse Nicolson, atingîndu-şi cu mîna semnele gradului de pe chipiu.

— Da ; am locuit la Singapore aproape doi ani, răspunse tînărul, făcînd cu mîna un gest vag spre nord ; am văzut acolo ofiţeri englezi de pe nave. Ce căutaţi pe aici ?

— Avem nevoie de ajutor, răspunse direct Nicolson.

Mai întîi se gîndise să temporizeze, să afle cu ce fel de oameni avea de-a face, dar căutătura sinceră a tînăru-

lui i-a schimbat părerea ; la ce să se mai prefacă, la ce să mai temporizeze :

— Nava noastră a fost scufundată, mulți dintre ai noștri sînt pe aici pe aproape bolnavi, alții răniți, ne trebuie adăpost, hrană și medicamente.

— Dă-mi pușca înapoi, spuse brusc, tînărul.

Nicolson a ordonat prompt :

— Dă-i pușca înapoi, Vannier.

— Pușca ? întrebă ezitînd Vannier ; dar dacă...

— Nici un dacă, dă-i pușca, replică Nicolson.

El însuși își puse Coltul înapoi la centură.

Încă ezitînd, Vannier dădu înapoi pușca omului cu pălărie de paie ; acesta o apucă, o puse la umăr, în poziție de tragere dar fără a ochi precis. Tînărul îl privi cu reprobare și zîmbi în chip de scuză către Nicolson :

— Trebuie să-l iertați pe tatăl meu, declară el, șovăielnic : l-ați ofensat grav, nimeni nu se cuvine să-i ia arma.

— De ce ?

— Pentru că Trikah este cineva și nimeni nu îndrăznește.

Vocea tînărului era un amestec de afecțiune, mîndrie dar tonul suna prietenos ; continuă :

— E căpetenia satului nostru.

— E mai marele satului ?

Nicolson îl privi pe Trikah, de astă dată cu interes : de acest om, de hotărîrea lui de a le acorda sau nu ajutor depindeau viețile lor. Privindu-l acum mai atent, pe figura lui brună, ridată, gravă și severă, Nicolson deslușì autoritate și calm, atributele unui conducător de trib sau de sat. Fizic, Trikah semăna cu fiul său și cu un băiat mai tînăr ce sta la oarecare distanță în spate, probabil un fiu mai mic. Toți trei aveau fruntea lată, ochi inteligenți, buze frumos arcuite și subțiri, nas aproape acvilin, fără

nici o caracteristică negroidă, aproape sigur aveau o ascendență pur arabă. „Un om pe care te poți bizui, gîndi Nicolson, dacă e dispus să te ajute."

— Este căpetenia noastră, confirmă tînărul, și eu sînt Telak, fiul lui mai mare.

— Numele meu este Nicolson ; spune-i tatălui dumitale că sînt cîțiva englezi bolnavi și cîteva femei pe plajă, la vreo trei mile spre nord. Avem nevoie de ajutor, întreabă-l dacă vrea să ni-l dea.

Telak i s-a adresat tatălui, vorbindu-i repede, sacadat, timp de un minut : ascultă răspunsul și-l întrebă pe Nicolson :

— Cîți sînt bolnavi ?

— Cinci inși, cel puțin cinci. Mai sînt și trei femei — și cred că nimeni nu poate merge prea departe. Cîte mile sînt pînă la satul vostru ?

— Mile ? surîse Telak ; ajungem în zece minute.

Din nou vorbi cu tatăl său, care îl aprobă prin gesturi, apoi i se adresă scurt băiatului mai tînăr. Acesta ascultă atent, repetă instrucțiunile, zîmbi arătîndu-și dinții albi spre Nicolson și Vannier, apoi o luă la fugă în direcția din care veniseră.

— Vă vom da ajutor, spuse Telak ; fratele meu s-a dus în sat ca să revină cu cîțiva oameni zdraveni și tărgi pentru cei bolnavi ; hai să mergem la camarazii dumitale.

Au pornit pe poteca aparent greu de urmărit prin pădure, printre arbuști, ocolind mlaștina pe care Nicolson și Vannier nu demult o trecuseră direct, atît de greu ; au ieșit din nou pe potecă, totul într-un minut. Vannier privi spre Nicolson și zîmbi cu necaz :

— Tare am fost nepricepuți, nu-i așa ? Ce ușor este cînd știi cum să te descurci.

— Ce spune prietenul dumitale ? întrebă Telak.

— Spune că bine ar fi fost dacă erai cu noi ceva mai devreme, cînd am făcut drumul în sens invers ; am pierdut mult timp, bălăcindu-ne pînă la brîu prin mlaștină.

Trikah murmură întrebător, ascultă răspunsul lui Telak, apoi mormăi ceva. Telak zîmbi :

— Tata spune că doar proștii și copiii foarte mici se udă pe picioare cînd merg prin pădure ; uită însă că trebuie să fii obișnuit cu așa ceva.

Zîmbind din nou :

— Și el a uitat că a întîlnit odată ceva neobișnuit : o singură dată în viața lui, s-a urcat într-un automobil : cînd a pornit-o, a sărit din el și s-a rănit grav la un picior.

Cît timp au mers prin lumina verzuie, filtrată de desișul junglei, Telak și-a dat drumul la gură : a mărturisit că el și tatăl său nu-i iubeau prea mult pe englezi, dar nu țineau nici cu olandezii, nici cu japonezii. Erau indonezieni și doreau ca țara lor să fie liberă. Iar cînd se va termina războiul, vor fi bucuroși să trateze libertatea țării lor cu englezii sau cu olandezii. Japonezii se manifestau ca niște prieteni, dar se știa că dacă intrau într-o țară, nu mai plecau ; propuneau o așa-zisă cooperare, spunea Telak, și dacă n-o puteau obține de bună voie, utilizau alte căi : baioneta și pușca automată.

Nicolson îl privi cu surprindere și îngrijorare :

— Sînt japonezi pe aici ? Au și debarcat ?

— Din nefericire, sînt și pe aici, răspunse Telak cu seriozitate.

Cu un gest spre est :

— Englezii și americanii se mai luptă încă, dar nu vor rezista multă vreme. Japonezii au și ocupat multe orașe și sate, la o sută de mile de aici. Au înființat ceea ce voi

numiți o garnizoană; la Bantuk, o garnizoană mare, avînd comandant un colonel, pe nume, Kiseki.

Telak clătină din cap, înfiorîndu-se ca de frig :

— Colonelul ăsta n-are nimic omenesc, este un animal, o fiară de junglă. Dar animalele din junglă omoară numai cînd sînt nevoite s-o facă, pe cînd Kiseki taie mîna unui om, chiar a unui copilaș, așa cum un băiat fără minte smulge aripile unui fluture.

— La ce depărtare de satul vostru se află acest oraș ? întrebă Nicolson.

— Bantuk ?

— Da, acolo unde este garnizoana.

— Nu mai mult de patru mile.

— Patru mile ! Și vrei să ne adăposteşti... doar la patru mile de japonezi ! Și ce se va întîmpla dacă...

— Într-adevăr, cred că nu puteți sta multă vreme la noi, îl întrerupse, grav, Telak ; Trikah, tatăl meu, spune că ar fi periculos, și pentru voi, și pentru noi. Sînt mulți turnători care dau informații pentru a cîștiga bani, chiar printre ai noștri. Dacă află, japonezii vă prind și ne duc pe toți la Bantuk : și pe tata, și pe mama și pe mine cu toți frații mei.

— Ca ostateci ?

— Așa spun ei, zîmbi, cu tristețe, Telak ; dar ostatecii luați de militarii japonezi nu se mai întorc niciodată. Sînt cruzi japonezii, de aceea vrem să vă ajutăm să scăpați de ei.

— Cît timp am putea sta la voi ?

Telak se consultă cu tatăl său și răspunse :

— Cît timp vom socoti că nu-i nici un pericol. O să vă dăm de mîncare, o colibă în care să dormiți, iar bătrînele din satul nostru se pricep să vindece tot felul de răni. Cred că veți putea sta trei zile, nu mai mult.

— Apoi, ce vom face ?

Telak ridică din umeri și continuă în tăcere drumul prin junglă.

L-au întîlnit pe McKinnon la mai puțin de o sută de yarzi de locul unde eșuase barca pe plajă, cu o noapte înainte ; alerga, împleticindu-se, nu din cauza piciorului anchilozat : de la o tăietură din mijlocul frunții, îi curgea sînge pe ochi și Nicolson înțelese numaidecît cine este autorul.

Furios, vînăt de necaz și făcîndu-și reproșuri doar sieși, McKinnon era foarte amărît ; nu i se putea aduce nici o vină. Cînd și-a revenit în simțiri, și-a dat seama că o piatră îl lovise în cap, lăsîndu-l inconștient, și zăcea pe pămînt. Era imposibil să-l fi putut păzi pe Siran și pe cei doi oameni ai lui continuu și simultan. Ceilalți naufragiați au asistat neputincioși, atacul fusese pus la cale cu grijă și singura carabină existentă Siran i-a smuls-o lui McKinnon în momentul cînd acesta, lovit, se prăvălea la pămînt. Findhorn observase că Siran cu ciracii lui fugiseră spre nord-est.

McKinnon stăruia să se pornească în urmărirea celor trei și Nicolson a fost la început de acord, considerînd că Siran, în viață și liber, era un pericol potențial, oriunde s-ar afla. Dar Telak s-a opus : în primul rînd, considera imposibil ca fugarii să fie găsiți în desișul junglei : apoi, a urmări pe un om înarmat cu o pușcă automată, și care își putea alege un loc de pîndă unde să stea liniștit, însemna pur și simplu o sinucidere. Nicolson a recunoscut că era hotărîrea unui om cu experiență și s-au îndreptat spre plajă, unde se aflau naufragiații.

Două ore mai tîrziu, purtătorii de tărgi cu răniți, cu bolnavi și cu toți ceilalți ajungeau la *Kampong*-ul lui Irikah, un sat situat într-o porțiune defrișată a junglei.

Mici de statură, dar uimitor de robuști și tenaci, majoritatea brancardierilor au făcut drumul fără a fi schimbați la purtarea tărgilor și fără a se opri măcar o singură dată.

Trikah și-a ținut promisiunile : bătrînele satului au spălat și curățat rănile supurînde, le-au acoperit cu unsori răcoritoare și alinătoare, apoi le-au învelit cu frunze mari și, pe deasupra, cu fîșii de vată de bumbac. Toți au fost ospătați, ospătați magnific, li s-a oferit un copios meniu : pui de găină, ouă de broască țestoasă, orez fiert, durians [1], făină de crevete, igname [2], rădăcinoase dulci fierte și pește uscat : dar le pierise pofta, înduraseră prea mult timp foame și nu au fost în stare să aprecieze cele ce li s-au oferit. Cel mai mult doreau să doarmă, nu să mănînce, și curînd s-au culcat. Nu au avut la dispoziție paturi, hamace, grămezi de rămurele, saci de iarbă, ci rogojini împletite din fibre extrase din arborii de nucă de cocos, întinse pe pămîntul bătătorit al colibei. Dar era destul, mai mult decît destul, o adevărată desfătare pentru acești oameni care nu-și mai aminteau de cînd nu mai avuseseră parte de o noapte de somn tihnit. Au dormit duși, somnul adînc al unor oameni istoviți.

Cînd Nicolson s-a trezit, soarele apusese demult și peste junglă se lăsase noaptea, o noapte calmă peste o junglă încremenită în tăcere : nici sporovăială de maimuțe, nici țipete de păsări de noapte, nici măcar o șoaptă de viață. Interiorul colibei părea tot atît de încremenit în tăcere, dar nu era întuneric : lîngă intrare, două lămpi fumegînde atîrnau fiecare de cîte un stîlp.

[1] Fructul oval mare, cu țepi pe coajă, al unui arbore (*Durio Zibethinus*), crescînd în sud-estul Asiei.

[2] Tuberculele făinoase ale unei plante tropicale (genul *Dioscorea*).

Nicolson căzuse într-un somn adînc, parcă narcotizat. Probabil dormise multe ore în șir, o odihnă bine meritată. Și nu s-a trezit de la sine, ci din cauza unei slabe înțepături dureroase pe care o simțea prin ceața somnului, o înțepătură rece, greu de definit : s-a trezit cu o baionetă japoneză gata să-i străpungă gîtul.

Baioneta era lungă, ascuțită, amenințătoare, suprafața ei lucioasă strălucea răutăcios în lumina pîlpîindă a lămpilor. De la vîrf la bază, avea o crestătură pentru scurgerea sîngelui. De la distanța de cîțiva inci, de la care o privea Nicolson, crestătura părea un enorm jgheab metalic și prin mintea lui surprinsă, semiconștientă i-au fulgerat viziuni drăcești de masacre și gropi comune. Apoi filmul ce i se desfășura imaginar în fața ochilor a dispărut, privirea a parcurs cu fascinație bolnăvicioasă lungimea lucitoare a baionetei, pînă la capătul carabinei și mîna bronzată ce susținea arma jumătate înclinată în jos, dincolo de închizător, de încărcător, pînă la patul de lemn și cealaltă mînă bronzată, apoi mai departe, la uniforma gri-verzuie încinsă cu centiron și la figura de sub liziera chipiului : o figură cu buzele rînjite într-un zîmbet larg, care numai zîmbet nu se putea numi, mai curînd un rictus animalic de ură și pîndă, cu răutate batjocoritoare în perfect acord cu setea de sînge trădată de ochii mici, porcini. Cînd a văzut că Nicolson se trezește, buzele i s-au rînjit și mai larg peste caninii lungi și individul s-a înclinat mai mult asupra patului pușții. Vîrful baionetei i-a străpuns pielea la baza gîtului și Nicolson a simțit că-l inundă valuri de sînge, ca niște valuri de mare. Lămpile din colibă păreau să pîlpîie mai des și totul i s-a întunecat în fața ochilor.

După cîteva secunde, Nicolson a început treptat să vadă mai clar. Omul aplecat deasupra — și-a dat seama

acum — era un ofiţer, avea la centiron o sabie — nu se mişcase, baioneta era încă înfiptă în pielea gîtului. Încet, îndurerat, pe cît posibil fără să miște cîtuși de puțin capul sau gîtul, Nicolson a parcurs cu privirea interiorul colibei și din nou a simțit că se pierde. De astă dată, nu din cauza baionetei, ci de amărăciunea, disperarea ce l-a inundat ca un flux fizic de groază. Cel care îl ținea sub amenințarea baionetei nu era singurul japonez din colibă : mai erau încă cel puțin o duzină, toți înarmați cu puști și baionete, toate îndreptate în jos spre femeile și bărbații adormiți. Tăcerea, atitudinea de pîndă și concentrarea lor imobilă avea ceva spectral și rău prevestitor. Nicolson se întreba dacă toți ai săi vor fi omoriți în somn, cînd omul aplecat deasupra lui îi rupse firul gîndurilor și tăcerea generală.

— Despre porcul ăsta vorbeai ?

Într-o engleză corectă, gramatical fluentă, se cunoștea că întrebarea venea de la un om instruit care își însușise limba engleză prin studiu, nu prin simplă conversație.

— Asta este căpetenia lor ?

— El este, Nicolson.

Răspunsul a venit de la Telak, care vorbea nevăzut, din afara ușii ; vocea părea că vine de departe, indiferentă :

— Este șeful lor.

— Așa este ? Vorbește, porcule de englez !

Ofițerul și-a accentuat întrebarea cu încă o împunsătură a baionetei în gîtul lui Nicolson. Acesta simțea sîngele prelingîndu-se încet, călduț pe gulerul cămășii. Un moment, i-a trecut prin minte să nege, să spună că, de fapt, comanda aparținea căpitanului Findhorn, dar imediat și-a dat seama că va fi vai de capul aceluia pe care japonezii îl vor trata drept căpetenie. Și căpitanul Findhorn nu era în stare să mai suporte pedeapsa ce-i pregăteau ; abia își trăgea sufletul.

— Da, eu sînt comandantul.

Lui însuși, vocea i se păru înăbușită. Privi la baionetă, întrebîndu-se cum ar putea să scape de amenințarea ei, dar și-a dat seama că nu era posibil. Chiar dacă reușea să scape de japonezul aplecat asupra lui, alți doisprezece erau pregătiți să-i vină de hac. Încercă prin vorbe :

— Dă drăcia asta la o parte !

— Vai, așa e ! Ce uituc sînt și nepoliticos !

Ofițerul depărtă baioneta, se dădu un pas înapoi și-l lovi în șale, răutăcios, cu piciorul :

— Mă prezint, căpitanul Yamata, mormăi el domol : sînt ofițer în armata Majestății Sale Imperiale Nipone. Așa că fii atent cum vorbești cu un ofițer japonez. Drepți, porcule !

Apoi ridică tonul vocii :

— Și voi toți ceilalți, în picioare !

Încet, clătinîndu-se, cu figura aproape cenușie cu tot bronzul, gata să vomite din cauza durerii cumplite provocată de lovitura primită în șale, Nicolson reuși cu greu să se ridice în picioare. Toți ceilalți prizonieri din colibă căutau să-și împrăștie somnul, se străduiau năuciți să se ridice de pe podele, iar cei care se mișcau mai încet, suferinzi sau grav răniți, erau smuciți cu brutalitate și ridicați în picioare, neținîndu-se seama de gemete și plînsete, și împinși spre ușă. Nicolson observă că Gudrun Drachmann era printre cei mai brutal tratați : se aplecase ca să-l înfășure într-o pătură pe Peter încă adormit și îl luase în brațe ; unul dintre japonezi i-a smucit pe amîndoi cu atîta violență, încît aproape i-a dislocat brațul tinerei ; ea a scos un țipăt de durere, dar repede și l-a reprimat, strîngîndu-și buzele. Cu toată suferința și disperarea, Nicolson o privea și se mira, se mira de răbdarea, de curajul ei și de devotamentul necurmat și altruist cu care

îngrijise copilul vreme de atîtea zile lungi și nopți fără sfîrșit ; privind-o și minunîndu-se, se simțea copleșit de o imensă milă și își dădea seama că ar fi fost în stare de orice ca s-o scape de necazurile și umilirile cumplite care o așteptau, un simțămînt pe care și-l mărturisea cu oare care surpriză și nu-și amintea să-l mai fi simțit decît pentru Caroline, soția sa pierdută în timpul războiului. O întîlnise pe această tînără doar cu zece zile înainte și o apreciase mai bine decît ar fi cunoscut-o timp de mai multe vieți de om : felul și intensitatea încercărilor prin care trecuseră în ultimele zece zile avuseseră puterea stranie și efectul de a distinge, a pune în lumină și multiplica cu o claritate brutală și revelatoare defecte și calități, vicii și virtuți care altminteri ar fi rămas necunoscute sau latente ani de-a rîndul. Adversitățile și privațiunile constituiseră un catalizator care scosese în evidență, mai presus de orice îndoială, binele și răul, și, la fel ca McKinnon, Gudrun Drachmann trecuse cu curaj și neîntinare prin iadul durerilor, suferințelor și loviturilor soartei. De necrezut, pentru un moment Nicolson uită unde se afla, uită trecutul amarnic și viitorul lipsit de orice speranțe, privi din nou la tînără și înțelese pentru prima dată că se amăgise el însuși, în mod deliberat. Nu era milă, nu era doar compasiune ceea ce simțea pentru această tînără, cu zîmbetul domol, cu cicatricea ei, cu tenul catifelat și ochii albaștri ai celor din ținuturile mărilor nordice ; dar dacă într-adevăr încolțise un sentiment nou, viitorul nu-i mai promitea nimic, absolut nimic. Nicolson își zîmbi în sine, dar protestă de durere cînd Yamata îl împunse cu țeava puștii între omoplați și îl împinse să se împleticească spre ușă.

Afară era încă destul de întuneric, dar Nicolson a văzut încotro erau duși : spre locul bine iluminat, destinat pentru

întrunirea bătrînilor, marea clădire pătrată a sfatului, unde fuseseră ospătați, de cealaltă parte a *kampong*-ului. Era destulă lumină pentru ca Nicolson să mai vadă ceva : silueta slab conturată a lui Telak, nemișcat în semiîntuneric. Neținînd seama de ofițerul din spatele său, ignorînd o altă sudalmă clănțănită de acesta, Nicolson s-a oprit la mică distanță de Telak care părea tăiat din piatră, nu se mișca, nu făcea nici un gest, sta tăcut în întunerec, pierdut în gînduri.

— Cu cît te-au plătit, Telak ? se auzi aproape pe șoptite, vocea lui Nicolson.

Au trecut secunde pînă ce Telak a răspuns. Nicolson se aștepta la o altă lovitură în șale, dar n-a venit. Apoi Telak a vorbit : cuvintele îi erau ca un murmur atît de depărtat încît, involuntar, Nicolson s-a aplecat pentru a deslușî ce spunea.

— M-au plătit bine, mister Nicolson.

Telak a înaintat un pas, s-a întors pe jumătate, astfel că în lumina venită prin ușa deschisă a colibei, i s-a văzut brusc profilul : obrazul stîng, gîtul, brațul și partea de sus a pieptului erau oribil brăzdate de tăieturi de sabie sau de baionetă, nu-ți puteai da seama unde începeau și unde se terminau : pe toată latura corpului se prelingea sînge care, observă Nicolson, picura încă fără zgomot pe pămîntul bătătorit al *kampong*-ului.

— M-au plătit bine, repetă cu voce stinsă Telak ; tatăl meu, tatăl meu Trikah a fost omorît și mulți alți dintre noi au fost uciși. Am fost trădați, luați prin surprindere.

Copleșit de amărăciune, Nicolson se uita la el, zguduit de aspectul lui Telak ; chiar așa grav rănit, acesta mai era încă pîndit din spate de o baionetă japoneză, ba chiar de două, probabil fiindcă se opusese cu dîrzenie înainte de a fi fost doborît. Și cînd și-a revenit în fire după șocul

produs de aspectul lui Telak, lui Nicolson i s-a frînt inima la gîndul nenorocirilor ce se abătuseră, atît de repede, asupra oamenilor care cu altruism le acordaseră prietenie ; în continuare, a simţit un imens regret pentru cuvintele rostite, pentru oribila acuzaţie nedreaptă adusă lui Telak, adevărate grăunţe de sare peste amărăciunea şi durerea rănilor sale. Nicolson a deschis gura ca să spună ceva, n-a putut rosti nici un cuvînt, a icnit doar de durere cînd, din nou, un pat de armă l-a lovit în spate cu o bufnitură surdă, sincronizată cu rîsul înăbuşit, drăcesc al lui Yamata.

Japonezul care îl împingea cu patul carabinei a întors arma şi a continuat să-l dirijeze prin *kampong* cu împunsături de baionetă. Înainte, Nicolson îi vedea pe ceilalţi mînaţi să treacă prin dreptunghiul iluminat de la intrarea casei sfatului. Unii intraseră, acum trecea Miss Plenderleith, apoi Lena, Gudrun cu Peter, urmate îndeaproape de McKinnon şi Van Effen. Cînd să păşească la intrare, Gudrun s-a împiedicat de ceva, şi-a pierdut echilibrul cu copilul în braţe, cît pe ce să cadă. Japonezul care o urma a smucit-o brutal de umăr şi a împins-o. Probabil că voia s-o grăbească să intre, dar a greşit direcţia şi tînăra cu copilul în braţe s-a prăbuşit pe prag. De la douăzeci de picioare distanţă, Nicolson a auzit bufnitura capului sau a capetelor lovindu-se de lemnul tare al pragului ; Gudrun a scos un geamăt de durere şi copilul a ţipat de frică şi din cauza loviturii. La cîteva picioare în urma ei, McKinnon a strigat ceva ininteligibil şi probabil în dialectul lui highlandez, gîndi Nicolson — a înaintat doi paşi şi a sărit în spatele japonezului care o îmbrîncea pe fată ; dar patul armei japonezului care avea în urma lui McKinnon s-a ridicat mai repede, şeful de echipaj n-a văzut şi n-a parat lovitura...

Bine luminată cu șase lămpi de gaz, casa sfatului era o încăpere mare, înaltă, lată de douăzeci de picioare și lungă de treizeci, cu intrarea la mijlocul unuia din pereții cei mai lungi. La dreapta ușii, ocupînd aproape jumătate din lățimea încăperii, se afla o platformă cu o ușă în spate, ducînd afară, în *kampong*. Tot restul marii încăperi de lemn, în fața ușii și la stînga ei, era gol, doar pămînt bine bătătorit. Stînd pe jos, prizonierii formau un semicerc mic și înghesuit. Toți, afară de McKinnon ; de unde se afla, Nicolson îi putea vedea, în fascicolul de lumină ieșind pe ușă, umerii, brațele inerte întinse și ceafa capului cu păr brun buclat, restul trupului întins pe jos rămînînd afară, ascuns în întuneric, așa cum căzuse în urma loviturii primite.

Dar Nicolson n-a aruncat decît întîmplător o privire la șeful de echipaj lungit pe jos și la paznicii atenți care se opriseră în spatele grupului, spre ușă ; ca fascinat, nu-și putea lua ochii de la platformă, de la oamenii de pe platformă, și își reproșa stupiditatea, nesăbuința și ușurința, lipsa lui de vigilență din cauza căreia toți — Gudrun, Peter, Findhorn — ajunseseră în această situație, fără nici o perspectivă de scăpare.

Pe platformă se afla căpitanul Yamata, ședea pe o bancă scundă și lîngă el... Siran. Un Siran zîmbăreț, triumfător, care nu-și mai da osteneala să-și ascundă gîndurile sub o figură inexpresivă, un Siran prieten la cataramă cu surîzătorul Yamata, un Siran care, din cînd în cînd, își scotea dintre dinții lucitori o lungă țigară de foi și sufla disprețuitor un nor de fum în direcția lui Nicolson care îi răspunse doar cu o privire în gol, fixă, cu figura neclintită, dar cu moartea în suflet.

Erau perfect evidente cele întîmplate : Siran se prefăcuse că se îndreaptă spre nord cînd a plecat de pe plaja

unde debarcaseră, dar a fost o înșelătorie. Furios, Nicolson își spunea că și un copil ar fi ghicit : probabil că a mers o scurtă distanță spre nord, apoi s-a ascuns, a așteptat pînă au trecut purtătorii de tărgi, a ocolit satul, s-a îndreptat spre Bantuk, unde a avertizat garnizoana. Era inevitabil, clar că Siran nu putea să procedeze altfel. Orice prost ar fi prevăzut și ar fi luat mai demult măsurile de precauție necesare. Acestea ar fi constat în a-l omorî pe Siran, dar el, Nicolson, făcuse greșeala de neiertat de a nu lua această precauție. Acum își spunea că dacă s-ar mai repeta situația, l-ar împușca pe Siran cu mai puțină emoție decît ar trage într-un șarpe sau într-o cutie de conserve goală. Nu spera însă că va mai avea ocazia.

Încet, luptînd parcă cu greutate pentru a se sustrage unei puteri magnetice, Nicolson își întoarse ochii de la Siran și-i privi pe rînd pe cei care ședeau pe jos, lîngă el. Gudrun, Peter, Miss Plenderleith, Findhorn, Willoughby, Vannier — toți erau acolo, extenuați și suferinzi, dar destul de calmi, resemnați și neînspăimîntați. Amărăciunea lui Nicolson deveni și mai insuportabilă : toți îi acordaseră întreaga lor încredere și, implicit, el era obligat să facă tot posibilul ca să-i ducă teferi acasă. Se încrezuseră în el și acum... nici unul nu va mai ajunge acasă. S-a uitat apoi la platformă : căpitanul Yamata era în picioare cu o mînă înfiptă sub centiron, cu cealaltă sprijinită pe mînerul sabiei.

— N-am să vă țin mult timp de vorbă, declară japonezul cu voce calmă și hotărîtă ; peste zece minute plecăm spre Bantuk unde-l vom întîlni pe comandantul meu, colonelul Kiseki, care este foarte nerăbdător să vă cunoască pe toți ; colonelul Kiseki a avut un fiu care comanda torpilorul american capturat și trimis să vă întîmpine.

A remarcat privirile rapide schimbate între ei de prizonieri, ușoara accelerare a respirațiilor lor și adăugă cu un surîs :

— Nu va servi la nimic să negați ceva ; căpitanul Siran, aici prezent, va depune o mărturie precisă. Colonelul Kiseki este extrem de îndurerat de pierderea fiului său. Ar fi fost mai bine pentru voi — pentru toți, pînă la ultimul — să nici nu vă fi născut.

— Mai avem zece minute, urmă el calm, nu mai mult. Este însă ceva ce trebuie să lămurim mai întîi, nu va dura mult, apoi plecăm.

A zîmbit din nou, îi privi pe rînd pe prizonierii așezați pe jos în fața lui :

— Și, în timp ce așteptăm, o să aveți cu toții plăcerea să cunoașteți pe cineva pe care credeți că-l cunoașteți dar nu știți deloc cine este. Cineva, un foarte bun prieten al gloriosului nostru Imperiu, cineva căruia, sînt sigur, Gloriosul nostru Împărat va fi bucuros să-i mulțumească personal. Nu mai are nici un rost să mai simulați, sir !

Printre prizonieri s-a iscat o mișcare bruscă, unul dintre ei s-a ridicat în picioare, a înaintat spre platformă vorbind fluent japoneza și a strîns mîna căpitanului Yamata, înclinat cu respect. Nicolson încercă să se ridice în picioare, cu consternare și disperare adînc imprimate pe figură, dar a căzut greu pe pămînt cînd patul unei carabine l-a lovit peste umăr. Un moment, gîtul și brațul i-au fost fulgerate de durere dar n-a ținut seama :

— Van Effen ! Ce dracu ai de gînd...

— Greșiți, scumpe mister Nicolson, protestă Van Effen : nu „Van", ci „von" m-am săturat să mai fac pe maimuțoiul olandez.

Zîmbi ușor, se înclină, continuînd :

— La ordinele dumneavoastră, mister Nicolson : locotenent-colonel Alexis von Effen, din contra-spionajul german.

Nicolson îl privea, fără să spună un cuvînt și nu era singurul adînc impresionat. Toți ochii celor din casa sfatului erau îndreptați spre Van Effen, ochi ațintiți involuntar, dar gîndurile năucite încercau să descifreze cele ce vor urma, pentru a înfrunta cît mai bine situația ; amintirile și incidentele din ultimele zece zile se legau între ele, multe începînd a fi abia acum înțelese. Secundele se succedau interminabile, întregindu-se într-un minut, apoi într-alt minut și nu se mai mirau și nici nu mai încercau să înțeleagă : rămînea doar certitudinea, rece ca piatra, că acest colonel Alexis von Effen era într-adevăr ceea ce declara că este, nu mai exista îndoială.

Pînă la sfîrșit, Van Effen a întrerupt tăcerea. Și-a întors capul și a privit afară prin ușă, apoi din nou la foștii săi camarazi, cuprinși acum de o disperare și mai adîncă. Pe față i se distingea un surîs ușor, dar nici de triumf, nici de bucurie, nici de satisfacție ; din contra, zîmbetul îi era parcă îndurerat.

— Acum, gentelmeni, veți înțelege motivul peripețiilor și suferințelor din ultimele zile ; veți înțelege de ce japonezii — vă amintesc, aliații poporului meu — ne-au urmărit și hărțuit fără încetare. Mulți dintre voi vă mirați de ce japonezii dădeau atîta importanță micului nostru grup de supraviețuitori ; acum veți ști totul.

Printre cei ce ședeau pe pămînt, și-a făcut drum un soldat japonez care a depus o valiză grea între Van Effen și Yamata. Toți priveau valiza, apoi spre Miss Plenderleith. Era valiza ei ; buzele lui Miss Plenderleith erau galbene ca de ceară, ochii doar întredeschiși, vădind suferință.

La un semn al lui Van Effen, soldatul a luat unul din mînerele valizei, Van Effen pe celălalt, au ridicat-o pînă la înălțimea umerilor și au răsturnat-o. Din ea nu a căzut decît căptușeala lăsată în jos prin gura deschisă a valizei de postav gros și piele, atîrnînd ca plină cu plumb. Van Effen îl strigă pe ofițerul japonez :

— Căpitane Yamata !

— Cu plăcere, domnule colonel.

Yamata păși înainte, scoțîndu-și sabia din teacă, aceasta luci în lumina galbenă a lămpilor cu petrol, apoi tăișul ei ca de brici spintecă ușor căptușeala groasă de postav, ca pe o foaie de hîrtie. Luciul săbiei s-a șters, stins de un șuvoi orbitor, strălucitor ca focul, scurs din valiză, șuvoi care inundă pămîntul dedesubtul valizei, formînd un con înalt, sclipitor de-o splendoare scînteietoare.

— Lui Miss Plenderleith ii plăceau teribil asemenea zorzoane și podoabe.

Zîmbind amabil, Van Effen atinse neglijent, cu vîrful piciorului iradierea strălucitoare a grămezii de pe jos.

— Diamante, mister Nicolson ; cred că e cea mai bogată colecție existentă în afara Africii de Sud. Este evaluată la aproximativ două milioane de lire.

XIV

Murmurul vocii lui Van Effen se estompase, în casa sfatului se așternu o tăcere grea și adîncă. Pentru fiecare din cei prezenți, nu mai existau ceilalți : grămada de diamante de pe pămînt, scînteind și strălucind cu o splendoare crudă în lumina pîlpîindă a lămpilor de petrol avea o forță hipnotică, nepămîntească, subjuga toate privirile. Din cînd în cînd, Nicolson privea spre Van Effen. Foarte ciudat, nu simțea nici amărăciune, nici ostilitate împotriva lui : trecuseră împreună prin atîtea încercări, Van Effen făcuse față mai bine ca mulți alții, dezinteresat, îndurător și totdeauna săritor într-ajutor. Amintirile erau mult prea recente ca să dispară brusc.

— Evident, pietrele sînt din Borneo, murmură Nicolson ; au venit de la Banjermasin cu *Kerry Dancer*, nu au putut proveni pe altă cale. Cred că sînt neșlefuite... și totuși valorează două milioane ?

— Chiar șlefuite brut și neșlefuite, admise Van Effen ; valoarea lor comercială este cel puțin aceasta, adică valoarea a o sută de avioane de luptă sau a două distrugătoare, n-aș putea spune exact. Iar în timp de război, valorează infinit mai mult, pentru cine pune mîna pe ele.

Cu un ușor surîs, continuă :

— Nici una din pietrele astea nu va mai străluci pe degetele sau la gîtul vreunei lady ; vor fi utilizate numai industrial : la confecţionarea de unelte de tăiere, cu vîrf de diamant. Păcat, nu-i aşa ?

Nimeni nu a scos o vorbă, toţi se uitau ţintă la vorbitor. Auzeau vorbele, dar nu le înregistrau, toţi erau numai ochi. Apoi Van Effen a păşit repede înainte, răsucindu-şi piciorul, astfel că grămada de diamante s-a răspîndit pe pămînt ca o cascadă scînteietoare.

— Mofturi, fleacuri !

Vocea lui Van Effen era aspră, dispreţuitoare.

— Ce importanţă au toate diamantele, toate pietrele preţioase din lume cînd marile naţiuni sînt încleştate într-o luptă crudă şi oamenii mor cu miile, cu sutele de mii ? Orice viaţă, chiar a unui inamic, valorează mai mult decît toate diamantele Indiilor şi n-ar trebui sacrificată. Dar eu am sacrificat multe vieţi şi, mă tem, am pus în pericol de moarte şi mai multe pentru a salva un alt tezaur, un tezaur infinit mai valoros decît aceste meschine pietre de la picioarele noastre. Ce însemnătate au cîteva vieţi, dacă prin pierderea lor cineva ajunge să salveze de o mie de ori mai multe ?

L-a întrerupt, cu tristeţe, Nicolson :

— Vedem toţi cît de inimos şi nobil eşti, scuteşte-ne însă de alte justificări şi treci la subiect.

— Chiar sînt la subiect, declară Van Effen, calm ; comoara de care vorbesc este aici în faţa noastră, nu doresc să prelungesc fără rost cele ce am de spus şi nu urmăresc efecte dramatice.

Întinse mîna, în chip de invitaţie :

— Miss Plenderleith, poftiţi vă rog !

Ea îl privi, părînd a nu înțelege.

— Vă rog, fiți bună și veniți încoace.

Făcu un gest îmbietor cu mîna, zîmbind :

— Vă admir isprăvile, dar nu pot aștepta toată noaptea.

— Nu înțeleg ce doriți, răspunse ea, rece.

— Poate că vă ajut să înțelegeți dacă vă spun că știu totul.

În vocea lui Van Effen nu se distingea nici bucurie răutăcioasă, nici triumf, doar certitudine și o ciudată nuanță de superioritate.

— Totul, Miss Plenderleith, chiar acea intimă, simplă ceremonie care a avut loc într-un sat din sud-estul Angliei la 18 februarie, 1902.

— Ce rost au toate acestea ? întrebă Nicolson.

— Miss Plenderleith știe prea bine, nu-i așa, miss Plenderleith ?

În vocea lui Van Effen se distingea acum compătimire : de pe figura ridată a lui Miss Plenderleith dispăruse parcă viața și umerii i se lăsaseră în jos, cu resemnare.

— Știu despre ce vorbești, aprobă miss Plenderleith.

Și, privindu-l pe Nicolson, adăugă :

— Se referă la data căsătoriei mele cu generalul de Brigadă Farnholme. A patruzecea aniversare a căsătoriei noastre am sărbătorit-o la bordul bărcii de salvare.

După care, a încercat să surîdă timid, dar n-a reușit.

Nicolson se uită la ea, la mica ei figură obosită cu ochii privind în gol și și-a dat seama că spunea adevărul. Privind-o, fără s-o vadă efectiv, l-au năpădit amintiri despre multe întîmplări recente pe care nu le înțelesese la vremea lor și care acum deveneau clare... Dar Van Effen vorbea din nou :

— 18 februarie, 1902 ; şi dacă cunosc acest eveniment, ştiu toate cîte s-au mai întîmplat.

— Da, probabil că le cunoşti, murmură, cu voce parcă îndepărtată, Miss Plenderleith.

— Vă rog, începu el, întinzînd mîna ca pentru a primi ceva ; cred că nu preferaţi să vă perchiziţioneze corporal oamenii căpitanului Yamata.

— Nici gînd să prefer.

Se căută pe sub jacheta pătată de sare şi decolorată, desfăcu o centură şi o întinse lui Van Effen :

— Cred că despre asta e vorba.

— Vă mulţumesc.

Pentru un om care vorbise atît de pompos despre un tezaur nepreţuit, figura lui Van Effen era ciudat de lipsită de orice expresie de triumf sau satisfacţie.

— Într-adevăr, asta doream să-mi încredinţaţi.

Van Effen a deschis compartimentele centurii, a scos fotocopiile şi filmele ce se aflau înăuntru şi le-a ridicat în lumina pîlpîindă a lămpilor de petrol. Timp de un minut le-a examinat în adîncă tăcere, apoi, cu un gest de satisfacţie, a băgat din nou foile de hîrtie şi filmele în centură.

— Sînt toate intacte, murmură el ; multă vreme au parcurs o cale destul de lungă dar sînt toate intacte.

— Despre ce tot vorbeşti ? întrebă iritat Nicolson ; ce sînt astea ?

— Astea ?

Van Effen privi spre centura cu care îşi încinsese acum propria-i talie.

— Astea, mister Nicolson, astea merită să se facă multe sacrificii pentru ele. Astea sînt cauza întîmplărilor

și suferințelor din ultimele zile, pentru ele *Kerry Dancer* și. *Viroma* au fost scufundate, pentru ele au murit atîția oameni, pentru ele aliații mei erau pregătiți să nu se dea în lături de la nimic, în timp ce încercați să vă salvați împreună cu ele, să ajungeți în Marea Timor [1]. Pentru ele, căpitanul Yamata este acum aici, dar nu știu dacă este la curent cu toate acestea. Superiorii lui știu însă despre ce este vorba. Astea sînt...

— Dar spune o dată ce sînt astea ! rosti, scurt, Nicolson.

— Ai dreptate, răspunse Van Effen bătînd cu palma centura ; sînt planurile complete cu toate amănuntele transpuse în cod, referitoare la invazia Australiei de Nord, plănuită de japonezi. Este adevărat, știe toată lumea, codurile japoneze sînt aproape imposibil de descifrat, dar se știe că există la Londra un om care se pricepe. Dacă cineva scăpa teafăr cu ele și ajungea la Londra, hîrtiile și filmele aveau o valoare imensă pentru aliați.

— Doamne ! exclamă, năucit Nicolson ; de unde, de unde provin ?

— Nu știu, răspunse Van Effen, clătinînd din cap ; dacă știam, n-ar mai fi ajuns în mîini de trădător... Absolut, toate planurile invaziei, mister Nicolson : forțele armate necesare, perioada de timp, datele, totul. În mîini engleze sau americane înseamnă pentru japonezi o amînare de trei luni, poate chiar șase. În situația de azi a războiului, asemenea amînare ar putea fi fatală pentru japonezi ; așa că înțelegi cît au fost de nerăbdători să le recupereze. Ce valorează o grămadă de diamante în comparație cu toate acestea, mister Nicolson ?

[1] În Oceanul Pacific, între insula cu același nume și Australia.

— Într-adevăr, nu se poate compara, murmură Nicolson, mecanic, cu gîndul aiurea.

— Acum le avem pe amîndouă — planurile și diamantele.

Ciudat, și de astă dată vocea lui Van Effen era complet lipsită de orice nuanță de triumf. Întinse vîrful piciorului și atinse grămada de diamante.

— Poate că m-am grăbit, exprimînd dispreț pentru toate astea. Au și ele frumusețea lor.

— Da, o splendoare fantastică, Van Effen, se auzi vocea lui Nicolson, trădînd amărăciunea eșecului, dar figura îi era inexpresivă.

Convorbirea le-a fost întreruptă de vocea rece, brutală a căpitanului Yamata, aducîndu-i la realitate :

— Admiră-le cît mai poți !

Japonezul atinse vîrful grămezii conice de diamante cu capătul sabiei, făcînd să lucească și să scînteieze ca un foc viu pietrele care se răspîndeau pe jos.

— Sînt, într-adevăr, frumoase, dar trebuie să existe ochi care să le vadă, continuă Yamata.

— Ce vrei să spui ? întrebă Nicolson.

— Vreau să spun că ordinul colonelului Kiseki este să recuperăm diamantele și să le predăm neatinse Japoniei. Dar n-a spus așa ceva și despre prizonieri. I-ai omorît fiul și cred că înțelegi ce vreau să spun.

— Îmi închipui, replică Nicolson, privindu-l cu dispreț ; o lopată, o groapă de șase pe două picioare și o împușcătură în spate, cînd am terminat s-o sap. Civilizație orientală, am auzit noi despre ea.

Yamata surîse îngăduitor :

— Lucrurile nu se întîmplă chiar așa de repede, simplu și ușor, crede-mă ; așa cum ai spus, sîntem civilizați, știm cum să ne comportăm.

— Căpitane Yamata ! interpelă Van Effen, strîngîndu-și parțial pleoapele ochilor, singurul semn de oarecare emoție de pe chip.

— Ce doriți, domnule colonel ?

— Nu, nu puteți proceda astfel ! Omul ăsta nu este un spion, nu poate fi împușcat fără judecată ; nici nu face parte din forțele armate, de fapt, nu este un combatant.

— Aveți multă dreptate, replică, foarte ironic Yamata ; pînă acum, nu este răspunzător decît de moartea a patrusprezece marinari și a unui aviator de-ai noștri. Mă cutremur la gîndul ce masacru ar fi realizat dacă ar fi fost combatant. Și, nu uitați, l-a omorît pe fiul lui Kiseki.

— Nu el l-a omorît, Siran poate depune mărturie.

— O să-i dea explicații colonelului Kisaki, spuse Yamata, indiferent ; despicăm firul în patru, fără folos. Hai să ieșim, camionul nostru va fi curînd aici.

— Ce camion ? întrebă Van Effen.

— L-am lăsat la vreo milă de aici, zîmbi, ironic, Yamata ; n-am vrut să tulburăm somnul celor din colibă.

Apoi, sfîrși scurt :

— Mai aveți ceva de spus, mister Nicolson ?

— Nimic, replică tot scurt, Nicolson.

Privind însă prin ușa deschisă, fără să vrea, pe figură îi trecu o undă de emoție, care dispăru însă înainte ca Yamata să observe. Căută ca vocea să-i fie cît mai nepăsătoare :

— Pînă sosește camionul, aș dori totuși să pun una sau două întrebări lui Van Effen.

— Fie, un minut sau două, aprobă Yamata ; poate că mă distrez și eu, dar fii scurt.

— Mulțumesc.

Și Nicolson se adresă lui Van Effen :

— Aș vrea să știu cine i-a dat lui Miss Plenderleith diamantele... și fotocopiile ?

— Ce importanță mai are ? replică Van Effen cu voce domoală, parcă de departe ; sînt lucruri trecute, fără legătură cu situația de acum.

— Vă rog, totuși ! insistă Nicolson.

Brusc, căuta cu orice preț să cîștige timp, așa că adăugă :

— Tare aș vrea să știu.

— Foarte bine, răspunse Van Effen privindu-l, la rîndul lui, ciudat ; am să-ți spun : Farnholme avea asupra lui și diamantele și planurile, și le-a ținut cu el aproape tot timpul. Ar fi trebuit să-ți dai seama de aceasta, cînd au apărut acum în posesia lui Miss Plenderleith. În ce privește planurile, am mai spus, nu știu cum și le-a procurat, dar diamantele i-au fost date de autoritățile olandeze din Borneo.

— Mare încredere au avut în el, spuse, sec, Nicolson.

— Este adevărat, dar aveau și motive serioase, Farnholme era pentru ei un om de toată încrederea. Înzestrat cu calități excepționale, înțelept și bun cunoscător al Estului, în special al insulelor din sud-estul Asiei. Vorbea curent cel puțin patrusprezece limbi asiatice.

— Văd că știi multe despre el.

— Într-adevăr, era treaba noastră — ba chiar, mai mult, interesul nostru — să cunoaștem cît mai multe. Farnholme era unul din cei mai importanți adversari al

noștri. Știm sigur, a fost timp de peste treizeci de ani membru al Serviciului Secret britanic.

S-au auzit cîteva exclamații de surpriză și un murmur brusc de voci joase. Chiar Yamata s-a așezat pe scaunul lui, înclinat atent înainte, cu coatele pe genunchi, cu o expresie de interes pe figura bronzată.

— Serviciul Secret ! exclamă Nicolson, cu un ușor șuier prelungit de surpriză, frecîndu-și involuntar fruntea cu mîna, într-un gest de totală uimire.

În realitate, înțelesese exact cum stau lucrurile cu cinci minute înainte. Iar sub protecția gestului de surpriză, de acoperire cu mîna a ochilor, a aruncat o privire în lături, prin ușa deschisă a casei sfatului ; apoi i se adresă din nou lui Van Effen, căutînd cu orice preț să lungească conversația.

— Dar... dar Miss Plenderleith spunea că acum cîțiva ani, el comanda un regiment în Malaysia.

— Așa este, a avut această comandă, afirmă Van Effen zîmbind.

Apoi adăugă :

— Cel puțin aparent.

— Spune mai departe, continuă ! insistă de astă dată căpitanul Findhorn.

— Nu mai sînt multe de spus : și eu și japonezii am știut de planurile dispărute, la numai cîteva ore după ce au fost furate. Cu sprijinul oficial al japonezilor, am pornit să descopăr autorul. Nu am știut că Franholme se aranjase să ia cu el și diamantele — o idee genială. Îi putea servi de dublu scop : dacă cineva descoperea deghizarea lui în haimana de porturi, putea să scape de necaz plătind cu cîteva diamante. Sau dacă cineva mai bănuitor desco-

perea diamantele, era sigur că va gîndi că numai pentru a le camufla se deghizase în haimana și nu se mai preocupa de fotocopii. Dacă, în cele din urmă, japonezii descopereau pe ce navă se află, el spera că lăcomia personală sau dorința naturală de a pune mîna pe o marfă atît de valoroasă în timp de război, îi va face să se gîndească de două ori înainte de a scufunda nava, cu speranța de a pune mîna și pe planuri și pe diamante, vînînd două vrăbii dintr-o împușcătură. Vă spun, Farnholme era de o inteligență extraordinară, dar a avut un ghinion teribil, infernal.

— Nu știu dacă lucrurile sînt chiar așa, obiectă Findhorn ; atunci, de ce au scufundat japonezii *Kerry Dancer* ?

— Atunci, ei nu știau că Farnholme se află la bord, explică Van Effen ; dar Siran știa, tot timpul a știut, cunoștea și existența diamantelor, bănuiesc că un funcționar olandez ticălos își trădase țara și îi vînduse pontul lui Siran pentru o promisiune de participare la profit cînd acesta va pune mîna pe comoară. Dar Siran ar fi avut grijă să nu vadă nici un gologan, nici o piatră prețioasă, nici trădătorul, nici japonezii.

— O încercare isteață de a mă discredita, vorbi, pentru prima dată, Siran, cu voce stăpînită ! pietrele ar fi fost predate bunilor noștri prieteni și aliați, japonezii ; asta era intenția mea, o pot confirma și cei doi oameni ai mei, aici prezenți.

— Greu de dovedit adevărul, replică, indiferent, Van Effen ; trădarea comisă în noaptea asta pledează în favoarea dumitale. Fără îndoială, stăpînii dumitale ți-ar fi aruncat un os de ros.

După o pauză, Van Effen continuă :

— Farnholme nu a bănuit cine sînt, cel puțin înainte de a fi petrecut acele cîteva zile împreună, în barca de

salvare. Dar eu știam demult cine era el, i-am cultivat prietenia, am băut împreună. Siran ne-a văzut deseori împreună și, probabil, s-a gîndit că Farnholme și cu mine eram mai mult decît prieteni, oricine ar fi comis aceeași greșeală. Acesta este motivul pentru care a lăsat să fiu salvat — mai bine-zis nu s-a descotorosit de mine aruncîndu-mă peste bord cînd *Kerry Dancer* a fost scufundat. Credea că știu unde sînt diamantele, în orice caz, că am aflat ceva de la Farnholme.

— A fost o greșeală, declară, cinic, Siran ; ar fi trebuit să te las să te înec.

— Ai dreptate, astfel ai fi primit singur cele două milioane de lire.

Van Effen a făcut o pauză înainte de a relua firul povestirii, adresîndu-se ofițerului japonez :

— Spune-mi, căpitane Yamata, ai auzit de vreo acțiune navală britanică, neobișnuită, recent prin împrejurimi ?

Surprins, căpitanul Yamata răspunse :

— De unde știi ?

— Despre niște distrugătoare ? continuă Van Effen, neluînd în seamă întrebarea ofițerului ; pe aici, pe aproape, noaptea ?

— Așa este ! răspunse mirat Yamata ; de cîtva timp, niște distrugătoare au venit în fiece noapte în apropierea Capului Java, la vreo opt mile de aici, dar se retrăgeau înainte de ivirea zorilor, înainte ca avioanele noastre să se apropie. Dar cum...

— Voi explica : în zorii zilei în care *Kerry Dancer* a fost scufundată, Farnholme a stat o oră în cabina radio. E sigur că a comunicat cu ai lui, spunîndu-le că speră să scape ajungînd la sudul Mării Java. Navele aliate nu

îndrăznesc să navigheze în apele din nordul Indoneziei, încercare egală cu o rapidă sinucidere. Așa că au patrulat în sud, navigînd noaptea. Bănuiesc că mai este o navă ce patrulează în apropiere de insula Bali. N-ați făcut nici o tentativă să luați contact cu acest intrus, căpitane Yamata ?

— Ar fi greu, răspunse, scurt, Yamata ; singura navă pe care o avem pe aici este a comandantului nostru, colonelul Kiseki. Este destul de rapidă, dar prea mică, un fel de șalupă, mai mult o stație radio mobilă. Prin aceste părți, comunicațiile sînt dificile.

— Știu.

Van Effen privi spre Nicolson, și continuă povestirea :

— Restul e ușor de ghicit : Farnholme a ajuns la concluzia că nu mai era în siguranță purtînd diamantele cu el — nici planurile. Pe acestea din urmă, cred că i le-a dat lui miss Plenderleith încă pe cînd se aflau la bordul *Viromei ;* iar diamantele, cînd ne aflam pe insulă — și-a golit valiza și a umplut-o cu grenade... Nu am întîlnit niciodată un om mai brav.

Van Effen a tăcut cîteva momente, după care a continuat :

— Bietul preot mahomedan, considerat trădător, era chiar preot ; Farnholme a debitat fără premeditare o poveste deloc adevărată, dar care caracterizează îndrăzneala acestui om de a acuza pe altcineva — e drept, în cazul acesta mort — de ceea ce el însuși comitea... Ca să închei, îl rog pe mister Walters să mă ierte.

Van Effen zîmbi ușor :

— În noaptea aceea agitată, Farnholme n-a fost singurul care s-a plimbat prin cabinele altora : și eu am

stat o oră și mai bine în cabina radio a lui mister Walters. El are un somn adînc, iar eu aveam cu mine mijloace ca să mă asigur că oamenii dorm zdravăn cîtva timp.

Walters îl privi pe vorbitor, își întoarse ochii spre Nicolson, amintindu-și cît s-a simțit de prost în dimineața următoare ; și Nicolson își aminti de asemenea cît de palid, preocupat și suferind părea atunci operatorul radio. Van Effen surprinse impresia făcută asupra lui Walters și continuă :

— Îl rog pe mister Walters să mă ierte, am fost obligat să procedez astfel, trebuia să emit un mesaj. Sînt un operator destul de priceput, totuși mi-a luat mult timp ; mereu auzeam pași pe culoar, mă temeam că mă surprinde cineva, dar am izbutit să transmit mesajul.

— Drumul navei, viteza și poziția, nu-i așa ? îl întrerupse Nicolson ; și pe deasupra, ai cerut ca petrolierul să nu fie bombardat. Cereai ca nava să fie oprită, nu-i așa ?

— Cam așa ceva, admise Van Effen ; totuși, nu mă așteptam ca japonezii să execute o simplă oprire a navei. Pe de altă parte, nu uitați că dacă nu aș fi transmis mesajul, dezvăluind că diamantele se aflau la bord, probabil că ar fi făcut praf nava.

— Așadar, noi toți îți datorăm dumitale că am scăpat cu viață, spuse, cu ciudă Nicolson ; îți mulțumim.

Îl privi tăios, un moment lung, cu încordare, apoi își roti ochii, simulînd că nu se uită la ceva anume, încît nimeni nu s-a gîndit să urmărească încotro privea. Dar ochii lui Nicolson urmăreau ceva și acum nu se mai îndoia că văzuse bine : în ultimele cîteva minute, McKinnon se mișcase, se deplasase cu șase inci, poate cu nouă, dar nu ca urmare a unor convulsii inconștiente, prici-

nuite de dureri, ci cu mișcări furișe, calme, ale unui om complet stăpîn pe sine, preocupat să înainteze treptat, în tăcere, pe pămînt, așa de liniștit, fără pic de zgomot, cu o viteză imperceptibilă, încît numai cineva cu nervii ajunși la un maximum de sensibilitate putea observa. Nicolson a înțeles, convins că nu se înșela. Acolo unde inițial îi fusese capul, umerii și brațele lui McKinnon, în zarea de lumină izvorîtă prin ușă, acum se afla numai grumazul și un antebraț bronzat. Încet, fără să se simtă, cu fața ca o mască lipsită de orice expresie, Nicolson și-a îndreptat privirea înapoi, spre camarazii săi. Van Effen vorbea din nou, privindu-l și el cu o curiozitate neliniștită.

— Probabil acum înțelegeți, mister Nicolson, de ce Farnholme a stat liniștit în cambuză în timpul incendiului : numai fiindcă ținea pe genunchi două milioane de lire și nu putea să le rișteze, comportîndu-se după vechile canoane ale curajului, onoarei și altruismului. Eu am rămas în sala de mese ca să nu fiu obligat să trag asupra aliaților mei — și-ți amintești că singura dată cînd am făcut-o, ochind marinarul din turela submarinului — să știi că voit nu l-am nimerit. Totdeauna am procedat astfel ca să nu trezesc bănuieli. După primul atac japonez, n-au mai urmat altele asupra *Viromei*, în timp ce pregăteam barca de salvare și după aceea ; toate s-au întîmplat astfel, deoarece, de pe acoperișul timoneriei, semnalizasem cu o lanternă care era situația și cum trebuia să se procedeze. Din aceleași motive nu ne-a scufundat submarinul — căpitanul lui nu ar fi primit laude la întoarcere, raportînd că a trimis pe fundul Mării Chinei de Sud diamante în valoare de două milioane de lire.

Zîmbi, tot fără satisfacție :

— Îți amintești probabil că am spus să ne predăm submarinului — dar ai luat atitudine ostilă acestei propuneri.

— Atunci de ce ne-a atacat avionul ?

— Cine știe ? răspunse Van Effen ridicînd din umeri ; poate de ciudă. Și nu uita că mai era prezent încă un avion — ar fi putut prelua unul sau doi supraviețuitori anume aleși.

— De exemplu, pe dumneata ?

— De exemplu, pe mine, admise Van Effen ; curînd după aceea, Siran a descoperit că nu la mine erau diamantele — căutase în valiza mea într-una din nopțile calme : l-am văzut chiar eu și l-am lăsat, tot nu era nimic important în ea. Iar această descoperire, micșora riscul ca eu să fiu înjunghiat pe la spate — ceea ce s-a întîmplat întocmai cu cel de-al doilea pe care Siran îl suspecta, nefericitul Ahmed ; și de astă dată, Siran s-a înșelat.

Continuă apoi, adresîndu-i-se lui Siran cu un dispreț fățiș :

— Bănuiesc că Ahmed s-a trezit în timp ce-i scoteceai în valiză ?

— Nicidecum, a fost doar un accident nefericit, răspunse Siran, cu un gest vag al mîinii ; mi-a alunecat cuțitul.

— Mai ai puțină vreme de trăit, Siran, vorbi Van Effen cu un ton de ciudată profeție și de pe figura lui Siran se șterse expresia de dispreț calm ; ești prea blestemat ca să mai trăiești.

— Superstiție prostească !

Pe fața lui Siran reapăru surîsul, buza superioară arcuindu-se deasupra dinților albi.

— O să trăim și o să vedem !

Van Effen își îndreptă privirea spre Nicolson :

— Asta-i tot, mister Nicolson ; acum ați înțeles de ce Farnholme m-a lovit în cap cînd torpilorul s-a alăturat de noi. A procedat astfel numai ca să vă salveze. Un om foarte brav — și lua repede hotărîri.

I se adresă apoi lui Miss Plenderleith :

— Și pe mine m-a trecut un fior de spaimă cînd ați spus că Farnholme și-a lăsat toată marfa pe insulă. Mi-am dat însă seama că nu putea face așa ceva, nu mai exista nici o probabilitate să se mai întoarcă pe acolo. Și am dedus că toate sînt la dumneavoastră.

O privi cu compasiune :

— Sînteți o lady foarte curajoasă, miss Plenderleith ; ați fi meritat o soartă mai bună.

A terminat de vorbit, în casa sfatului s-a așternut o tăcere adîncă, apăsătoare. Din cînd în cînd băiețelul scîncea, agitat, în somn, un scîncet slab de teamă, dar Gudrun îl legăna și îl strîngea în brațe, potolindu-l. Yamata privea pietrele prețioase, figura lui bronzată cu nas acvilin arăta că sta pe gînduri, nu se grăbea să plece. Prizonierii îl priveau toți pe Van Effen, cu expresii de la mirare pînă la completă lipsă de încredere. În spatele lor, stăteau cei de pază, zece sau douăsprezece japonezi în total, atenți și vigilenți, cu armele pregătite în mîini. Nicolson riscă o ultimă privire prin lumina ușii, simți că i se accelerează bătăile inimii și, involuntar, își strînse pumnii. Cadrul ușii și dreptunghiul luminat din spatele ei erau acum goale : McKinnon dispăruse. Încet, precaut, Nicolson respiră ușurat, cu un oftat înăbușit, își schimbă direcția privirii și constată că Van Effen îl fixa cu ochi întrebători —

întrebători și înțelegători. Chiar în timp ce Nicolson urmărea cele ce se întîmplau, Van Effen privise și el dintr-o parte, spre ușă, un timp ciudat de lung, după care se uită din nou la Nicolson. Acestuia îi trecu prin minte fiorul rece al eșecului, și se întreba cum ar putea sări la gîtul lui Van Effen ca să-l împiedice să scoată vreun cuvînt despre cele ce se întîmplau cu McKinnon. Știa că n-ar fi realizat nimic, ar fi întîrziat doar inevitabilul. Chiar dacă îl omora pe Van Effen — Nicolson era destul de conștient ca să nu se amăgească singur : nu avea nici o șansă și chiar dacă ar fi avut, chiar dacă ar fi reușit să se salveze cu toți prizonierii, nu era în stare să-i facă un rău lui Van Effen ; ținea minte că îi datora acestuia o viață — viața micului Peter. Foarte ușor, Van Effen ar fi putut, atunci, la acostarea bărcii de salvare, să se ocupe doar de sine însuși, nimeni n-ar fi știut nimic. L-ar fi putut lăsa pe Peter la voia întîmplării și s-ar fi salvat ușor luptînd cu ambele mîini contra valurilor ; dar alesese calea de a-și expune propria-i viață cu copilul în brațe, în ciuda piciorului său rănit și schilodit... Van Effen îi zîmbi și Nicolson înțelese că era prea tîrziu ca să mai încerce să-l oprească a vorbi.

— Splendid executat, nu-i așa, mister Nicolson ?

Acesta n-a scos un cuvînt, dar căpitanul Yamata a ridicat capul, întrebînd mirat :

— Ce s-a executat splendid, domnule colonel ?

— Ei bine... întreaga operație !

Continuă cu un gest vag din mînă :

— De la început, pînă la sfîrșit.

Zîmbea parcă ironic și Nicolson simți că sîngele îi năvălește în cap, sigur acum că și Van Effen văzuse mane-

vrele lui McKinnon și, probabil, avea de gînd să le dea în vileag.

— Nu știu despre ce vorbiți, mormăi Yamata.

Se ridică în picioare și adăugă :

— E timpul să mergem, se aude camionul.

— Foarte bine, replică Van Effen.

Își flexiona piciorul rănit, rigidizat ; din cauza rănii din coapsă și din cauza mușcăturii moluștei, îl folosea anevoios.

— Mergem să ne întîlnim cu colonelul dumitale ? Chiar în astă noapte ?

— Peste o oră, răspunse scurt Yamata ; în astă seară, în vila lui, colonelul Kiseki are oaspeți căpetenii importante. Fiul lui a murit, dar datoria trece peste durerile personale ; trece peste, dar nu le face să dispară. Poate că doar gemetele acestor prizonieri îi vor alina inima îndurerată.

Nicolson se înfioră, închipuindu-și, crispat, că cineva se plimbă peste propriul său mormînt. Chiar înainte de sadica anticipare din vorbele lui Yamata, nu-și făcuse iluzii în privința celor ce îl așteptau. Un moment îi trecură prin minte toate cele auzite despre atrocitățile japoneze comise în China, dar căută să-și alunge aceste gînduri negre. Singura lui speranță atîrna acum ca de un fir de păr și nici nu era sigur că mai exista vreo speranță, poate era doar o închipuire... Într-adevăr, McKinnon ieșise din încăpere, dar ce putea face el, decît să se expună la o moarte sigură ? Nici nu-i trecea prin minte că McKinnon acționa numai pentru propria-i salvare, șeful de echipaj nu era omul care să facă așa ceva... Van Effen vorbea din nou :

— Și după aceea ? După ce colonelul îi vede pe prizonieri ? Aveți unde să-i adăpostiți ?

— Nu cred că vor mai avea nevoie de adăpost, replică, brutal, Yamata ; mai curînd, de un serviciu funebru.

— Nu este momentul de glumă, căpitane Yamata, îi tăie, scurt, vorba Van Effen.

— Nici nu glumesc, domnule colonel.

Și Yamata zîmbi, fără să mai spună ceva. Se așternu brusc tăcere și se auzi scrîșnetul frînelor și accelerarea, înainte de oprire, a motorului camionului în mijlocul *kampong*-ului. Căpitanul Findhorn își drese glasul și declară :

— Eu sînt căpetenia grupului, căpitane Yamata, și în această calitate îți amintesc convențiile internaționale valabile pe timp de război !

Vocea îi era slabă, dar hotărîtă :

— În calitate de căpitan de vas în Marina Comercială britanică, cer...

— Taci !

Vocea lui Yamata a fost mai mult un țipăt și figura i s-a schimonosit hidos. A continuat mai mult în șoaptă un murmur ce voia să pară îngăduitor, dar mult mai înspăimîntător decît un muget de mînie :

— Nu cere nimic, căpitane, nu-i cazul să ceri ceva. Convenții internaționale ! Pfui ! Scuip pe convențiile internaționale ! Bune pentru slăbănogi, naivi și copii. Celor tari nu le pasă de ele, colonelul Kiseki nici n-a auzit vreodată de ele. El nu știe decît una : i-ai omorît fiul !

Yamata continuă, cutremurîndu-se :

— Nu mi-e teamă de nimeni pe lume, decît de colonelul Kiseki. Toți se tem de el. E un om cumplit. Întreabă-l pe prietenul dumitale de colo, a auzit multe despre colonel

Și-l indică pe Telak, stînd în fund, între două sentinele înarmate.

— Colonelul Kiseki nu este om, rosti Telak, cu figura brăzdată de dîre lungi de sînge coagulat ; un diavol. Dumnezeu îl va pedepsi !

— Așaaa... ? exclamă Yamata.

Ordonă ceva scurt în japoneză și Telak se răsturnă pe spate, primind o brutală lovitură de pat de pușcă drept în față.

— Telak face parte dintre aliații noștri indonezieni, se scuză Yamata, dar mai are nevoie de educație. În special, nu trebuie să-i vorbească de rău pe ofițerii noștri superiori... După cum spuneam, Kiseki este totdeauna un om teribil, dar acum, cînd singurul său fiu a fost ucis...

Vocea i se pierdu treptat în tăcere.

— Ce-o să facă colonelul Kiseki ? se auzi, indiferentă, vocea lui Van Effen, fără urmă de emoție sau compătimire ; e sigur că femeile și copiii...

— Sînt primii care vor pleca de aici și o să li se pară lung drumul ce-l vor avea de făcut pînă la capăt.

Probabil că Yamata și colonelul lui pregătiseră ceea ce urma să se întîmple, căci continuă :

— Colonelul Kiseki este un cunoscător, un artist în astfel de treburi ; oameni mai needucați, ca mine, avem ce învăța de la el. Este de părere că suferințele psihice sînt mai importante decît cele fizice.

Yamata se entuziasma vorbind, se vedea că subiectul îi făcea plăcere.

— De exemplu, atenția lui se va îndrepta în special asupra lui mister Nicolson.

— Inevitabil, murmură Van Effen.

— Inevitabil. Astfel, la început, îl va ignora. În schimb, își va concentra atenția asupra copilului. Poate însă că îl va cruța, are o slăbiciune ciudată pentru copii.

Yamata se încruntă, apoi figura i se destinse :

— Cred că se va mai ocupa și de tînăra cu cicatrice pe obraz. Siran mi-a spus că ea și Nicolson sînt buni prieteni, cel puțin prieteni.

O privi îndelung pe Gudrun și Nicolson simți parcă un pumnal care îi străpungea inima.

— Colonelul Kiseki are o manieră specială de a se purta cu doamnele, mai ales cu cele tinere : o foarte ingenioasă combinație de pat din bambus verde și tratament cu apă. Poate ați auzit de așa ceva, domnule colonel Van Effen ?

— Am auzit, răspunse acesta, cu un surîs nedeslușit.

Surîsul nu prevestea nimic bun și, pentru prima dată, Nicolson simți siguranța copleșitoare a înfrîngerii finale : Van Effen se juca cu el, ca pisica cu șoarecele, dîndu-i false încurajări sadice, în așteptarea momentului cînd îl va sfîșia.

— Da, am auzit despre toate acestea, sînt spectacole foarte interesante și sper că mi se va permite să asist la... festivități ?

— Veți fi oaspete de onoare, scumpe domnule colonel ! îl asigură Yamata.

— Minunat, minunat : după cîte am înțeles, sînt prilejuri de a învăța cîte ceva.

Van Effen îl privi ciudat și indică cu un gest nepăsător al mîinii spre prizonieri.

— Oare colonelul Kiseki va avea, să zicem... conversații cu toți ? Chiar și cu rănițiii ?

— I-au omorît fiul, răspunse categoric Yamata.

— Așa este, i-au omorît fiul.

Van Effen se uită din nou la prizonieri, cu ochi inexpresivi și reci :

— Dar unul dintre ei a încercat să mă omoare pe mine. Oare colonelul Kiseki n-ar renunța la el ?

Yamata își ridică sprîncenele, nedumerit, și spuse :

— Nu știu dacă eu...

— Unul dintre ei a încercat să mă omoare, îl întrerupse, aspru, Van Effen ; am o răfuială personală cu respectivul și aș considera ca o mare favoare, căpitane Yamata, dacă ai fi de acord să mă răfuiesc acum.

Yamata se uită la soldatul care băga diamantele înapoi în valiza ruptă și-și frecă bărbia. Nicolson simți încă o dată că sîngele i se urcă la cap, dar se sili să respire liniștit, normal. Nu-și putea închipui ce va urma.

— Este cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteți pretinde, știind cît de mult vă datorăm. Dar colonelul...

Brusc, de pe figura lui Yamata dispărură îndoiala și nesiguranța ; continuă, surîzînd :

— Fie ! sînteți un ofițer superior aliat, așa că un ordin al dumneavoastră...

— Îți mulțumesc, căpitane Yamata, îl întrerupse Van Effen ; consideră că l-am dat.

Merse repede, șchiopătînd în mijlocul prizonierilor, se aplecă și-l apucă de pieptul cămășii pe Gordon, smucindu-l cu răutate ca să se ridice în picioare.

— Aștept de multă vreme acest moment, blestematule ! Ia treci dincolo !

N-a ținut seama nici de zbaterile lui Gordon, nici de figura lui înnebunită de spaimă și nici de protestele incoerente de nevinovăție ; l-a tîrît în spațiul gol din fundul casei sfatului, direct opus cu ușa, împingîndu-l prin grupul îngrămădit al prizonierilor și l-a țintuit în picioare de peretele colibei ; Gordon a ridicat un braț

într-un gest jalnic de apărare, figura îi era schimonosită de panică.

Van Effen nu a luat în seamă nici panica, nici protestele omului, și-l împinse către plaformă, spre un soldat japonez care ținea într-o mînă o armă și un pistol-mitralieră în cealaltă. Cu siguranța nepăsătoare a unuia care nu se așteaptă să fie nici întrebat, nici să i se opună rezistență, Van Effen îi luă soldatului pistolul-mitralieră, îl verifică dacă e încărcat, îl aruncă pentru tir automat și se îndreptă, șchiopătînd, spre Gordon care sta la perete cu ochi holbați, plini de spaimă. În încăpere, totul încremenise în tăcerea întreruptă doar de respirația gîfîită a lui Gordon. Toți ochii erau îndreptați spre Van Effen și Gordon, privirile reflectau stări diferite : de milă, de mînie, de groaza celor ce aveau să urmeze sau de simpla neînțelegere a celor ce se petreceau. Figura lui Nicolson era complet inexpresivă, a lui Yamata cam la fel, dar modul cum își plimba limba peste buze îi trăda nedumerirea. Nimeni nu vorbea, nimeni nu mișca, nimănui nu-i venea să vorbească sau să miște. Un om era pe cale să fie omorît, ucis, dar ceva nedeslușit împiedica orice protest, orice intervenție în atmosfera încărcată ce domnea în interiorul colibei. Întreruperea a venit de afară, din *kampong*, producînd un șoc brusc care a sfărîmat atmosfera ireală din încăpere, așa cum o piatră face țăndări un cristal, izbindu-l.

Un țipăt tremurat, strident, în japoneză a făcut ca toate capetele să se întoarcă spre ușă. Imediat a urmat de afară larma unei încăierări scurte și stridente, un strigăt, un zgomot în gol ca de un topor uriaș despicînd un pepene, apoi, un moment de tăcere ciudată, generală ; după care s-a auzit un urlet, însoțit de o explozie de fum și flăcări cuprinzînd cu o iuțeală de necrezut cadrul ușii

și majoritatea peretelui respectiv, formînd ca un zid de flăcări.

Căpitanul Yamata a făcut doi pași spre ușă, a deschis gura să strige un ordin și căzu trăsnit cu gura deschisă, cu pieptul sfîrtecat de gloanțele carabinei lui Van Effen. În interiorul încăperii, țăcănitul staccato al pistolului-mitralieră era asurzitor, dominînd mugetul flăcărilor. Sergentul japonez de pe platformă a fost și el împușcat, apoi un soldat de lîngă el, iar în mijlocul feței lui Siran s-a deschis o mare floare roșie ; calm, Van Effen s-a încovoiat peste țeava carabinei, cu degetele înțepenite pe trăgaci, cu fața tăiată parcă în piatră. S-a cutremurat cînd primul glonț de armă japoneză l-a izbit sus în umăr, s-a împleticit și a căzut într-un genunchi cînd al doilea glonț l-a izbit într-o parte cu forța unei lovituri de berbec, dar chipul lui nu și-a schimbat nicidecum expresia și degetul îngălbenit de încordare a apăsat și mai tare pe trăgaci. Toate acestea, Nicolson le-a văzut și abia atunci a înțeles situația : s-a aruncat jos, izbind în picioarele unui soldat japonez care țintea spre Van Effen cu pușca automată. S-au rostogolit amîndoi încleștați într-o luptă furioasă, Nicolson a lovit de mai multe ori cu patul puștii automate fața adversarului de deasupra lui și a sărit în picioare, înlăturînd, tocmai la timp, sclipătul unei baionete și lovind cu piciorul, cu răutate, sub un pîntec neprotejat.

Chiar în timpul cît era cu degetele înfipte în gîtul adversarului, a observat că Walters, Evans și Willoughby erau și ei în picioare, luptînd cu disperare nebunească în semiîntunericul straniu format din strălucirea roșiatică a flăcărilor și usturimea sufocantă a fumului ce umplea încăperea. Și-a mai dat seama că pistolul-mitralieră al lui Van Effen tăcuse, că o altă mitralieră cu ritm de tragere diferit răpăia prin flăcările rășinoase învăluitoare care

blocau ușa. Apoi aproape și-a pierdut cunoștința, căci un alt japonez îl atacase pe la spate, și-i încinsese gîtul cu brațul, strangulîndu-l într-o tăcere nemiloasă, sălbatică. În fața ochilor i-a filfîit o ceață roșie, o ceață cu străfulgerări de scîntei și flăcări, fluturîndu-i înaintea feței ; își dădea seama că nu era decît propriul său sînge care îi pulsa în cap, și că nu se prăbușeau pereții arzînd furios ai casei sfatului. Nicolson simțea că îl părăsesc puterile, că alunecă în întuneric, cînd îl auzi pe omul care îl strangula scoțînd un țipăt de moarte, apoi simți că McKinnon îl apucase de braț și îl ducea, împleticindu-se, către pervazul incendiat al ușii ; McKinnon trecu de ușă, dar pentru Nicolson a fost prea tîrziu : grinda de de sus a ușii în flăcări, i-a căzut peste cap și umeri, ceea ce a fost îndeajuns ca, în starea de slăbiciune în care se afla, să-și piardă din nou cunoștința.

Și-a revenit după un minut, zăcînd sprijinit de peretele șoponului cel mai apropiat de casa sfatului. Vag, își dădea seama că în jurul lui stăteau și se mișcau oameni, că Miss Plenderleith îi ștergea fața de sînge și funingine, că o limbă înaltă de flăcări lucea vertical în întuneric pînă la treizeci sau patruzeci de picioare înălțime, în cerul întunecat, fără stele, în timp ce casa sfatului, cu un perete și aproape tot acoperișul mistuit, ardea ca o torță necruțînd nimic.

Revenindu-și în fire, s-a ridicat și a dat-o la o parte pe Miss Plenderleith. A observat că împușcăturile încetaseră și că se auzea doar zgomotul îndepărtat al unui motor de camion, cînd mai tare, cînd mai încet, după cum se schimbau vitezele : japonezii, cei care mai rămăseseră în viață, fugeau în grabă, cuprinși de panică.

— McKinnon ! strigă Nicolson, căutînd să domine cu vocea mugetul flăcărilor ; McKinnon unde ești ?

— S-a dus de' cealaltă parte a casei, îl informă Willoughby.

Apoi, arătînd spre casa sfatului în flăcări :

— Arde zdravăn, Johnny !

— Au ieșit toți din casă ? întrebă Nicolson ; au părăsit-o toți, spune-mi, pentru Dumnezeu !

— Cred că toți au ieșit, sir, rosti Walters de alături, dar cu voce șovăielnică, cred că nu a rămas nimeni înăuntru.

— Slavă, slavă Domnului !

Dar se opri brusc :

— A ieșit și Van Effen ?

Nu a răspuns nimeni.

N-ați auzit ce-am întrebat ? strigă Nicolson ; a ieșit și Van Effen ? Îl căută din ochi pe Gordon, se apropie de el și îl prinse de umeri :

— Van Effen a rămas înăuntru ? Trebuie să știi, erai cel mai aproape de el.

Gordon îl privi nedumerit, ochii îi erau încă plini de spaimă. Buzele i se frămîntau necontrolate dar nu scotea nici un cuvînt. Nicolson îl lăsă de umeri, îl pălmui zdravăn de două ori cu fața și dosul palmei, dar trebui să-l sprijine ca să nu cadă.

— Spune-mi, sau te omor, Gordon ! L-ai lăsat pe Van Effen înăuntru ?

Gordon răspunse afirmativ din cap, cu figura înălbită de spaimă, acum brăzdată cu roșu, urmele degetelor palmelor primite.

— L-ai lăsat înăuntru ? îl întrebă iarăși Nicolson, nevenindu-i să creadă ; l-ai lăsat în iadul acela de flăcări ?

— A vrut să mă omoare, scînci Gordon, era chiar să mă omoare.

— Timpitule ! Ți-a salvat viața, ție și nouă tuturora !

Îl îmbrînci fără milă, dădu la o parte o pereche de mîini care încercau să-l reţină şi se repezi prin flăcările învolburate în lumina uşii, fără să realizeze la ce se expunea.

Înăuntru, căldura l-a izbit cu un suflu violent, simţind că îl înconjoară un val enorm de pîrjol dureros, aerul supraîncălzit, lipsit de oxigen, îi pătrundea în plămîni ca un efluviu de foc. A simţit că îi miroase părul a pîrlit, lacrimi i-au năpădit ochii, aproape nu mai vedea nimic şi dacă interiorul ar fi fost în întuneric, n-ar fi putut distinge nimic ; dar din cauza sălbaticei străluciri roşii a flăcărilor, era lumină, ca sub soarele de amiază.

L-a descoperit repede pe Van Effen : era lîngă un perete rămas intact, zăcea pe pămînt, sprijinit într-un cot. Cămaşa kaki şi pantalonii de dril îi erau pline de sînge, faţa îi era cenuşie. Gîfîind, înăbuşindu-se, cu plămînii luptînd în van după aer, Nicolson a mers împleticindu-se cît a putut de repede spre peretele opus al casei sfatului. Ştia că trebuia să se grăbească, nu putea rezista decît cîteva clipe în atmosfera aceea, cel mult o jumătate de minut. Veşmintele îi începuseră să ardă înăbuşit, părţi din ele sfîşiate fumegau, chiar se înroşeau pentru o clipă, plămînii nu-şi mai primeau oxigenul, era din ce în ce mai slăbit, căldura îi dogorea figura şi tot corpul.

Van Effen îl privi cu ochi vagi, fără un gest sau vorbă. „Probabil aproape mort, gîndi Nicolson, Dumnezeu ştie cum a supravieţuit.“ Se aplecă, încercă să desprindă degetele lui Van Effen de pe siguranţa şi trăgaciul pistolului-mitralieră, dar nu reuşi, mîna îi era parcă lipită de metal. Nu avea timp de pierdut, poate că era chiar prea tîrziu. Gîfîind, zbătîndu-se, cu năduşeala curgînd şiroaie pe trupul înfierbîntat, Nicolson îşi încordă ultimele rămă-

șițe de putere într-un efort disperat și-l luă pe rănit în brațe.

A parcurs jumătate din distanța de întoarcere, cînd, peste mugetul flăcărilor se auzi o trosnitură care îl făcu să-și oprească brusc pașii tocmai la timp : din acoperiș, cîteva grinzi, în flăcări, fumegînd s-au prăvălit pe jos cu o erupție ca de artificii zburătoare și tăciuni roșii, la mai puțin de trei picioare distanță de unde se oprise. Ușa era complet blocată. Nicolson își scutură capul, privi în sus cu ochii împăienjeniți de sudoare, văzu ca printr-o ceață acoperișul dărîmîndu-se, prăbușindu-se peste el și nu mai șovăi : cu patru pași împleticiți trecu peste grămezile arzînde aflate între el și ușă, dar cei patru pași i s-au părut o eternitate. Veșmintele de dril, uscate acum ca iasca, s-au aprins și limbi de foc răsucite i se ridicau de la picioare, tot mai sus, încît vîrfurile lor înfometate îi îndurerau antebrațele goale susținînd greutatea inertă a trupului lui Van Effen. Săbii roșii de foc îi străbăteau parcă prin tălpile încălțămintei, înțepînd nemilos, nările îi erau pline de o duhoare scîrboasă de carne pîrjolită. Simțea că-și pierde mintea, nu mai avea puteri, nu mai era conștient de timp, de scop și de direcție, cînd simți că mîini grăbite îl iau de brațe și de umeri și-l împing afară în aerul rece, calm, dătător de viață al serii.

Ar fi fost normal să-l lase pe Van Effen în mîinile celor care îi salvaseră, și Nicolson să se azvîrle pe pămînt, să se lase pradă valului de inconștiență ce-l asalta și să se scufunde într-o uitare binefăcătoare. Dar n-a procedat așa : a stat în picioare, inspirînd cantități enorme de aer în trupul care nu mai era în stare să preia decît o fracțiune din ceea ce i-ar fi trebuit. Doar după cîteva minute mintea i s-a limpezit, i s-a potolit tremurul picioarelor și a văzut pe Walters și pe Willoughby care îl înconjurau,

dar nu a ţinut seamă de ei, s-a smucit şi l-a transportat pe Van Effen pînă la cel mai apropiat şopron din *kampong*.

Încet, cu infinită atenţie, a depus rănitul pe pămînt, i-a deschis cămaşa ruptă şi pătată de sînge. Van Effen i-a prins slab mîinile :

— Pierzi timpul degeaba, mister Nicolson, murmură el cu voce slabă, înecată de sînge, abia auzibilă din cauza urletului flăcărilor.

Fără să ţină seama de ce spunea Van Effen, Nicolson i-a desfăcut cămaşa şi a fost teribil de impresionat văzînd ce era sub ea : pentru ca Van Effen să mai trăiască, trebuia să i se oprească urgent hemoragia. Îşi smulse propria-i cămaşă pîrlită şi zdrenţuită, o sfîşie şi aplică tampoane peste răni, observînd tot timpul figura palidă, crispată a germanului. Buzele lui Van Effen încercau să zîmbească, poate un surîs de zădărnicie ; Nicolson i-ar fi citit mai repede simţămintele, după expresia ochilor, dar nu mai era posibil să descifreze ceva în ei, erau înceţoşaţi de lucirea unei iminente pierderi de cunoştinţă.

— Ţi-am spus... nu mai pierde vremea degeaba, murmură rănitul ; şalupa... şalupa lui Kiseki, caută să ajungi la ea ; are probabil o staţie puternică de radio — ai auzit ce spunea Yamata... Walters poate emite un mesaj.

Vocea îi devenea o şoaptă grăbită :

— Du-te imediat, mister Nicolson, cît mai curînd.

Mîinile i s-au desprins de braţele lui Nicolson şi au căzut neputincioase deoparte, cu palmele în sus, pe pămîntul bătătorit al *kampong*-ului.

— De ce te-ai expus în halul ăsta, Van Effen ? îl întreba Nicolson, clătinîndu-şi încet capul, cu uimire ; de ce ai făcut-o ?

— Cine știe ; dar poate... știu și eu.

Respira repede, întretăiat, abia șoptea cuvintele :

— Războiul total își are legile lui, mister Nicolson, dar este un lucru barbar.

Continuă, arătînd cu o încercare de gest spre coliba incendiată :

— Orice alt compatriot de-al meu ar fi fost aici, în noaptea asta, ar fi făcut la fel, exact ceea ce am făcut eu. Și noi, germanii sîntem oameni, mister Nicolson, oameni ca și voi.

Abia mișcîndu-și mîna, își desfăcu cămașa și zîmbi :

— Dacă sîntem tăiați, nu curge tot sînge ?

L-a apucat o tuse care îi contracta mușchii răniți ai stomacului, făcîndu-l să-și ridice de pe pămînt capul și umerii, apoi căzu iarăși jos, rămase atît de nemișcat și tăcut, încît Nicolson se înclină asupra lui, convins că murise. Dar Van Effen își redeschise pleoapele, cu încetineala și efortul infinit al unui om care ridică o imensă greutate și reuși să-i surîdă lui Nicolson cu ochii încețoșați.

— Noi germanii nu ne dăm atît de ușor sfîrșitul ; cred că n-a venit încă sfîrșitul lui Van Effen.

După o pauză mai lungă, continuă în șoapte :

— Costă mult cîștigarea unui război ; multe sacrificii. Cîteodată costul cerut este prea scump și nu merită ceea ce se poate obține. În noaptea asta, prețul ce mi s-a cerut era prea mare. Și eu... nu l-am putut plăti.

Tocmai atunci, o mare pălălaie de flăcări a izbucnit din acoperișul prăbușit al casei sfatului, scăldînd figura lui Van Effen într-o strălucire roșie, puternică, capul i-a căzut în jos, fața îi era albă și fără viață, dar murmura indistinct ceva despre Kiseki.

— Ce este cu Kiseki ? întrebă Nicolson, apropiindu-și capul de figura lui.

— Ce vrei să spui ?

— Colonel Kiseki...

Vocea lui Van Effen era din ce în ce mai slabă, încercă să zîmbească, dar nu reuşi decît să contracte puţin buza de jos.

— Cred că am ceva comun cu el, cred...

Vocea i se stinse, dar îşi reveni :

— Cred că amîndoi avem slăbiciune pentru copiii mici.

Nicolson îl privi un timp, apoi atenţia i se îndreptă spre direcţia din care venea, peste *kampong*, un trăsnet puternic, iluminînd cel mai îndepărtat colţ al mici aşezări : ultimii stîlpi ai casei sfatului se prăbuşiseră, cu o şi mai serioasă vîlvătaie de flăcări. Dar nu a durat mult : Nicolson a văzut doar limbile de foc ce se micşorau îndată ce atingeau pămîntul şi din toate părţile năvăleau umbrele întunericului. A mai încercat să-i mai spună ceva lui Van Effen, dar acesta îşi pierduse cunoştinţa.

Epuizat, Nicolson se îndreptă cu greu din şale, rămase însă sprijinit pe genunchii îndoiţi, privind la omul atît de grav rănit. Brusc, extenuarea, disperarea şi durerea ascuţită, chinuitoare a picioarelor şi braţelor îl copleşi şi devenea tot mai puternică tentaţia de a se lăsa în voia soartei, de a se lăsa să alunece în întunecimea prietenoasă, cuprinzătoare care începea să pună stăpînire pe toate ascunzişurile minţii sale. Oscila înapoi şi înainte, în genunchi, cu ochii aproape închişi, cu braţele bălăbănindu-se, cînd auzi o voce strigînd, zgomot de paşi precipitaţi prin *kampong* şi simţi că degete puternice îl prindeau neîndurătoare de pielea înroşită de arsurile de pe braţ.

— Haideţi, sir, veniţi ! Pentru Dumnezeu, ridicaţi-vă în picioare.

În vocea lui McKinnon se distingea o disperare vehementă, nerăbdătoare.

— Diavolii ăştia galbeni i-au luat cu ei, sir...

— Cum ? Ce ? strigă Nicolson, clătinîndu-şi capul zăpăcit şi dureros ; ce au luat cu ei ? Planurile, diamantele ? Abia scăpaseră cu bine din atîtea...

— Lua-le-ar dracu de diamante, arde-le-ar focul cu toţi blestemaţii ăştia galbeni.

Vocea lui McKinnon era între şoaptă şi strigăt, Nicolson nu i-o mai auzise astfel niciodată, ochii îi era năpădiţi de lacrimi, pumnii strînşi i se albiseră de încordare, părea înnebunit de furie.

— Ar fi fost bine dacă luau numai diamantele ; dar diavolii ăştia au luat şi ostateci, am văzut cînd îi încărcau în camion : căpitanul, Miss Drachmman şi bietul Peter !

XV

După mînie, începe furia, pornire necugetată, neţinînd seama de nimic, şi după furie, o cale ceva mai lungă duce la hotarele nebunieî, precedată însă de o zonă de indiferenţă rece şi completă detaşare. Cînd omul ajunge în acea stare — e drept, numai puţini ajung — nu mai este el însuşi, nu se mai stăpîneşte, nu se mai comportă după regulile normale de simţire, gîndire şi emotivitate, pentru el cuvinte ca teamă, pericol, suferinţă, extenuare sînt de pe o altă lume şi nu le mai înţelege semnificaţia. Starea lui este acum caracterizată printr-o anormală înţelegere, printr-o percepere hipersensibilă a eventualelor pericole, printr-un dispreţ supraomenesc şi total faţă de pericol. Mai presus de toate, această stare se caracterizează printr-o completă îndîrjire. În asemenea stare se afla Nicolson la ora opt şi jumătate seara în acea zi de sfîrşit de februarie, la numai cîteva secunde după ce McKinnon îi spusese că Gudrun şi Peter fuseseră luaţi de japonezi.

Mintea i se limpezise, devenise chiar nefiresc de limpede şi analiza situaţia, atît cît o cunoştea, cîntărind posibilităţile şi probabilităţile, căutînd să prevadă evenimentele şi să-şi întocmească un plan cu perspective cît mai sigure de succes. Oboseala, extenuarea fizică îi dispăru-

seră, ca o mantie de care te descotoroseşti ; ştia că schimbarea e doar psihologică, nu fiziologică, că o va plăti scump mai tîrziu, dar n-avea importanţă ; era sigur însă că indiferent de sursă, energia ce-l însufleţeşte va fi suficientă ca să înfrunte încercările. În oarecare măsură, era conştient de gravitatea arsurilor suferite pe picioare şi braţe, de durerea pe care o simţea în ceafă unde îl împunsese destul de adînc baioneta japoneză ; dar nu percepea decît intelectual rănile şi arsurile, ca şi cum ar fi fost îndurate de altcineva.

Planul era simplu, neînchipuit de simplu, perspectivele de a eşua erau multiple, eşecul aproape inevitabil, dar refuza să ia în considerare un insucces. I-a împroşcat cu o adevărată canonadă de întrebări pe Telak şi pe McKinnon, i-a lămurit ce aveau de făcut, ce trebuie să întreprindă fiecare din ei, oricît de mici erau speranţele. Din relatările lui McKinnon a înţeles ce se întîmplase.

Casa sfatului arsese cu furie şi cu atîta iuţeală, pentru simplul motiv că McKinnon stropise copios întregul perete al şopronului alăturat, cu tot conţinutul unui bidon cu patru galoane de benzină. Furase bidonul din camionul japonezilor, la două minute după sosirea acestuia, profitînd de lipsa de atenţie a şoferului, care acum zăcea mort pe pămînt la mai puţin de zece picioare distanţă. Şi McKinnon tocmai era pe cale să dea foc camionului, cînd o patrulă de strajă aproape că se împiedicase de el. Şi nu numai că furase benzina, dar încercase să imobilizeze camionul. Căutase distribuitorul, nu-l găsise pe întuneric, dar descoperise ţeava de benzină spre carburator şi îndoirea ei a fost o jucărie pentru mîinile lui. Era puţin probabil, chiar imposibil, ca benzina rămasă în distri-

buitor să permită camionului să parcurgă mai mult ca o milă — și pînă la Bantuk erau patru mile.

Grăbit, Nicolson îi ceru lui Telak să le fie de ajutor, iar acesta consimți : de vreme ce tatăl său și alții din tribul lor fuseseră omorîți, nu mai era cazul să fie neutru. A vorbit puțin, dar ceea ce a spus era plin de mîhnire, vădit că dorea cu înverșunare să-i răzbune pe cei răpuși. A răspuns cererii lui Nicolson de a le indica o călăuză care să conducă grupul celor șapte prizonieri rămași, sub conducerea lui Vannier, pe drumul principal ce ducea la Bantuk, unde aveau misiunea să captureze șalupa și să urce la bordul ei, dacă reușeau să realizeze toul în cea mai desăvîrșită liniște ; Telak a tradus repede instrucțiunile unui compatriot și grupul a plecat, urmînd să se întîlnească, sperau, la bordul șalupei. Apoi, Telak a ordonat la șase consăteni de-ai săi să caute soldații japonezi morți care zăceau prin *kampong,* să le ia toate armele și munițiile și să le adune la un loc. S-a constatat că mai erau utilizabile : o pușcă automată Thomson, alte două puști automate și un pistol automat de un tip neobișnuit. Telak dispăru într-o colibă alăturată, de unde ieși cu două mari pumnale malaieze, cu tăișuri ca brîcele, și cu o pereche de hangere curioase, minuțios gravate, lungi de zece inci și în formă de flacără pe care și le-a prins de propria-i centură. La cinci minute după prăbușirea casei sfatului, au pornit la drum și cei trei : Nicolson, McKinnon și Telak.

Șoseaua spre Bantuk — de fapt, nu era o șosea, ci un drumeag lat de vreo șase picioare — trecea întortochiat printre plantații de palmier, culturi de tutun și printre mlaștini urît mirositoare în care te puteai afunda pînă

la briu, drumeag foarte greu de urmat în întuneric. Dar în noaptea aceea, Telak i-a condus pe scurtături, ocolind drumul o dată, traversîndu-l de două ori, pătrunzînd de-a dreptul prin mlaștini, culturi de orez și plantații, un parcurs ca traiectoria unei săgeți țintind direct spre inima Bantuk-ului.

Toți trei erau grav răniți, toți pierduseră sînge. Telak în primul rînd, și orice doctor, cît de cît priceput, n-ar fi ezitat să-i interneze pe toți în spital. Dar ei se grăbeau cît îi țineau picioarele spre Bantuk, să înfrunte imposibilul : parcurgerea unui teren care le punea inimile la grele încercări și era departe de a fi o plimbare. Alergau gîfîind nebunește din cauza încordării supraomenești, cu picioarele ca de plumb din cauza mușchilor dureroși, la limita puterilor, cu piepturile zbătîndu-se, zbătîndu-se din cauza plămînilor care aveau nevoie de aer, tot mai mult aer, și cu sudoarea șiroaie pe trupuri. Alergau cît îi țineau puterile : Telak, fiindcă era obișnuit și fiindcă tatăl său zăcea mort în *kampong* cu o baionetă înfiptă în piept, McKinnon, fiindcă era înnebunit de furie și inima îl îndemna să fugă pînă va cădea jos ; Nicolson, fiindcă era scos din fire de suferințele care amenințau ființe dragi lui.

A doua oară cînd au traversat drumul, au văzut camionul japonez staționînd la cinci yarzi distanță. Nici nu s-au oprit din mers, nu exista îndoială, era abandonat, japonezii îi luaseră pe prizonieri cu ei și se grăbeau pe jos spre oraș. Camionul reușise să meargă mai departe decît se așteptase Nicolson, adică ajunsese cel puțin la jumătatea drumului pînă la Bantuk și nu puteau aprecia cu cît timp înainte fusese părăsit de japonezi și de pri-

zonierii lor. Nicolson își dădea seama că șansele lor erau din ce în ce mai reduse, aproape inexistente. Toți trei erau conștienți, dar nici unul nu-și mărturisea gîndul și nu propunea să-și încetinească ritmul ucigător al fugii cîtuși de puțin. Din contra, lungeau pașii și alergau mai disperați prin întuneric.

După ce a văzut camionul abandonat, prin mintea lui Nicolson au fulgerat tot felul de imagini despre modul cum se purtau soldații japonezi în timp ce-i grăbeau pe prizonierii plini de teamă, pe drumeagul junglei. Își imagina scene cu paturi de puști, chiar cu baionete, mînîndu-l cu răutate pe bătrînul căpitan bolnav, împleticindu-se complet epuizat, și pe Gudrun, și ea împleticindu-se prin întuneric, îngreunată de povara copilului purtat în brațe ; după o jumătate de milă, chiar un copil de doi ani devine o povară teribilă, în astfel de condiții. Sau poate că îl părăsise pe micul Peter, poate că îl abandonaseră în graba cu care erau hărțuiți, undeva în junglă, și nu-l mai aștepta decît moartea. Dar înverșunarea ce-l însufleța pe Nicolson l-a îndemnat la eforturi și mai mari ; evita să se lase obsedat de gînduri negre și să se prăbușească sfîrșit ; în tot timpul acelei goane interminabile și extenuante prin întuneric, mintea lui Nicolson a rămas neobișnuit de limpede și a funcționat rațional.

Vremea se răcise, stelele dispăreau și a început să plouă cînd, în fine, au ajuns la periferia Bantuk-ului : oraș la coasta mării, tipic pentru insula Java, nici prea mare, nici prea mic, un amalgam curios de vechi și de nou, amestec de Indonezie de acum o sută de ani și de Olandă aflată la zece mii de mile depărtare. Pe țărm, de-a lungul golfului, erau presărate dezordonat un fel de con-

structii primitive, improvizate pe stîlpi înalți de bambus, sub cota maximă a apei, cu plase suspendate pentru a prinde peștii aduși de maree ; la mijlocul plăjii, un dig curbat înainta în golf, formînd adăpost pentru șalupele și vasele de pescuit, pentru bărcile cu coviltir, tipic indoneziene, și canoele cu două rînduri de rame, prea mari pentru a fi trase pe uscat. Paralele cu plaja, în spatele construcțiilor, se întindeau, dispersate la întîmplare, două sau trei șiruri de colibe de lemn, cu acoperișuri de paie, colibe similare celor din satele din interior ; mai departe de țărm, se afla centrul comercial al localității, cotinnuat cu locuințe ce se întindeau pînă la o vale atrăgătoare din spatele lor. Aceste locuințe formau o suburbie tipică olandeză, fără bulevarde largi, aliniate ca la Batavia sau Medan, dar constînd din mici bungalouri și vile cochete de tip colonial, fiecare împrejmuită de o grădină bine întreținută.

În această parte a orașului și-a condus Telak însoțitorii. Au străbătut repede străzile întunecate din centrul orașului, fără să se mai ferească, nu mai aveau de ce. I-au văzut doar puțini oameni, aflați pe străzile spălate de ploaie. La început, Nicolson a crezut că japonezii interziseseră circulația între anumite ore, dar curînd și-a dat seama că nu : cafenelele erau încă deschise, proprietarii lor chinezi stăteau fumînd în prag, privindu-i cu placiditate.

La o jumătate de milă de golf, Telak a încetinit pasul și i-a condus pe cei doi pe lîngă un gard viu înalt, la adăpost de priviri nedorite. Înaintea lor, la peste cincizeci de yarzi distanță, drumul asfaltat se termina într-o fundătură mărginită de un zid înalt, boltit la mijloc și

avînd dedesubt o arcadă luminată de două lămpi electrice. Sub arcadă se aflau doi inși, vorbind și fumînd, fiecare sprijinindu-se de zid. Puternic luminați, li se puteau perfect distinge de la distanță uniformele cenușiu-verzui și chipurile rotunde de soldați japonezi. Dincolo de arcadă se vedea un drum în urcuș, luminat de lămpi la fiecare cîțiva yarzi. Drumul se termina la o vilă mare, cu ziduri albe. Prin arcadă, vila se vedea doar parțial : un pridvor de stîlpi și o pereche de bovindouri de o parte, puternic iluminate. Nicolson i se adresă lui Telak, care răsufla din greu alături :

— Asta e, Telak ?

Erau primele cuvinte schimbate de cînd plecaseră din *kampong*.

— Asta-i.

Ca și întrebarea lui Nicolson, cuvintele lui Telak se intercalau între respirațiile scurte, repezi.

— E cea mai mare casă din Bantuk.

— Firește ! replică Nicolson, ștergîndu-și sudoarea de pe față, de pe piept de pe brațe și mai ales de pe palme :

— Tot pe drumul ăsta trebuie să vină și ai noștri, aduși de japonezi ?

— Nu există altă cale, vor veni tot pe aici, dacă n-au și trecut.

— Dacă n-au și trecut ! repetă ca un ecou, Nicolson.

Pentru prima dată, a simțit că-l cuprinde un val de teamă și de nerăbdare ; teama i-ar fi produs însă panică și nerăbdarea putea duce la eșuarea planului, așa că a făcut un efort ca să se stăpînească.

— Dacă au și trecut, este prea tîrziu să mai sperăm ceva. Dacă nu, mai avem timp. Avem nevoie de un minut

sau două cît să ne mai tragem sufletul — nu putem pătrunde înăuntru așa obosiți, mai mult morți decît vii. Șef de echipaj, cum te simți ?

— Mă mănîncă palmele, sir, răspunse McKinnon încet.

— Să intrăm imediat în casă.

— N-o să întîrziem mult, promise Nicolson.

Și i se adresă lui Telak :

— Mi se pare că văd niște țepi pe zid.

— Chiar sînt, răspunse Telak, sumbru ; și ar fi bine dacă ar fi numai țepi simpli, dar prin ele trece curent electric.

— Asta este singura intrare ? întrebă, în șoaptă, Nicolson.

— Și singura ieșire.

— Ai dreptate, așa-i.

În următoarele două minute n-au mai scos nici un cuvînt, li se auzeau doar respirațiile devenind treptat mai calme și mai rărite. Nicolson și-a impus să aibă răbdare pentru ca toți trei să-și vină în fire. Pînă la sfîrșit, n-a mai așteptat, s-a ridicat, și-a frecat palmele de resturile zdrențuite ale pantalonilor de dril kaki pentru a îndepărta de pe ele orice urmă de umezeală și i se adresă lui Telak :

— La vreo douăzeci de pași în urmă, am trecut pe lîngă un zid înalt.

— Așa-i, aprobă Telak.

În spatele ziduluit aproape de el, se vedeau copaci.

— I-am observat și eu.

— Să ne întoarcem acolo.

Împreună cu cei doi, Nicolson a pornit cu pași ușori, tiptil pe lîngă gardul viu.

După două minute, au ajuns la mai puțin de treizeci sau patruzeci de yarzi, de unde cele două santinele japoneze puteau auzi cel mai slab sunet. Nicolson s-a întins pe pămînt, la piciorul zidului înalt și a început să geamă încet, apoi mai tare, mai plîngăreț, căci primele sale vaiete n-au avut nici un efect. După cîteva secunde, una dintre santinele a sesizat, și a privit atent drumul ; un moment mai tîrziu, a doua santinelă l-a imitat, căci i-a atras și lui atenția un geamăt mai strident. Cei doi s-au uitat unul la altul, s-au consultat scurt, au pornit repede pe drum, unul a aprins din mers o lanternă. Nicolson s-a văitat și mai tare, întorcîndu-se ca zvîrcolit de dureri, cu spatele spre sentinele, să nu poată fi repede indentificat drept european. Vedea luciul scînteietor al baionetelor în lumina tremurătoare a lanternei ; se temea, căci știa că un paznic înfricoșat preferă să aibă de-a face cu un cadavru, decît cu un inamic în viață, oricît de grav rănit ar fi.

Bocancii grei au tropăit pe drumul asfaltat, cele două santinele au alunecat oprindu-se din fugă, s-au aplecat asupra celui căzut pe pămînt și au murit așa aplecați, unul cu un pumnal în formă de limbă de flacără înfipt în spate, pînă la plăsele, de către Telak care a sărit de pe zidul înalt, celălalt sugrumat de mîinile viguroase ale lui McKinnon, la numai o secundă după ce Nicolson îi smulsese pe neașteptate arma din mîna nebănuitoare.

Nicolson a sărit în picioare și i-a examinat atent pe cei doi morți. „Prea scunzi, gîndi el cu ciudă, mult prea mici de statură" ; spera să se deghizeze cu uniformele lor, dar nici nu se potrivea vreunuia din cei trei. Nu era timp de pierdut : Telak și Nicolson l-au luat de piept

și de picioare, l-au balansat de două ori, McKinnon l-a săltat zdravăn de mijloc și trupul primei santinele a fost aruncat peste zid, ca să nu mai fie la vedere ; peste cinci secunde, i-a urmat cealaltă. Curînd, cei trei au pătruns în curtea interioară a vilei.

Aleea bine luminată era flancată de ambele părți de arbuști și copaci ornamentali. De partea dreaptă, dincolo de copaci, era zidul înalt cu grilajul prin care trecea curent electric, de cealaltă parte a aleii se întindea o pajiște largă, în pantă, bine întreținută și netedă, cu copaci plantați neregulat, fiecare într-un strat circular de pămînt, fără altă vegetație. Pajiștea primea lumină de la lămpile înșirate de-a lungul aleii sau de la fațada vilei, dar nu prea multă. Cei trei au mers repede, fără zgomot, prin iarbă, ascunzîndu-se pe rînd în umbra copacilor, pînă au ajuns la un pîlc de arbuști, la marginea pietrișului din fața porticului vilei. Nicolson îi șopti la ureche lui Telak :

— Ai mai fost pe aici ?

— Niciodată, răspunse Telak, tot pe șoptite.

— Nu știi dacă mai sînt și alte intrări ? sau dacă ferestrele au bare de fier sau sînt prevăzute cu fire sub tensiune, ori cu sisteme de alarmă ?

Telak clătină negativ din cap.

— Atunci, murmură Nicolson, n-avem altceva de făcut, decît să intrăm pe ușa principală. Probabil că nu se așteaptă ca vizitatorii, mai ales vizitatori ca noi, să intre pe ușa principală.

S-a căutat la centură, a scos cuțitul malaiez pe care i-l dăduse Telak și s-a ridicat în picioare :

— Nici un zgomot, nici cel mai mic zgomot ; repede, în perfectă liniște : să nu deranjăm gazdele.

A înaintat o jumătate de pas, a scos o exclamație înăbușită și s-a lăsat din nou pe vine : deși de statură mijlocie, McKinnon cîntărea aproape optzeci de kilograme, era extrem de puternic și-l oprise brusc, prinzîndu-l de braț.

— Ce-i ? murmură Nicolson, frecîndu-și brațul pîrjolit și dureros ; degetele lui McKinnon parcă îi rupseseră o bucată de piele.

— Vine cineva, îi șopti McKinnon la ureche ; probabil, au santinele și în afara vilei.

Nicolson a ascultat un timp, apoi făcu un gest că nu auzea nimic. A dat totuși crezare spuselor lui McKinnon — dotat cu auz și văz fără pereche.

— Pe bordura de iarbă, nu pe pietriș, murmură McKinnon ; vine încoace, aș putea să sar la el.

— Lasă-l în pace, îi șopti Nicolson ; prea mult zgomot.

— Mergem pe pietriș și o să ne audă.

Acum Nicolson auzea și el pe cel care se apropia, se distingeau pașii pe iarba umedă. McKinnon stărui :

— Nu va fi nici un zgomot, vă promit.

De astă dată, Nicolson și-a dat acordul, strîngîndu-i brațul în semn de înțelegere. Cel ce se apropia venea drept spre ei și, fără să vrea, Nicolson se înfioră : urma să fie a patra victimă din noaptea aceea a șefului de echipaj, omul cu vocea domoală a locuitorilor din Highland și, pînă acuma, doar una dintre ele apucase să mai scoată un cuvînt. „Poți trăi multă vreme alături de un om — trei ani, în cazul de față — și să nu-l cunoști îndeajuns...“, gîndi Nicolson.

Cînd omul a ajuns la un picior distanță de ei, cu capul întors spre cele două ferestre luminate și atent la mur-

murul înăbușit de voci din spatele geamurilor, McKinnon s-a ridicat în picioare, fără zgomot, ca o fantomă, apucîndu-l cu mîinile de gît, ca într-o capcană de oțel. McKinnon se ținuse de cuvînt : totul s-a petrecut fără cel mai mic zgomot, nici măcar un geamăt cît de slab.

Au lăsat victimele în spatele arbuștilor, au traversat porțiunea cu pietriș, fără grabă prea mare, atenți să nu mai fie vreo altă santinelă care să-i audă, au urcat treptele, au trecut prin arcadă și au intrat nestingheriți pe ușa dublă, larg deschisă.

Au pătruns într-un hol mare, nu prea luminat de un candelabru central, cu un tavan înalt, în boltă, pereții cu lambriuri de stejar și o pardosea din parchet lucios lucrat fin din bucăți confecționate din lemn de mahon și de kauri [1] alternînd cu altele din lemn tare, tropical, slab colorat. De ambele părți ale holului, scări largi, destul de abrupte, dintr-un lemn de culoare închisă la fel cu lambriul de pe pereți, duceau sus la un balcon lat, pe stîlpi, care se întindea pe toată lungime ambelor laturi și pe peretele din spate al încăperii. La piciorul fiecărei scări era cîte o ușă dublă, închisă, iar între ele, în fund, o a treia ușă simplă. Toate ușile erau vopsite în alb, făcînd notă discordantă cu lambriul de culoare închisă de pe pereți. Ușa din fundul holului era deschisă.

Nicolson le făcu semn lui McKinnon și lui Telak să stea de fiecare parte a ușii duble de la dreapta, apoi păși, ca o pisică, prin hol, spre ușa deschisă din fund. Simțea sub tălpi pardoseala rece și tare : cursa istovitoare îi distrusese resturile de pingele din pînză groasă, rămase

[1] Conifer din Noua Zeelandă.

după ce-l scosese pe Van Effen din casa incendiată a sfatului. Toate aceste necazuri le înregistra automat, dar nu ţinea seama de ele, cum nu ţinea seama nici de durerile provocate de carnea vie a arsurilor. Va avea de suferit din cauza lor, dar nu sosise încă momentul să se ocupe de ele, deocamdată îl stăpînea un sentiment nemaipomenit de indiferenţă, rece ca ghiaţa, asociat cu efortul de-a cumpăni evenimentele.

S-a lipit de peretele din fund, şi-a ciulit urechile ascultînd, uşa deschisă din ochi supraveghind. La început nu a auzit nimic, apoi a deslușit un murmur depărtat de voci şi, din cînd în cînd, zgomote de veselă ciocnită. Desigur, veneau de la bucătărie — iar dacă cei ce se aflau dincolo de uşa dublă şedeau la masă, şi probabil că aşa era, fiind cam ora cinei, se putea întîmpla ca servitorii să treacă în orice moment prin coridorul lung ce ajungea în hol. Nicolson se strecură fără zgomot şi aruncă o privire rapidă de la marginea uşii : coridorul era slab luminat, lung cam de douăzeci de picioare, cu două uşi închise de fiecare latură, şi una, deschisă, la capăt, vizibilă ca un dreptunghi alb-luminos. În coridor nu era nimeni ; Nicolson intră, căută în dosul uşii, găsi cheia în broască, o scoase, se întoarse în hol, închise uşor uşa în urma lui şi o încuie.

Străbătu din nou holul, pentru a se alătura celorlalţi doi lîngă uşa dublă vopsită în alb. Aceştia îl priveau cum se apropie : McKinnon, la fel de hotărît şi de dîrz, stăpînindu-şi însă mînia ce-l năpădea, dar gata să explodeze în orice moment ; Telak, plin de sînge, cu faţa trasă şi cenuşie de oboseală, dar susţinut încă de dorinţa aprigă a răzbunării. Nicolson şopti cîteva instrucţiuni direct în urechea lui Telak, se asigură că a fost înţeles şi aşteptă

pînă ce acesta se strecură și se ascunse în spatele scării din dreapta.

De după ușa dublă se auzea un murmur slab de voci, întrerupt, din cînd în cînd, de hohote de rîs. Nicolson ascultă cîteva momente, apoi încercă pe rînd cele două batante ale ușii, împingîndu-le ușor cu degetul. Au cedat cu cîte o infimă fracțiune de inci, spre satisfacția lui Nicolson. După un gest de înțelegere cu McKinnon, cu armele în mîini în poziție de tragere, deschizînd larg ușa cu o lovitură de picior au intrat în încăpere.

Era o cameră lungă, nu prea înaltă, cu lambriuri de lemn și cu pardoseală de parchet la fel ca cea din hol, cu bovindouri largi prevăzute cu plase contra țînțarilor. Peretele opus avea o fereastră mai mică și între cele două uși de pe perctele din stînga se afla un bufet de stejar, singura mobilă de-a lungul pereților. Cea mai mare porțiune a pardoselii era ocupată de o masă de ospețe în formă de „U" și de scaunele celor patruspreze ce inși care se aflau în jurul mesei. Unii vorbeau, rîdeau, ținînd în mîini pahare mari din care beau ; nu toți și-au dat seama de intrarea celor doi, dar tăcerea bruscă a celui care tocmai vorbea le-a atras atenția celorlalți, așa că au amuțit cu toți, privind spre ușă, foarte liniștiți.

Pentru un om atît de îndurerat de moartea fiului său, colonelul Kiseki era teribil de ocupat ca să-și uite mîhnirea. Nu te puteai înșela care anume era Kiseki : ocupa, în capul mesei, un scaun de onoare, ornamentat și cu spătar mai înalt ; era un tip scund, masiv, cu un pîntec enorm, cu gîtul revărsat în cute de osînză peste gulerul strîmt al uniformei, cu ochi mici, ca de porc, înfundați în cutele obrajilor, și păr negru, foarte scurt tăiat, cărunt

la tîmple, țepos, pe capul rotund, ca firele unei perii de sîrmă. Figura îi era îmbujorată din cauza alcoolului, cum dovedeau și sticlele goale din dreptul lui și petele de vin de pe fața de masă. Cînd Nicolson și McKinnon au intrat, el tocmai își dădea capul pe spate într-un hohot de rîs, dar îndată s-a aplecat înainte cu pumnii strînși pe brațele scaunului ; rîsul i-a pierit brusc, de pe fața bucălată, transformîndu-se încet într-o expresie de totală uimire.

Nimeni n-a scos o vorbă, nici unul n-a mai mișcat. în cameră domnea o tăcere profundă. Încet, cu prudență, Nicolson și MacKinnon au înaintat fiecare de o parte a mesei, în tăcerea nefirească ce domnea, Nicolson pe la stînga, McKinnon pe lîngă largul bovindou. Cei patrusprezece inși stăteau nemișcați pe locurile lor, dar ochii li se roteau urmărind mișcările celor doi oameni înarmați. La jumătatea din partea stîngă a mesei, Nicolson s-a oprit, s-a asigurat că McKinnon supraveghează întreaga masă, s-a întors și a deschis prima ușă de pe stînga, lăsînd-o să se rotească încet îndată ce a scăpat din clanță, s-a întors apoi din nou fără zgomot, făcînd un pas spre masă. Cînd ușa a fost deschisă, un ofițer de la masă, cu spatele la Nicolson, scăpînd observației lui Nicolson aflat de cealaltă parte a mesei, a făcut cu mîna o mișcare încercînd să scoată un revolver din toc ; îl și apucase de țeavă, dar Nicolson l-a lovit cu răutate cu patul puștii în tîmpla dreaptă. Revolverul a căzut cu zgomot pe parchet și ofițerul s-a prăbușit greoi peste masă. Cu capul a lovit o sticlă de vin aproape plină și conținutul acesteia s-a revărsat gîlgîind, într-o liniște nefirească. Ca hipnotizați, o duzină de perechi de ochi urmăreau singurul lucru

ce se mișca în încăpere : pata roșie ca sîngele se răspîndea tot mai mult pe fata de masă albă ca zăpada. Și nimeni n-a scos un cuvînt.

Nicolson s-a întors ca să privească din ușa acum deschisă : se vedea un culoar lung, gol. A închis ușa, a încuiat-o și s-a ocupat de ușa următoare ; în spatele acesteia se afla o mică debara, un pătrat cu latura cam de șase picioare, fără ferestre. Ușa debaralei a lăsat-o deschisă.

S-a reîntors spre masă, s-a deplasat încet de o parte a ei, cercetînd dacă cei așezați mai aveau arme, în timp ce McKinnon urmărea operația, plimbîndu-și încet, în cercuri pușca automată. Cînd Nicolson a terminat de cercetat, a așteptat pînă ce McKinnon a repetat-o de partea sa ; prada a fost surprinzător de mică : doar cîteva bricege și trei revolvere găsite la ofițerii superiori. Cu cel ridicat de pe parchet erau patru revolvere în total : Nicolson i-a dat două din ele lui McKinnon iar două și le-a prins în propia-i centură. Dar la nevoie, cea mai sigură armă rămînea tot pușca automată.

Nicolson merse la capul mesei și se uită la corpolentul om de pe scaunul din centru.

— Ești Colonelul Kiseki ?

Ofițerul aprobă cu un gest din cap, fără un cuvînt. Uimirea îi dispăruse, ochii atenți erau acum singura expresie de pe chipul lui. Își redobîndise stăpînirea de sine. „Un om periculos, gîndi Nicolson ; ar fi o greșeală fatală să-l subestimez."

— Spune-le tuturor să pună mîinile cu palmele în sus pe masă și să stea liniștiți.

— Refuz.

Kiseki își încrucișă brațele, se lăsă neglijent pe spate, în scaunul său.

— De ce să...?

Dar s-a întrerupt cu un oftat cînd țeava pușții automate îl împunse adînc în cutele grase de carne din jurul gîtului.

— Număr pînă la trei, rosti cu indiferență Nicolson.

În realitate, nu era indiferent, uciderea lui Kiseki nu folosea, ba dimpotrivă.

— Unu, doi...

— Oprește !

Kiseki se frămîntă pe scaun, depărtîndu-se de apăsarea pușții, și începu să vorbească rapid : imediat mîinile au apărut pe masă, cu palmele în sus, cum ceruse Nicolson.

— Știi cine sîntem ?

— Știu.

Engleza lui Kiseki era rară și greoaie, dar suficient de inteligibilă.

— De pe petrolierul englez *Viroma*. Proștilor, proști și nebuni ! Ce sperați ? Mai bine vă predați de pe acum, vă promit că...

— Tacă-ți gura !

Nicolson arătă spre cei doi așezați de fiecare parte a lui Kiseki : un ofițer superior japonez și un indonezian, împodobit cu bijuterii, cu păr negru ondulat cu grijă și îmbrăcat într-un costum gri, bine croit.

— Cine sînt ăștia ?

— Locțiitorul meu și primarul din Bantuk.

— Ahaa, primarul din Bantuk !

Nicolson îl privi cu interes :

— După cît se pare, un fidel colaboraționist.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, replică Kiseki privindu-l pe Nicolson cu ochi întredeschiși.

— Primarul este membru fondator al organizației Marea Asie de Est pentru Coprosperitate...

— Isprăvește !

Nicolson se uită pe rînd la ceilalți : doi sau trei ofițeri, șase chinezi, un arab și cîțiva javanezi ; își întoarse iar privirea spre Kiseki :

— Dumneata, locțiitorul și primarul veți rămîne aici ; ceilalți să meargă în debara !

— Sir ! se auzi încet, vocea lui McKinnon, de la unul din bovindouri ; sosesc ai noștri luați cu camionul.

— Repede, executarea ! ordonă Nicolson împingînd pușca în gîtul lui Kiseki ; spune-le : imediat, în debara !

— În cutia aia ? Nu este destul aer, replică cu scîrbă, Kiseki ; o să se sufoce.

— Dacă preferă să moară aici, n-au decît.

Nicolson se aplecă asupra puștii, degetul începu să i se îngălbenească apăsînd pe trăgaci.

— Și voi începe cu dumneata.

După treizeci de secunde, încăperea era liniștită și aproape goală ; doar cei trei oameni indicați mai ședeau la capătul mesei. Unsprezece au fost înghesuiți în debara, cu ușa încuiată. McKinnon se sprijinea de perete lîngă ușa dublă deschisă și Nicolson se afla în pervazul ușii care ducea spre culoarul lateral. Era plasat astfel încît putea vedea intrarea spre ușa dublă prin crăpătura dintre ușa lîngă care stătea și pervazul ei. Era, de asemenea, plasat cu pușca în mînă, țintind spre pieptul colonelului Kiseki. Și colonelul Kiseki știa ce înseamnă ordinele. Știa din experiență proprie, trecuse prin multe, văzuse mulți oameni disperați, ajunși la capătul răbdărilor, ca să-și dea seama că Nicolson, l-ar împușca pur și simplu ca pe un cîine turbat, la cea mai mică bănuială, nu numai la

certitudinea că nu este ascultat. Reputația de cruzime a lui Kiseki era întrecută de curajul lui, dar nu era un prost. Așa că s-a hotărît să se supună ordinelor.

De afară se auzea acum un tropăit pe treptele porticului ; sigur, erau cei ce-i escortau pe prizonieri, dintre care micul Peter se tînguia obosit, neînțelegînd ce se întîmpla. Nicolson scrîșni din dinți ; Kiseki se uita la el, mușchii gîtului i se încordau sub tensiunea așteptării pocnetului înăbușit al glonțului, dar văzu că Nicolson clătina din cap și devenea mai calm. Apoi pașii au străbătut holul, s-au oprit la ușă, și cei ce veneau au înaintat cînd Kiseki le-a strigat un ordin. Un moment mai tîrziu, escorta de japonezi — șase la număr — a intrat în încăpere, împingîndu-i pe prizonieri înaintea lor.

În frunte era căpitanul Findhorn, ținut de ambele brațe de cîte un soldat ; abia își tîra picioarele, fața îi era cenușie și trasă, respira repede și se vedea cît era de suferind. Cînd soldații s-au oprit, l-au lăsat de braț și Findhorn s-a aplecat spre spate, apoi în față, ochii injectați i s-au dat peste cap și s-a lăsat încet pe pardoseală, căzînd în uitarea îndurătoare a inconștienței. Gudrun Drachmann venea chiar în spatele căpitanului, cu Peter în brațe. Părul negru îi era în dezordine, despletit, bluza, odată albă, îi era sfîșiată pînă la jumătatea spinării. De unde se afla, Nicolson nu-i vedea spinarea, dar își închipuia că pe piele erau urme de sînge, căci un japonez în urma ei îi apăsa umerii cu baioneta. A fost cuprins de un impuls puternic să treacă dincolo de ușă și să-și golească încărcătura puștii automate în cel cu baioneta ; dar s-a stăpînit, a rămas pe loc, tăcut și calm, plimbîndu-și privirea de la imperturbabila figură a lui Kiseki la figura brăzdată de cicatrice a tinerei. Și Nicolson mai

vedea că aceasta oscila ușor, picioarele îi tremurau de oboseală, dar își menținea capul sus, mîndră.

Repede, colonelul Kiseki a lătrat un ordin. Oamenii săi l-au privit fără să-l înțeleagă. A repetat ordinul, lovind cu putere cu palmele pe masă și îndată, patru din cei șase oameni și-au aruncat pe parchet armele. Al cincilea s-a încruntat stupid, nu-i venea să creadă urechilor, a privit la însoțitorii lui, le-a văzut armele aruncate pe pardoseală și, cu părere de rău, a aruncat și el pușca pe parchet, lîngă celelalte arme. Dar al șaselea, cel ce împingea cu baioneta în spinarea Gudrunei, și-a dat seama că ceva nu era în ordine. S-a aplecat ghemuindu-se, a privit rătăcit în jur... și s-a prăbușit pe parchet ca un copac retezat : din hol, Telak intrase în urma lui cu pași nesimțiți și izbise cu pușca în ceafa descoperită a japonezului.

Acum, toți trei, Nicolson, McKinnon și Telak se aflau în încăpere, Telak îi mînă pe cei cinci soldați japonezi ca pe o turmă, într-un colț, McKinnon trînti cu piciorul ca să închidă ușa dublă, privind precaut la cei trei rămași la masă, iar Nicolson îi îmbrățișa fără stînjenire pe Gudrun cu copilul în brațe, zîmbind fericit și cu imensă ușurare, fără un cuvînt. Gudrun îl privi lung, nedumerită, apoi se lipi de el, cu fața pe umărul lui, repetîndu-i în șoaptă numele. Din timp în timp, surîzînd cu înduioșare, McKinnon îi privea, de pe chip dispărîndu-i expresia de mînie ; dar privirea n-a durat decît cel mult o fracțiune de secundă și țeava puștii lui nu slăbea nici o clipă pe cei trei inși de la capătul mesei.

— Johnny, Johnny ! repeta tînăra.

Și-a ridicat capul, privindu-l cu ochii de un albastru intens, acum lucind de lacrimile ce-și croiau drum peste petele de murdărie de pe obraz. Tremura, de emoție și din

cauza îmbrăcămintii leoarcă de apă, udată de ploaie, dar uita toate acestea. Nicolson îi citea în ochi o fericire pe care nu i-o mai văzuse mai înainte.

— Vai, Johnny, am crezut că totul s-a sfîrșit, că nici Peter, nici eu...

S-a întrerupt, zîmbind din nou.

— Cum ai ajuns aici ? Nu... nu înțeleg, cum ai reușit ?

— Cu un avion particular, glumi Nicolson, cu un gest vag ; nu a fost mare ispravă, o să vorbim mai tîrziu, Gudrun. Acum, să ne grăbim, McKinnon !

— La ordin, sir, replică acesta, fața redevenindu-i severă.

— Leagă-i pe cei trei de la capătul mesei cu spinările de spetezele scaunelor.

— Cum... să ne lege ?

Kiseki se aplecă, cu mîinile pe masă :

— Nu văd de ce...

— Împușcă-i, dacă nu se lasă, McKinnon ! ordonă Nicolson ; tot nu ne mai folosesc la nimic.

În realitate, Nicolson gîndea că mai avea nevoie de Kiseki, dar încă nu era momentul să-și dea în vileag intențiile, ar fi putut să-l ducă pe Kiseki la comiterea unui act de disperare.

— Lăsați pe mine, sir.

Și McKinnon se apropie de cei trei, smulgînd în trecere, de la ferestre, cîteva plase contra țînțarilor : răsucite, erau niște frînghii foarte bune de legat. După ce îi așează pe Gudrun cu Peter pe un scaun, Nicolson se aplecă asupra căpitanului Findhorn, scuturîndu-l de umeri ; pînă la sfîrșit, acesta își reveni, deschizîndu-și cu greu ochii. Ajutat de Nicolson s-a ridicat în picioare, mișcîndu-se ca un om foarte bătrîn și își rotea privirea în

jurul încăperii ; mintea extenuată începea cu încetul să înțeleagă cele întîmplate.

— Nu știu cum ai reușit, dar ai realizat o ispravă admirabilă, băiete.

Îl privi pe Nicolson, scrutîndu-l din cap pînă-n picioare, și se înfioră de rănile și arsurile oribile ce i se vedeau pe picioare și pe brațe.

— Ești extraordinar ! Probabil că nici nu știi în ce hal te afli !

— Cine mai e ca mine, sir ? replică Nicolson, zîmbind.

— Ești un iremediabil mincinos, mister Nicolson ; ai tot atîta nevoie de spital, ca și mine. Și acum, ce se mai întîmplă ?

— O s-o ștergem, și cît mai curînd, peste cîteva minute, sir ; întîi să mai aranjăm unele treburi.

— Dă-i drumu', Nicolson.

Continuă, jumătate în glumă, jumătate în serios :

— Ce-ar fi să mă predau prizonier ? Desigur, știu ce ar însemna ; dar nu mai sînt în stare să mai suport încercări ca cele prin care am trecut.

— Nu vor mai fi multe, sir, vă garantez.

Nicolson împinse cu piciorul valiza adusă de un soldat japonez din garda prizonierilor, o deschise și privi înăuntru.

— Iată, planurile și diamantele sînt aici. Dar la ce vă mai pot folosi ? Colonele Kiseki, cred că nu ții prea mult la ele.

Kiseki îl privi, cu figură inexpresivă. Gudrun Drachmann începu să respire accelerat.

— Așadar, acesta este colonelul Kiseki !

Îl privi un moment și se înfioră.

— Cred că avea dreptate căpitanul Yamata. Bine că ai ajuns aici înaintea noastră, Johnny.

— Căpitanul Yamata ! repetă Kiseki.

Ochii înfundați în obrajii plesnind de grăsime, acum dispăruseră complet.

— Ce-a devenit căpitanul Yamata ?

— Căpitanul Yamata s-a dus să-și întîlnească străbunii, rosti scurt Nicolson ; Van Effen i-a făcut de petrecanie.

— Minți ! Van Effen era prietenul nostru, un foarte bun prieten.

— Într-adevăr, era aprobă Nicolson ; dar ce s-a întîmplat mai recent, pot să-ți spună oamenii dumitale aici prezenți.

Și arătă spre grupul ținut sub strictă supraveghere de amenințarea puștii lui Telak.

— Între timp, trimite pe unul din oamenii dumitale să aducă o targă, pături și lanterne. Nu este nevoie să-ți atrag atenția ce s-ar întîmpla dacă încerci să faci vreo prostie.

Kiseki a stat un moment pe gînduri, dar a dat ordine unui om de-al său. Nicolson îl urmări pe acesta plecînd, după care se adresă din nou lui Kiseki :

— Probabil că aveți un post de radio, aici în casă. Unde este ?

Mai întîi Kiseki zîmbi, descoperind o măreață colecție de dinți frontali de aur.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, mister... cum te cheamă ?

— Nicolson. Nu este cazul de prezentări ceremonioase. Unde-i postul de radio, colonele Kiseki ?

— E singurul pe care-l avem, răspunse Kiseki, arătînd cu un gest alături de el, zîmbind și mai larg, un mic receptor.

Și fiindcă își mișcă puțin capul, McKinnon i l-a sucit la loc, neîntrerupînd supravegherea.

Nicolson aruncă o privire la micul post receptor.

— Unde este postul de emisie, Colonele Kiseki ? Asta te întreb, ripostă calm Nicolson. Cred că nu întrebuințați porumbei călători pentru comunicații.

— Umor englezesc, ha, ha, ha ; foarte spiritual !

Zîmbind, Kiseki adăugă :

— Avem un post de transmisie, mister... da, da... Nicolson, la barăcile în care sînt încartiruiți soldații.

— Unde anume ?

— La celălalt capăt al orașului, cam la o milă de aici, răspunse Kiseki, cu un ton care voia să pară binevoitor.

— Așaaa..., replică Nicolson, gînditor. Prea departe și mă îndoiesc că voi fi în stare să merg pînă la barăcile dumitale, să intru cu revolverul pregătit, să distrug transmițătorul și să ies — fără a fi fost eu însumi omorît înainte.

— O judecată foarte înțeleaptă, mister Nicolson, răspunse înțelegător Kiseki.

— N-am de gînd să mă sinucid.

Nicolson își frecă barba nerasă de atîta vreme și țepoasă și i se adresă din nou lui Kiseki :

— Și... e chiar singurul post de emisie din localitate ?

— Da, pe cuvîntul meu.

— Să zicem că te cred.

Nicolson nu mai insista, îl observa pe McKinnon care termina să-l lege pe celălalt ofițer, cu un entuziasm ce i-a asmuls respectivului un gemăt de durere, apoi se uită

la soldatul trimis de colonel : se întorcea cu o targă, pături și două lanterne. După care privi spre capătul mesei, mai întîi la Kiseki, apoi la civilul de lîngă el. Primarul încerca să facă pe indignatul, pe ultragiatul, dar se vedea bine că era înspăimîntat : i se citea spaima în ochi, colțul buzelor îi tremura ușor și transpira abundent ; pînă și impecabilul său costum gri parcă se cam șifonase... Nicolson i se adresă lui Kiseki :

— După cîte am înțeles, primarul este un prieten bun al dumitale, colonele ?

În ochii lui McKinnon, foarte ocupat tocmai cu legarea mîinilor primarului, Nicolson citea graba să plece, era nerăbdător să se termine cu această discuție : dar Nicolson părea că nu înțelege.

Kiseki își drese cu solemnitate glasul :

— În... cum se spune, calitățile noastre de comandat al garnizoanei și primar al localității, firește noi...

— Scutește-mă de ce vrei să mai spui, îl întrerupse Nicolson, cred că îndatoririle sale de primar îl aduc destul de des aici în casă.

Privea spre primar, cu o nuanță de interogare în ochi, dar Kiseki i-o luă înainte :

— Dacă vine des pe aici ? Dragă Nicolson, este chiar casa primarului, eu sînt musafirul.

— Ce spui ? exclamă Nicolson, privindu-l pe primar; poate că vorbești cîteva cuvinte englezești, domnule primar ?

— Vorbesc perfect englezește, răspunse acesta, mîndria biruindu-i momentan spaima.

— Foarte bine, ripostă scurt Nicolson ; hai să discutăm atunci.

Își scăzu vocea cu o octavă și continuă cu un mîrîit amenințător ; dar primarul nu păru mai înspăimîntat.

— Unde este postul de emisie al colonelului Kiseki, în această casă ?

Kiseki se întoarse spre primar. Pe față i se citea îngrijorarea de a fi trădat ; începu să-i strige ceva ininteligibil, dar se opri la mijlocul torentului de vorbe cînd McKinnon îl plesni cu plama peste ureche.

— Nu fă prostii, colonele, îl apostrofă Nicolson ; și nici să nu mă crezi prost. Cine a mai auzit ca un comandant militar, mai ales într-un punct nevralgic, într-o zonă periculoasă cum sigur e asta, să aibă centrul de comunicații la o milă depărtare ? E sigur că emițătorul se află aici și-i tot atît de sigur că de obicei funcționează toată noaptea. Nu mă îndoiesc că primarul face asemenea sacrificii pentru prețioasa zonă în Cooperare.

I se adresă din nou civilului înfricoșat :

— N-am timp de pierdut ; unde-i ?

— N-am să spun nimic.

Buzele primarului se frămîntau, abia reușind să scoată cuvintele.

— Nu mă puteți forța să spun.

— Te cam înșeli, avem mijloace.

Și Nicolson i se adresă lui McKinnon :

— Ia răsucește-i nițel brațul, șef de echipaj !

McKinnon se execută ! primarul începu să se vaiete, la început mai mult de spaimă decît de durere. Dar McKinnon încleștă și mai mult strînsoarea.

— Ei... ce spui ?

— Nu știu despre ce vorbești.

De astă dată, nu a mai fost nevoie să i se spună lui McKinnon ce are de făcut : a răsucit mai vîrtos brațul drept al primarului, pînă ce încheietura mîinii i-a ajuns

la omoplat. Primarul țipa ca porcul la apropierea cuțitului.

— La etaj, a șoptit primarul, din cauza durerii, dar mai ales a spaimei.

— În pod ; vai, brațul meu, mi-ai rupt brațul.

— Iartă-l, McKinnon.

Cu dezgust, Nicolson își luă privirea de la primar.

— În regulă, colonele, chiar dumneata ai să ne conduci.

— Poate s-o facă și politicosul meu prieten, primarul, rosti disprețuitor Kiseki.

Își încleștă gura și expresia chipului arăta că nu-i va merge bine primarului, dacă se vor mai întîlni cîndva, în alte împrejurări.

— Primarul poate să vă arate unde este postul.

— Fără îndoială, dar prefer să ne arăți dumneata. Probabil că oamenii dumitale se plimbă prin împrejurimi cu puști-mitraliere și sînt sigur că n-ar ezita să ne găurească și pe mine și pe primar. Dar dumneata ne folosești ca cea mai bună poliță de asigurare pe viață.

Nicolson și-a trecut pușca în mîna stîngă, a scos un revolver din centură și l-a controlat dacă e armat.

— Sînt grăbit, Colonele, să mergem.

S-au întors după cinci minute și în urma lor postul de emisie nu mai era decît o grămadă încîlcită de fire de oțel și piese distruse ; nu întîlniseră pe nimeni, nici la dus nici la întors. Pare-se că vaietele primarului n-au atras nimănui atenția, poate din cauza ușilor închise, dar mai probabil, a bănuit Nicolson, din cauză că personalul de serviciu era obișnuit să audă gemete venind din încăperile în care se afla Kiseki.

Nici McKinnon n-a stat degeaba în absența lui : acoperit cu pături și ținîndu-l în brațe pe micul Peter

Tailon, care era foarte speriat, Findhorn era întins pe o targă de pe parchet. La fiecare din cele patru brațe ale tărgii se afla cîte un soldat japonez, conștienți că erau sub strictă supraveghere și nu aveau de ales : șeful de echipaj le legase zdravăn încheieturile mîinilor de brațele tărgii. Primarul și locțiitorul lui Kiseki erau legați împreună cu aceeași bucată de frînghie, cot la cot. Victima lui Telak mai zăcea pe parchet și Nicolson își spunea că, probabil, va rămîne acolo multă vreme. Nu mai exista nici urmă din cel de-al șaselea soldat japonez.

— Minunat ai procedat, șef de echipaj, spuse Nicolson, aruncînd o privire în jur ; dar lipsește un prieten de-al nostru.

— De fapt, nici el nu lipsește, sir ; este în debara.

Cu toate privirile furioase și protestele lui Kiseki, McKinnon căuta să-l lege cît mai strîns de cotul stîng al primarului, dar continuă să-i răspundă lui Nicolson :

— Am avut de furcă pînă am închis ușa debaralei, dar am reușit s-o și încui.

— Foarte bine.

Nicolson a mai aruncat o ultimă privire în jurul încăperii.

— Nu mai are rost să zăbovim aici ; să ne vedem de drum.

— Unde ne duceți ! întrebă Kiseki, proptit zdravăn pe picioare și cu capul afundat între umeri.

Nu i s-a răspuns imediat și a repetat întrebarea :

— Unde ne duceți ?

— Telak spune că șalupa dumitale personală este cea mai bună și mai rapidă pe o sută de mile în josul și susul coastei. Tocmai bună ca să ajungem prin Strîm-

toarea Sunda în Oceanul Indian cu mult înainte de ivirea zorilor.

— Cum ! răcni Kiseki cu figura răvășită de furie ; îmi luați șalupa ? N-o să ajungeți departe cu ea, să știți, englezilor !

A tăcut un moment, dar se cunoștea că prin minte îi treceau tot felul de gînduri și țopăia pe pardoseala de parchet, tîrînd și pe cei doi de care era legat, amenințînd să dea cu piciorul în Nicolson, atît de mult îl cuprinsese furia :

— Mă iei cu tine blestematule, mă iei cu tine !

— Desigur ; cum aș putea face altfel ? răspunse Nicolson rece.

S-a dat cu un pas înapoi ca să evite lovitura lui Kiseki și îl împunse cu țeava puștii, nu prea delicat, în abdomen, chiar sub coșul pieptului. Kiseki se chirci de durere.

— Ești cel mai bun permis de trecere pentru noi și am fi nebuni să te lăsăm aici.

— Nu vreau să merg, bolborosea Kiseki, nu vreau să merg, nici mort, nu vreau să merg. Să ajung într-un lagăr ! Prizonier la englezi ! Niciodată, nicidecum ! Mai bine omoară-mă !

— Nu-i nevoie să te omorîm, replică Nicolson ; dacă te opui, te legăm, îți înfundăm un căluș în gură, ba chiar te punem pe o targă.

După care, arătînd spre ușa debaralei :

— Mai avem și acolo niște mușterii de luat cu noi, dar sînt prea mulți și ne-ar încurca. Alege : mergi cu noi pe propriile-ți picioare sau pe targă ? În cazul ăsta îți vom găuri picioarele cu două gloanțe ca să stai liniștit.

Kiseki citi neîndurare dîrză pe figura lui Nicolson și se decise : a pornit pe propriile-i picioare.

Pe drum, pînă la debarcader, n-au întîlnit nici un soldat japonez. Noaptea era fără vînt, dar cădea o ploaie puternică, stăruitoare, și străzile Bantuk-ului erau pustii. În fine, de astă dată, norocul începea să le surîdă.

Vannier și ceilalți erau deja la bordul șalupei. Cînd au sosit la debarcader, au găsit numai un om de pază și, împreună cu consătenii lui Telak, s-au strecurat tăcuți ca noaptea. Van Effen se instalase și adormise într-o cușetă de sub punte, iar Walters pregătise postul de radio ca să poată transmite. Lungă de patruzeci și patru de picioare și lată de patrusprezece picioare, șalupa era vizibilă chiar pe ploaie și în întuneric, gata de plecare.

Willoughby luase în primire cabina motorului și mai că dansase de bucurie văzînd cele două diesele mari admirabil întreținute. Gordon și Evans au mai încărcat încă vreo șase bidoane de combustibil pe puntea de la pupa, iar McKinnon și Vannier au dat o raită pe la alte cîteva mici ambarcațiuni acostate în spatele digului spargeval, căutînd piese de radio și au distrus magnetoul singurei șalupe care se mai afla în micul port.

Au pornit la drum exact la ora zece seara, pe o mare calmă, netedă ca untdelemnul. Nicolson a stăruit pe lîngă Telak să meargă cu ei, dar acesta a refuzat, spunînd că vrea să rămînă împreună cu compatrioții săi. A mers pe dig atît timp cît a putut să-i mai vadă și Nicolson știa că nu se vor mai reîntîlni vreodată.

Cînd au început să se depărteze în întuneric, cei patru soldați japonezi alergau grămadă pe dig, strigînd cît îi ținea gura cu vocile lor pițigăiate. Dar strigătele lor nu s-au mai auzit, înăbușite de zgomotul brusc făcut de șalupă cînd, după ce a ocolit capătul spargevalului, cele două jiglere ale dieselelor au fost deschise la maximum și

nava a pus capul cu viteză spre sud-vest, spre Capul Java și dincolo de el, spre Oceanul Indian.

Conform celor stabilite prin radio, s-au întîlnit cu H.M.A.S. [1] *Kenmore*, un distrugător de tipul „Q", la ora două și jumătate, în aceeași noapte.

[1] His (Her) Majesty Australian Ship : navă a marinei militare australiene.

În pregătire în seria DELFIN

Gordon Landsborough
VULPILE DEȘERTULUI

Eroii cărții, foști deținuți într-un penitenciar militar din nordul Africii pentru că dezertaseră din armata britanică, formează un grup de comando care primește însărcinarea de a incendia marile depozite de carburanți ale trupelor lui Rommel de la El Agheila. Paginile dense și palpitante ale romanului, reconstituind un episod dramatic al luptei eroice duse cu prețul propriei vieți împotriva forțelor hitleriste, sînt investite cu semnificații deosebite sub raport uman.
Traducere din limba engleză de Dumitru Mazilu.

Pierre Chenal
ULTIMA FURTUNĂ

La 20 iulie 1971, ora 11 dimineața, un mic avion bimotor decola de pe aeroportul Gallego din Patagonia. La bord, doi oameni, Pierre Chenal și pilotul argentinian Pedro Alcobe. După închisorile franchiste, după terenurile de antrenament ale viitorilor combatanți ai Forțelor Franceze Libere și după luptele desfășurate în spațiul aerian al Europei celui de-al doilea război mondial, Pierre

Chenal, împreună cu coechipierul său, aveau să se confrunte cu o furtună de o rară violență care i-a urmărit pe parcursul a 1000 km.
Ultima furtună este o povestire despre bărbăția și curajul a doi oameni confruntați cu ei înșiși, în lupta împotriva unei adevărate coaliții a elementelor ostile ale naturii, despre camaraderie și încrederea reciprocă în oameni.
Traducere din limba franceză de Mihai Murgu.

Douglas Reeman
ATACĂ ȘI SCUFUNDĂ

Relatînd unul dintre cele mai senzaționale cazuri de captură din timpul celui de-al doilea război mondial, romanul lui Douglas Reeman își desfășoară acțiunea sub fascinanta pecete a tainei, subliniind eroismul celor care nu și-au precupețit viața în lupta pentru victoria supremelor valori ale umanității și libertății.
Traducere din limba engleză de Constantin Papadopol-Calimah.

Redactor : ALEXANDRA DOBROTĂ
Tehnoredactor : VALERIA PETROVICI

Bun de tipar 22.III.1979 ; Apărut 1979.
Coli de tipar 12,25 ; Tirajul 100.000 ex.

Comanda nr. 90 083
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
București — Piața Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România

Lei 11

... Grupul rătăcitor de soldaţi, băieţelul, infirmierele şi mii de alţi oameni erau cuprinşi de spaimă şi groază, de boală şi disperare, în acea noapte de 14 februarie 1942, în timp ce militariştii japonezi, învingători pe întregul front, se pregăteau să străpungă ultimele linii de apărare ale Singaporelui şi aşteptau zorile, asaltul, baia de sînge şi victoria, toate devenite inevitabile. Mai exista însă un om pe care spaima inevitabilului dezastru nu pusese stăpînire...

EDITURA MERIDIANE